

Tìm lại yêu thương ngày xưa

Contents

Tìm lại yêu thương ngày xưa	2
1. Chương Mở Đầu	3
2. - Chương 1	5
3. - Chương 1.1	8
4. - Chương 1.2	11
5. Chương 1.3	13
6. Chương 2	15
7. Chương 2.1	20
8. Chương 2.2	22
9. Chương 2.3	24
10. Chương 2.4	27
11. Chương 2.5	31
12. Chương 3	33
13. Chương 3.1	35
14. Chương 3.2	38
15. Chương 3.3	40
16. Chương 3.4	43
17. Chương 3.5	45
18. Chương 4	48
19. Chương 4.1	50
20. Chương 4.2	52
21. Chương 4.3	55
22. Chương 4.4	57
23. Chương 5	59
24. Chương 5.1	61
25. Chương 5.2	64
26. Chương 5.3	66
27. Chương 5.4	70
28. Chương 5.5	73
29. Chương 6	76
30. Chương 6.1	78
31. Chương 6.2	80
32. Chương 6.3	82
33. Chương 6.4	85
34. Chương 6.5	88
35. Chương 6.6	90
36. Chương 6.7	93
37. Chương 7	94
38. Chương 7.1	96
39. Chương 7.3	99
40. Chương 7.4	101
41. Chương 8	107

42. Chương 8.1	110
43. Chương 8.2	112
44. Chương 8.3	114
45. Chương 8.4	116
46. Chương 8.5	118
47. Chương 8.6	120
48. Chương 9	124
49. Chương 9.1	127
50. Chương 9.2	129
51. Chương 9.3	131
52. Chương 9.4	134
53. Chương 9.5	137
54. Chương 9.6	139
55. Chương 10	141
56. Chương 10.1	143
57. Chương 10.2	145
58. Chương 10.3	147
59. Chương 10.4	150
60. Chương 11	154
61. Chương 11.1	156
62. Chương 11.2	158
63. Chương 11.3	160
64. Chương 11.4	162
65. Chương 11.5	164
66. Chương 11.6	165
67. Chương 12	167
68. Chương 12.1	169
69. Chương 12.2	172
70. Chương 12.3	176
71. Chương 12.4	177
72. Chương 13	180
73. Chương 13.1	182
74. Chương 13.2	183
75. Chương 13.3	185
76. Chương 13.4	187
77. Chương 14	190
78. Chương 14.1	192
79. Chương 14.2	194
80. Chương 14.3	196
81. Chương 14.4	198
82. Chương 14.5	201
83. Chương 15	202
84. Chương 15.1	204
85. Chương 15.2	206
86. Chương 15.3	208
87. Chương 15.4	210
88. Chương 15.5	213
89. Chương 15.6	215
90. Vì Thanh	217

Tìm lại yêu thương ngày xưa

Giới thiệu

Lần đó, cô vừa từ trường trở về nhà, trời khá tối, chẳng may đang chạy xe trên đường, có hai tên tha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-lai-yeu-thuong-ngay-xua>

1. Chương Mở Đầu

Chương mở đầu

- Chúng ta kết hôn đi, có được không?

Giọng của anh vang lên giữa nhà hàng, tuy trầm nhưng giữa không khí yên lặng đầy lãng mạn thì cũng đủ khiến những vị khách xung quanh chú ý.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cái bàn đang có một nam một nữ ngồi đối diện nhau. Trên bàn là một chiếc hộp gấm màu đỏ, một chiếc nhẫn kim cương hiện rõ bên trong hộp. Họ mỉm cười chờ đợi trong phần kịch bản cầu hôn lãng mạn kia, chỉ cần cô gái gật đầu nói: "Em đồng ý", họ sẽ đồng loạt vỗ tay chúc mừng cho đôi tình nhân kia.

Cô gái trước mặt họ có vẻ ngạc nhiên vô cùng trước lời cầu hôn của chàng trai, cô hết nhìn chiếc nhẫn trên bàn, rồi ngược nhìn chàng trai. Ánh mắt của cô trong không gian trầm lặng của nhà hàng lại dấy lên sự bi thương.

Cô đứng bật dậy, bàn tay run run nhắm vào mặt chàng trai giáng xuống:

- Bốp....

Tất cả mọi người đều hoảng hốt giật mình trước hành động của cô gái. Rồi vài giây sau là tiếng phẫn nộ, phẫn nộ thay cho chàng trai kia. Cho dù cô không chấp nhận lời cầu hôn của chàng trai thì cũng nhẹ nhàng từ chối, ai lại tát vào mặt người cầu hôn mình như thế.

Trong ánh mắt mọi người, cô gái này là một kẻ không có trái tim, không xứng đáng được một anh chàng như thế yêu thương.

Anh là một người có vẻ đẹp nổi trội, nhìn cách ăn bận sang trọng của anh cho đến cử chỉ cho thấy anh thuộc tầng lớp trí thức, gia cảnh thuộc hàng khá giả. Vậy thì cô còn chê cái gì nữa chứ.

Tiếng xì xầm liên vang lên chỉ trích cô.

Anh nhận một cái tát của cô thì cuối đầu nói ra hai tiếng:

- Xin lỗi.

Tiếng xin lỗi của anh khiến nước mắt cô rơi xuống, cô nức nở nói:

- Tại sao lại đối xử với em như thế chứ.

Anh cảm lạnh không dám nhìn cô dù chỉ một giây.

Tất cả mọi người trong nhà hàng nghe cô gái hỏi thì cảm thấy tò mò vô cùng, dường như giữa hai người này có ẩn khúc gù đó. Họ dừng tất cả mọi việc, chăm chú nhìn đôi trai gái kia.

- Đúng vậy. Là em yêu anh....nhưng đó không phải lí do đáng để em bị anh đối xử như thế.

Nói xong, cô dùng tay che miệng mình, ngăn tiếng nấc nghẹn rồi chạy ra khỏi nhà hàng này trong sự bất ngờ lẫn tò mò của mọi người.

Anh nhìn theo bóng cô chạy đi, rồi đưa hai tay ôm lấy đầu mắt nhắm ghiền trong đau khổ. Lòng tự trách bản thân đã làm tổn thương đến cô.

Cô cứ cảm đầu chạy, nước mắt rơi ra đầy trên mặt, mặc ọi người bên đường nhìn cô đồng cảm. Cuối cùng cô loạng choạng ngã xuống đất, bật khóc nức nở, bởi vì cô quá đau lòng.

Cô rất yêu anh, ngay từ lần đầu tiên gặp nhau, cô đã bị anh thu hút. Cô cũng từng ước mơ có một ngày được anh yêu thương cầu hôn mình trong không gian đầy lãng mạn ấy.

Vậy mà khi được anh cầu hôn, cô lại thấy đau lòng không siết.

Bởi vì người anh yêu không phải là cô.

Đó là một lễ đường được trang hoàng rất rực rỡ, rất nhiều quan khách tham dự, bởi vì ba cô và ba anh đều là những nhà kinh doanh có vị trí đứng khá lớn trong thương trường.

Lễ đường ồn ào và náo nhiệt vô cùng, đâu đâu cũng vang lên tiếng cụp lỵ, tiếng chúc tụng cho đôi cô dâu chú rể trong ngày vui nhất đời của họ. Ai cũng công nhận, họ là cặp vợ chồng xứng đôi.

Trên tường của lễ đường, tên của anh và tên cô rực rỡ: Ngọc Loan và Vũ Phong.

Cô mặc trang phục áo cưới vô cùng lộng lẫy sánh bước cùng anh bước vào sảnh đường làm lễ.

Anh nắm tay cô tiến lên lễ đường, anh nhìn cô mỉm cười, ai nhìn vào cũng cảm thấy họ đã yêu nhau và quyết định kết hôn là đều tất yếu.

Chẳng ai biết trong lòng cô và anh, cả hai đều chất chứa nỗi khổ vô cùng lớn.

Anh bắt buộc dĩ phải kết hôn với cô, cô cũng vì lời van cầu của anh mà chấp nhận kết hôn. Hai người bọn họ cùng thực hiện một vụ kết hôn có điều kiện. Nhưng người đau khổ nhất chính là cô.

Hạnh phúc một đời con gái, chỉ vì một chữ yêu mà cam tâm chấp nhận bước vào một con đường đầy chông gai toàn nước mắt, nhưng vẫn phải cố mỉm cười.

Cứ coi như kiếp trước cô nợ anh và cô ấy. Kiếp này cô phải trả.

Cái giá này liệu có quá đắt hay không?

Chén rượu giao bôi anh và cô cùng uống để chính thức báo ọi người biết, từ bây giờ cô và anh đã là vợ chồng.

Cô nhìn anh cười chào đáp lại lời chúc mừng của mọi người mà cảm thấy chua xót. Bởi cô biết, trong lòng anh lúc này, người con gái anh muốn đứng bên anh trên lễ đường không phải là cô.

Một cô gái ăn mặc rất đẹp, từ cửa chính đi vào, từng bước từng bước hướng về phía họ, sau đó nhìn anh cười nói:

- Chúc mừng hai người, chúc hai người hạnh phúc mãi mãi về sau.

Nụ cười của anh đông cứng lại trước cái nhìn của cô gái đó, cô biết lòng anh đang chết lặng, để không thất thố, cô giả vờ vui vẻ thay anh đáp lời.

- Cám ơn, tụi mình rất vui vì bạn đã đến tham dự hôn lễ của tụi mình. Ngồi vào bàn cùng chung vui với tụi mình đi.

- Xin lỗi, mình bận chút việc rồi. Chỉ có thể đến chúc mừng một tiếng rồi đi ngay – Cô bạn từ chối.

- Vậy sao, thật đáng tiếc, dù sao cũng cảm ơn bạn vì đã đến đây – Cô tỏ thành ý biết ơn đối với cô bạn của mình, trong khi anh đứng im lặng, thân người dường như đã đông cứng chất chứa đau khổ.

Cô bạn mỉm cười rồi kiêu sa quay người bước đi ra ngoài.

Anh nhìn theo người con gái mình yêu đang dần rời xa, thật muốn chạy đến nắm tay cô ấy giữ lại, muốn nói với cô ấy, người anh yêu là cô ấy, người anh muốn cưới là cô ấy mà thôi.

Nhưng rất tiếc, ở đây ngoài anh ra, còn rất nhiều người, đặc biệt là cha mẹ anh. Nếu anh bỏ đi, ông chắc chắn sẽ dùng thủ đoạn ép chết gia đình người yêu của anh.

- Chúng ta tiếp tục thôi – Cô khẽ nhắc anh.

Anh gật đầu rồi tiếp tục nâng ly cùng mọi người, cô lặng lẽ theo sau anh. Đi tới đâu, anh cũng thay cô uống cạn. Người ta nhìn vào thì bảo anh không muốn cô vất vả, chỉ có cô mới biết, anh muốn uống say để quên đi mọi chuyện.

Tàn tiệc, anh say khướt, cô và người giúp việc phải đưa anh lên lầu về phòng.

- Mọi chuyện còn lại cứ để tôi, chị đi ngủ đi – Cô nói với người giúp việc.

Cô lấy nước ấm giúp anh lau người, anh luôn miệng gọi cái tên “ Hà Trang”, bàn tay của cô trở nên run rẩy, nước mắt chưa xót trào ra. Cô cố gắng lau mát thay đồ giúp anh rồi đi vào căn phòng bên cạnh, gục đầu khóc nức nở. Từng đoạn hình ảnh trong quá khứ lần lượt hiện về.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương – chương 1

2. - Chương 1

Chương 1: Duyên nợ bắt đầu từ một nụ cười.

- Thưa ba, con đi học – Ngọc Loan chạy thật nhanh xuống lầu, ôm lấy ba chào.

- Từ từ mà đi, không vội ...Con cứ chạy như thế coi chừng té chảy máu – Ba thấy cô chạy ầm ầm như thế thì nhíu mày rầy ngày.

- Ba làm như con còn nhỏ lắm ý. Con đâu có dễ té như thế chứ – Bị la, cô nhõng nhẽo nói.

- Ba già rồi, chỉ có mình con, con có mệnh hệ gì, ba biết làm sao đây – Ông Mạnh Chung thờ dãi lo lắng.

Biết ba vì thương mình nên mới nói như thế, Ngọc Loan hôn ba một cái nói:

- Con biết rồi. Con xin hứa với ba, sẽ giữ gìn thân thể của mình một cách cẩn thận . Hihi...Con đi nha ba.

Nói xong, cô quẫy tay chào ba mình rồi chạy ra ngoài.

- Đã bảo đừng có chạy nhảy mà – Ông Mạnh Chung nhìn theo hét lên phía sau cô mắng.

Ngọc Loan lè lưỡi đứng lại giả bộ nghiêm chỉnh bước đi cẩn thận, nhưng sau đó cô lên xe phóng đi thật nhanh đến trường. Cảm giác được tung tăng chạy nhảy thật là thoải mái.

Đôi khi nghĩ rằng ba cô lo lắng một cách thái quá, chỉ một lần cô bị đụng xe mà khiến ba cô quần thúc nghiêm ngặt đến thế. Nhưng cô hiểu ba cô lo lắng như thế là hoàn toàn đúng.

Cô bị mắc căn bệnh máu khó tái tạo, mà nhóm máu của cô lại là nhóm máu RH-, một nhóm máu hiếm.

Lần đó, cô vừa từ trường trở về nhà, trời khá tối, chẳng may đang chạy xe trên đường, có hai tên thanh niên phóng nhanh, lao vào cô rồi bỏ chạy. Cô bị thương mất máu rất nhiều tưởng chừng nguy kịch vì bệnh viện không có loại máu của cô.

Nhưng cũng may là cô bạn cùng trường phát hiện và đưa cô đến bệnh viện lại có cùng nhóm máu như cô, và nhờ cô ấy hiến máu, cô mới có thể sống tiếp. Nhưng cũng phải mất một khoảng thời gian khá dài để hồi phục, phải ăn thật nhiều chất dinh dưỡng, vì máu của cô tái tạo rất chậm. Cho nên ba cô càng quản cô chặt hơn.

Đi học có xe đưa đón, đi đâu ba cô cũng không cho khiến một người thích tự do như cô cảm thấy rầu rĩ. Năn nỉ mãi, ba cô mới đồng ý cho cô tự lấy xe đi học.

Nhưng cũng nhờ vậy, cô có thêm một cô bạn thân thiết.

- Hà Trang – Cô hồn hởi gọi tên cô bạn khi thấy cô ấy đẩy xe vào cổng trường.
- Hôm nay được đi xe lại rồi à – Hà Trang nhìn thấy cô chạy xe đến thì vui vẻ hỏi.
- Ủ ...xem như thoát khỏi xiềng xích rồi – Cô le lưỡi đáp – Chiều nay chúng ta đi ăn mừng.
- Ok

Cả hai nhanh chóng đem xe vô bãi gửi rồi cùng nhau vào lớp học. Năm nay họ đã là sinh viên năm 3 rồi, học cùng lớp nhưng tận bây giờ, họ mới trở nên thân thiết, là từ lúc Hà Trang hiến máu cho cô.

- Đạo này thức khuya làm bài đến mờ cả mắt – Hà Trang than thở – Mình mà có tiền mua laptop thì đỡ khổ .
- Hay dùng máy của mình đi, dù sao mình cũng có tới hai cái – Ngọc Loan tốt bụng đề nghị.
- Hà Trang ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu.
- Cũng được, vậy để cảm ơn, chiều nay mình mời.
- Vậy thì mình phải ăn cho nhiều mới được – Cô cười haha nói.
- Cái đồ tham ăn – Hà Trang nhìn cô liếc xéo.

Cô le lưỡi trêu lại. Cả hai cùng pha ra cười . Vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, cô không để ý va vào một người con trai đang đi hướng ngược lại.

- Xin lỗi – Cô vội nói xin lỗi.
- Không sao – Giọng người con trai đó nhẹ nhàng nói.

Cô ngẩng đầu nhìn lên thì bắt gặp nụ cười của anh. Nụ cười của anh rất đẹp, rực rỡ như anh mặt trời, cô có chút xấu hổ liền gật đầu một cái rồi kéo Hà Trang bước đi. Nhưng....

- Á- Cô hét lên khi phát hiện tóc của mình bị vướng vào vật gì đó làm đau điếng.

Quay người nhìn lại thì hóa ra, mái tóc dài buông xõa của cô đã bị vướng vào cúc áo của anh. Anh đắm chiêu nhìn cái cúc áo đang bị vướng tóc của cô. Tưởng đâu anh khó chịu vì tóc cô vướng vào cúc áo của anh.

Ngọc Loan vội vã nói xin lỗi rồi lục tìm trong túi xách của mình lấy ra cái kéo con dùng để tỉa lông mi định cắt đi phần tóc vướng vào áo của anh. Nhưng anh đã giữ tay cô lại, sau đó lấy cái kéo từ tay cô và cắt đứt chiếc cúc áo của mình.

Sau đó mỉm cười trả kéo lại cho cô. Anh nhìn cô bằng nụ cười đầy sức quyến rũ của mình nói:

- Tóc là sinh mệnh của con gái, đừng vì một chiếc cúc áo mà cắt nó đi.

Cô không ngờ anh lại hành động như thế, càng không ngờ anh lại nói thế, ngây người đón nhận cái kéo từ tay anh, rồi lặng lẽ nhìn theo bóng anh bước đi.

- Đi thôi – Hà Trang đứng bên cạnh cô giục.

Lúc này cô mới sực tỉnh, bóng anh cũng đã hòa trong dòng sinh viên đang vào trường. Cô quay người định bước đi. Bỗng phát hiện chiếc cúc áo đang nằm chổng chơ dưới đất.

Cô nhặt nó lên rồi theo Hà Trang bước chân vào lớp.

- Ngọc Loan! Em giúp cô đem cái này đưa cho lớp trưởng lớp Quản trị kinh doanh tầng 3 phòng số C02 – Cô giáo của cô gọi cô nhờ chuyển giúp phần đề ôn.

Cô bèn đem phần đề ôn đó đi lên lầu đến phòng C02. Vừa tìm được phòng C02 thì cô đã nghe tiếng thầy giáo quát.

- Vũ Phong! Em ăn bận như thế là sao? – Ông thầy môn Quản trị của lớp cô mắng.

Cô liếc vào lớp xem mặt cái anh chàng Vũ Phong là ai, ăn bận thế nào mà bị thầy Quản trị mắng, thầy ấy tình tình rất dễ chịu. Hóa ra chính là anh chàng đó.

Chiếc áo sơ mi kẻ sọc làm nổi bật gương mặt trắng sáng của anh ta, giờ đây đã bị gỡ mất hai nút áo, để lộ bộ ngực săn chắc, trông anh như một lãng tử ăn chơi phá phách.

- Thầy ơi! Trời nóng quá nên em cởi bớt nút áo ra át tí thôi mà. Nếu không thầy cho em cởi trần luôn cho khỏi chướng mắt.

Thầy giáo bất lực lắc đầu, dù sao thầy cũng chẳng phải là người khó tính.

Cả lớp cười rộ lên trước cái giọng cổ tình kéo như nhựa của anh. Cô đứng bên ngoài cũng phải phì cười.

Sự chú ý của cả lớp cũng chuyển về hướng của cô, khiến cô xấu hổ, vội nép sang một bên cửa.

Sau đó cô lên tiếng nói:

- Thưa thầy, cho em gặp lớp trưởng của lớp ạ. Cô Quyên nhờ em giao lại cái này.

Lớp trưởng của lớp đi ra nhận lấy rồi cô quay về lớp. Cô khẽ đưa mắt nhìn vào lớp lần nữa, ánh mắt dừng ở anh. Không ngờ lại chạm vào mắt anh cũng đang nhìn cô. Anh bèn nháy mắt mỉm cười trêu chọc khiến cô đỏ bừng cả mặt vội chạy xuống lớp thật nhanh.

Hóa ra anh học cùng khoa với cô, là đàn anh khóa trên của cô. Tên của anh là Vũ Phong.

Gặp gỡ của con người rất kì lạ, giống như là duyên phận đã định. Ấn tượng của cô về anh rất sâu, giống như đã yêu từ cái nhìn đầu tiên.

- Đây em gái – Giọng của anh vang lên sau tai của cô gọi.

Cô cùng Hà Trang nghe tiếng gọi nhưng chẳng biết là gọi ai? Ai gọi? Cứ tưởng không liên quan đến mình nên cứ thế tiếp tục đi. Nào ngờ trước mặt đã xuất hiện bóng hình to lớn chặn ngắn.

- Nè làm gì vậy. Tự nhiên lại chặn đường người ta – Hà Trang bực bội lên tiếng nói.

- Cô bé này, nói chuyện với đàn anh vậy à – Vũ Phong nhìn Hà Trang thị uy – Anh cũng không phải là chặn đường em, làm gì phải quát tháo lên thế.

Hà Trang bị nói lại có chút xấu hổ, cô tức giận trừng mắt nhìn Vũ Phong đáp:

- Anh chặn đường bạn tôi, nên tôi mới lên tiếng.

Từ nãy giờ Ngọc Loan không lên tiếng. Thấy hai bên có vẻ căng thẳng bèn lên tiếng để ngăn cản một trận cãi vã.

- Anh tìm em có chuyện gì à?

- Chúng ta đi thôi – Vũ Phong không trả lời mà cứ thế nắm tay cô kéo đi khiến cô hoảng hốt hét lên.

- Nè, anh làm gì vậy.

Hà Trang thấy vậy cũng lại vội chạy đến hét lên:

- Nè, buông tay bạn tôi ra.

Sân trường cũng bắt đầu đổ dồn ánh mắt về phía bọn họ, Vũ Phong thấy vậy mới dùng tay kia chỉ vào áo mình:

- Bây giờ anh đây muốn bạn em đền cho anh chiếc áo khác, có được không?

- Hà...- Cả cô và Hà Trang cùng ngậy người trước câu nói của anh.

Hóa ra cô thấy anh đứng trước cổng chờ thật lâu, cứ tưởng anh đang chờ bạn gái hay ai đó, thì hóa ra anh chờ cô. Mà anh chờ cô để chặn đường đòi bồi thường chiếc áo. Chẳng lẽ cô gặp phải lưu manh rồi.

Nếu vậy thì liệu có phải anh tự cắt đứt nút áo của mình là cố ý để sau này bắt cô đền hay không?

Vậy mà cô còn cảm thấy anh là người tốt, ấn tượng của anh trong cô hoàn toàn sụp đổ.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương – chương 1.1

3. - Chương 1.1

Cô bị anh lôi lên xe rồi chở đến một cửa hàng thời trang cao cấp. Cô nhìn cái cửa hàng sang trọng, biết ngay là quần áo trong đây hàng triệu chỗ lên. Xem ra cô đúng là gặp lưu manh thật rồi, lợi dụng cơ hội để bắt chẹt cô.

- Khoan đã – Cô kêu lên khi bị anh nắm tay kéo đi vào bên trong.

Hắt tay anh ra cô đứng thẳng lưng nhìn anh nói:

- Cái áo của anh chỉ bị mất một cái cúc áo thôi mà. Khâu lại là được rồi, sao lại bắt tôi đền cái áo khác chứ.

- Mất một chiếc cúc thì xem như hàng lỗi. Trước giờ tôi không thích mặc hàng bị lỗi – Anh bình thản cho hai tay vào túi đưa người nhìn cô đáp.

- Anh...chiếc áo của anh đáng giá đến vậy sao – Cô lườm mắt hỏi.

- Tất nhiên là đáng giá rồi. Không tin, anh cởi ra cho em xem nha – Vũ Phong xắn tới trước mặt Ngọc Loan, từng ngón tay thon dài đưa lên trên chiếc cúc áo thứ 3 của mình định cởi nó ra, miệng nở nụ cười giảo hoạt.

Ngọc Loan thấy anh đang muốn cởi bỏ áo ra thì đỏ mặt lùi người tức giận, ghiến răng.

Coi như hôm nay là ngày xui tận mạng của cô đi, mua đền hần ta cái áo để sau này không bị hần ta làm phiền nữa. Cũng may, nhà cô thuộc loại khá giả, ba cũng chỉ có mình cô cho nên chi tiêu của cô chưa bao giờ thiếu. Nếu không xem ra hôm nay cô phải mất mặt vì không có tiền đền cái áo.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có chút kì lạ. Sao anh ta lại tự tin dẫn cô đến đây chứ, nếu lỡ cô không có đủ tiền trả thì sao đây. Như vậy, anh ta chắc chắn biết rõ về gia cảnh của cô cho nên mới muốn moi tiền. Biết đâu, cái áo của anh ta chỉ độ vài trăm, anh ta lại muốn nhân cơ hội đổi cái áo tiền triệu.

Càng nghĩ cô càng thấy tức vô cùng, nếu có thể, cô muốn đâm vào mặt anh một phát rồi bỏ chạy.

Cô nhìn cái áo hở ngực của anh ta, cắn răng nói:

- Chỉ lần này thôi đó.

Nói xong hằm hằm bước vào bên trong tiệm. Vũ Phong thấy cô tức giận đi vào trong, anh cười mỉm chậm chậm bước vào theo.

Cửa hàng cao cấp thì đương nhiên họ vào sẽ được tiếp đón vô cùng tử tế. Nhân viên thân thiện vui vẻ và hết lòng.

- Chào anh chị, anh chị muốn mua đồ ạ. Mời anh chị cứ xem tự nhiên – Cô nhân viên bận đồng phục nhỏ nhẹ nói trước mặt hai người bọn họ.

Ngọc Loan lườm Vũ Phong một cái rồi hắt mặt quay đi. Cô nhân viên hơi ngơ ngác trước thái độ của cô, cô ta bối rối nhìn cô, giống như là bạn gái đang giận dỗi bạn trai mình vậy. Nhất là khi anh bạn trai lại đẹp thu hút đến thế này, chắc chắn có nhiều cô gái bám đuôi, cô không ghen mới là lạ.

Vũ Phong thấy cô nhân viên như vậy thì mỉm cười rồi chỉ tay vào cái áo mình đang mặc hỏi:

- Chiếc áo này còn cái khác không?

Cô nhân viên nhìn cái áo một chút rồi đi đến hỏi cô bạn đồng nghiệp, lát sau cô trở lại trả lời Vũ Phong là:

- Xin lỗi anh, áo này là hàng nhập từ Pháp, mỗi áo chỉ có một số, không còn cái áo thứ hai.

- Tiếc thật – Vũ Phong chắc lưỡi tỏ ý tiếc rẻ.

Cô nhân viên nghe vậy bèn nói tiếp:

- Hay là anh để tên số điện thoại lại đi ạ. Lần sau nếu chúng tôi có nhập áo này nữa, sẽ gọi cho anh đến .

- Vậy cũng được, cảm ơn cô – Vũ Phong gật đầu rồi nhanh chóng đọc số điện thoại cho cô nhân viên.

Ngọc Loan ở bên này cứng cả người khi nghe họ nói.

Không ngờ cái áo của anh lại là áo hàng hiệu, mà lại là áo chỉ có một chiếc như thế. Vậy mà hồi nãy cô còn nghĩ biết đâu cái áo đó là hàng si đa cũng không chừng. Xem ra kì này cô thăm rồi, chắc phải gọi điện cho ba cô đến cứu trợ quá. Nào ngờ, điện thoại của ba cô lại không gọi được, xem ra ba cô đang bận họp, thế này thì đúng là thăm.

Bạn bè thì chẳng có ai giàu có đến thế, nhất là cả bọn đều còn đi học cả. Họ hàng thì ai cũng đi làm, cô không thể để họ vì cô mà bỏ công việc chạy đến đây được.

Ngọc Loan thầm gạt nước mắt nhìn Vũ Phong lựa chọn áo. Mỗi khi Vũ Phong chọn một chiếc áo, Ngọc Loan nhanh chóng liếc qua cái giá tiền thì muốn ngất. Cô giả bộ nhăn mặt chê.

- Anh mặc cái áo này trông chẳng hợp tí nào.

Trong khi cô nhân viên vừa khen Vũ Phong mặc áo rất đẹp, ca ngợi anh đến tận mây xanh. Nghe cô nói vậy, cô nhân viên cúi gằm mặt không dám nói thêm một lời.

Lực tới lựa lui, chê tới chê lui, cuối cùng cô bạo gan lựa đại cho anh một cái áo, nhìn kiểu dáng và vải vóc, cô cho rằng nó rẻ hơn những cái áo anh thử từ nãy đến giờ bèn tươi cười đưa cho anh nói:

- Anh mặc áo này thử xem. Cái này rất phù hợp với anh.

Vũ Phong nhìn cái áo một vòng rồi gật đầu đi vào thay áo.

Cô nhân viên thấy cô chọn được một cái áo hợp ý thì vui mừng ra mặt, tiếp tục khen nịnh:

- Bạn gái anh thật là biết chọn hàng. Anh mặc cái áo này vào, bảo đảm là sẽ khiến con gái chết mê.

- Cảm ơn – Vũ Phong gật đầu nhìn cô nhân viên nói.

Ngọc Loan bức tức vì sắp phải một số tiền lớn, sắc mặt cô hầm hầm lườm Vũ Phong, cô nhân viên lại tưởng cô đang nổi ghen bèn thu lại nụ cười.

Vũ Phong mặc áo xong thì bước ra, quả thật là vừa nhìn anh, Ngọc Loan đã thấy tim mình đập rộn rã. Chiếc áo này đúng là để cho anh bận, chiếc áo vừa khít tôn lên thân hình quyến rũ của anh, màu áo tất phù hợp với nước da của anh. Chiếc áo càng làm anh đẹp trai đầy sức hút.

- Thấy thế nào? – Thấy cô đứng ngay người, Vũ Phong bèn lên tiếng hỏi.

Ngọc Loan vô thức gật đầu nói:

- Rất đẹp.

Cô nhân viên tuy không dám khen nịnh quá nhiều, nhưng cũng nói vào khen một câu:

- Rất hợp với anh.

Vũ Phong nghe xong, tháo ngay cái giá áo ra nhìn cô nhân viên nói:

- Vậy tôi chọn cái áo này.

Cô nhân viên nhanh nhẩu lấy cái áo cũ của anh đến quầy tính tiền. Ngọc Loan cũng giật lấy cái giá áo từ trong tay của Vũ Phong nhìn cái giá. Vừa thấy cái giá áo, cô xem chút nữa ngất luôn. Không ngờ chọn tới chọn lui, cô lại chọn cái áo mất nhất.

Vũ Phong mỉm môi nhìn cười nhìn nét mặt của cô rồi kéo cô đi đến quầy thu ngân.

- Chúng ta đi tính tiền thôi.

Ngọc Loan thấy từng bước chân của mình nặng hơn chì, xem ra phải gọi điện cho thư ký của ba cô, nhờ cô ấy thông báo giùm một tiếng.

- Tôi đi gọi điện thoại một chút – Cô áp úng ngăn Vũ Phong đang kéo mình lại.

- Đợi tính tiền xong rồi thì gọi điện thoại luôn – Vũ Phong bèn nheo mắt nhìn cô nói, anh thấy sự rầu rĩ tuyệt vọng trong ánh mắt cô mà cười thầm trong bụng.

Bước chân của Ngọc Loan muốn nhũn ra, cô cẩn thận kiểm soát bước chân theo Vũ Phong. Đang thở dài định mở miệng nói với cô nhân viên là cô đem theo không đủ tiền, để cô gọi điện kêu người đem tiền đến thì thấy Vũ Phong móc bóp lấy ra một cái card đặt trên quầy tính tiền.

Ngọc Loan ngay người, ngẩng đầu chớp chớp mắt nhìn nét mặt bình thản của Vũ Phong, lòng cô thấy rói bời, đầu óc cũng trở nên mơ hồ.

Chẳng phải anh muốn cô đền tiền cái áo hay sao? Nhưng vậy thì vì sao anh lại trả tiền.

Xem ra suy đoán từ nãy đến giờ của cô đã trật lất hết rồi.

Cô còn đang không hiểu vì sao đã bị anh ôm lấy ngang eo lôi đi ra khỏi cửa hàng thời trang. Ra tới ngoài, cô vùng ra khỏi tay Vũ Phong, mặt có chút đỏ bừng vì sự tiếp xúc quá thân mật với nam giới này

- Nếu đã mua áo xong rồi thì tôi có thể đi được rồi chứ?

Vũ Phong đưa tay lên gỡ gỡ mũi, nhếch môi cười nói:

- Áo thì đúng là đã mua xong, nhưng mà người thì chưa đi được.

Ngọc Loan nghe anh nói thì tròn mắt giận dữ nhìn anh chất vấn:

- Nè, rõ ràng anh nói muốn tôi bồi thường cho anh cái áo khác, giờ áo cũng đã mua rồi. Anh còn muốn gì trò gì chứ.

- Áo thì đúng là áo mới, mặc vào cũng thấy rất đẹp. Nhưng hình như là áo này là do anh bỏ tiền ra mua thì phải. Như vậy đâu được tính là đền chứ.

Ngọc Loan cẩn thận dồn nén cục tức xuống bụng, bởi vì anh ta nói rất đúng. Cô tăng hắng một cái nhượng bộ nói:

- Vậy giờ anh muốn sao chứ?

- Anh đói rồi, mời anh một bữa ăn thay cho tiền áo đi – Vũ Phong nhìn cô nhún người cười nói.

Nụ cười của anh phải nói là rất đẹp, nhất là gương mặt của anh thuộc dạng gương mặt baby, nụ cười của anh càng rực rỡ hơn bao giờ hết. Không biết tại sao lúc nào anh cũng nhìn cô rồi cười, khiến cô thấy bối rối vô cùng, cả người như chạm phải lửa không cách nào từ chối trước được nụ cười đó.

Tuy vậy cô cũng không dè nén được cảm giác tức giận vì bị lừa gạt, nên sẵn giọng nói.

- Ăn xong là không ai nợ ai đó nha.

- Tất nhiên – Vũ Phong đáp rồi hất đầu làm động tác mời cô lên xe.

Sau đó, hai người đến một nhà hàng để ăn cơm.

Vũ Phong rất lịch sự, giúp cô kéo ghế ngồi, lịch sự ga lăng hết chỗ chê, cứ như cô chính là bạn gái của anh vậy. Đôi khi hành động của anh khiến trái tim cô đập rộn rã.

- Em chọn đi, thích ăn gì cứ gọi – Vũ Phong đẩy cái menu sang cho Ngọc Loan.

Cô mím môi nói thầm trong bụng:” Tiền của tôi, đương nhiên là phải do tôi chọn món rồi”. Nhưng đúng là tiền cô mang theo có hạn mà cái tên này cứ nhằm vào những nơi đắt tiền mà đến. Nhìn những món ăn đắt gấp mấy lần bên ngoài, cô thật muốn đứng dậy đi ra ngoài. Thà ngồi bên lề đường ăn còn ngon hơn .

Nhưng cô muốn dứt khoát thoát khỏi sự đeo bám của Vũ Phong nên bấm bụng gọi vài món ít tiền nhất trong menu. Cô gọi ba món vừa túi tiền và cho rằng đã đủ cho hai người ăn.

Nào ngờ, Vũ Phong nghe cô chọn món xong thì không thèm nhìn menu, nói ra 5 món ăn đắt tiền nhất trong menu khiến cô gần như mắc nghẹn. Cô ghiền rằng rửa thầm anh trong bụng.

Suốt khoảng thời gian chờ thức ăn lên, cô chẳng buồn nhìn Vũ Phong lấy một lần, cứ trầm mặc nguyên rửa anh cho hả dạ.

Khi thức ăn dọn lên , Vũ Phong gấp thức ăn cho cô, rồi gần như là ngồi nhìn cô ăn bằng một ánh mắt cực kỳ yêu thương. Khiến Ngọc Loan ăn vào miệng mà chẳng có chút cảm giác gì, khắp người cứ như mọc gai.

- Anh không ăn thì tôi ăn, dù sao cũng là tiền tôi bỏ ra mà – Ngọc Loan thầm nói.

Không ngờ trong lúc không để ý, miệng cô để lại một vết dơ, Vũ Phong dùng khăn ướt, vươn tay giúp cô lau đi. Động tác rất bình thường nhưng cũng đủ khiến Ngọc Loan đỏ bừng gương mặt, cô vội cúi đầu né tránh.

Nhưng ngay lúc đó, một tiếng hét vang lên sau lưng cô:

- Đồ con gái lăng lợ, cướp người yêu của người khác.

Đọc tiếp [Tìm lại yêu thương](#) – chương 1.2

4. - Chương 1.2

Ngọc Loan vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì một cô gái chỉ thẳng vào mặt cô mắng xối xả:

- Cô đó, nhìn mặt mũi cũng sang sủa, vậy mà đi giành bạn trai của người khác là sao?

- Bạn trai? Ai? Anh ta – Ngọc Loan ngay người rồi chỉ tay vào Vũ Phong hỏi cô gái kia.

- Đúng vậy, anh ấy là ạn trai của tôi – Cô gái kia gật đầu xác nhận.

Trước vẻ mặt hằm hằm như muốn xé xác cô của cô gái kia, Ngọc Loan nghĩ cô gái kia đã hiểu lầm quan hệ giữa cô và Vũ Phong. Đang định giải thích thì Vũ Phong đã đứng dậy bước sang ngồi gần cô, quàng tay qua vai cô, nhìn cô gái kia cười nói:

- Chúng ta đã chia tay, anh có quyền quen bạn gái mới. Sao em có thể đến trước mặt bạn gái anh mà chỉ tay nói cô ấy cướp bạn trai của em được chứ.

Ngọc Loan trợn mắt há hốc miệng kinh ngạc nhìn Vũ Phong. Cô còn chưa kịp phản ứng gì sau cú shock cao độ này thì anh quay sang nhìn cô, đưa tay vuốt ve má cô:

- Đừng sợ, có anh bảo vệ em , cô ấy không dám làm gì em đâu. Chúng ta đâu phải là yêu đương vụn trộm gì đâu mà phải sợ .

Nghe anh nói, cô trợn mắt nhìn anh tức giận, nhất là là cái hành động quá đỗi thân mật của anh.

- Tại sao chứ. Anh nhìn xem, em có gì không bằng cô ta chứ. Nhìn cô ta xem, mặt mũi xấu xí, đã vậy còn ngực lép nữa – Cô gái kia phẫn nộ chê bai cô đủ điều.

Cô vừa bị anh lợi dụng, giờ bị người ta chê bai thì tức không chịu nổi, đập bàn đứng dậy quát:

- Này, cô đừng quá đáng nha.

Đúng là cô không phải mẫu con gái xinh đẹp, nhưng tự nghĩ gương mặt mình cũng không đến nỗi nào, là một gương mặt ưa nhìn. Ngực của cô tuy không đồ sộ như của cô ta, nhưng cũng ở mức trung bình khác chứ đâu có tệ như cô ta nói.

Còn cô ta, cứ nghĩ mình đẹp lắm, thật ra cô nhìn cái vẻ mặt tô son chét phấn dày như thế thấy mà phát kinh.

- Cô nhìn lại mình xem. Con gái con đũa, ăn mặc diêm dúa thấy mà ghê. Làm gì có người phụ nữ nào chưa chồng mà có bộ ngực to như của chị hay không. Ừ của tôi nhỏ hơn của chị, nhưng ít ra tôi là hàng thật, còn của chị, ai biết được là loại hàng nào chứ.

Vũ Phong nghe cô nói xong thì phá ra cười lớn. Còn cô gái kia dường như bị cô nói trúng tim đen nên tái mặt.

Vũ Phong cũng đứng bật dậy, giọng lạnh lùng nói với cô ta:

- Em nói đúng lắm. Cô ấy không được xinh đẹp lắm, ngực cũng hơi....- Anh nhìn vào phần ngực của cô, cô lập tức dùng hai tay che lại, rồi trừng mắt nhìn anh căm căo, nếu anh dám nhìn nữa, cô nhất định sẽ móc mắt anh ra, nên Vũ Phong ngắc đầu nhìn cô gái kia – Nhưng đúng như cô ấy nói, cô ấy là hàng thật. Còn nữa, em nhìn xem, mông của cô ấy tròn đầy đặn, ông bà ta thường bảo cưới vợ thì chọn những người có cặp mông như cô ấy mới mau đẻ con.

Vũ Phong vừa nói, vừa vỗ vào mông của Ngọc Loan một cái khiến cô như chết đứng tại chỗ. Sao anh lại có thể như thế được cô chứ, dám sàm sỡ cô ngay tại chốn đông người.

Khi cô tưởng anh là người tốt thì hóa ra anh là lưu manh. Khi cô tưởng anh là lưu manh thì hóa ra không phải. Khi cô tưởng không phải thì hóa ra anh là đại lưu manh.

Cô gái kia nhìn thái độ của anh thì biết mình đã không còn cơ hội nào nữa. Cô ta trừng mắt nhìn cô căm thù, rồi vùng vằng dậm chân thật mạnh bỏ đi.

Còn lại cô với anh công thêm bao nhiêu ánh mắt của người khách trong nhà hàng.

Vũ Phong thấy cô gái kia đi rồi mới thở phào nói với cô:

- Anh đói rồi, chúng ta ăn thôi.

- Ăn cái đầu của anh đó. Anh cứ ở đó mà ăn cho đến chết đi – Cô tức giận quay sang anh quát.

Sau đó cô rút tiền trong người ra, có bao nhiêu cô lấy ra hết, sau đó đập xuống bàn, dứt khoát nói:

- Đến đây coi như chúng ta không ai nợ ai.

Nói xong, cô quẫy bước đi ra ngoài, không thèm nhìn anh lấy một lần. Nhưng ra ngoài rồi thì cô mới phát hiện ra một chuyện: Cô không có tiền để đi xe về trường.

Xe của cô thì gửi ở trong sân trường, cô bị anh kéo đến đây, móc tiền ra đưa hết cho anh rồi, bây giờ lấy gì mà về đây. Số cô thật bi thảm.

Hôm nay cứ tưởng được sung sướng tung tang dạo e khắp phố, không ngờ lại gặp phải cảnh thế này. Đúng là cái tên đáng nguyên rủa mà.

Cô đành gọi điện thoại cho ba đến đón cô về nhà.

- Để anh đưa em về – Vũ Phong đuổi theo sau cô nói.

Cô không thèm nhìn anh, quay mặt đi nơi khác, tránh xa anh.

- Tiền của em nè, trả lại cho em.

- Không cần – Cô lắc đầu bĩu môi.

Vũ Phong cũng đứng năn nỉ mãi, nhưng cô cũng không thèm trả lời anh. Đứng chờ thật lâu, lại dưới nắng, Vũ Phong bèn đứng ra sau lưng cô chắn nắng giúp cô. Đến gần như muốn mọi chân.

- Ngoan, đừng giận nữa, để anh đưa em về – Vũ Phong bèn đỡ dành cô khi thấy cô giận.

- Không cần, tôi không muốn anh lại dụng việc này rồi lợi dụng tôi như hôm nay nữa – Cô dứt khoát từ chối, không muốn bị anh giả vờ tốt bụng để trục lợi nữa.

- Haiz, không phải ai anh cũng lợi dụng đâu – Vũ Phong nhìn cô cười ranh ma đáp.

- Cái gì? Anh nhìn tôi có chỗ nào ngu ngốc đến nỗi đáng để anh lợi dụng như thế cơ chứ – Cô tức giận ghiền răng hổi.

Ngay lúc đó, xe của ba cô chạy đến. Cô mừng rỡ kêu lên:

- Ba.

- Con chào chú – Vũ Phong cũng nhanh nhẩy chào ba cô.

Cô liền lườm anh một cái, vì thái độ của anh với ba cô rất tự nhiên như thể đã quen nhau từ rất lâu. Nào ngờ...

- Phong đó hả con. Không ngờ không gặp ít lâu đã lớn thế này. Sao lâu rồi không đến nhà bác chơi.

- Dạ, dạo trước con hơi bận, bây giờ mới rảnh ạ – Vũ Phong lễ phép thưa.

- Vậy à bây giờ con rảnh không đi ăn cơm cùng bác với con gái bác. À mà con còn nhớ bé Loan không?

- Dạ nhớ chứ, vừa gặp là con nhận ra ngay.

Ngọc Loan đang còn há miệng vì ngạc nhiên khi thấy ba cô và Vũ Phong đối đáp qua lại. Khi nghe Vũ Phong nói vậy thì cô lập tức kiểm tra trí nhớ của mình về anh. Sau đó hét lên.

- Hóa ra anh chính là tên Phong đó.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 1.3

5. Chương 1.3

- Này, Loan không sai chứ. Cái tên hôm qua không làm gì bạn chứ? – Hà Trang vừa thấy cô đẩy xa vào trường thì chạy từ lớp ra hỏi.

Không nhắc thì thôi, nhắc đến cái tên Vũ Phong đó, cô càng thấy bức mình hơn nữa. Cứ nghĩ đến thời quá khứ đau thương bị thảm vì bị tên đó hành hạ, cô đã muốn giết người rồi.

Cô ảo não lắc đầu, muốn xua đi hình ảnh của Vũ Phong trong đầu mình, tiếp tục dẫn xe vào bãi. Hà Trang nhìn bạn như vậy cũng hơi áy náy. Hôm qua vì bất ngờ nên cô đã để Ngọc Loan bị kéo đi, nhìn vẻ mặt của Ngọc Loan, chắc chắn là đã bị ức hiếp rồi.

Hà Trang tức giận vô cùng, cô nhất định tìm cái tên khốn đó, nhất định sẽ đòi lại công lý cho bạn mình.

Nhưng Hà Trang vừa nghĩ xong thì đã thấy tên khốn đó xuất hiện rồi.

Vũ Phong không nhìn thấy cô, cứ đi thẳng về phía Góc Loan, Hà Trang thấy vậy bèn đứng ra giơ hai tay chặn lại. Vũ Phong không để ý, bị chặn bất ngờ nên đâm sầm vào Hà Trang khiến cô té xuống.

- Không sao chứ? – Vũ Phong thấy cô ngã, mặt mày nhăn nhó, vội cước đến đỡ cô dậy.

Hà Trang tức tức hất tay anh ra khỏi người cô, Vũ Phong có chút khó hiểu, gãi đầu nhìn cô gái trước mặt mình. Chỉ lỡ va vào cô một chút thôi, vậy mà cô xem anh như một kẻ hủi, vội vã xa lánh.

Ngọc Loan thấy Hà Trang bị té, cũng chạy lại giúp bạn phủ bụi bám trên quần áo.

- Không sao chứ?

- Không sao – Hà Trang đáp lời cô.

- Heo mup! Chúng ta lại gặp nhau rồi – Vũ Phong nheo mắt nhìn Ngọc Loan cười chào.
- Nè! Tôi cảnh cáo anh, tránh xa bạn tôi ra nha – Hà Trang trợn mắt nhìn anh, lớn tiếng nói.
- Anh chỉ định chào Heo Mup thôi mà, làm gì mà giữ thế chứ – Vũ Phong nhún vai nhìn Hà Trang đáp.
- Tụi tôi không quen anh, bởi vậy anh không cần chào hỏi làm gì đâu – Hà Trang nghe mặt đáp.
- Không quen, sao lại không quen – Vũ Phong giả vờ ngạc nhiên nhìn Ngọc Loan cũng đang nhìn anh bằng đôi mắt oán hận, sau đó hai tay thông dong bỏ vào túi, cúi người sát vào tai Ngọc Loan cố ý mờ ám nói – Em nói xem, quan hệ của chúng ta thân thiết đến thế nào.
- Ngọc Loan, hai người...- Hà Trang thấy thái độ của Vũ Phong như vậy thì lặng người hỏi.
- Chúng ta đi thôi, hơi đâu nghe anh ta nói – Ngọc Loan quyết định không nên dây dưa với loại người cợt nhả như Vũ Phong bèn kéo Hà Trang bỏ đi.

Nhưng Vũ Phong vẫn nhất quyết trêu chọc cô, bèn lớn tiếng gọi:

- Heo Múp, anh vẫn còn giữ tấm hình heo múp của em đó.

Nghe tới đây, Ngọc Loan bỗng đứng khựng lại, phải nói là chưa bao giờ cô nhằn nạy đến thế này. Cố kiềm nén một chút, quay đầu nhìn Vũ Phong nói:

- Anh muốn thế nào đây.
- Tan trường chờ anh. Nếu em dám bỏ đi, anh đem hình heo múp của em đăng lên mạng trường, ghi rõ chú thích Ngọc Loan. Sinh viên khoa quản trị kinh doanh.....

Nói xong, Vũ Phong đi thụt lùi, khước miệng nhếch lên nhìn gương mặt tái xanh của Ngọc Loan một cách đắc ý, sau đó quấy tay chào rồi mới quay người bỏ đi.

Ngọc Loan quyết tâm đưa anh ta vào trong danh sách đen của cô bắt đầu từ đây.

- Chuyện gì vậy Loan? Anh ta là ai? – Hà Trang nhìn bạn lo lắng hỏi.
- Anh ta...

Trong đầu cô, hiện lên hình ảnh cuối cùng mình gặp Vũ Phong năm xưa.

Ba cô với ba Vũ Phong quen nhau đã lâu, khá thân thiết. Mẹ cô mất năm cô lên 10 tuổi, cái tuổi còn khá nhỏ, cho nên ba cô rất thương cô. Đi đâu cũng đem cô theo cả. Cũng phải nói, lúc nhỏ cô hơi tròn trĩnh một chút, nên hai má cô rất bầu bĩnh.

Lúc trước, mẹ của Vũ Phong rất thích con gái, cho nên rất thương cô, hề có dịp nào đó đều bắt ba cô dẫn theo cô đến. Mỗi khi cô đến thì mẹ anh lại thích ôm ấp cô như con gái của mình.

Còn Vũ Phong, thấy mẹ mình cứ chăm bẵm cho cô có chút ganh tỵ, lại thấy cô tròn trịa như thế nên suốt ngày theo trọc phá cô. Nếu cô không hét to lên để mẹ anh bước đến xách tai anh trừng phạt thì anh sẽ trêu cô mãi. Cho nên đôi lúc cô rất lấu cá, anh chưa động đến cô, cô đã bù lu bù loa lên rồi. Và anh lại bị mẹ phạt, mỗi lần như vậy, cô lại le lưỡi trêu tức anh.

Năm cô 13 tuổi, người cô lại gầy gầy thon thả. Một hôm cô bị xưng nú rắng, chẳng biết thế nào mà hai má cô lại xưng to như thế. Khi đến nhà anh, Vũ Phong cứ phá ra cười nhìn hai gò má xưng xưng của cô rồi tìm cách trêu.

Đang đau nhức vì hai bên nú rắng bị xưng, cô không ngờ lại bị Vũ Phong nhắm hai má mình mà bẹo. Mặc cho cô van xin thế nào, anh cũng không ngừng bẹo má trêu cô. Cô đau đến chảy nước mắt, khóc thét lên.

Dù rằng sau đó Vũ Phong bị đánh đòn một trận, nhưng nỗi đau khủng khiếp đó lại gây ấy tượng mạnh trong cô. Từ đó hình thành nỗi sợ hãi đối với Vũ Phong. Cô có đánh chết cũng không bao giờ đến nhà Vũ Phong chơi nữa. Ba mẹ Vũ Phong hề đến nhà cô cũng không bao giờ đưa anh đi theo.

Từ đó hai người hoàn toàn cách xa nhau. Trong ký ức của cô, đã hoàn toàn quên lãng anh.

Cho nên khi biết cái kẻ đang khiến mình rối tung rối mù lại là kẻ thù năm xưa của mình, nỗi giận càng cao. Nhưng khổ nỗi, cô không thể làm gì anh được hết.

Nhất là ngày đó, anh hay nghịch máy ảnh, đã chụp được nhiều bức ảnh xấu xí của cô. Chỉ có điều, cô không ngờ, anh còn giữ đến bây giờ và hôm nay đem ra uy hiếp cô.

Xem ra kiếp trước cô nợ anh, nên kiếp này cô phải trả.

- Đừng lo, hôm nay mình nhất định sẽ đi với bạn, mình sẽ không để anh ta ức hiếp Loan đâu – Hà Trang nghe bạn kể lại cái kẻ đã reo ám ảnh vào đầu mình lại xuất hiện tiếp tục gieo rắc tang thương thì an ủi.

Ngọc Loan nghe bạn nói vậy thì gạt đầu. Có một người bạn tốt như Hà Trang thật là niềm an ủi của cô.

Sau một hồi nhớ lại những kỷ niệm xưa, cô cũng ngủ thiếp đi trên chiếc giường mới. Là mệt mỏi hay là đau lòng mà nước mắt cô rơi ra trong lúc ngủ.

Sáng hôm sau, Ngọc Loan thức dậy rất sớm, cô muốn tự mình chính tay làm đồ ăn sáng cho Vũ Phong, dù sao hôm nay hai người cũng chính thức làm vợ chồng rồi.

Trong lòng cô cũng có chút an ủi là được sống cùng anh dưới một mái nhà, và có thể thực hiện ước mơ được bên anh mỗi ngày. Với cô như thế là đã mãn nguyện rồi.

Ngọc Loan bày biện tất cả mọi thứ rồi nhìn chúng đầy hài lòng, chỉ chờ Vũ Phong thức dậy mà thôi. Cô cũng đã ủi sẵn quần áo cho anh mặc để chuẩn bị đi làm.

Cả hai người kết hôn có phần gấp gáp, nên thời gian chuẩn bị không nhiều, công ty anh lại còn đang phải hoàn thành các hồ sơ hợp đồng cho xong nên cả hai người đều phải dời tuần trăng mật lại.

- Anh xong rồi sao, ăn sáng đi, rồi đi làm – Cô nhìn thấy Vũ Phong bước xuống lầu thì vội vã đứng lên cười nói.

- Không cần đâu. Anh không đói, em cứ ăn đi – Vũ Phong lắc đầu từ chối.

- Đêm qua anh toàn uống rượu, sáng nay lại không chịu ăn sẽ có hại cho bao tử lắm – Cô quan tâm nói.

- Anh đã nói là không muốn ăn mà – Vũ Phong gắt lên, đêm qua uống rượu nhiều quá, đầu anh bây giờ cảm thấy đau nhức vô cùng, nên tâm trạng có phần không tốt.

Ngọc Loan bị anh quát, cô cúi mặt cắn răng uất ức, đôi mắt đã kéo màn nước.

- Xin lỗi, chỉ là anh hơi nhức đầu cho nên – Vũ Phong biết mình làm Ngọc Loan buồn bèn giải thích.

- Không sao. Anh mau đi làm đi, nếu đói bảo thư ký mua gì đó cho anh ăn. Ăn xong thì uống thuốc, em đã để sẵn trên bàn rồi. Thuốc này trị nhức đầu sau cơn say công hiệu lắm – Cô chỉ tay vào phần thuốc đã được chuẩn bị sẵn trên bàn nói.

- Cám ơn em – Vũ Phong có chút xúc động trước sự chăm sóc ân cần của cô, nhưng chỉ có thể nhận như vậy chứ chẳng thể nào đáp trả lại cho cô cái gì được cả.

Sau khi Vũ Phong ra đi, Ngọc Loan nhìn chỗ thức ăn mình đã cố công làm. Cô gục đầu xuống bàn khóc nức nở.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 2

6. Chương 2

Chương 2 : Yêu – Chính là khiến cho người mình yêu hạnh phúc.

- Reng....

Tiếng điện thoại reo lên từng hồi khiến Ngọc Loan bật đầu dậy, cô vội vã đứng lên dùng tay lau sạch nước mắt, ho khan vài tiếng, cố gắng che giấu giọng nói khàn đặc sau khi khóc của mình. Cô bước đến bên chiếc điện thoại chậm rãi nhấc nó lên, cô biết người ở bên đầu dây kia là ai?

- Ba....- Cô khẽ gọi lên sau khi nghe tiếng nói ở đầu dây bên kia, quả nhiên là ba của cô.

.....

- Dạ vâng ạ, con rất hạnh phúc – Cô thổ thỉ nói, cố gắng cho ba thấy cô hạnh phúc vô cùng với đám cưới này.

.....

- Ba kỳ quá, ai lại hỏi con gái mình đêm đầu tiên ra sao – Cô giả vờ hờn trách để nghe tiếng cười phá ra của ba mình.

.....

- Dạ...vì đám cưới tiến hành gấp quá, cho nên công việc ở công ty anh ấy vẫn chưa giải quyết xong ba à. Con và anh ấy đã bàn rồi, khi nào giải quyết xong thì con và anh ấy sẽ cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật.

.....

- Dạ, con và anh ấy sẽ về thăm ba mẹ bên này xong thì sẽ về thăm ba....Ba...con nhớ ba lắm. Con về ở với ba ít hôm nha ba – Cô che tay cố gắng kìm nén tiếng nấc của mình, rất muốn trở về bên ba, người luôn giang vòng tay che chở mỗi khi cô không vui. Nhưng con đường này là do cô chọn, cô phải tự mình bước đi, không thể dựa dẫm vào ba mình – Hi, con đùa thôi. Thôi, con cúp máy đây. Ba...không có con , ba nhớ giữ gìn sức khỏe nha ba. Rảnh thì con về thăm ba ngay.

Nói xong cô vội vàng cúp máy, cô sợ mình sẽ khóc òa lên nếu còn tiếp tục nghe những lời quan tâm yêu chiều của ba dành mình.

Dù cúp máy rồi, cô vẫn không dám bật khóc, bởi vì cô sợ rằng, nếu cứ mãi khóc lóc sẽ thành thói quen xấu của cô mất. Trước mặt mọi người và ba cô, cô phải luôn là cô dâu mới cưới thật hạnh phúc.

Ngay khi cô vừa cúp máy, thì tiếng chuông cửa lên, người đứng bên ngoài là cô bạn thân Tú Quyên của cô. Cô thở dài bước ra mở cửa. Thật là không biết phải nói gì trước cô bạn nhiều chuyện này, mới sáng sớm đã chạy đến nhà cô dâu mới như cô rồi.

- Xin chào cô dâu mới. Đêm đầu tiên thế nào? Anh ấy có phải là người tuyệt vời hay không? – Thấy cô ra mở cửa, Tú Quyên đã nhìn cô trên chốc.

Cô đưa mắt liếc cô bạn một cái, rồi mở cửa cho Tú Quyên bước vào. Tú Quyên bước vào mỉm cười ranh ma, huých vai cô tiếp tục hỏi, dường như cô ấy quyết định hôm nay phải khai thác cho bằng được mới thôi.

- Này. Mau khai ra đi. Cảm giác của lần đầu tiên ra sao?

Cô rót ly nước cho Tú Quyên sau đó mỉm cười hỏi.

- Muốn biết lắm sao?

Tú Quyên mở to hai mắt nhìn cô gật đầu đầy mong đợi. Cô mỉm môi cười , chậm rãi rót ỉnh ly nước, rồi uống một ngụm, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh Tú Quyên. Nhìn vẻ mặt nóng lòng muốn biết của Tú Quyên mà cô không nhịn được cười, cô nhìn cô ấy bảo:

- Lấy chồng đi rồi sẽ biết.

- Đồ quỷ – Tú Quyên giơ tay đánh vào vai cô khi biết mình bị cô lừa, vốn muốn trêu cô, không ngờ lại bị cô trêu lại.

Nhưng ngay sau đó, Tú Quyên phát hiện đôi mắt đỏ hoe của cô bèn dừng lại, ngỡ ngàng hỏi:

- Loan vừa khóc sao? Đã xảy ra chuyện gì à? Có phải

Cô nghe Tú Quyên hỏi , gương mặt hơi tái, vội mỉm cười che dấu:

- Đâu nào. Chỉ là ba mình vừa gọi điện đến thôi . Người ta chỉ nhất thời xúc động vì nhớ ba thôi.

- Vậy sao – Tú Quyên nghe nói thì hai chân mày vốn cau lại cũng giãn ra đôi chút .

- Tất nhiên, nếu không sao mình lại khóc chứ – Cô cười nói.

- Ủ....Mình nghĩ anh Phong có phúc khi lấy được Loan làm vợ. Chỉ có bạn mới đem lại hạnh phúc cho anh ấy mà thôi – Tú Quyên bỗng trầm giọng nói.

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại như mũi dao đâm vào lòng cô. Hạnh phúc của anh không ở nơi cô, mà ở một nơi xa khác. Người có thể đem lại hạnh phúc cho anh ấy tuyệt đối không phải là cô.

- Này sao thế? – Tú Quyên thấy cô đột nhiên im lặng thì khẽ kay người cô.

- Không sao – Cô cười giả lả đáp – Mình hơi mệt một chút.

- Mình biết rồi. Không cần phải khoe khoang đâu. Chắc là đêm qua hai người suốt đêm không ngủ chứ gì – Tú Quyên cười một cách xấu xa nói với cô.

- Cái đầu của Quyên, chỉ toàn chứa hình ảnh bấy bạ không hà. Mau kiểm ình một anh đi, để người khác còn được nhờ – Ngọc Loan hừ mũi đáp lại cô bạn.

- Không thêm....- Tú Quyên ngún ngẩng đáp rồi nhìn cô nói – Chúng ta đi mua sắm đi. Bạn bè đều đi lấy chồng hết, còn một mình mình chán muốn chết đi.

- Vậy còn không mau lấy chồng.

- Nếu tìm được, mình sẽ bắt anh ta làm đám cưới ngay. Yên tâm đi – Giọng Tú Quyên có chút đượm buồn

- Còn giờ thì xin mời cô dâu mới đi thay quần áo, chúng ta đi shopping một trận tưng bừng mới được.

Ngọc Loan bị Tú Quyên đẩy đi, đành bước về phòng thay quần áo. Cô biết, Tú Quyên cảm thấy rất buồn, nhưng trước mặt cô, cô ấy vẫn cố tỏ ra vui vẻ.

Cô quen với Tú Quyên là bởi vì năm xưa, người bên cạnh Vũ Phong là cô, còn Tú Quyên thì yêu thầm Vũ Phong, nhưng không dám nói ra. Vì vậy, Tú Quyên đã bạo gan đến nhờ cô làm cầu nối cho hai người bạn họ quen nhau.

Cô lúc đó vô tư, lại có chút nghịch ngợm nên nhanh chóng nhận lời giúp Tú Quyên. Từ đó cả hai thân nhau.

Nhưng Tú Quyên đặc biệt không thuận mắt với Hà Trang. Thứ nhất là ở thái độ kên kiêu của cô ấy, thứ hai là bởi vì câu nói của Vũ Phong sau này:” Đời này không phải cô ấy thì không lấy”, sau đó chứng kiến sự theo đuổi điên cuồng của Vũ Phong với Hà Trang, mà cô ấy lại kên kiêu làm khổ anh. Cho nên Tú Quyên cảm thấy đau lòng cho Vũ Phong và có ác cảm với hà Trang từ đó.

Cô hiểu nỗi lòng của Tú Quyên, bởi vì đó cũng là nỗi lòng của chính cô. Tú Quyên có thể công khai bày tỏ yêu ghét của mình, còn cô, cô chỉ có thể chôn mối tình câm lặng của mình vào lòng, vui vẻ chúc phúc Vũ Phong và hà Trang được bên nhau mà thôi.

Dù bây giờ cô đã là vợ của Vũ Phong, Tú Quyên cũng vui vẻ chúc mừng cô, nhưng cô biết tận sâu trong lòng Tú Quyên vẫn còn mang nỗi buồn khôn nguôi.

Nhưng chẳng ai biết nỗi buồn và đau đớn của cô cả.

Cô và Tú Quyên dạo quanh khu mua sắm cũng khá lâu. Tú Quyên bỗng phát hiện ra một chiếc đầm rất đẹp, cô ấy vội vàng lao đến nhưng khi tay cô ấy chạm vào chiếc váy thì cũng có một bàn tay nhắm đến chiếc váy đó.

Cả hai bên đều dừng người quay đầu nhìn nhau. Hóa ra người cũng muốn có chiếc áo đó là Hà Trang.

Cuộc đời này có khá nhiều thứ trùng hợp, dù không muốn vẫn phải chạm mặt nhau hoài.

Cô vốn chẳng muốn đối mặt với Hà Trang, nhưng lại chạm mặt cô ấy nhanh như thế. Đã như vậy thì chỉ có thể cố gắng tươi cười chào hỏi mà thôi.

Dù nụ cười của cô có chút ngượng ngập, nhưng cô vẫn cố gắng mỉm cười với Hà Trang.

- Trang cũng đến đây mua quần áo sao.

- Ủ – Hà Trang lạnh lùng gật đầu.

Tú Quyên vốn không ưa gì Hà trang, lại gặp nhau trong hoàn cảnh này, cô không ngại công kích Hà Trang.

- Người ta mới đám cưới nên đi mua sắm quần áo để hưởng tuần trăng mật. Trang không đám cưới, việc gì cứ phải mua sắm hoài như thế chứ? Không phải là vì muốn ăn mặc đẹp để dụ dỗ chồng người ta đó chứ.

Lời của Tú Quyên có phần cay độc, Ngọc Loan thấy khó xử vô cùng, cô kéo tay áo Tú Quyên ngăn cản.

Nhưng thật khó để ngăn cản Tú Quyên khi cô ấy hiểu lầm mọi việc như thế.

Vốn dĩ Vũ Phong muốn giấu diếm Hà Trang về việc đám cưới giữa Ngọc Loan và anh. Nhân lúc ba Hà trang bị bệnh, cô ấy về nhà lo cho ba, hai người gấp rút làm đám cưới. Dự định sau này sẽ giải thích với Hà Trang về nguyên nhân kết hôn này của hai người bọn họ sau.

Nào ngờ, trước ngày cưới 5 ngày, Hà Trang lại đến gặp Vũ Phong tại nhà, lúc đó, hai người họ đang trang trí lại nhà cửa, trùng hợp là có mặt Tú Quyên ở đó.

Hà Trang vốn không biết mọi chuyện, vừa thấy Vũ Phong ra mở cửa đã sà ngay vào lòng anh nói:

- Em nhớ anh quá chừng.

- Cô ôm chồng sắp cưới của người ta như vậy là sao hả? – Tú Quyên tức giận nhìn Hà Trang mắng.

Hà Trang nghe Tú Quyên nói thì ngơ ngác nhìn Vũ Phong bằng ánh mắt sững sờ hỏi.

- Chồng sắp cưới là thế nào?

Vũ Phong chết lặng không biết phải nói ra sao. Anh nhìn Hà trang với ánh mắt khó xử.

- Còn 5 ngày nữa, Vũ Phong và Ngọc Loan đám cưới, cô không biết hay sao mà hỏi – Tú Quyên thay Vũ Phong trả lời.

Sự việc quá bất ngờ, vì không muốn để Tú Quyên biết, Ngọc Loan và Vũ Phong đành im lặng chứng kiến Hà Trang đau khổ từ từ quay người bỏ chạy mà không dám đuổi theo giải thích.

Vũ Phong cũng vì chuyện này mà đau khổ, anh đã tìm Hà Trang khắp nơi để giải thích, nhưng cô đã trốn mất tăm rồi xuất hiện vào ngày cưới của họ. Cho nên ban sáng, thái độ của Vũ Phong đối với cô lạnh lùng cô có thể hiểu được.

Trước lời nói của Tú Quyên, gương mặt của Hà Trang tái xanh đầy tức giận, nhưng sau đó cô ta cố kiềm nén lại nhìn Ngọc Loan nói:

- Chúc mừng lần nữa về đám cưới của bạn với anh ấy.

- Cảm ơn.

- Nếu thật tâm chúc phúc thì hãy nói. Chứ đừng ở trước mặt người ta giả vờ tốt bụng, sau lưng lại hiện hình là một con hồ ly tinh như thế – Tú Quyên châm chọc.

- Mình về trước đây – Hà trang siết chặt tay cổ họng nói.

Ngọc Loan khẽ gật đầu chào.

- Cô ta đúng là đáng ghét. Lúc nào cũng đưa ra vẻ mặt cao ngạo như thế – Tú Quyên hậm hực nhìn theo nói.

Cuối cùng cũng kết thúc buổi mua sắm, Ngọc Loan lại trở về với căn nhà lạnh lẽo của mình.

Lúc đi mua sắm cùng Tú Quyên, cô cảm thấy thật là phiền phức khi bị cô nàng lôi đi khắp nơi, cô chỉ muốn được trở về nhà. Khi về nhà cô mới biết, hóa ra mình thích cảm giác phiền phức kia hơn cảm giác lạnh lẽo lúc này.

Khẽ cười buồn cho bản thân mình, cuộc sống của cô rồi đây sẽ thế nào?

Cô gọi điện thoại cho vũ Phong, muốn thử xem, cái cảm giác một người vợ quan tâm đến chồng là thế nào.

- Em đây. Công việc hôm nay thế nào?

- Rất tốt – Vũ Phong ậm ờ trả lời.

- Tối nay anh có về nhà ăn cơm không?

- Để xem.

- Vậy em làm cơm tối chờ anh về. Em không làm phiền anh nữa.

Nói xong cô vội vã cúp máy không muốn nghe tiếp giọng lạnh lẽo của anh.

Thật sự khác biệt quá.

Cảm giác của những đôi vợ chồng mới cưới dù thế nào cũng cho người ta cảm giác ấm áp, còn cô chỉ là một vợ kịch ngoài mà thôi.

Cảm thấy rất ngượng mộ những người bạn của cô vô cùng, cuộc sống của họ tuy bình thường, đám cưới của họ rất giản dị nhưng sau đó là chuỗi ngày hạnh phúc.

Cô không muốn mượn người giúp việc, dù ba cô chẳng muốn cô cực khổ khi về làm vợ. Nhưng cô cương quyết không chịu, vì cô muốn tự tay mình có thể chăm sóc cho anh.

Cô không biết mình nên buồn hay nên vui vì quyết định này. Bởi vì, dù cô cố gắng hoàn thành tốt nhiệm vụ của người vợ đi chăng nữa thì anh cũng không hề đón nhận, mà thậm chí còn xa cách vô cùng. Nhưng nếu cô không bận rộn với công việc nhà thì cô có thể sống nổi trong căn nhà giá lạnh này hay không?

Cố gắng hoàn thành bữa cơm với tất cả tình yêu của mình, Ngọc Loan ngồi xem tivi và chờ đợi Vũ Phong chờ về nhà. Nhưng cô chờ mãi, chờ đến khi ngủ quên trên ghế sofa, vậy mà Vũ Phong vẫn chưa về. Cô hết hoảng lo lắng, không biết anh có xảy ra chuyện gì hay không.

Ngọc Loan lao đến bên điện thoại định gọi cho Vũ Phong thì tiếng mở cửa vang lên.

Vũ Phong say khướt bước vào trong nhà như gần gục ngã đến nơi. Ngọc Loan vội chạy đến đỡ anh nhưng bị anh xô ra. Vũ Phong nheo mắt nhìn Ngọc Loan.

- Tại sao em có thể nói cô ấy như vậy chứ? Tại sao? – Anh hét lên với cô trong tức giận.

- Anh đã gặp cô ấy sao? – Cô không biết Hà Trang nói gì với anh, nhưng có lẽ lời của Tú Quyên khiến Hà Trang rất tức giận. Em không có nói gì với cô ấy cả.

- Cô không nói gì. Nếu cô không nói gì thì vì sao cô ấy lại xua đuổi tôi đến thế chứ. Cô ấy chúc phúc tôi và cô, cô có biết không? Cô ấy không cho tôi được giải thích.

Vũ Phong quát lớn trước mặt Ngọc Loan khiến cô cảm thấy tổn thương vô cùng, cô hít một hơi thật sâu vòng tay đỡ anh.

- Anh say rồi, để em dìu anh vào phòng.

Vũ Phong say khướt lẩm bẩm nói:

- Anh phải làm sao đây. Làm sao để cô ấy trở về bên cạnh anh đây....

Từng lời nói của Vũ Phong chẳng khác nào mũi dao cứa vào lòng cô.

Nỗi đau này dâng tràn trong tim cô đến khi bóp nghẹn tim cô mà thôi

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 2.1

7. Chương 2.1

Sau khi chắt vớt giúp Vũ Phong lau người thay quần áo, Ngọc Loan chưa xót trở về phòng mình, cô lặng lẽ khép cửa lại rồi bước đến bên bàn trang điểm của mình.

Cô chần chừ một lúc rồi mới quyết định mở tủ lấy ra một chiếc hộp đựng trang sức. Trong đó có một chiếc lắc tay rất đẹp, chiếc lắc tay này chỉ có một chiếc duy nhất do mẹ tặng cô trước khi mất. Đây là món quà mà ba cô thiết kế riêng để tặng mẹ cô, trên đó còn khắc NL, tên ba mẹ cô: Ngọc – Lâm. Cái tên Ngọc Loan của cô cũng lấy từ chữ cái đầu tiên tên của hai người ghép lại.

Chiếc lắc lấp lánh dưới ánh sáng đèn, lung linh phản chiếu nhưng lại mang theo một nỗi buồn, nỗi buồn của bản thân cô.

Chiếc lắc này gần như là sự bắt đầu tình yêu trong Vũ Phong với Hà Trang. Đó là một sự hiểu lầm nghiêm trọng, nhưng dù không muốn, cô vẫn phải im lặng, để mặc cho sự hiểu lầm này tiếp diễn. Bởi vì cô nợ Hà Trang và cũng bởi vì....

“ Nếu như chiếc lắc đó...em chỉ giả dụ thôi nha. Nếu như anh đã nhầm lẫn, nếu như Hà Trang không phải chủ nhân chiếc lắc đó mà là một cô gái khác thì sao?”

“ Anh tin mình đã tìm đúng người con gái cần nhất trong cuộc đời mình. Dù người con gái đó không phải là Hà Trang, anh vẫn sẽ yêu cô ấy”

Đó là câu hỏi của cô và câu trả lời của anh.

Cô đã hiểu rõ, tình cảm của Vũ Phong đối với Hà Trang mãnh liệt như thế nào. Cho nên im lặng và chúc phúc cho hai người bọn họ, là điều cô có thể làm được cho người con trai mình yêu và cô bạn thân nhất của mình.

Bởi vì : Yêu – chính là khiến cho người mình yêu hạnh phúc.

Sợi dây này, cô sẽ giữ mãi nó trong chiếc hộp này, nó sẽ giống như chiếc hộp Pandora mãi mãi chẳng nên mở ra.

Buổi sáng cô vẫn thức dậy chuẩn bị đồ ăn sáng cho Vũ Phong, và lặng lẽ chờ anh thức dậy.

Vũ Phong mệt mỏi mở mắt ra rồi ngồi dậy, trên đầu là chiếc khăn ẩm đã lạnh ngắt rơi xuống. Anh nhặt chiếc khăn lên nhìn nó rất lâu, rồi nhìn quần áo của mình đã được thay, cơ thể cũng không cảm thấy bức bối chút nào thì thở dài. Anh biết, đêm qua mình uống rượu say khiến Ngọc Loan phải vất vả chăm sóc.

Quần áo đi làm được cô ủi cẩn thận đặt trước mặt anh, một nếp nhăn cũng không có lấy. Bàn chải và khăn tắm cũng được cô chuẩn bị chu đáo. Cô là một cô gái rất tốt, nếu có thể lấy được cô làm vợ, thì đó là người có phúc, chỉ tiếc rằng....

Vũ Phong thở dài nghĩ đến Hà Trang. Đầu bỗng cảm thấy đau nhức vô cùng, tim cũng quặn đau, anh đã khiến người con gái mình yêu thương nhất phải chịu một vết thương quá sâu.

Thay quần áo xong, anh cầm cặp bước xuống lầu định đi thẳng đến công ty, mùi cháo thơm lừng bốc lên khiến anh dừng bước. Lướt qua bàn ăn dưới bếp, anh thấy Ngọc Loan đang ngồi chờ đợi. Lặng lẽ nhìn bóng dáng cô đơn của cô thật lâu, trong lòng bỗng thấy đau buồn rất nhiều. Nếu không phải anh cầu xin cô đồng ý lấy anh, có lẽ giờ đây cô sẽ vui vẻ ngồi bên bàn ăn, thưởng thức hương vị của thức ăn, chứ không cần phải mang bóng dáng cô độc đáng thương đến thế này.

Nhớ đến thái độ ân cần chăm sóc của cô tối qua, thái độ ích kỷ của bản thân mình, Vũ Phong quyết định bước đến nhà ăn.

Vừa nhìn thấy bóng dáng của Vũ Phong hiện ra trước cửa, Ngọc Loan đã đứng bật dậy rồi rít hỏi:

- Anh thức rồi sao.

- Uhm....- Vũ Phong nhất thời khó biểu đạt được sự ái ngại của mình nên dung thái độ lạnh lùng.

- Anh có muốn ăn chút cháo trước khi đi làm hay không? – Cô ái ngại hỏi anh.

- Cũng được – Vũ Phong gật đầu kéo ghế ngồi xuống.

Nghe vậy, Vũ Loan mừng rỡ vội vàng múc cháo vào chén cho anh. Rồi cô nhìn Vũ Phong từng chút từng chút cho cháo vào miệng trong ánh mắt mong đợi. Đến khi thấy Vũ Phong ăn hết chén cháo, cô vui mừng hỏi anh:

- Anh có muốn dùng một chén nữa hay không?

- Vậy thì thêm chén nữa đi.

Ngọc Loan nhìn Vũ Phong mỉm cười, nụ cười rạng rỡ đầy hạnh phúc khiến Vũ Phong thấy sững người lại. Anh có chút lung túng trước nụ cười của cô, nó khiến trái tim anh đập mạnh. Nhưng anh nhanh chóng gạt bỏ nụ cười đó ra ngoài tâm trí mình.

Thấy Vũ Phong ăn xong, Ngọc Loan mới ân cần hỏi:

- Hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Bỏ đi – Về mặt có chút thiện của Vũ Phong bỗng chốc trở nên lạnh tanh, anh quay mặt tránh ánh mắt của cô. Ngọc Loan cắn môi, cô biết, Hà Trang đã trách móc anh rất nhiều, nhất là sau khi Tú Quyên nói những điều đó. Nói không chừng, Hà Trang sẽ nghĩ rằng cô xúi giục Tú Quyên nói ra những điều đó.

Mối quan hệ của cô với Hà Trang đang dần dần xa cách, thậm chí không muốn nói là quay lưng trở mặt không muốn nhìn nhau từ sau vụ chiếc lắc tay bị lộ ra. Dù cô đã hứa, sẽ không nói chuyện này ra ngoài để trả ơn cứu mạng của Hà Trang, nhưng cô biết, Hà Trang luôn có lòng nghi kỵ đối với cô. Cô ấy sẽ không tin cô thật lòng chúc phúc cho cô ấy và Vũ Phong, nhất là khi cô ấy chứng kiến đám cưới của cô và Vũ Phong.

- Hôm qua, em và Tú Quyên cùng đi mua sắm có gặp Hà Trang, Tú Quyên đã...

- Anh đã bảo bỏ đi mà – Vũ Phong gắt lên, rồi đứng phắt dậy định bỏ đi – Sau này em không cần phải vất vả thức ăn sáng và cơm tối chờ đợi anh đâu.

- Anh đứng lại – Ngọc Loan tức giận quát lên giữ chân Vũ Phong.

Vũ Phong biết mình cấu gắt với Ngọc Loan là không đúng, nhưng anh lại không ngăn nổi cảm xúc trong lòng mình. Nhưng anh không ngờ Ngọc Loan lại quát lên với anh như thế.

Ngọc Loan dung hết can đảm của mình để hét lên như thế, sau đó cô khẽ nhắm mắt bình ổn tâm trạng của mình. Sau đó, cô quyết định tiếp tục là người hy sinh cho hạnh phúc của anh.

- Em biết, hiện tại Hà Trang đang hiểu lầm chúng ta, hiểu lầm anh không thủy chung khiến anh rất đau lòng. Nhưng anh cũng đừng đem những bức tức đó chút bỏ lên em. Em chẳng phải là thùng rác xả giận của anh.

- Anh xin lỗi! – Vũ Phong xấu hổ khàn giọng nói.

- Em không trách anh. Chúng ta hiện giờ là vợ chồng mới cưới, anh đừng có hành động bông bột khiến người khác nghi ngờ sẽ ảnh hưởng không tốt đến mối quan hệ của anh và Hà Trang sau này. Chỉ cần anh cùng em phối hợp thật tốt trước ba mẹ hai bên, em bảo đảm sẽ giúp anh giải thích với Hà Trang tất cả mọi việc. Sau đó, anh và cô ấy có thể ở bên cạnh nhau. Ba năm....

Ngọc Loan ngẩng đầu nhìn thẳng Vũ Phong.

- Chỉ cần 3 năm. Hết 3 năm, em sẽ ký vào đơn xin ly hôn. Chúng ta sẽ đường ai nấy đi. Anh có thể tự nhiên đến với Hà Trang mà không còn ai gây khó dễ.

- Thật sao – Vũ Phong mừng rỡ nhìn cô hỏi lại.

Ngọc Loan khẽ gật đầu.

- Em cũng sẽ không lấy một đồng nào tài sản của nhà anh. Lý do chia tay cứ đổ về phía em, ba anh sẽ không nói gì được nữa. Ông cũng sẽ không thể ép anh được nữa.

- Nhưng mà làm như vậy thì thiệt thòi cho em quá – Vũ Phong cảm thấy Ngọc Loan phải chịu nhiều ảm ức khiến anh không đành lòng.

- Không sao? Em chấp nhận. Nhưng em có một yêu cầu.

- Yêu cầu gì? – Vũ Phong nhú mồm nhìn cô.

- Trong thời gian chúng ta đóng giả vợ chồng. Ngoài thời gian ở bên Hà Trang, thời gian còn lại, anh phải đóng vai người chồng thật tốt. Cùng em ăn sáng mỗi ngày, tối nếu có thể thì về nhà cùng em ăn một bữa cơm tối. Em muốn, dù là chúng ta chỉ là giả vờ, nhưng cũng phải diễn cho thật giống. Em không muốn có điều gì sơ sẩy ảnh hưởng đến danh dự của hai nhà. Bởi vì không chỉ có ba mẹ anh, còn có ba em. Em là con gái duy nhất của ông ấy, em không muốn ông ấy phải đau lòng khi biết được sự thật.

Lời của Ngọc Loan hoàn toàn đúng, Vũ Phong không thể nào từ chối, anh gật đầu rồi ôm lấy cô vào lòng, thở thẽ nói:

- Cảm ơn và xin lỗi em, Ngọc Loan.

Ngọc Loan khẽ nhắm mắt dựa vào lòng Vũ Phong, hít thật sâu hơi ấm của anh, thứ mà cô luôn khao khát có được. Dù biết rằng bản thân quá ngốc nghếch, chọn nhầm một con đường không lối thoát. Bởi vì một chút tham lam, cô tham lam muốn được ở bên cạnh anh dù chỉ một chút, dù rồi sẽ phải nhìn anh cùng người con gái khác tay trong tay hạnh phúc bên nhau cô cũng chấp nhận.

Bởi vì một lẽ, cô yêu anh, rất yêu anh. Cô nguyện hoài yêu anh, mãi yêu anh, và sẽ yêu anh đến suốt cuộc đời. Dù có cho cô cơ hội chọn lại, cô vẫn chọn được gặp anh ,yêu anh mà thôi.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 2.2

8. Chương 2.2

Chiều hôm sau, cả hai thu xếp về thăm ba mẹ Vũ Phong, gọi là con dâu mới ra mắt cha mẹ chồng.

- Con chào ba mẹ – Ngọc Loan nhìn ba mẹ của Vũ Phong nhoẻn miệng cười gật đầu chào.

- Hai đứa đến rồi, ngồi xuống đây đi – Mẹ Vũ Phong nhìn hai người thân mật chỉ tay xuống ghế ngồi đối diện với họ.

Vũ Phong ôm eo Ngọc Loan dìu cô ngồi xuống, sau đó tay cậu nắm chặt tay Ngọc Loan một cách âu yếm cổ tỏ ra ánh hào quang hạnh phúc của vợ chồng mới cưới trước ba mẹ mình.

Mẹ Vũ Phong thấy con trai và con dâu âu yếm với nhau như vậy thì hài lòng bảo:

- Hai đứa con rắng cố gắng hòa thuận với nhau về sau này. Sau đó sinh cho ba mẹ vài đứa cháu khỏe mạnh để an ủi tuổi già.

- Tụi con chưa dự định có con bây giờ mẹ à – Vũ Phong nghe mẹ nói liền trả lời ngay lập tức.

- Tại sao? – Mẹ Vũ Phong nhú mồm nhìn hai người có chút không vui.

- Dạ, tại thời điểm này vẫn chưa thích hợp lắm mẹ à – Ngọc Loan nhỏ nhẹ nói đáp.

- Sao lại không thích hợp. Hay là con ngại khó, ngại khổ. Nếu vậy thì con có đẻ đi, mẹ sẽ nuôi cháu của mẹ thay con. Con chỉ vất vả lúc mang thai thôi, còn lại cứ để ẹ – Mẹ Vũ Phong cương quyết tỏ rõ ý định muốn bồng cháu của mình.

Nghe mẹ hờn giận nói như vậy, Ngọc Loan và Vũ Phong hoảng hốt bèn vội vàng giải thích.

- Mẹ ơi, không phải như vậy đâu ạ. Tại vì anh Vũ Phong cũng mới tiếp quản công việc mới này, có nhiều việc vẫn chưa ổn định. Cho nên tụi con mới quyết định đợi đến khi nào công việc anh ấy ổn định, rồi mới nghĩ đến việc sinh con. Con sợ có con lúc này vừa khiến anh ấy vất vả nhiều hơn vì vừa lo cho con, vừa phải giải quyết việc công ty. Còn con có thai rồi thì hoạt động bị hạn chế, khó lòng chăm sóc cho anh ấy

chu đáo mà thôi – Ngọc Loan nói một hơi những điều mà cô đã nghĩ từ hôm qua để trả lời với ba mẹ Vũ Phong, cô nói nhanh đến nỗi quên cả thở.

Nói xong lại sợ phản ứng và lời nói của mình khiến ba mẹ Vũ Phong nghi ngờ.

- Phải đó mẹ, công việc của con hiện này vô cùng bận rộn, đám cưới xong, con lại phải lao đầu vào làm việc. Ngay cả việc đi hưởng tuần trăng mật cũng phải dời lại khi khác – Vũ Phong tiếp lời Ngọc Loan.

Cuối cùng mẹ Vũ Phong cũng gật đầu chấp nhận. Cả hai nhìn nhau thở phào mừng rỡ trong lòng.

- Các con nói như vậy, mẹ thấy cũng đúng. Thôi được rồi, các con thấy khi nào sinh con được thì cứ sinh.
- Tụi con cảm ơn ba mẹ đã hiểu – Ngọc Loan tinh tế dịu dàng nói.

Thấy con dâu ngoan ngoãn hiền lành, mẹ Vũ Phong cũng thấy an ủi, bà thở dài nói:

- Mẹ cứ sợ tụi bây ngại khó ngại khổ rồi lần nữa mãi không chịu sinh con. Đặc biệt là con Loan, mẹ sợ con bắt chước mấy cô gái hiện đại bây giờ. Sợ hư vòng một, hư vòng hai, vòng ba gì đó, không chịu sinh con, sợ xấu xí.

- Không có đâu mẹ. Con đọc sách báo, người ta bảo sinh sớm rất có lợi, con cái sẽ thông minh hơn là sinh trễ, người mẹ cũng sẽ không bị mất tuổi thanh xuân bằng việc sinh trễ. Con thấy mẹ, sinh anh Vũ Phong rồi vẫn đẹp như thiếu nữ đôi mươi, con rất ngưỡng mộ mẹ, rất muốn học hỏi bí quyết của mẹ – Ngọc Loan khôn ngoan trả lời rồi nhân tiện nịnh nọt mẹ chồng vài câu.

Ông Hoàng Khanh, ba Vũ Phong từ nãy giờ không lên tiếng, bỗng phá ra cười vỗ vai vợ nói với hai đứa con:

- Con nói đúng đó. Ba bị nét đẹp mặn mà này của mẹ tụi con quyến rũ. Chỉ chung thủy với mỗi mẹ tụi con thôi.

Mẹ Vũ Phong nghe con dâu khen ngợi thì vui lắm, lại bị chồng trêu chọc, gương mặt cũng đỏ bừng lên. Bà làm bộ trách mắng:

- Hai cha con ông đừng có mà cho tôi leo càn xung nha. Tôi biết mình già rồi, làm gì dám so sánh với tụi con gái trẻ chứ.

- Mẹ vẫn còn trẻ đẹp thật mà – Vũ Phong cũng hòa theo nịnh đầm bà.

- Được rồi, được rồi. Cha con mấy người còn nịnh nữa thì mũi của tôi bể mất. Không khéo tuần tuổi này rồi còn bắt chước tụi trẻ đi nâng ngực sửa mũi thì xấu hổ chết.

Cả ba người nghe bà nói thì phá ra cười, không khí gia đình chẳng mấy chốc trở nên vui vẻ ấm áp vô cùng.

- Nhưng đừng bắt ba mẹ đợi lâu, thấy người ta bằng tuổi mình mà đã có cháu bông bế, đi đâu cũng dẫn theo khiến mẹ đầy chạnh lòng – Bà nhìn Ngọc Loan nhắc nhở.

- Dạ tụi con biết rồi ạ – Vũ Phong vội nhận lời với bà.

Ngọc Loan ngẩng đầu nhìn Vũ Phong, tuy cô không biểu cảm gì hết, nhưng trong đáy mắt cô là một nỗi buồn khôn tả. Hai người họ mãi mãi là hai đường thẳng song song, chẳng thể nào đi chung con đường. Ước mơ có một đứa con, xem ra là chuyện xa vời nhất với cô.

- Vũ Phong, lát nữa gấp ba bàn chút công việc – Ông Hoàng Khanh nhìn Vũ Phong ra lệnh.

- Dạ – Giọng Vũ Phong trầm buồn đáp.

- Thôi, hai mẹ con mình xuống dưới nhà chuẩn bị cơm nước, để hai cha con họ bàn công việc đi – Mẹ Vũ Phong đứng dậy nắm lấy tay Ngọc Loan dẫn cô xuống bếp dọn cơm chờ hai cha con họ bàn công chuyện xong thì cùng ăn cơm.

- Ba! Có chuyện gì vậy ba – Vũ Phong thấy mẹ và Ngọc Loan đã đi xuống bếp bèn lên tiếng hỏi.

- Lên lầu nói chuyện đi – Ông Hoàng Khanh ra lệnh rồi đứng dậy đi lên trên.

Vũ Phong hít một hơi rồi thở ra bước đi theo ba mình lên lầu. Anh biết ông muốn nói điều gì với anh.

Vào phòng khách trên lầu, Vũ Phong không dám mở miệng lên tiếng trước, anh nhẫn nại chờ ba hút hết điếu thuốc.

- Con đã cắt đứt hoàn toàn với cô gái kia chưa? – Hút gần tàn điếu thuốc, cuối cùng ông Hoàng Khanh cũng lạnh lùng nhìn con trai chất vấn.

Vũ Phong hít thật sâu, anh biết ba thế nào cũng sẽ hỏi anh câu này. Siết chặt tay, anh nhìn ba, cố gắng không để ông phát hiện ra sự giấu diếm nào của anh qua đôi mắt.

- Dạ rồi, thưa ba.

- Tốt – Ông Hoàng Khanh gật đầu.

Không khí trong phòng bỗng trở nên nặng nề hơn, mối quan hệ thân thiết của hai cha con phút chốc tan vỡ. Quan hệ giữa hai cha con họ từ lâu đã có vách ngăn khó lòng phá bỏ.

- Ba biết. Con rất hận ba, vì ba đã dùng thủ đoạn không tốt đẹp để ép buộc con lấy Ngọc Loan. Nhưng Ngọc Loan là cô gái tốt, lấy được nó, là điểm phước lớn nhất đời của con. Bây giờ con chưa hiểu được, nhưng ba chắc chắn sau này con sẽ phải cảm ơn ba.

Vũ Phong im lặng không đáp.

- Bây giờ con sẽ không hiểu được đâu. Khi con bằng tuổi ba, con sẽ hiểu được nỗi khổ của ba. Con là con trai suy nhất của ba, ba làm tất cả chỉ vì hạnh phúc của con mà thôi.

Vũ Phong khẽ gật đầu, anh hiểu âm lòng của ba dành mình. Cũng như anh biết Ngọc Loan là cô gái tốt nhất trên đời này đối với anh. Chỉ tiếc là....người anh yêu không phải Ngọc Loan.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 2.3

9. Chương 2.3

Ông Hoàng Khanh trước bữa ăn cùng gặp Ngọc Loan nói chuyện một lúc, Vũ Phong không rõ hai người nói chuyện gì, nhưng nhìn thái độ hài lòng của ba mình, anh nghĩ Ngọc Loan đã diễn xuất rất tốt. Cô có thể đánh tan nghi ngờ trong ông, khiến ông không còn nghi ngại gì về Hà Trang nữa.

Thái độ của ông trong bữa cơm với Vũ Phong cũng không nặng nề như lúc nói chuyện riêng.

- Hai đứa ngủ lại đây một đêm đi, trời cũng tối rồi, giờ về nhà cũng hơn nửa tiếng đồng hồ, thật là mẹ không yên tâm – Trong bữa cơm, mẹ Vũ Phong nhìn hai người họ đưa ra yêu cầu.

Lời vừa nói xong đều khiến cả hai người cùng giật mình. Ngọc Loan lén lút đưa mắt nhìn Vũ Phong ra hiệu, Vũ Phong hiểu ý bèn nói.

- Không được đâu mẹ, công ty con ngày mai con có một cuộc họp. Con phải về nhà chuẩn bị tài liệu cho buổi họp ngày mai.

- Đàn ông các người, hễ mở miệng là nói đến công việc – Mẹ Vũ Phong liền trách.

- Tội nó mới cưới, cần không gian riêng mà bà – Ông Hoàng Khanh nhẹ nhàng nhắc vợ.

Lời ông nói đầy hàm ý khiến Ngọc Loan ngượng đỏ cả mặt, cúi đầu e thẹn, mẹ Vũ Phong thấy vậy khẽ cười:

- Mẹ quên mất, thôi thì hai đứa về nhà cẩn thận có biết hay không.

- Dạ, con biết rồi ba mẹ – Cả hai cùng đồng thanh đáp.

Cuối cùng cũng có thể tạm biệt ba mẹ Vũ Phong về nhà, cả hai cùng thở phào nhẹ nhõm. Ngọc Loan ngồi im lặng trên suốt quãng đường về nhà, cô nghĩ rất nhiều về chuyện mẹ Vũ Phong nói. Cô biết những người tầm tuổi bà luôn muốn con cái cưới vợ sinh con cho đỡ hiu quạnh tuổi về già.

Nhưng cô và Vũ Phong là chuyện không thể nào, làm sao cô có thể sinh con. Bây giờ có thể dùng công việc để thoát khỏi chuyện sinh con, nhưng về lâu về dài thì thật khó mà thoát khỏi được.

Nhưng hôn nhân của họ phải kéo dài 3 năm, 3 năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, liệu họ có thể tiếp tục che giấu sự thật này được bao nhiêu lâu.

Mãi suy nghĩ, xe đến nhà lúc nào không hay. Vũ Phong không xuống xe ngay, anh ngồi yên trên xe quay đầu nhìn cô trầm lặng một lúc rồi mới nói:

- Cảm ơn em. Nhờ em mà ba anh mới không nghi ngờ nhiều nữa.
- Em đã hứa với anh, thì nhất định sẽ làm được. Hy vọng yêu cầu của em với anh, anh cũng sẽ giữ đúng lời hứa – Cô cúi mặt không nhìn anh đáp.
- Anh nhất định sẽ giữ lời. Ngày mai chúng ta sẽ đến thăm ba mẹ em.

Nói xong anh định mở cửa bước ra thì cô đã hỏi:

- Là anh muốn thực hiện lời hứa với em hay là anh muốn nhanh chóng thực hiện lời hứa với em, để có thể nhanh chóng giải thích hiểu lầm với cô ấy.
- Em nói sao? – Anh sửng người rồi hỏi lại.
- Không có gì? Vào nhà thôi – Cô mở cửa chạy nhanh vào nhà, không muốn đối mặt với anh cùng sự đau lòng của mình.

Vũ Phong đứng lại nhìn theo bóng dáng của Ngọc Loan đang chạy vào nhà. Trái tim bỗng trùng lại, có phải thái độ hấp tấp vội vàng của anh đã làm tổn thương cô hay không?

Lặng lẽ thở dài dựa lưng vào cửa xe, rút hộp thuốc ra hút một hơi dài. Anh ngẩng đầu nhìn trời cao, những vì sao ẩn hiện mập mờ, giống như tình cảm của anh lúc này.

Đối với Hà Trang, cô là người con gái để lại cho anh ấn tượng sâu sắc. Nếu như không có ký ức đó, có lẽ anh sẽ có tình cảm với Ngọc Loan, chỉ tiếc rằng trái tim anh đã trao cho Hà Trang, chỉ có thể coi cô là em út em gái nhỏ. Anh sẵn sàng làm mọi thứ cho cô, bù đắp cho những tổn thương đã gây ra cho cô ngoại trừ tình cảm.

Nhưng thay vì chờ đến chiều để đi thăm ba cô, Ngọc Loan đã đi đến gặp Hà Trang. Hà Trang khá bất ngờ khi thấy Ngọc Loan đến tìm mình. Giọng cô đầy khó chịu:

- Loan đến đây làm gì? Không phải đến để điều võ dương oai với mình đấy chứ.

Hà Trang vẫn như thế, vẫn cái dáng vẻ cao ngạo, không bao giờ chấp nhận mình là kẻ thua cuộc. Dù có trở thành người thua cuộc vẫn ngẩng cao đầu bước đi.

- Đừng để ý đến những lời Tú Quyên nói. Cô ấy không hiểu sự tình nên mới nói thế – Ngọc Loan nhã nhặn đáp.
- Xin lỗi, bây giờ mình bận lắm, để khi khác nói chuyện đi – Hà Trang có chút hổ thẹn khi có thái độ quá quắc như thế với cô bèn lẩn tránh.
- Chỉ một chút thôi mà. Chắc Trang cũng muốn biết vì sao Vũ Phong lại phản bội Trang và kết hôn với mình – Cô bèn nói với theo.

Lời nói của cô khiến bước chân của Hà Trang dừng lại, cô ấy quay đầu nhìn cô chờ đợi.

- Chúng mình đi uống nước đi.

Trong quán nước, hai người con gái dáng vẻ mỏng manh ngồi đối diện với nhau. Người nhìn tách cà phê nóng đang bốc khói trên bàn, người quay mặt ra đường nhìn dòng xe cộ miên man.

- Ba Trang thế nào rồi? – Cuối cùng cô lên tiếng trước phá vỡ không khí im ắng bao bọc xung quanh hai người.

- Ba mình đã khỏe lại rồi, ông có thể tự đi lại. Sự cố lần đó cũng được nhân nhượng chưa truy cứu – Hà Trang thật tình trả lời.

- Đừng lo. Mình biết họ không truy cứu nữa.

- Làm sao Loan lại biết – Hà Trang ngạc nhiên nhìn cô hỏi.

- Bởi vì nó là lí do khiến mình và anh Vũ Phong lấy nhau – Cô ngồi thẳng lưng nói ra những điều ấp ủ trong lòng.

- Mọi chuyện thế nào, Loan nói rõ ình nghe đi được hay không? – Hà Trang nắm tay cô cầu xin.

Tay cô bị tay Hà Trang siết chặt khá đau, cô hơi nhăn mặt, Hà Trang giật mình nhận ra, áy náy vội vàng buông tay cô.

- Xin lỗi.

Cô khẽ lắc đầu cười nhẹ, bàn tay kia của cô xoa nhẹ bàn tay bị móng tay của Hà Trang làm chảy máu.

Cô cảm thấy chút đau đớn cồn cào con con này chẳng thể nào làm cô đau bằng vết thương trong lòng.

- Sau sự cố, Vũ Phong phát hiện, người chủ công ty đó là một người bạn thân của ba anh ấy. Cho nên anh ấy đã đến nhờ ba xin người bạn đó bỏ qua. Và điều kiện duy nhất để ba anh ấy nhận lời giúp đỡ, chính là phải cưới mình.

Sau đó, Ngọc Loan kể lại tường tận việc Vũ Phong cầu xin cô giúp đỡ và việc cô nhận lời ra sao.

Hà Trang nhìn cô đầy áy náy.

- Ba năm....đó là thời hạn để mình đồng ý kết hôn. Sau ba năm, hai người có thể đến với nhau.

Ngọc Loan về nhà, tâm trạng cô đầy mỏi mệt, nhưng cũng có chút thoải mái. Cuối cùng thì chuyện cô hứa với anh cũng đã thực hiện xong. Mặc dù Hà Trang không được vui cho lắm, nhưng ít ra cô ấy cũng hiểu, hai người họ làm vậy cũng là vì cô ấy. Để ba cô ấy không phải đi tù, gia đình của cô ấy không bị tịch thu tài sản.

Chỉ có điều, hiểu lầm giữa hai người bọn họ được giải tỏa, cô sẽ lại tiếp tục như thời sinh viên, đứng im lặng nhìn hai người họ hạnh phúc mà âm thầm khóc cho bản thân mình.

Cô ngồi một mình trong căn nhà rộng rãi nhưng lạnh lẽo, một mình ôm lấy bản thân, tự an ủi mình để có thể trải qua những tháng năm hiu quạnh này.

Cô ngồi chờ đợi, một cú điện thoại của Vũ Phong gọi về, hay chờ tiếng xe của anh về nhà. Cả hai sẽ cùng về thăm ba của cô, cô lại có thể lao vào vòng tay ba tìm kiếm một chút hạnh phúc nhỏ nhoi bên cạnh ba mình. Tìm kiếm chút ấm áp nhỏ bé xưa đi sự cô đơn trong đợi chờ mỗi mòn của mình.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua.

Từ trưa nắng chói chang đến trời sẩm chiều.

Từ ánh hoàng hôn lặn dần đến khi bầu trời tối sẫm.

Chờ từ khi trời tối cho đến đêm khuya.

Rất nhiều lần cô muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng cô dần lòng lại không bấm số gọi. Cô muốn tin rằng anh vẫn nhớ lời hứa với cô.

- Ba à, con xin lỗi. Con cảm thấy không khỏe nên không thể về thăm ba được.

.....

- Anh Vũ Phong chăm sóc con từ nãy giờ. Anh ấy vừa ra ngoài mua chút cháo cho con ăn rồi.

.....

- Con xin lỗi, để khi khác con và anh Phong về thăm ba nha.....

Sau khi cúp máy, cô gục đầu khóc một trận dài. Khóc vì những giọt nước mắt tủi thân, khóc vì sự phụ bạc của ai kia. Khóc vì niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của mình cũng bị dập tắt. Khóc vì sự cô đơn trải dài sau này của mình.

Nỗi đau âm ỉ trải dài khắp thân thể cô, một đêm nước mắt cứ thế mà rơi không ngừng.

Cô tự hỏi mình:” Có hối hận vì con đường đã chọn hay không?”

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 2.4

10. Chương 2.4

Cả một đêm dài không về, trời vừa sáng thì Vũ Phong lái xe trở về nhà. Tâm trạng của anh cực kì vui vẻ, cuối cùng thì Hà Trang cũng đã hiểu cho nỗi lòng của anh.

Hôm qua chính cô chủ động tìm anh, hai người hẹn gặp nhau ở quán nước cũ. Hà Trang không cần anh giải thích gì cả, cô bảo anh chắc chắn có nỗi khổ trong lòng mới đồng ý cưới Ngọc Loan. Cô không muốn truy cứu nguyên nhân nữa, chỉ cần anh hứa trong trái tim anh chỉ chứa hình bóng của cô, duy nhất và mãi mãi, không được để hình bóng của bất kì người con gái nào khác.

Tất nhiên anh đã hứa với cô, bởi vì trong lòng anh mãi mãi chỉ có cô ấy mà thôi.

Thấy Hà Trang không truy cứu nguyên nhân anh phải kết hôn với Ngọc Loan, anh cũng không muốn giải thích, bởi vì tất cả đều do ba anh ép buộc.

Nếu như anh cứ thành thật kể ra tất cả mọi chuyện đều do ba anh sắp đặt. Hà Trang sẽ nghĩ sao về ba anh, chắc chắn cô ấy sẽ có ấn tượng rất xấu về ba anh. Nếu vậy sau này, khi anh li dị với Ngọc Loan, rồi kết hôn cùng Hà Trang thì mối quan hệ bố chồng nàng dâu sẽ thế nào. Với hiềm khích vốn có, bản tính có chút ngang ngạnh của Hà Trang chắc chắn sẽ khó thuận thảo với ba mẹ anh.

Cho nên, chuyện đã qua, anh cũng muốn nó trôi qua, không muốn khơi mào lên làm gì.

Miễn là bây giờ, anh và Hà Trang hàn gắn lại tình cảm như xưa là được rồi. Anh sẽ cố gắng trân trọng và yêu thương cô hơn nữa để bù đắp cho những buồn đau của cô trong mấy ngày qua.

Xe anh chẳng mấy chốc về đến nhà, Vũ Phong vui vẻ xuống xe, huýt sáo rồi đi vào nhà. Anh tìm chìa khóa nhà rồi tra chìa vào ổ khóa, cảm thấy có chút khác lạ. Cánh cửa nhà dường như không có khóa.

Hốt hoảng, tưởng xảy ra chuyện gì, anh vội vã đẩy cửa nhà lao vào bên trong rồi đưa mắt nhìn khắp nơi. Dường như nhà cửa không có chút gì xê xích cả.

Vũ Phong thở phào nhẹ nhõm, anh cho rằng là Ngọc Loan lơ đãng quên khóa cửa nhà. Bèn bước chân lên lầu định thay quần áo để đi làm thì tiếng nói đầy mệt mỏi và hờn trách vang lên sau lưng.

- Đêm qua anh đã đi đâu.

Thoảng giạt mình, bước chân đang định đặt trên cầu thang của Vũ Phong bị trượt xuống. Cảm giác có chút tê rần đau đớn vì sự hụt hẫng này, làm tâm trạng Vũ Phong có phần bức bối. Đối với câu hỏi vốn bình thường nhưng nghe giọng nói giống như một sự điều tra quần thú, khiến Vũ Phong khó chịu.

- Em hỏi để làm gì? – Vũ Phong cau gắt hỏi mà không thềm quay mặt lại nhìn anh.

- Tại sao không trả lời câu hỏi của em – Ngọc Loan tiếp tục hỏi, trong lòng chứa đựng sự uất ức to lớn. Chờ đợi, lo lắng cả một đêm để đổi lại là sự cau gắt.

- Tại sao anh phải trả lời – Vũ Phong cảm thấy phiền toái trước lời chất vấn của Ngọc Loan, giọng anh đầy nặng nhọc.

- Chẳng lẽ cần phải có lí do mới được hỏi anh hay sao? – Ngọc Loan cũng bức tức gắt lên.

Nghe giọng Ngọc Loan như vậy, Vũ PHong thở hắt ra rồi quyết định nói rõ quan niệm sống chung của mình.

- Đúng vậy – Vũ Phong lạnh lùng nói – Em nghĩ mình là ai mà ỉnh cái quyền hỏi han chất vấn anh như vậy chứ. Đừng nói chúng ta chỉ là giả vờ, cho dù em có là vợ anh thật sự cũng không có quyền truy cứu việc anh đi đâu làm gì, khi nào về cả. Còn nữa, cho dù em có đăng trí thế nào đi chăng nữa thì cũng làm ơn khóa cửa nhà trước khi đi ngủ, em có biết nếu lỡ như ăn trộm vào nhà thì sẽ ra sao. Còn nữa....

Anh quay người lại nhìn cô muốn tiếp tục nói rõ mối quan hệ của hai người là tự do chứ không phải là mối quan hệ ràng buộc. Nhưng vừa quay người nhìn cô, cả người anh bỗng lặng đi.

Cô trước mặt anh đầy vẻ đáng thương vô cùng, đôi mắt trũng sâu đã nổi lên quầng thâm, gương mặt hốc hác tều tụy thấy rõ, đôi mắt còn hiện tia máu cho thấy cô đã khóc rất nhiều. Mái tóc dài được cô buông xả dường như đã bị rối, đôi môi nhợt nhạt như vừa chịu đựng cái lạnh.

Hai mắt cô đang giương to về phía anh không chớp, trong đó hiện ra hình ảnh của anh. Vũ Phong cảm thấy sự đau lòng hiện rõ trên nét mặt của Ngọc Loan. Cảm xúc trong anh bỗng hỗn loạn, cảm giác đau lòng khôn xiết trước người con gái đứng trước mặt anh.

- Em....- Vũ Phong muốn hỏi sao lại ra nông nỗi này nhưng lại không nói thành lời.

- Anh muốn biết lí do em chất vấn anh hay không? – Cô nhìn anh nói với giọng đượm buồn khó tả – Là bởi vì có người đã hứa cùng em về thăm ba của em. Nhưng rồi sau đó biến mất tăm mất tích, không một chút tin tức khiến em chờ đợi tới bây giờ. Cả một đêm dài em lo lắng, cứ đi qua đi lại

không tài nào chợp mắt được. Trong đầu chất chứa hàng ngàn câu hỏi, bây giờ anh thế nào, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, anh có bình an không? Cứ mỗi lần tiếng chuông điện thoại thông báo không thể liên lạc được, anh có biết trong lòng em lo lắng và sợ hãi đến thế nào hay không?

Một giọt nước mắt cô bắt đầu rơi ra khỏi mắt, giọt nước từ đôi mắt đen chứa u buồn long lanh tạo cảm giác đau buồn khó tả. Nó khiến cho ai nhìn vào cũng có thể cảm nhận được nỗi đau buồn khôn xiết từng chút từng chút khắc sâu vào tận trong trái tim.

Vũ Phong chết lặng trước lời trách cứ của Ngọc Loan. Đúng là hôm qua anh đã hứa sẽ cùng cô đi về nhà gặp ba cô, với mong muốn làm cô vui lòng, cô sẽ giúp anh đi giải thích rõ với Hà Trang. Nào ngờ ngay chiều hôm đó, Hà Trang lại gọi điện cho anh. Anh vui mừng vì Hà Trang đã không còn trách cứ mình nữa, nhất thời quên mất lời hứa với cô. Điện thoại anh cũng để quên ngoài xe, cho nên không hay cô gọi điện tìm anh.

Đã bao lâu anh không gặp được Hà Trang, nỗi nhớ trong lòng ngày một tăng, vì thế khi được gặp cô, anh không nỡ rời xa. Cả đêm hai người bên cạnh nhau giải tỏa nỗi nhớ nhưng.

Ngọc Loan đưa tay lau đi những giọt nước mắt ẩn chứa nỗi buồn u uất của mình đang thi nhau chảy dài trên gương mặt tều tụy của cô. Sau đó cô bật cười, nụ cười chua chát nhìn Vũ Phong nói tiếp.

- Anh có biết không? Em đứng là gốc ghếch, rõ ràng chờ đợi lâu như vậy vẫn không thấy anh. Em đã biết ngay đáp án là gì. Biết anh đang cùng cô ấy hạnh phúc quấn quýt bên nhau, nhưng vẫn không ngừng tự lừa dối bản thân. Luôn tự dối lòng rằng anh không quên lời hứa của mình, anh nhất định sẽ trở về. Cuối cùng dù sự thật nói cho em biết anh sẽ không về, anh sẽ không thực hiện lời hứa với em.

Nhưng em vẫn tiếp tục lừa dối bản thân, em gạt mình là anh đã xảy ra chuyện nên mới không kịp về nhà đi cùng với em. Cuối cùng thấp thỏm không yên, cứ chờ đợi mãi bên mái hiên nhà lạnh căm.

Cô im lặng hít một hơi thật sâu, cố kiềm chế cảm xúc đang bùng phát trong lòng mình:

- Em ngồi dưới mái hiên trong sự đấu tranh. Nữa không muốn chấp nhận việc anh ở bên cô ấy mà quên mất lời hứa với mình. Nữa lại thầm mong chẳng thà rằng anh ở bên cạnh cô ấy còn hơn xảy ra bất cứ điều gì.

Lời cô vừa nói xong khiến Vũ Phong cảm động vô cùng. Sự quan tâm yêu thương cô dành cho anh quá lớn, dù cho làm gì cũng không thể đáp trả được. Vậy mà anh còn cho là cô lơ đãng mãi ngủ đến nỗi quên đóng cửa nhà.

- Bỏ đi, giờ có trách cứ cũng vậy thôi. Chỉ hy vọng anh một điều, từ nay về sau nếu muốn đi đâu, ít nhất cũng gọi điện thông báo một tiếng. Bây giờ chúng ta đóng giả vợ chồng. Em không muốn là người vợ vô

tâm, ngay cả chồng mình đi đâu cũng không biết.

Nói xong cô đi ngang qua anh lên thẳng phòng mình, dung chăn che phủ ngăn tiếng khóc nức nở vọng ra ngoài.

Vũ Phong thở dài, anh ngồi xụp xuống đất, hai tay ôm lấy đầu. Số phận vì sao lại gán ba người lại với nhau, vì sao lại khiến anh làm đau trái tim của một người con gái hiền lành như thế.

Anh phải làm sao, phải làm sao để trái tim của cô được xoa dịu.

Ngọc Loan mệt mỏi khóc một trận sau đó chìm vào giấc ngủ. Cả một đêm dài không ngủ, cơ thể mệt mỏi, lại chất chứa đau buồn khôn nguôi khiến cô ngủ vùi đến chiều tối.

Khi cô thức dậy, đầu óc thấy choáng váng, tay chân rã rời không còn chút sức. Hai mắt vốn hằn sâu nay sưng lên vì một trận khóc dài. Cô đưa tay lên đầu, định làm dịu cơn đau thì phát hiện trên trán có một chiếc khăn còn ẩm.

Cô bèn hé mắt ra nhìn, trong phòng ánh sáng đèn ngủ dịu dặt khiến đôi mắt cô dễ chịu vô cùng, mở mắt mà không gặp chướng ngại gì. Trong lòng có chút ấm áp, những thứ này là anh đã làm cho cô.

Cố đứng dậy đi vào toilet rửa mặt, dùng nước lạnh rửa đi đôi mắt đã sưng lên của mình. Sau khi tắm rửa thay đồ thoải mái, cả người cũng đã chút bớt mệt nhọc, cô uể oải đi xuống lầu tìm chút gì lót dạ dày trống rỗng của mình.

Không ngờ vừa đi xuống dưới lầu đã thấy ba cô đang ngồi chênh trệ trên sofa xem ti vi, nghe tiếng bước chân đi xuống ông quay đầu lại nhìn, cười hiền từ hỏi:

- Con dậy rồi sao?

- Ba- Cô giật mình kêu lên, không ngờ ba cô lại xuất hiện ở đây, hơn nữa tình trạng của cô lúc này phải nói là rất bi thảm, xấu xí vô cùng, nếu để ba cô nhìn thấy ông sẽ đau lòng, có khi sẽ phát sinh nghi ngờ mọi chuyện.

Cô lúng túng đứng không vững trên cầu thang xem chút nữa là té, may mắn thay ngay lúc đó, Vũ Phong cũng từ bếp đi ra đã nhanh tay đỡ lấy cô. Thuật tay ôm chặt cô vào lòng, dịu cô đi đến chỗ ba cô cũng đang một phen hoảng hốt đứng bật dậy.

- Con không sao? Ba làm con bất ngờ quá – Cô lắc đầu để ba biết mình không sao.

- Hai đứa hứa hôm qua về thăm ba, nhưng con ốm không đi được nên ba cũng có chút lo. Sáng nay gọi điện cho thằng Phong hỏi tình trạng của con một chút, sẵn tiện thằng Phong đã mời ba đến nhà chơi, nấu một bữa cơm chuộc lỗi với ba – Ba cô tuy có lo cho sức khỏe của cô, nhưng trong mắt có sự vui vẻ vì Vũ Phong tế nhị và biết quan tâm chăm sóc cô.

Cô lén lút nhìn Vũ Phong cảm kích, anh cũng khẽ cười dịu cô ngồi xuống ghế. Ngay sau đó, cô nhìn ba ái ngại:

- Ba đến chơi lâu chưa? Con thấy trong người không khỏe nên ngủ đến tận bây giờ, lại không biết ba đến nên vẫn chưa kịp nấu gì hết. Hay là ba người chúng ta ra ngoài ăn đi ba.

- Không cần đâu – Vũ Phong bèn ngăn lại – Em còn mệt, không tiện ra ngoài. Anh có mua đồ ăn mang về rồi, sẵn tiện mua cho em chút cháo để lót dạ. Dễ tiêu hóa sẽ đỡ mệt hơn.

- Con xem, Vũ Phong biết quan tâm chăm sóc con chưa – Ba cô hài lòng trước biểu hiện của Vũ Phong bèn cười gật đầu nói.

- Dạ, anh ấy đối xử với con rất tốt ạ – Cô cười nhẹ đáp.

- Em và ba cứ nói chuyện đi, anh xuống bày thức ăn ra rồi mọi người cùng ăn cơm – Vũ Phong nói xong thì đi thẳng xuống bếp.

Ông Hoàng Lâm nhìn theo Vũ Phong rồi mới quay lại nhìn cô nói:

- Nhưng mà dù sao thì mới cưới có một ngày mà con đã bị bệnh rồi, thật khiến ba có chút không vừa lòng. Cái thằng, làm việc gì cũng phải có chừng mực, nó cứ phóng túng thế, cơ thể yếu ớt của con sẽ không chịu nổi mất.

Nghe ba nói, Ngọc Loan hiểu ngay ông đang nói đến chuyện gì, mặt cô đỏ bừng nhìn ba trách móc:

- Ba kì quá, tụi con đâu có như vậy đâu. Tại mấy ngày trước chuẩn bị lễ cưới bận rộn nên bây giờ con mới sinh bệnh thôi mà.

- Haha....ba chỉ nói thế thôi. Chứ tụi con còn trẻ mà, mấy chuyện này khó có thể khống chế lắm, mà càng như vậy thì ba càng mau có cháu để bồng.

- Ba....ba kì quá đi – Cô xấu hổ dậm chân trách.

- Thấy Vũ Phong chăm sóc cho con như vậy, ba cũng yên tâm. Công việc nó bận như vậy mà còn đích thân đi đón ba đến đây, còn đi mua đồ ăn để thiết đãi ba như thế nữa. Coi như nó có lòng....thằng con rể này xem như ba không chọn lắm.

Nghe ba nói mấy lời hài lòng như thế, Ngọc Loan không biết nên khóc hay nên cười cho được. Cô cố gắng cười mà trong lòng thấy đắng vô hạn. Đúng vậy, trước mặt ba cô và những người khác, hai người là đôi vợ chồng hạnh phúc, chỉ có cô biết, nỗi đau khắc vào tim của mình là tận cùng đau đớn đến nhường nào mà thôi.

Hai cha con còn trò chuyện thêm một chút nữa thì Vũ Phong đã đi lên mời ba cô và dì cô xuống nhà bếp ăn cơm.

Anh cẩn thận để cô ngồi xuống ghế, đặt tô cháo còn bốc khói trước mặt cô, khuấy đều cẩn thận rồi thổi nhẹ dứt cô ăn. Nhìn cách anh chăm sóc cô cẩn thận chu đáo như chồng yêu thương vợ, khiến người khác thấy hài lòng vì tình cảm anh dành cho cô. Chỉ có cô hiểu, đây chỉ là thái độ đối với một đứa em gái mà thôi, hay thậm chí đối với bất kì người bạn nào, chẳng may gặp khó khăn, anh cũng ân cần giúp đỡ như vậy mà thôi. Cũng chính vì bản tính này của anh mà cô đã yêu anh. Chỉ tiếc rằng đối với ai cũng ân cần quan tâm như thế, không phải chỉ có mình cô được hưởng....

- Ba nghĩ, ba sẽ cho người giúp việc đến đây. Ngọc Loan từ nhỏ cũng hay ốm yếu khó quán xuyến hết công việc nhà, Vũ Phong thì bận việc công ty, cũng không có thời gian chăm sóc cho Ngọc Loan. Cho nên ba nghĩ, mượn một người giúp việc đến đây là cách chọn lựa hay. Vừa có thể phụ giúp Ngọc Loan công việc nhà, vừa có thể chăm sóc cho Ngọc Loan chẳng may khi nó bệnh. Các con nghĩ thế nào?

Ngọc Loan nghi ngại vô cùng, nếu như người giúp việc phát hiện ra chuyện hai người không sống chung nhau sẽ báo cáo với ba cô ngay lập tức. Nhưng Vũ Phong nghe xong lập tức gạt đầu:

- Ba nói cũng phải ạ, con cũng thấy nên như thế. Con cũng lo lắng nếu lỡ con đi công tác, cô ấy lại đổ bệnh thì lấy ai chăm sóc, con sẽ không yên tâm mất. Với lại, con cũng không muốn cô ấy phải vất vả.

Ông Hoàng Lâm khá hài lòng với sự tán đồng của Vũ Phong, nhưng Ngọc Loan thì lại lo sợ trong lòng, cô muốn ra dấu cho Vũ Phong. Bởi vì, cô hiểu tính tình của ba mình, ông khá đa nghi, nếu người do ông đưa đến thì khó lòng mà qua mặt được.

- Vậy thì ngày mai, ba sẽ cho người đến giúp việc cho hai vợ chồng con.

- Không cần đâu ba – Vũ Phong lập tức phản đối – Thật ra từ đầu con cũng đã dự định mượn người rồi, nên có liên hệ với dì hai, là người giúp việc của ba mẹ con trước đây. Vì con gái để nên dì xin nghỉ để chăm sóc con gái, bây giờ cháu dì cũng lớn, con định thuê lại dì ấy. Vì dù sao, dì ấy cũng rành thói quen của con rồi nên dễ dàng hơn người mới ạ. Với lại, dì ấy cũng biết cách chăm sóc người, giao Ngọc Loan cho dì ấy chăm sóc, con cũng yên tâm hơn.

Anh nhã nhặn nói, không từ chối ý tốt của ông Hoàng Lâm, nhưng khéo léo đưa kiến nghị của mình khiến ông Hoàng Lâm không thể nói gì được ngoài đồng ý.

- Vậy cũng được – Ông Hoàng Lâm gật đầu đáp.

Nghe vậy, Ngọc Loan thầm thở phào, cứ tưởng Vũ Phong không nhận ra ý định của ba cô, nhưng không ngờ anh chẳng những đã phát hiện ra mà còn khéo léo để ba cô hài lòng.

Sau đó, cả ba vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ rồi ông Hoàng lâm mới ra về. Trước khi về, ông quay người nhìn Ngọc Loan nói:

- Cả cuộc đời ba, chỉ mong muốn con được hạnh phúc mà thôi. Nhìn thấy cuộc sống của hai đứa như vậy, ba cũng yên tâm. Cố gắng cùng Vũ Phong hòa hợp, hạnh phúc. Có như vậy, ba mới yên lòng.
- Con biết rồi, con sẽ cố gắng, con cảm ơn ba rất nhiều – Ngọc Loan ôm chầm lấy ba đầy xúc động, nhưng lòng cô biết, cô đã phụ kì vọng của ba rồi.
- Để con đưa ba về – Vũ Phong đề nghị.
- Được rồi, con chăm sóc Ngọc Loan đi. Ba tự đón taxi về nhà – Ông Hoàng Lâm từ chối.
- Vậy ba về cẩn thận.

Nhìn ba mình đã lên xe ra về, Ngọc Loan mới chân tình nhìn sang Vũ Phong nói:

- Cảm ơn anh rất nhiều. Hôm nay ba em rất vui.
- Là anh phải xin lỗi mới đúng. Nếu anh không quên lời hứa, thì có lẽ em sẽ không bị bệnh – Vũ Phong ẩy nẩy nói.
- Bỏ đi. Mọi chuyện cũng đã qua rồi. Vào nhà thôi.

Ngọc Loan quay người bước vào trong nhà, Vũ Phong đằng sau nói vọng tới:

- Lần sau....lần sau anh sẽ không như vậy đâu. Lần sau nếu có đi đâu không về hay về khuya, anh nhất định sẽ gọi điện báo cho em biết.
- Uhm – Cô gật đầu, miệng khê cười, dù là gì, cô cũng chỉ cần một chút như thế mà thôi.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 2.5

11. Chương 2.5

Những ngày sau đó, Vũ Phong đối xử với cô rất thận trọng, anh luôn giữ đúng lời hứa của mình. Mỗi sáng thức dậy, anh chịu khó cùng cô ngồi ăn bữa sáng mà cô vất vả chuẩn bị. Buổi tối khi xong việc, anh thỉnh thoảng về nhà dùng cơm cùng cô để cô không thấy buồn.

Nếu như anh về muộn, anh liền gọi điện thông báo cho cô. Dù không biết anh đi đâu, là đi tiếp đối tác, hay đi cùng Hà Trang, nhưng chỉ cần anh thông báo cho cô biết anh về muộn thì cô cũng thấy hạnh phúc. Cô không bao giờ chất vấn anh đi đâu, làm gì, đi với ai, khi nào về, cứ an phận làm một người vợ hờ bên cạnh anh. Dần dần cuộc sống của hai người trở nên cởi mở hơn, anh và cô trò chuyện vui vẻ như thời còn là sinh viên đại học.

- Không có, lúc đó là em thật lòng đói bụng chứ bộ – Cô cười lớn phản bác lời anh trêu chọc vì có lần cô ăn hết 2 cái hamburger, 2 bịch khoai tây, 2 ly coca.
- Có cô gái nào đói bụng như em hay không? Đúng thật là heo mà – Vũ Phong cười chế giễu cô.
- Còn anh thì sao, bộ mình tốt đẹp lắm hả. Chẳng phải nguyên con gà đó, một mình anh đã ăn hết – Cô cũng nhắc anh khả năng ăn uống khủng khiếp chẳng kém gì cô.
- Lúc đó cũng là anh đói bụng chứ bộ, chờ em suốt cả một đêm dài, còn phải làm mồi uối nữa – Vũ Phong ngượng ngùng đáp.
- Đáng đời anh lắm – Cô phì cười trước bộ dạng ngượng ngạo kèm theo trách móc của anh.

Sau đó cả hai cùng nhìn nhau phá ra cười, hai người có quá nhiều kỷ niệm vui để ôn lại.

Một hôm trong bàn ăn, anh lưỡng lự mới thông báo cho cô một chuyện.

- Hưởng tuần trăng mật? – Cô quay đầu ngạc nhiên nhìn anh.

- Uhm, anh đã nói với ba mẹ như thế – Vũ Phong gật đầu đáp.

Trong lòng Ngọc Loan bỗng cảm thấy trống rỗng vô cùng, cô nhìn anh một lúc rồi hỏi:

- Anh muốn đi cùng cô ấy sao?

Nghe cô hỏi, Vũ Phong có chút xấu hổ trầm giọng nói:

- Anh đi cùng cô ấy. Bởi vì dạo gần đây, nhà cô ấy xảy ra khá nhiều chuyện khiến cô ấy mệt mỏi. Vì cô ấy cầu xin anh đưa cô ấy đi nghỉ ngơi, anh nhìn thấy cô ấy như vậy nên không nỡ từ chối. Nhưng anh sợ ba mẹ phát hiện nên đành viện lí do này, vì dù sao chúng ta vẫn chưa đi hưởng tuần trăng mật. Ba mẹ cũng vì sợ em chịu uất ức nên cũng nhắc nhở anh, cho nên anh....

Vũ Phong im lặng nhìn cô một lúc rồi mới nói tiếp:

- Anh biết anh yêu cầu hơi quá đáng, nhưng mà chuyện lần trước anh nhờ em đi giải thích với Hà Trang, xem như bây giờ không cần nữa. Thay vào đó giúp anh việc này đi có được không?

- Cô ấy không nói gì với anh sao? – Cô ngược đầu nhìn anh, ánh mắt của cô khiến Vũ Phong bối rối.

- Cô ấy phải nói gì với anh sao! – Anh ngạc nhiên nghi ngại hỏi.

- Không có gì đâu – Cô cúi đầu xua tay nói – Anh yên tâm, em sẽ giúp anh.

- Cảm ơn em nhiều. Chúng ta cứ chọn nơi mà em thích đi ấy – Vũ Phong vui vẻ nó rồi đề nghị.

- Không cần đâu – Giọng cô thoáng buồn đáp – Hai người thích đi đâu cứ đi. Em thấy không khỏe, không tiện đi máy bay. Em sẽ đi trong vòng vòng đâu đó tránh mặt. Khi nào về, anh gọi điện cho em là được.

- Xin lỗi, buộc em phải chiều theo yêu cầu của anh, thật là thiệt thòi cho em quá – Vũ Phong nhìn cô chằm chằm, ánh mắt của anh chứa đựng yêu thương cùng vô vàn ấy này.

- Nếu cảm thấy có lỗi thì thay em mua cho ba mẹ và ba của em là được – Cô cười nhẹ nhàng cố tỏ vẻ vui vẻ để anh không ấy này việc lợi dụng cô như thế.

- Anh biết rồi – Vũ Phong cười gật đầu.

- Vậy anh mau đi làm đi, trưa nay em đi mua chút đồ cho anh để anh và cô ấy đi chơi vui vẻ.

- Cảm ơn em.

- Không có chi.

Buổi trưa sau giặt giữ quần áo và lau dọn nhà cửa xong xuôi, Ngọc Loan đi siêu thị mua ít đồ cho Vũ Phong, cô biết anh có bệnh dị ứng, rất dễ bị dị ứng với mùi hương trong đồ đặc ở khách sạn như ra giường, gối....nên mua cho anh một bộ mới để mang theo. Còn mua ít sữa tắm và dầu gội anh thích dùng, thuốc dị ứng cô yêu thích được chuẩn bị mọi thứ cho anh, như một người vợ thực thụ, được chuẩn bị hành lý cho chồng là điều hạnh phúc nhỏ nhoi đầy mong đợi..

Chỉ có điều, cô không ngờ mình lại gặp Hà Trang trong siêu thị. Cả thành phố, có biết bao nhiêu cái siêu thị, khu vực này là nơi đông dân cư, có hai cái siêu thị lớn gần nhau như thế, vậy mà cô và Hà Trang cũng có thể chạm mặt nhau trong cùng một siêu thị thế này. Xem ra thành phố này không rộng lớn như cô nghĩ.

Hà Trang cũng khá bất ngờ khi gặp cô, gương mặt tái đầy méo mó cố nặn ra một nụ cười. Gương mặt này trước đây cô từng hết lời khen ngợi, Hà Trang thật sự xinh đẹp hơn cô nhiều, lại cùng bộ dạng kiêu ngạo khiến cho cô ấy khá nhiều người theo đuổi. Vũ Phong cũng phải vất vả lắm mới có được cô ấy. Nhưng giờ đây, cô lại thấy gương mặt này lại xấu xí vô cùng, tựa như mụ phù thủy trong câu chuyện Bạch Tuyết khi bà ta dụ dỗ cô ăn quả táo độc.

- Mua đồ để chuẩn bị đi du lịch phải không? – Cô mỉm cười lên tiếng trước, phá tan nụ cười ngượng ngạo kia.

Hà Trang thấy cô mỉm cười, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm vô cùng, bèn gật đầu đáp.

- Ủ, mình cũng nghe Vũ Phong nói rồi, cảm ơn bạn rất nhiều.

- Không cần cảm ơn mình, mình không làm điều này vì bạn mà là vì Vũ Phong – Cô lạnh lùng đáp, ánh mắt cô khiến cho Hà Trang phát lạnh run. Cô ta lấp bắp khẩn cầu:

- Mình xin lỗi, mình biết mình ích kỷ, đã giấu diếm việc bạn đến gặp mình để giải thích với Vũ Phong. Nhưng mình chỉ là....

Ngọc Loan khẽ cười trước biểu hiện có tật giật mình của Hà Trang, cô không đủ kiên nhẫn để nghe cô ta giải thích bà ngắt lời.

- Yên tâm, mình sẽ không nói lại với Vũ Phong đâu. Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

- Cảm ơn Loan rất nhiều. Mình rất xin lỗi, mình biết mình rất ích kỷ, nhưng là vì mình yêu Vũ Phong....

Cô chớp mắt về mặt khinh bỉ nhìn Hà Trang cao giọng nói:

- Mình hiểu trong tình yêu đôi khi rất ích kỷ, rất tham lam chỉ muốn người đó thuộc về một mình mình mà thôi, vì vậy đôi lúc con người buộc lòng phải nói dối để giữ lại tình yêu đó. Nhưng mà....tình yêu của Trang khiến mình khinh bỉ. Thật sự khinh bỉ. Bạn nghĩ như vậy chính là yêu hay sao? – Cô nhìn sâu vào ánh mắt của Hà Trang khiến cô ta hoang mang cắn chặt môi – Không phải, đó là một sự độc chiếm. Yêu chính là cảm giác hai trái tim cùng hòa nguyện, một tình yêu trong sáng không lọc lừa. Bạn lừa gạt Vũ Phong được bây giờ, còn mai sau thì thế nào? Nếu như anh ấy biết được sự thật thì sao? Trang đã thay đổi, sự ích kỷ tham lam đã khiến Trang trở nên xấu xa hơn, không còn là một Hà Trang mà mình yêu mến nữa. Từ trước đến giờ, mình đều chọn cách im lặng đứng bên cạnh nhìn hai người trong đau khổ. Thậm chí đến bây giờ mình vẫn cam tâm tình nguyện để cho hai người lợi dụng che dấu qua mặt người khác, không phải là vì mình nhu nhược, hay là quá ngu ngốc. Mà là bởi vì mình cho rằng cái gì thuộc về mình thì trước sau cũng thuộc về mình. Còn nếu dùng thủ đoạn để chiếm hữu nó, thì cũng sẽ có ngày mất đi mà thôi.

Nói xong cô không thèm để ý đến sắc mặt thay đổi của Hà Trang, cười nhạt khinh bỉ xoay người bỏ đi, để mặt cô ta.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 3

12. Chương 3

Chương 3 : Ký ức không phai lãng.

- Em thật sự không muốn đi du lịch hay sao? – Vũ Phong nhìn cô đầy áy náy hỏi.

Ngọc Loan lắc đầu mỉm cười đáp:

- Anh và Hà Trang cứ đi chơi vui vẻ đi, đừng lo lắng cho em, em có thể tự chăm sóc mình mà.

- Nhưng mà em ở lại anh sợ là....

- Đừng lo, cũng đi du lịch mà, chỉ là đi trong nước. Em không thích đi nước ngoài du lịch vào những ngày này, rất đông người.

- Vậy em ở nhà cẩn thận, có chuyện gì cũng phải gọi cho anh ngay biết không? Nhớ giữ gìn sức khỏe – Vũ Phong quan tâm dặn dò.

- Em biết rồi. Anh mau đi đi, đừng để cô ấy chờ. Em tiễn hai người ra sân bay – Ngọc Loan vừa nói, vừa kéo va li của cô và Vũ Phong đi ra ngoài xe.

- Để anh giúp em – Vũ Phong bèn ngăn cô lại.

Ngọc Loan cũng không tranh giành nữa, cô nhìn chiếc va li mà cô đã sắp xếp đầy đủ mọi thứ cho Vũ Phong. Căn dặn anh thêm vài điều trong lúc xe chạy đến sân bay.

Hà Trang đã chờ sẵn bên trong sân bay, thấy hai người cùng lúc kéo vali đi tới, cô tái mặt nhìn Vũ Phong hỏi:

- Chẳng phải đã nói cô ấy không đi sao.

Dù Hà Trang cố dùng giọng nói thản nhiên nhất để hỏi, nhưng Ngọc Loan lại nghe ra trong đó có chút sợ hãi cùng tức giận.

Vũ Phong không hề hay biết chỉ choàng tay ôm eo cô giải thích:

- Ngọc Loan muốn đưa tiễn chúng ta đi vui vẻ mà thôi.

- Phải đó, chúc hai người đi vui vẻ nha – Ngọc Loan mỉm cười nói.

Nụ cười trên mặt Hà Trang trông gượng gạo vô cùng đáp lại nụ cười của cô.

- Hai người cứ trò chuyện một chút đi, anh đi làm thủ tục – Vũ Phong vô tư nghĩ hai người họ cần nói với nhau vài lời đưa tiễn nên đi trước.

Đợi Vũ Phong đi rồi, Hà Trang mới lên tiếng nói:

- Bất luận Vũ Phong có thuộc về mình ngay từ đầu hay không. Bây giờ người anh ấy yêu là mình, mình sẽ chân trọng và giữ gìn cuộc tình này. Quyết không để mất anh ấy đâu.

- Vậy chúc Trang thành công nha – Ngọc Loan cười đáp, cô hoàn toàn không có ý tranh giành gì cả.

Chỉ là một lòng nguyện ý đợi, đợi thứ của mình thuộc về mình. Nếu sự chờ đợi kéo dài mà cô vẫn không có được, vậy nghĩa là thứ đó không thuộc về cô, cô chấp nhận buông tay.

Cho nên cô đặt ra thời hạn là ba năm. Sau ba năm, anh vẫn không thể đón nhận tình cảm của cô, cô sẽ tự động rút lui.

Hà Trang cảm thấy sợ hãi trước thái độ tự tin của Ngọc Loan, cô ta cắn chặt môi nhìn cô nghi ngại.

Ngọc Loan thẳng thắn nhìn vào mắt Hà Trang không chút e sợ. Cuộc đấu mắt của họ cũng đáng sợ như cuộc đấu tay đôi của đàn ông, còn khiếp đảm hơn sự đấu võ mồm của những người đàn bà đánh đá.

- Đi thôi, tới giờ rồi – Vũ Phong từ xa không hay trận chiến kịch liệt đang diễn ra kia, anh bình thản gọi.

- Chúc chuyến đi vui vẻ – Ngọc Loan mỉm cười nhìn Hà Trang nói.

- Ở lại vui vẻ – Hà Trang cũng cố tỏ ra thân thiết trước mặt Vũ Phong ôm Ngọc Loan một cái thân tình.

- Tạm biệt – Ngọc Loan khẽ nói rồi quay lưng bước nhanh, cô không muốn phải đứng lại nhìn theo bóng dáng họ hạnh phúc bên nhau. Cô không muốn sau đó bản thân phải bật khóc trong buồn tủi.

Vì vậy cô quyết định quay lưng bỏ đi trước, muốn tự mình nhắc nhở bản thân thật kiên cường. Phải kiên cường để có thể đối mặt với những khó khăn mà tìm kiếm yêu thương hạnh phúc.

Không một phút dừng lại, cô cứ đi thẳng một mạch, chân không chùn bước. Nhưng dặn lòng là sẽ không khóc, vậy mà nước mắt cô lại rơi ra. Bởi vì cô nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của họ trên cánh cửa bằng nhôm trước mặt.

Hà Trang ôm chặt cánh tay của Vũ Phong, tỳ đầu vào vai anh, hai người hạnh phúc tiến vào bên trong, nơi đưa họ đi đến thiên đường yêu thương và hạnh phúc.

Bước chân Ngọc Loan bỗng dừng lại, khi cô đối mặt với người đứng trước mặt cô. Những giọt nước mắt chất chứa đau buồn cũng long lanh lên rồi chậm chậm rơi xuống theo cái chớp mi của cô.

- Sao Quyên lại ở đây – Cô cố cười nhìn người bạn trước mặt hỏi.

- Mình tiễn sếp mình đi công tác.

Vòng tay ôm lấy cô, Tú Quyên nhẹ nhàng trách móc:

- Sao lại ngốc như vậy. Tại sao lại khiến bản thân mình thương tâm như thế.
- Có những tình yêu đòi hỏi phải tranh giành, tranh thủ cơ hội mới có, có những tình yêu chờ đợi mới có. Mình chính là không thích tranh giành mà muốn chờ đợi.
- Nhưng nếu chờ đợi không được gì thì sao?
- Đến lúc đó đành phải từ bỏ thôi.
- Nếu phải từ bỏ, vậy thì từ bỏ bây giờ đi. Vì sao lại để bản thân mình đầy thương tích rồi mới từ bỏ. Hà tất gì phải dọa đầy bản thân mình như vậy. Trên đời này còn biết bao nhiêu người đàn ông tốt để cho Loan lựa chọn mà.
- Yêu không phải là chiếm hữu. Yêu là muốn người mình yêu được hạnh phúc. Trên đời này có nhiều người đàn ông tốt, nhưng chỉ có một Vũ Phong mà mình yêu thôi. Không phải mình ngốc nghếch, chờ đợi cũng là cách bày tỏ tình yêu. Mình không muốn phải hối tiếc vì cho đi quá ít, cũng không muốn tham lam muốn nhận được nhiều.
- Xách va li như vậy, bây giờ Loan định đi đâu – Tú Quyên buông cô ra nhìn cô hỏi.
- Mình cũng không biết nữa – Cô đưa mắt nhìn ra bên ngoài, thật sự quá rộng lớn, vậy mà lại không có nơi cho cô đến.
- Đến nhà mình đi.

Không để cô từ chối, Tú Quyên đã nắm lấy túi xách và va li của cô lôi đi.

Ngọc Loan nhìn thái độ cương quyết của Tú Quyên đành miễn cưỡng đi theo. Trong lòng có chút ảm áp, cũng may mắn cô vẫn còn được một người bạn như thế.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 3.1

13. Chương 3.1

Hỏi trời, trời biết không?

Hỏi đất, đất có hay!

Nơi dấu chân anh bên người.

Em đứng lặng im nghe nỗi đau rơi.

Thật chậm, thật chậm...

Khắc sâu vào tim em.

Ký ức mãi chẳng phai pha trong em.

Những ngày tháng hạnh phúc khi có anh bên cạnh.

Dù rằng trong trái tim anh luôn mang hình bóng khác.

Yêu thầm lặng mãi mãi không có lời.

Làm sao viết nên điệu nhạc buồn

Yêu không tính toán đổi lại được gì.

Vẫn mãi chấp nhận nỗi đau bởi vì anh.

Mỗi ước nguyện nhỏ nhoi đều vì anh.

Muốn đứng bên cạnh để nhìn anh hạnh phúc.

Muốn làm chỗ dựa khi anh gục ngã và bật khóc.

Muốn xoa dịu nỗi buồn trong đôi mắt anh

Muốn chúc phúc anh mãi được hạnh phúc.

Chỉ muốn đổi lại một điều duy nhất.

Quay lại và mỉm cười nhìn em.

Nằm dài trên ghế bố nhà Tú Quyên nghe bài hát này, Ngọc Loan cảm thấy cuộc sống tràn đầy buồn bã và tẻ nhạt. Cô muốn làm gì để bản thân không chìm vào sự cô đơn, không quẩn quanh với suy nghĩ “ Hiện giờ hai người họ đang làm gì”

Nghĩ đến nụ cười và ánh mắt họ nhìn nhau, nghĩ đến những giây phút ân ái quẩn quýt bên nhau của họ. Cô vừa cảm thấy ghen tỵ vừa cảm thấy đau lòng.

Không muốn bản thân phải chìm đắm trong nỗi đau và sự nhung nhớ Vũ Phong, Ngọc Loan quyết định đi dạo phố một mình. Để không gặp người quen, cô khoát một chiếc quần jean bạc, áo khoát màu xanh có mũ trùm kín đầu, và một chiếc khẩu trang che kín mặt.

Từ trước đến giờ cô ít khi nào che kín mít người như thế, cảm thấy có chút buồn cười trước mình lúc này. Nhưng cô an tâm là khó có ai nhận ra cô, và cô cũng không trở thành tâm điểm của mọi người. Vì hiện thời, mọi người ra đường đều bịt kín như thế, cô giống như tất cả các cô gái khác, cứ bình dị giữa cuộc sống.

Đút hai tay vào túi áo khoát, cô thong thả dạo bước, chợt dừng chân nhận ra một điều. Nhà Tú Quyên rất gần với trường đại học của cô ngày xưa.

Ngọc Loan bồi hồi chột lạng trước cửa trường đại học, những cảm xúc thân thương, những ký ức ngọt ngào lẫn cay đắng hiện về trong tâm trí như chưa bao giờ rời xa.

Đó là một ngày nắng nóng trước cửa đại học.

- Pé heo , em đang ở đâu? – Giọng Vũ Phong đầy vui vẻ gọi điện cho cô.

Ngọc Loan nổi cáu nhận điện, không biết đây là lần thứ mấy anh gọi điện cho cô, nhắc nhở cô ra về phải chờ anh. Đừng nói là ấn tượng của anh trong cô hoàn toàn sụp đổ, bây giờ thậm chí là ghét cay ghét đắng khi biết anh chính là cái tên nhóc xấu xa ngày trước đã hành hạ hai má cô khi cô bị sưng nú rặng. Cứ mỗi lần nhớ lại cái cảnh đau đến chảy nước mắt của mình khi đó, cô không khỏi rùng mình và hận cái tên đó.

- Trước cổng trường đại học – Cô đáp cộc lốc.

- Này, em ăn nói với đàn anh như vậy à – Vũ Phong không hài lòng đáp.

- Cho anh năm phút để chạy tới, nếu không tôi về – Cô ra điều kiện để có thể quang minh chính đại bỏ đi .

Nói xong cô liền cúp máy, ngẫm nghĩ có nên ra về luôn hay không, nhìn đồng hồ, đã hơn 11 giờ rưỡi trưa rồi. Chờ hẩn ta thêm năm phút nữa, hẩn không đến thì là lỗi của hẩn, không phải tại cô.

Ngọc Loan cứ nhìn đồng hồ trên tay mình rồi đếm từng giây , từng phút.

Cuối cùng năm phút cũng đã trôi qua, cô nhắc người khỏi bức tường đang dựa sau lưng định cất bước đi thì một bóng người cao lớn lao tới khiến cô bật lại vào tường. Cả người cô va vào tường ê ẩm đến nhả cả mặt mày.

Hơi thở gấp gáp của người đó phủ lên người cô, có hương vị bạc hà nhẹ nhàng dễ chịu.

Cô ngẩng đầu bắt gặp ngay sóng mũi cao của Vũ Phong chỉ chút nữa là chạm vào sóng mũi của cô. Cô phát hiện đôi mắt của anh đen lánh nhưng tỏa sáng , giống như mặt nước hồ bình lặng giữa buổi sớm thu. Đây cuốn hút với hàng mi dày và rậm, khiến người khác nhìn vào là lập tức bị cuốn lấy.

Ngọc Loan bối rối đến đỏ mặt, cảm giác gần gũi như thế này cô không quen chút nào, đúng là dễ khiến tim cô đập lung tung. Cô nuốt nước bọt cái ực hít thật sâu, dùng hết sức đẩy Vũ Phong ra khỏi người mình.

- Này! Ai cho anh lợi dụng tôi hả

- Nè, em gái. Em chỉ cho anh có 5 phút, chạy từ lớp học ra đây. Anh phải vắt chân lên cổ mới chạy kịp đến đây, lại thấy em định bỏ đi, bắt đắc dĩ mới lao vào em như vậy thôi – Vũ Phong nhăn mặt trả lời, hơi thở vẫn còn hỗn loạn, nên lời nói có chút ngắt quãng.

Ngọc Loan nhìn vàng trán đầm mồ hôi của Vũ Phong, thấy đúng là anh ta phải chạy thật nhanh ra đây, cô tăng hăng vài cái rồi cao giọng hỏi:

- Anh bắt tôi chờ ở đây làm gì.

- Đi theo anh – Vũ Phong mỉm cười nửa miệng đầy bí ẩn hất đầu nói. Nụ cười khiến gương mặt anh tỏa sáng, mái tóc vì cú hất đầu mà bồng lên rồi rơi nhẹ, khiến người ta chìm đắm.

Ngọc Loan lưỡng lự không biết có nên đi theo Vũ Phong hay không thì anh đã nắm tay cô kéo đi.

Vũ Phong kéo cô vào một shop thời trang, lựa cho cô một cái váy trắng, rồi ép cô bện. Anh ta còn kéo phẳng sợi dây buộc tóc của cô ra để mái tóc dài của cô xòa vai.

Sau đó Vũ Phong đưa cô đến một quầy bán bánh, khẽ huých vai cô:

- Mau chọn đi.

- Để làm gì? Mà chúng ta sẽ đi đâu – Cô ngơ ngác, không hiểu được anh chàng này muốn làm cái gì.

- Con gái đúng là vừa chậm tiêu, vừa rắc rối, hề chút là thắc mắc – Vũ Phong thở dài, rồi chẳng buồn giải thích với cô, tay anh quơ quào mỗi thứ 1 bịch bánh, thành một cái bịch to đầy bánh xong tính tiền. Sau đó lại tiếp tục kéo cô đi.

Ngọc Loan cảm thấy tức giận vì bị Vũ Phong mắng, tự nhiên lại bị người khác kêu ra rồi lòi đi không một lời giải thích thì ai hiểu được gì đâu mà không hỏi chứ.

Cô phụng phịu gương mặt đi theo Vũ Phong đến một công viên.

- Em ngồi ở đây chờ đi – Vũ Phong chỉ vào một cái ghế đá trong công viên.

Sau đó nhét vào tay cô cái bịch đựng đầy bánh kia, còn có cả nước uống nữa. Ngọc Loan chẳng hiểu Vũ Phong muốn làm gì, nhưng được ngồi nghỉ, cô cũng không muốn tranh luận nhiều.

Vũ Phong để cô ở đó rồi bước đi về phía trước, Ngọc Loan thấy ở đó một cô gái tóc dài, buông thả trên nền trắng của chiếc váy khiến cô nổi bật giữa đám đông.

Bây giờ thì cô đã hiểu vì sao Vũ Phong lại mua cho cô nhiều bánh và nước như thế. Hóa ra là để cô giết thời gian, vừa ăn vừa xem phim. Mà nhân vật chính là anh ta và cô gái kia.

Chỉ có điều, cô ngồi xa quá, chẳng thể nghe họ nói gì, chỉ có thể nhìn hình đoán âm thanh, giống như đang xem kịch câm vậy.

Cô tò mò muốn chết được khi họ cứ chỉ chỉ trỏ trỏ về phía cô, cô gái kia còn đi về phía cô với bộ dạng hùng hổ đáng sợ. Nhưng bị Vũ Phong lôi lại. Sau đó dường như họ cãi nhau một trận, mà hầu như là cô gái kia tức giận, còn Vũ Phong thì điềm nhiên như không có gì?

Sau đó....

- Bốp....

Ngọc Loan xém chút bị sặc bánh vì cái tát của cô gái giáng vào mặt Vũ Phong. Sau đó, cô thấy cô gái kia tức giận đùng đùng bỏ đi.

Vậy là hết kịch câm. Ngọc Loan thở ra một cái, định đứng dậy, nào ngờ một cô gái khác lại xuất hiện.

Vẫn mái tóc dài xòa ngang lưng, vẫn chiếc váy trắng mong manh phấp phơ trong gió. Cô lại ngồi xuống tiếp tục xem kịch câm, có bánh, có nước, đúng là đỡ chán hơn.

Sau đó lại tiếp tục.

- Bốp ...

Một cái tát nữa vào mặt của Vũ Phong.

Ngọc Loan thấy hứng khởi vô cùng, xem ra màn kịch câm này đặc sắc hơn cô tưởng nhiều. Mà anh chàng này, vì sao lại dẫn cô đến đây xem anh ta bị con gái đánh nhĩ. Cô đang nghi ngờ không phải Vũ Phong muốn người ta biết mình mắc chứng thích ngược đãi đó chứ.

Cô còn đang mãi suy nghĩ thì Vũ Phong đã đến bên cạnh cô ngồi xuống tu một hơi chai nước của cô. Rồi hỏi:

- Hay không?

- Rất đặc sắc – Cô thản nhiên đáp.

- Anh cũng nghĩ vậy – Vũ Phong cũng đắc chí gật đầu, tay xoa xoa má đã bị đỏ hồng in dấu bàn tay trên mặt cậu.

Ngọc Loan nghe xong thì cảm thấy nóng máu, cái tên đàn ông lăng nhăng này, quen một lượt con gái rồi lại bỏ rơi con người ta một lượt. Còn tỏ vẻ thích thú nữa chứ, đúng là đáng ghét vô cùng. Cô nhin không được bèn liếc anh nói:

- Đáng lí ra nên dùng axit thay vì mấy cái tát, cái đó còn đặc sắc hơn.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 3.2

14. Chương 3.2

- Hay không?

- Rất đặc sắc – Cô thản nhiên đáp.

- Anh cũng nghĩ vậy – Vũ Phong cũng đắc chí gật đầu, tay xoa xoa má đã bị đỏ hồng in dấu bàn tay trên mặt cậu.

Ngọc Loan nghe xong thì cảm thấy nóng máu, cái tên đàn ông lăng nhăng này, quen một lượt con gái rồi lại bỏ rơi con người ta một lượt. Còn tỏ vẻ thích thú nữa chứ, đúng là đáng ghét vô cùng. Cô nhin không được bèn liếc anh nói:

- Đáng lí ra nên dùng axit thay vì mấy cái tát, cái đó còn đặc sắc hơn .

Dù cô ác ý nói như thế nhưng Vũ Phong chỉ cười lớn rồi xoa đầu cô như đứa trẻ, sau đó giành lấy bịch bánh trên tay cô bắt đầu ăn một cách ngon lành.

Thái độ của anh, khiến Ngọc Loan tò mò vô cùng, cô khẽ liếc nhìn anh nửa muốn hỏi, nửa lại sợ rước phiền phức vào người. Chỉ sợ anh lại lôi cô vào mấy chuyện điên khùng của anh nữa.

Nhưng chờ hoài không thấy anh phản ứng gì. Cô bèn lén lút quay mặt lại nhìn anh, thấy Vũ Phong có vẻ an nhàn vô cùng, ăn bánh.

- Xong hết rồi chứ? – Cô cáu giận hỏi, đột nhiên bị lôi đến đây để xem mấy chuyện vô vị này, cô cảm thấy bức dọc vô cùng, muốn ra về lại gặp ngay cái vẻ nhàn rỗi thật là chướng mắt của anh.

Vũ Phong chậm rãi phủi tay sạch sẽ rồi đưa tay lên trước mặt xem giờ. Hành động chậm chạp của anh khiến Ngọc Loan tức giận vô cùng.

- Hình đâu? – Cô xè tay trước mặt của Vũ Phong yêu cầu.

- Hình gì? – Vũ Phong nhún vai làm ra vẻ không hiểu cô hỏi gì cả

- Hình hồi nhỏ của em anh giữ – Ngọc Loan trợn mắt nhìn Vũ Phong đáp.

- À- Vũ Phong vỗ trán làm như vừa nhớ ra, rồi nheo mắt nhìn cô đầy ý châm chọc – Hình từ lúc nhỏ, em nghĩ bây giờ anh vẫn còn giữ sao?

- Anh...anh...- Ngọc Loan tức giận chỉ tay vào Vũ Phong nói không nên lời, hóa ra anh ta lừa cô.

- Đi thôi, để chuộc tội, anh đãi em ăn một bữa no say – Vũ Phong đứng dậy kề tay vô cổ cô kéo đi.

Nhưng Ngọc Loan đâu có tâm trí hay bụng dạ nào để ăn, cơ cảm thấy sự tức giận dâng cao lên tận ngực, hơi thở bị dồn nén cuối cùng bùng phát ở giây phút cô hất tay Vũ Phong ra người mình.

- Nay em sao thế – Vũ Phong nhìn cô la lên hỏi.

- Anh là đồ khốn – Ngọc Loan ghiền răng máng một câu rồi quay lưng bỏ đi.

Nếu có thể cô thật sự muốn lao đến đánh cho anh một trận như tử, không ngờ cô ngốc nghếch đến nỗi đi tìm lời anh như thế. Chờ anh một buổi, phí mất thời gian quý báu của mình, cô đúng là quá ngốc mà. Nhưng đối với hạng người nhìn vào là biết hạ lưu như anh thì có tranh cãi chỉ tổ làm phí thời gian thêm mà thôi.

Cho nên cô quyết định thà rằng bỏ ra về còn hay hơn, từ nay về sau, nhất quyết không thèm nhìn mặt hắn ta nữa. Tuyệt đối không dính líu đến hạng người như anh ta nữa.

Ngọc Loan tự dặn lòng mình như thế.

Nào ngờ cô vừa đi được vào bước thì phía sau lưng vang lên tiếng cười khúc khích, sau đó nghe tiếng Vũ Phong nói qua điện thoại:

- A lô, mẹ à, có đúng là tấm hình bé gái đó là của con gái chú Nam không hả mẹ. Hình như tên Ngọc Loan đúng không ạ.

.....

- Đúng là em ấy hả mẹ.

.....

- Dạ con biết rồi....

Ngọc Loan nghe xong thì dừng bước, khi nghe Vũ Phong kết thúc cuộc nói chuyện, cô quay đầu nhìn lại anh. Nào ngờ Vũ Phong đang ngồi thảnh thơi ở ghế đá, hai chân sải dài đầy ung dung, trên môi nở một nụ cười đắc ý nhìn cô. Trên tay anh là tấm hình hồi bé tí của cô, tay anh lắc lắc tấm hình trước mặt cô như khiêu khích như châm chọc.

Ngọc Loan tức giận, Vũ Phong rõ ràng là cố ý trêu cô mà. Cô đứng im nhìn tấm hình trên tay Vũ Phong hồi lâu rồi nhanh chóng lao về phía anh quyết tâm đoạt lại tấm hình của mình bằng mọi giá.

Vũ Phong như đoán biết trước cô sẽ lao đến, anh vội vàng đứng lên, giơ cao cánh tay cầm tấm hình lên cao, khéo môi nhếch lên đầy thách thức chờ cô đến.

Ngọc Loan cao 1m66, cô được xem là có chiều cao khá chuẩn, nhưng so với người cao 1m84 như Vũ Phong thì quả thật là một trời một vực. Nội việc đứng bên cạnh, cô thua anh cả cái đầu rồi, cho nên dù cô có nhón gót chân, hay nhảy lên cao thế nào cũng không tài nào với tới được.

Trong khi mặt cô đỏ bừng, thở hổn hển thì Vũ Phong cứ ung dung giơ một cánh tay lên cao, thảnh thơi chỉ nhón chân một cái, vậy mà Ngọc Loan đành chịu khuất phục trước anh.

Đến cả một góc hình, cô cũng không thể chạm tay đến được.

Ngọc Loan quyết tâm cướp lại lần cuối tấm hình trong tay Vũ Phong, cô nắm chặt vạt áo trước ngực anh, nhảy lên một cái, nhưng Vũ Phong đã nhón người lên, khiến Ngọc Loan mất đà trượt ngã về phía sau, tay cô đang nắm chặt áo Vũ Phong, cho nên kéo theo cả anh cùng ngã xuống đất.

Vũ Phong vì đang vui vẻ trêu chọc Ngọc Loan, thấy cô ngã muốn đỡ lấy cô, nào ngờ bị cô kéo theo, lại vừa nhón chân lên nên nhất thời mất thăng bằng, không trụ vững thế là ngã theo Ngọc Loan.

Ngọc Loan bị té, cứ tưởng lần này sẽ tiêu, vì cô biết mình còn kéo theo cả Vũ Phong nữa, cả thân hình cao lớn nặng như chì của anh mà ngã lên cô thì đúng là rất thê thảm.

Cô nhắm mắt lại chờ đợi một cơn đau ập đến, nhưng chỉ có chút ê ẩm mà thôi, hoàn toàn không có sự đau đớn như trong tưởng tượng. Cứ nghĩ đầu sẽ bị va đập mạnh xuống đất, không ngờ lại được một cánh tay khỏe mạnh đỡ lấy. Chỉ có điều cả thân hình của Vũ Phong đúng là đè ập lên cô, môi anh cũng đập lên môi cô, răng hai người va đập vào nhau gây nên một trận đau ê ẩm.

Sau mấy giây choáng váng, cả hai mới bừng tỉnh, bốn mắt lập tức chạm nhau. Một tay cô còn đang nắm chặt lấy vạt áo của Vũ Phong, nhưng Vũ Phong thì một tay đỡ lấy đầu cô, một tay thì lại đang đặt trên ngực của cô.

Cảm giác mềm mại từ ngực cô truyền đến khiến tay Vũ Phong như có một luồng điện đi ngang làm cho nó nóng lên muốn phồng. Nhất là anh nhìn thấy đôi mắt hoảng hốt của cô, càng khiến anh bồn chồn hơn.

Dù cách một lớp áo, nhưng Ngọc Loan vẫn cảm giác được độ nóng của bàn tay Vũ Phong đang đặt trên người mình. Cô nhìn thấy trong đôi mắt Vũ Phong một sự bối rối, dù là thế nào thì với tình huống này, thật đúng là khiến người ta không biết phải phản ứng tiếp theo thế nào.

Dù không phải là nụ hôn thật thụ, dù rằng đó là một sự va đập đến nỗi khiến răng đau ê ẩm, nhưng cảm giác mờ mờ mềm mại, hơi thở nồng nàn phả ra, cộng với sự tiếp xúc thân thể quá gần này, khiến cho cả hai người gần như bị đóng băng tại chỗ, chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau, mà quên mất nên làm gì tiếp theo sau đó.

Mãi cho đến khi một em bé nhìn thấy hai người họ nằm lên nhau dưới đất, mới lớn tiếng nói:

- Mẹ ơi, hai anh chị đó bị té kìa.

Người mẹ từ nãy giờ không nhìn thấy hai người họ, nghe tiếng con trai nói mới nhìn qua, thấy cảnh như vậy lập tức hiểu lầm. Vội bế con trai lên nói nhỏ rồi bỏ đi:

- Không phải đâu con, hai anh chị ấy đang yêu nhau đấy. Con đừng bắt chước nha, đây là công viên đó.

Ngọc Loan càng nghe thì gương mặt cô càng đỏ bừng lên đầy xấu hổ, tim cô đập loạn cả lên. Vũ Phong lúc này cũng đã bừng tỉnh, vội vàng đứng bật dậy. Sửa soạn lại quần áo của mình.

Cả hai người đứng quay lưng lại với nhau, xấu hổ khiến hai người không biết nên nói gì nữa.

Đọc tiếp *Tìm lại yêu thương ngày xưa* – chương 3.3

15. Chương 3.3

Dù có chút xấu hổ nhưng Ngọc Loan vẫn quyết tâm lấy lại bằng được tấm hình của mình. Dù sao cũng bị lỡ mất nụ hôn đầu rồi, cô không thể để mình chịu uất ức hơn nữa, nhưng làm sao có thể lấy lại tấm hình của mình mới được. Càng nghĩ càng ảm ức, càng ảm ức thì....

Vũ Phong gương mặt đỏ bừng lên nhìn Ngọc Loan, vốn định trêu cô một chút không ngờ lại chiếm lợi từ cô không chỉ một mà những hai. Không ngờ vừa liếc qua đã nhìn thấy gương mặt đỏ bừng cùng đôi mắt đỏ hoe muốn khóc của Ngọc Loan thì từ bối rối chuyển sang hốt hoảng:

- Đây, em khóc đó à.

Ngọc Loan xoay lưng lại đưa tay vệt nước mắt, không muốn nói chuyện với Vũ Phong.

- Anh không cố ý đâu. Thật đó...

- Được rồi em đừng khóc nữa.....- Vũ Phong khẽ nắm lấy tay áo của cô lay lay – Chỉ là một nụ hôn thôi mà, có gì to tát lắm đâu.

Không ngờ tiếng khóc của Ngọc Loan càng to hơn. Vũ Phong ngẫm nghĩ rồi khẽ khàn hỏi.

- Không phải là nụ hôn đầu của em đó chứ.

Tiếng khóc của Ngọc Loan bỗng trở nên thút thít, Vũ Phong thở dài gãi gãi đầu nói:

- Thật ra cái đó chưa gọi là hôn đầu, chỉ là một cái chạm nhẹ mà thôi. Cứ xem như đang hôn con cún con là được.

Ngọc Loan tuy rằng rất coi trọng những cảm xúc đầu tiên trong đời mình, nhưng là một cô gái hiện đại, cô cũng không vì một nụ hôn mà phải đau khổ muốn chết như thế. Vốn chỉ là giả vờ mà thôi, thấy Vũ Phong khổ sở áy náy thì thích thú, càng muốn chọc anh nhiều hơn. Nhưng không ngờ nghe anh so sánh nụ hôn này với nụ hôn với chó. Cô rất muốn bật cười, nhưng cố nín nhịn, giả vờ uất ức hỏi.

- Vậy ai là cún con?

- Thì là anh – Vũ Phong bất đắc dĩ đáp, tự nhận mình là cún con đúng là rất mất mặt, nhưng còn hơn là chứng kiến thấy cô khóc.

- Con cún con nhà em nó không giống như anh – Ngọc Loan làm vẻ mặt sắp khóc tiếp đáp.

- Thì em cứ tưởng tượng anh là nó đi – Vũ Phong cố gắng dần nén cảm giác mất mặt xuống tận đáy lòng để ví mình với con chó khi thấy Ngọc Loan sắp khóc, tinh thần hơi bồn chồn. Cố gắng chiều lòng cô để cô vui vẻ.

- Con chó nhà em rất ngoan, rất nghe lời, em bảo gì cũng nghe theo hết. Anh có nghe lời em như nó không?

Vũ Phong cảm thấy hơi choáng váng khi nghe Ngọc Loan nói, nhưng cứ nghĩ đến, mình vừa làm ra một lỗi lầm nghiêm trọng với một cô gái con nhà lành như cô đành nói:

- Em nói đi, chỉ cần làm được, anh sẽ làm – Vũ Phong nhăn mặt hỏi, chỉ cố dỗ dành cô mà không ngờ mình đang từng bước bị cô lừa vào tròng.

- Vậy anh xòe hai tay ra đi, để em bắt tay. Em thích bắt tay với con cún nhà em lắm. Nó cứ đưa hai chân cho em bắt, đáng yêu lắm.

Vũ Phong nhăn mặt, thở dài muốn khóc thật, nhưng mà dù sao cũng chỉ là bắt tay, cũng không có tổn thất gì nhiều. Anh bèn chìa hai tay của mình ra phía trước.

Ngọc Loan nhanh tay nắm lấy tay anh bắt trước khi Vũ Phong nhận ra mình vẫn còn giữ chặt tấm hình của cô trong tay.

Tấm hình nhỏ nằm gọn trong bàn tay của mình rồi, Ngọc Loan mới rời tay ra.

Sau đó, cô dùng tay xoa đầu Vũ Phong khen ngợi.

- Cún con, ngon lắm.

Sau đó, bàn tay xoa đầu Vũ Phong của Ngọc Loan từ từ đi xuống tránh anh. Một ngón tay của cô xia vào trán Vũ Phong bà cái chạm rai cùng kèm theo lời nói của cô:

- Anh...bị...lừa...rồi...

Nói xong Ngọc Loan cười lớn lùi lại vài bước. Đưa tay bắt chước thái độ lúc nãy trêu chọc cô của Vũ Phong, cô giơ cao tấm hình quấy quấy, ánh mắt nheo lại kèm theo nụ cười nửa miệng đầy quyến rũ nhưng cũng đầy khiêu khích về Vũ Phong.

Sau đó đá lông nheo rồi đưa tay tạo một nụ hôn gió về phía anh, mới từ từ quay lưng đi.

Trong lòng Ngọc Loan vô cùng thích thú, vì cuối cùng cũng đáp trả lại sự trêu chọc của Vũ Phong, để cho anh biết, cô không phải là loại con gái dễ dàng bị bắt nạt.

Vũ Phong sau giây phút ngây người thì bật cười lớn, nhìn theo bước chân nhún nhảy của Ngọc Loan cảm thấy ở cô có sự thú vị. Không giống mấy cô gái mà anh gặp bình thường.

Vũ Phong nhếch môi khẽ cười rồi lấy điện thoại bấm số gọi.

Đang đắc ý rồi đi thì Ngọc Loan nhận được điện thoại, cô lấy ra xem, nhìn thấy tên người gọi, cô không khỏi cau mày. Định đưa tay tắt máy, quyết định từ nay về sau không liên quan gì đến Vũ Phong nữa. Nhưng suy nghĩ lại, cô quyết định nghe máy.

- A lô.

- Pé Heo – Giọng Vũ Phong đầy thích thú – Anh quên không nói cho em biết. Anh không chỉ có mỗi tấm hình đó thôi đâu. Còn nhiều tấm hình khá thú vị, nhưng vì sợ lỡ tay đánh rơi, người khác nhặt được sẽ cười em. Anh chỉ đem tấm hình ít xấu hổ nhất mà thôi.

Ngọc Loan vừa nghe xong thì cảm giác máu đang chảy khắp toàn thân của mình, cả người bắt giắc cứng đờ. Cô lập tức quay mặt tránh mắt nhìn Vũ phong.

Vũ Phong đã xoay lưng bước đi, miệng còn huýt sáo, tay giơ lên cao tỏ tư thế quẩy tay chào tạm biệt với cô.

Ngọc Loan ghiền răng dậm chân nhìn theo Vũ Phong bức tức, cô hận vì sao hình của mình lại có thể lọt vào tay của Vũ Phong cơ chứ. Hận nhất là tại sao hồi nhỏ, cô lại đến nhà của hắn ta chơi, rồi còn bị mẹ của hắn ta chụp mấy bức hình xấu hổ không trốn vào đâu được như thế.

- Ngày mai, gặp lại sau giờ học nha.

Vũ Phong để lại lời nhử nhủ với cô rồi cúp máy. Ngọc Loan chỉ có thể tự khóc với bản thân mình, cô xui xẻo mới gặp Vũ Phong như thế.

- Vậy là anh ta vẫn tiếp tục uy hiếp Loan sao – Hà trang phẫn nộ khi nghe cô kể xong.

- Uhm- Ngọc Loan thở dài gật đầu.

- Cái tên khốn đó...Mình đi kiếm anh ta nói phải trái mới được, những hạng con trai như anh ta, rõ ràng là muốn lợi dụng bạn. Bây giờ thì thế, sau này ai biết anh ta có hành động gì hơn nữa chứ – Hà Trang bậm môi, trong mắt đầy giận dữ nhất là khi nghe Ngọc Loan nói chuyện hai người hôn nhau, cô sợ Ngọc Loan bị Vũ Phong cố ý lợi dụng, sợ Ngọc loan sau này sẽ bị thiệt thòi – Mình biết ngay là loại con trai như anh ta không đoàn hoàng chút nào mà. Hôm qua lợi dụng bạn để chia tay hai cô bạn gái thôi. Còn hôm nay thì bao nhiêu cô? Hạng người như anh ta, một lần quen biết bao nhiêu cô. Coi chừng anh ta muốn bạn cũng xếp vào hàng ngũ bị chinh phục của anh ta rồi sau đó vứt bỏ không thương tiếc.

- Chuyện anh ta quen bao nhiêu cô mình cũng mặc kệ, mình chỉ muốn lấy lại mấy tấm hình của mình mà thôi – Ngọc Loan lần nữa thở dài, cô cần môi nghĩ cách lấy lại hết số hình đó – Mình tuyệt đối không để bản thân bị anh ta chinh phục đâu, yên tâm đi.

- Mà mấy tấm hình đó thật sự khó coi à – Hà trang nhìn cô bằng ánh mắt mong muốn được xem, nụ cười trở nên tinh quái .

Ngọc Loan lập tức bắn cho bạn một tia nhìn giết người. Bạn bè là thế đó, một giây trước lo lắng ỉnh không thôi khiến mình cảm động vô cùng, một giây sao khiến mình tức hộc máu.

Cô vươn hai tay về phía Hà Trang giống như cung cách của bầy yêu tinh nhàn nhện trong Tây Du Ký muốn ăn thịt đường tăng. Hà Trang nước nước bọt cái ực lùi lại sau vài bước rồi la lên khi bị cô cù lét.

- Tha ỉnh đi, mình sợ nhột.

Cả hai người cười rất vui vẻ, tình bạn còn thân hơn cả tình chị em.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 3.4

16. Chương 3.4

Ngọc Loan lững thững bước chân đi ra cổng trường, gần đi đến thì cô dừng lại rồi quay người đi vào bên trong, được vài bước lại quay người đi về phía cổng. Tâm trí trở nên buồn bực vô cùng, lưỡng lự không biết có nên nghe lời Vũ Phong tiếp tục đi theo anh làm có để chia tay các cô bạn gái của anh ta hay không?

Đi thì thấy bản thân đúng là đồ ngốc, mặc anh ta sai khiến, còn nếu không đi, thì cô không biết liệu anh ta có thật sự đem mấy tấm hình của cô công bố ra bên ngoài hay không?

Cẩn mòi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng, cô quyết định lấy điện thoại gọi cho ba mình:

- Ba à, sao ba lại để cho cô Nga chụp con mấy tấm hình khó coi vậy chứ.

- Hình...hình nào? – Giọng ba cô có vẻ trầm tư.

- Cái tấm hình mà con đang ngồi bô ấy, hình như là hồi 5 tuổi, thật là xấu hổ chết đi, cái đó mà cũng chụp nữa – Cô bực tức nói giọng hờn trách.

- À, haha, tấm hình đó được chụp lại vì gương mặt con lúc đó rất đáng yêu – Ba cô dường như nhớ lại rồi vỗ trán cười vang đáp – Hình ngồi bô thôi mà, đứa bé nào chả có.

- Nhưng mà...- Cô muốn hét toáng lên rằng, cô đang bị uy hiếp bởi mấy tấm hình đó, nhưng cổ dẫn lòng lại, nuốt cục tức xuống, hắng giọng hỏi ba – Vậy, cô Nga còn chụp tấm hình nào như vậy nữa không ba.

- Ba nhớ hình như là có mỗi hình đó thôi hà. Sau đó con không thích Vũ Phong nên không sang đó chơi nữa.

Cô thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói:

- Vậy à, con biết rồi, cảm ơn ba.

- Chiều nhớ về sớm chút, hai cha con mình cùng nhau ăn cơm. Chiều nay ba về sớm.

- Hihi, vậy con muốn ăn sườn xào chua ngọt – Cô vui vẻ đáp.

- Được rồi, ba sẽ dặn chị bếp làm cho con ăn. Đi đường nhớ cẩn thận biết không hả, không được để bị thương, dạo gần đây hay xảy ra tai nạn giao thông lắm, có gì phải gọi ba ngay lập tức.

Rồi, cô kêu thầm trọng bụng. Ba cô lại bắt đầu cái điệp khúc lo lắng nữa rồi. Cô vội vàng đáp:

- Con biết rồi. Con sẽ thật cẩn thận, gặp đèn đỏ thì dừng, đợi đèn xanh mới chạy. Thấy đường đông, chạy sát vào lề, không được chen lấn.....

Cô nói một hơi không ngừng nghỉ những lời ba cô căn dặn. Kể từ lúc cô bị tai nạn tới giờ, không ngày nào là ba cô không ca cái điệp khúc muôn thuở này. Thậm chí chẳng muốn cô đi xe máy nữa.

Cô biết ba lo cho cô, với chứng mất khả năng tái tạo máu của cô và căn bệnh máu khó đông thì đúng là vô cùng đáng lo. Thậm chí, ba cô còn phải bỏ tiền ra mua máu dự trữ phòng khi cô xảy ra chuyện. Cô biết ba đã vì cô lo nghĩ rất nhiều.

Nhưng mà, chuyện gì tới cứ tới mà thôi. Giả dụ ra đường, bản thân hết sức thận trọng để không va vệt vào ai cả, nhưng cũng không thể biết được người khác có tông vào mình hay không? Cho nên cứ dựa vào số trời thôi. Lo nghĩ nhiều quá sẽ hại não mất, cô là người theo chủ nghĩa lạc quan mà.

Cho nên trước khi ba cô nói thêm điều gì đó, cô vội vàng chào tạm biệt ba mình:

- Vậy nha ba, chiều về cha con mình nói tiếp.

Cúp máy rồi cô mới thấy nhẹ nhõm. Định đi thẳng đến trạm xe buýt đón xe đi lòng vòng dạo phố, nhưng vừa ra ngoài đã gặp ngay Vũ Phong đứng đợi.

- Lần này anh không hề muộn – Vũ Phong hé nụ cười nữa miệng nhìn cô nói, nụ cười của anh đúng là rất đẹp khiến Ngọc Loan ngây cả người – Đi thôi.

Vừa nói xong, Vũ Phong đã kéo tay Ngọc Loan lôi đi, vẫn cái kiêu không cho người khác cơ hội từ chối. Ngọc Loan thở dài, bước thấp bước cao theo Vũ Phong. Đi tới chỗ để xe, trước khi Vũ Phong đưa cho cô chiếc mũ bảo hiểm, Ngọc Loan nhìn thẳng anh, quyết định dứt khoát nói rõ một lần:

- Khoan đã! Tôi cần nói rõ với anh chuyện này.

Vũ Phong nheo mắt nhìn cô, ánh nhìn đầy tò mò xen lẫn sự thích thú, giống như đang chờ xem con thỏ đến đường cùng rồi cuộc muốn phản kháng thế nào.

Thấy Vũ Phong im lặng, Ngọc Loan hắng giọng, ưỡn ngực nói.

- Tôi giúp anh lần này nữa là lần cuối cùng. Sẽ không có lần sau đâu. Còn nữa, sau ngày hôm nay, anh tốt nhất là mau đem hết số hình ảnh còn giữ của tôi toàn bộ giao nộp lại hết. Nếu không, tôi trực tiếp đi tìm cô chú tố cáo anh. Anh cũng biết là quan hệ giữa nhà anh và nhà tôi rất thân thiết, chỉ cần tôi lên tiếng thì anh sẽ khó sống với ba mẹ mình cho xem.

Vũ Phong nghe Ngọc Loan đe dọa, chẳng những không có tí gì sợ hãi, mà còn nhếch môi cười. Chụp cái nón bảo hiểm lên đầu cô, rồi kéo cô lên xe, nhanh chóng lặn bánh.

Tuần tự diễn ra y chàng ngày hôm trước, vẫn là bắt cô thay một bộ váy trắng, tóc xõa dài sau lưng, ngồi trên ghế đá, vừa ăn bánh vừa xem phim tình cảm. Cuối cùng, chẳng hiểu vì sao luôn kết thúc bằng một cái tát. Ngọc Loan thấy cô gái ăn bận khá giống mình vung tay tát vào mặt của Vũ Phong, thì nhẩn mặt, có chút đau lòng thay cho ba mẹ anh ta, cũng đồng thời đồng cảm với những cô gái kia.

Nhưng cô gái lần này xem ra hơi khác với những cô gái kia, những cô gái kia thì sau khi cho anh ta một cái tát trút bỏ sự giận dữ của mình, thì ôm mặt khóc tức tưởi rồi đi. Còn cô gái này, lại quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn, khiến Ngọc Loan xem chút bị nghẹn chết vì bất gặp ánh mắt đó. Cô cảm thấy cái nhìn đó ròn rợn thế nào ấy, thật là khó diễn tả.

Cuối cùng cô gái kia nện gót giày quay đi thì Ngọc Loan mới thấy nhẹ nhõm trong lòng. Nhưng ánh mắt của cô lại chuyển sang bị phần nhìn Vũ Phong đang đi về phía mình.

Cô chìa tay ra trước mặt Vũ Phong, anh nhú mày nhìn bàn tay trắng trẻo thon mịn của cô hỏi:

- Gì vậy?

- Hình đâu?

- Hình gì? – Vũ Phong tiếp tục giả vờ ngờ ngác hỏi lại.

- Hình của tôi, chẳng phải đã nói rõ rồi sao. Nếu anh không đưa hình ra, tôi lập tức đi tìm ba mẹ anh kể tội – Cô ghiền rằng nhìn Vũ Phong đe dọa.

- Em muốn kể gì. Kể rằng anh lăng nhăng, một lúc quen với rất nhiều cô, sau đó thì chán, tìm em ra làm bia đỡ đạn để chia tay với những người kia. Đã vậy còn dám uy hiếp em đủ thứ chuyện. Là loại đàn ông không ra gì đúng không? – Vũ Phong chẳng những không hề sợ lời đe dọa của cô mà còn tươi cười đáp, sau đó áp gương mặt đẹp trai của mình sát vào mặt cô nói nhỏ – Em thử nói những lời này xem, mẹ anh nhất định sẽ rất kích động, không biết bà ấy có ngất xỉu hay không. Còn ba anh nữa, ba anh luôn hy vọng anh trở thành người đàn ông trưởng thành như thế nào để có thể kế thừa sự nghiệp của gia đình. Nếu em hồ đồ chạy đến tố cáo, em nghĩ ba anh thất vọng ra sao. Ông bà còn có thể sống vui vẻ nữa hay không. Cuộc sống sau này của ông bà, em có chịu trách nhiệm được hay không hả?

Bịch bánh trên tay Ngọc Loan rơi xuống, cả người cô hoàn toàn đờ đẫn, uy hiếp người không được, ngược lại bị người uy hiếp. Mặt cô tái xanh, lập cập nhìn Vũ Phong nói không nên lời. Vũ Phong thấy cô như vậy, liền giả vờ ảo não đầy khổ tâm nói:

- Nói thật với em, ngoài tấm hình đó ra, anh chẳng còn giữ tấm hình nào của em hết. Nhưng mà nếu em không giúp anh, thì những cô gái kia sẽ suốt ngày bám lấy anh không buông. Vậy thì anh sẽ không có tâm trí để học, mà không có tâm trí học, sẽ bị rớt ngay. Ba mẹ anh mà biết, em nghĩ xem, họ sẽ đau lòng cỡ nào. Hai nhà chúng ta thân như vậy, ba mẹ anh vẫn luôn xem em như con gái, em nhẩn tâm để ông bà sầu não hay sao. Cho nên, anh vì không muốn ba mẹ mình đau lòng, quyết tâm chia tay với những cô bạn gái này, sau đó học tập thật tốt để có thể trở thành người như ba mẹ anh muốn. Cho nên em phải giúp anh.

“ Cho nên em phải giúp anh” – Ngọc Loan biết mình đang bị anh lừa, nhưng mà vẫn là cam chịu bị lừa. Cô còn có thể nói gì được nữa cơ chứ, anh đã lấy quan hệ giữa hai nhà ra để áp đặt cô, làm sao cô có thể từ chối giúp đỡ này.

Kết quả là, không cần phải uy hiếp tiếp, Ngọc Loan vẫn ra giúp đỡ Vũ Phong chia tay với những cô gái kia. Và tổng cộng là đã chia tay với tất cả 5 cô gái.

Ngọc Loan đúc kết ra một điều là tất cả những cô gái này đều thích bạn váy trắng và xoa tóc. Cô đã đem điều này hỏi Vũ Phong:

- Tại sao anh lại thích những cô gái mặc váy trắng, tóc dài thế.

Vũ Phong bỗng nhiên trầm mặc im lặng, lúc bình thường, anh như một công tử thích trêu đùa, lúc nào cũng mang nụ cười ngọt ngào quyến rũ trên môi. Ấy vậy mà khi nghe cô hỏi, nụ cười vụt tắt khiến Ngọc Loan cảm thấy có chút xao động, nhất là bắt gặp ánh mắt buồn kia.

- Kết thúc rồi, chỉ đến hôm nay thôi. Sau này không phiền em nữa – Vũ Phong chợt đứng bật dậy buồn một câu rồi bỏ đi.

Ngọc Loan ngơ ngác nhìn theo, không hiểu vì lý do gì mà Vũ Phong đột nhiên như thế. Cô bỗng cảm thấy, anh thật ra không giống như vẻ bề ngoài thích trêu chọc người khác, mà ẩn sâu trong tâm hồn anh là một nỗi niềm thầm kín nào đó.

Hai ngày sau đó, Ngọc Loan không gặp Vũ Phong, anh cũng như cơn gió đã bay đi khỏi cô. Trong lòng Ngọc Loan bỗng có chút buồn bã, đột nhiên thấy nhớ ánh mắt trầm, sâu của anh, nhất là khi ánh mắt kết hợp với nụ cười nửa miệng đầy trêu chọc cô, khi ấy thật sự rất cuốn hút.

Ngọc Loan hoảng hốt nhận ra cô đang nhớ đến anh, mặt bỗng đỏ bừng, tim cũng đập nhanh hơn. Đến nỗi Hà Trang đi đến nhìn cô chằm chằm lúc nào mà cô không hay.

- Sao vậy? Có chuyện gì à? Vì sao mặt Loan lại đỏ lên như thế.

- Không...không có gì. Chắc là trời nóng quá đó mà – Cô ấp úng trả lời, mặc dù cô biết cái lý do cũ xì này sẽ chẳng thể nào làm một cô gái thông minh như Hà Trang tin. Quả nhiên, nhìn biểu hiện trên mặt Hà Trang, cô biết ngay, Hà Trang không tin mình, chỉ là cô ấy không muốn truy cứu cô mà thôi.

- Đi thôi. Đi ăn chút gì đi, mình đói rồi – Hà Trang thúc giục cô.

Ngọc Loan bèn đứng dậy cùng Hà Trang đi bộ đến một tiệm ăn gần trường, nào ngờ cả hai chưa đi đến đã gặp phải hai cô gái ăn bận khá mô đen đứng chặn đường.

Đọc tiếp [Tìm lại yêu thương ngày xưa](#) – chương 3.5

17. Chương 3.5

- Là con nhỏ này à? – Một cô gái mặc chiếc váy đen ngắn cùn cùn, chiếc áo màu da rắn ri bên trên bó sát thân người đầy hở hang, gương mặt được trang điểm đậm nổi lên sự dữ dằn đáng sợ, hất mặt về phía Hà Trang rồi hỏi cô bạn mình.

- Không phải, là con nhỏ kia – Cô gái kia lắc đầu, chỉ tay về Ngọc Loan đáp.

Cả Hà Trang và Ngọc Loan đều không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà hai cô gái này lại chặn đường bọn họ như thế, nhất là khi hai cô gái này hoàn toàn xa lạ với bọn họ.

Cô gái có vẻ dữ dằn kia liền lập tức quay mặt sang nhìn Ngọc Loan, ánh mắt nhìn cô như muốn thiêu đốt cô. Hà Trang thấy vậy liền lập tức bước lên bảo vệ bạn.

- Nè, hai cô muốn gì đây.

- Không liên quan đến mày, tránh ra một bên đi, nếu không tao xử luôn mày – Cô gái dữ dần kia khinh thường nhìn Hà Trang cảnh cáo.

Ngọc Loan chưa từng gặp hoàn cảnh thế này, cô sợ hãi vội cùng, cần mồi nhìn cô gái dữ dần kia, rồi nhìn sang cô gái bên cạnh. Cô gái kia có nét hiền lành hơn, cách ăn mặc cũng kín đáo hơn, mái tóc dài bóng mượt xõa trên vai. Nhưng cách trang điểm vẫn đậm lòe như vậy, chẳng khác nào mấy con chim công đom đống.

Ngọc loan bỗng cảm thấy cô gái này có chút quen mặt, cô đưa mắt nhìn chằm chằm cô ta thì bị cô ta phát hiện, liền trừng mắt nhìn cô. Ngọc Loan hoảng hồn kéo tay Hà Trang lùi lại mấy bước, giờ thì cô hiểu cái họa này từ đâu mà có rồi. Họa này là từ tên Vũ Phong đáng ghét kia mà ra.

Cô gái này phải là ai khác, mà chính là cô gái thứ 3 trong 5 người mà Vũ phong đã chia tay, chính là cô gái nhìn cô đầy giận dữ. Sở dĩ cô không nhận ra cô ta ngay được là bởi vì hôm trước, cô ta như một cô tiểu thư nhà lành, không ngờ lại khác xa một trời một vực với hôm trước.

- Chị à, chị hiểu lầm rồi. Tôi với Vũ Phong không phải như chị nghĩ đâu – Trước tình thế cô và Hà Trang có thể bị người người ta đánh ghen thế này, tốt nhất là nói rõ ra hết.

- Hiểu lầm...chính mắt anh ấy chỉ tay vào mày nói mày chính là bạn gái mới của anh ấy mà còn hiểu lầm à – Cô gái kia vứt bỏ sự hiền lành của mình sang một bên lộ ngay bản chất hung dữ của cô ta ra.

Ngọc loan vừa cảm thấy may mắn cho Vũ Phong vì anh ta đã rũ bỏ được cô gái xấu xa này, nếu không ba mẹ anh ta đúng là tóc bạc nhiều hơn. Nhưng vừa tức giận vì anh ta mà cô sắp rơi vào tay của người đàn bà hung dữ này.

- Mày nghĩ mày là ai hả, ngang nhiên chạy đến cướp bạn trai của người khác, đồ hồ ly tinh. Dám cướp bạn trai tao – Cô ta vừa nói xong thì sấn tới nắm lấy tóc của Ngọc Loan mà rì xuống.

- Á ...- Bị đau, Ngọc loan hét lên, cô cảm thấy từng sợi tóc của mình đang bị đứt lìa, mảng da đau đau rất vô cùng. Mắt cô nhanh chóng hình thành nước mắt.

Cô ta giơ tay lên cao định đánh vào mặt cô. Hà Trang thấy cô bị như thế thì vội vàng chạy đến níu tay cô gái kia ra để cứu cô.

- Cô làm gì vậy, mau buông tóc bạn tôi ra, nếu không tôi không khách sáo đâu nha.

Hà Trang lấy tay đánh đánh vào tay cô ta mong cô ta buông tóc Ngọc Loan ra, Ngọc Loan cũng vùng vẫy mong thoát khỏi bàn tay độc ác của cô ta. Cuối cùng cũng có thể cứu cô thoát khỏi tay của cô ta, Hà Trang còn xô cô ta té ngã. Nhưng bạn của cô ta đã nhảy xấn đến Hà Trang hung hăng đưa tay đánh tới tấp vào Hà Trang, khiến răng nói.

- Tao đã cảnh cáo mày là không được can thiệp vào rồi mà. Mày không nghe lời vậy thì đừng có mà trách tao độc ác nha.

Thấy cô ta đánh mình, Hà Trang cũng không nhịn, cả hai người lao vào đánh nhau. Phụ nữ đánh nhau hoàn toàn khác xa với đàn ông. Đàn ông dùng nắm đấm và chân để đánh bại đối phương. Còn phụ nữ, đánh nhau thì toàn đánh xáp lá cà, cứ lao vào nhau, nắm đầu giật tóc, cào cấu. Hà trang không phải một cô gái yếu đuối, nếu đánh bình thường, có lẽ cô cũng không thua, nhưng cô gái kia để móng tay dài ngoằn, những móng tay sắc nhọn bấm sâu vào từng thớ da thịt khiếp đảm vô cùng. Làn da mịn màng của Hà Trang chẳng mấy chút đã trầy xước, trong khi cô gái kia chỉ bị trầy trụa sơ sài vì Hà Trang cũng giống cô đều không để móng tay dài. Hà Trang bị nắm lấy tóc rồi bị đập một cước vào bụng đau điếng.

Ngọc Loan thấy Hà Trang bị đánh, cũng quên đi nỗi đau của mình, vội vàng xông vào, nhắm vào cánh tay đang nắm lấy tóc của Hà Trang, há miệng cắn mạnh một cái. Khiến cô gái kia đau quá phải buông tóc Hà Trang ra. Còn Ngọc loan lại chuyển thành mục tiêu của cô ta, và cả cô bạn kia nữa.

- Con quỷ cái, dám cắn tao, lần này không đánh gãy răng mày, tao không làm người.

Ngọc Loan từ nhỏ sống bình dị, cô không được mạnh mẽ như Hà Trang, cô chỉ cam chịu bị đòn, cũng chỉ phản kháng theo kiểu muốn thoát thân chứ không đánh trả lại, vì vậy cô không bị cào cấu như Hà Trang

mà lại đánh rất nhiều. Đau đớn vô cùng khiến cô bật khóc nức nở, chỉ có thể đưa tay ôm lấy người từ từ gục xuống đất theo bản năng, miệng lẩm bẩm kêu cứu không thành lời.

Hà Trang bị đánh đau đớn vô cùng, nằm bệt xuống đất, thấy Ngọc Loan bị vây đánh, muốn đứng dậy cứu cô, nhưng một cú vào bụng khi này gần như đã lấy hết toàn bộ sức lực của cô. Khiến cô quần quai, muốn ngồi dậy cũng không được.

Cả con đường, vào buổi ban trưa, nên vắng bóng người, hai người bị đánh, cũng chẳng ai hay. Bọn người này chắc chắn đi theo dõi họ rất lâu chỉ chờ cơ hội vắng vẻ thế này là ra tay.

Vào lúc đó, một người con trai đi ngang qua, nhìn thấy hai cô gái đánh một cô gái như thế thì bất bình hét lên:

- Dừng tay.

Đang đánh hăng say, hai cô gái kia bực tức khi bị một kẻ phá đám thì hậm hực quay đầu nhìn lại định mắng kẻ phá đám. Nào ngờ trước mặt họ lại là một chàng trai cao lớn, ánh mắt trừng trừng nhìn họ đầy đe dọa, cả hai sợ hãi nuốt nước bọt nhìn nhau sau đó hất mắt quay lưng bỏ đi.

Chàng trai đó thấy Ngọc Loan gần như sắp sụp xuống đất vội vã nhào đến đỡ lấy thân hình bầm dập của cô.

- Này, em gái, em không sao chứ.

Ngọc Loan vừa đau đớn, vừa uất ức, đôi mắt đầy nước mắt nhìn chàng trai. Chẳng biết anh là ai, chẳng biết rõ gương mặt anh ra sao vì nước mắt làm nhòe hình ảnh của anh trong cô. Nhưng mà vòng tay anh đỡ lấy cô rất ấm áp, giọng nói của anh mềm mại vô cùng, là anh đã cứu cô thoát khỏi sự đau đớn mà hai người kia đem lại. Đau đớn uất ức khiến cô như một đứa trẻ lao vào lòng anh, hai tay ôm lấy cổ anh khóc nức nở.

Cô òa khóc trong lòng anh, cứ như thể anh là người thân thương nhất của cô, người sẵn sàng giang tay bảo vệ cô. Anh ta cũng để mặc cho cô khóc rống rã trong lòng mình, để mặc cho nước mắt cô thấm ướt hết áo của anh, lặng lẽ vỗ về thân hình run rẩy của cô, giúp cô vuốt lại mái tóc đã bị rối bù. Giọng anh êm dịu vỗ về:

- Được rồi. Ổn rồi, sẽ không sao nữa đâu.

Mãi đến khi cô bình tĩnh lại, anh mới buông cô ra rồi quay sang Hà Trang nhỏ nhẹ hỏi:

- Em không sao chứ?

Hà Trang cũng đã bớt đau đớn, cô nhìn anh cảm kích gật đầu. Anh đỡ Ngọc Loan đứng dậy xong thì lại gần đỡ Hà Trang đứng dậy. Thấy chiếc áo của cô bị rách hết một bên tay, lộ ra một khoảng da thịt trắng ngần, anh nhanh chóng cởi áo khoác của mình choàng lên che đi giúp Hà Trang, còn dùng khăn giúp cô lau đi vết máu trên trán. Động tác của anh thật nhẹ nhàng, ánh mắt sâu đầy dịu dàng khiến Hà Trang cảm thấy tim đập mạnh vô cùng.

- Cảm ơn anh – Cô có chút e thẹn, cuối đầu lí nhí nói.

- Không có gì đâu. Hai người không sao chứ? Có cần đến bệnh viện hay không?

Hà Trang liếc nhìn vẻ mặt sợ hãi của Ngọc Loan khi nhắc đến bệnh viện thì lắc đầu đáp.

- Không cần đâu anh. Anh giúp em đưa bạn em đi mua thuốc, cô ấy bị đánh rất nhiều.

- Thế còn em, em bị chảy máu kìa.

- Chỉ chút đỉnh ngoài da thôi, không hề gì – Cô liếc những vết trầy trên người mình rồi đáp nhanh. Sau đó rút chìa khóa trong túi ra đưa cho Ngọc Loan bảo – Tạm thời đến phòng trọ của mình trước đi rồi hãy tính.

Nói rồi cô nhìn chàng trai, hỏi:

- Em có thể biết tên anh hay không?

- Tùng Quân – Chàng trai đó đáp.

- cảm ơn anh Tùng Quân, phiền anh giúp đưa bạn em đi mua thuốc một chút được không?
 - Không thành vấn đề – Tùng Quân đáp.
 - Trang định đi đâu – Ngọc Loan lo lắng hỏi.
 - Đòi lại công bằng cho chúng ta – Hà Trang mạnh mẽ đáp rồi dứt khoát quay người bỏ đi.
- Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 4

18. Chương 4

Chương 4: Tình cảm giống như những cánh hoa rơi.

- Đi thôi – Vũ Phong cặp cổ Ngọc loan kéo cô đi.
- Đi đâu, lại đi đá người nữa à – Ngọc loan nhăn nhó nhìn Vũ Phong khinh bỉ hành vi chơi chán rồi bỏ của anh.
- Nèm ánh mắt đó của em là sao hả. Được anh đá cũng là một vinh hạnh đó có biết hay không hả. Ít ra thì cô gái đó cũng được anh nhắm trúng, nghĩa là cô gái đó cũng không phải hạng tồi – Vũ Phong đắc ý tự hào.
- Hừ – Ngọc Loan cong môi đáp trả lại – Em thấy anh là hạng người biến thái, chỉ cần gặp cô gái nào mà mặc váy trắng để tóc dài xõa ra thì anh sẽ thích ngay mà thôi. Bất kể xấu đẹp ra sao.
- Vậy em thử mặc váy trắng rồi xả tóc ra xem thử coi anh biến thái cỡ nào đi – Vũ Phong nheo mắt nhìn cô trêu ghẹo.
- Anh dám động đến em, ba anh nhất định sẽ không tha cho anh chứ đừng nói đến ba em, ông nhất định sẽ xé xác anh ra à xem. Chuyện em bị đánh vẫn còn chưa kể với ba – Cô lườm Vũ Phong đe dọa.
- Được rồi, chuyện đó là anh sai được chưa? Bây giờ anh dẫn em đi để chuộc tội mà – Vũ Phong nhún vai nhìn cô nói, nói xong thì kéo cô đi thật nhanh đến bãi đỗ xe.
- Chờ anh vào lấy xe.

Vũ Phong ra lệnh xong thì đi lấy xe, nhanh chóng chạy xe ra chụp ngay cái mũ bảo hiểm lên đầu cô rồi kéo cô lên xe.

- Chúng ta đi đâu – Ngọc loan nín tay lại trừng mắt hỏi Vũ Phong.
 - Yên tâm, anh không bán em đâu mà lo. Pé heo như em, bán chẳng được bao nhiêu tiền đâu, mua về mất công nuôi.
- Nhưng Ngọc Loan chẳng mấy tin tưởng Vũ Phong cho lắm, cô nhìn anh với thái độ nghi ngờ, khiến Vũ Phong thở dài móc điện thoại ra gọi điện cho ba cô:
- Chú à? Hôm nay con muốn mời Ngọc Loan tham dự buổi tiệc cùng các bạn của con có được không chú.

.....

- Con cam đoan sẽ đưa em ấy về nguyên vẹn trả cho chú ạ.....

Sau khi cúp điện thoại, Vũ Phong quay sang Ngọc loan nháy mắt hỏi:

- Bây giờ đã đi được chưa?

Ngọc loan trừng mắt nhìn Vũ Phong lần nữa mới miễn cưỡng theo anh lên xe đi. Vũ Phong khẽ cười lắc đầu rồi hô lớn:

- Bám chắc nha.

Nói xong, anh rịn ga thật mạnh phóng vọt đi. Ngọc loan bất ngờ quá, vội vàng ôm chặt lấy Vũ Phong lại trước khi mình rơi khỏi xe. Khi Vũ Phong dừng xe lại, hồn phách Ngọc Loan gần như bay đi hết, tay cô rụng rời khỏi eo của vũ phong, từ từ bước xuống bên dưới, cả người muốn buồn nôn.

- Đây, đừng nói em sợ quá mà đái ra quần nha – Vũ Phong cười trêu cô.
- Có anh mới đái ra quần đó, em nguyện cho anh ngày ngày đái ra quần hết – Ngọc Loan tức giận mắng.
- Đây này, em có cần phải độc ác đến như thế hay không?
- Ai biểu anh gây sự trước chứ – Cô tức giận đến đỏ mặt đáp.
- Được rồi, coi như lỗi của anh. Haiz, chưa gặp đứa con gái nào mà dữ dằn như em. À mà cô bạn của em mới thật là ghê gớm – Vũ Phong vừa nói vừa xoa mặt, nhớ lại cái tát khá dai của Ngọc Loan ngày đó.
- Anh coi như là con nhe đó, nếu là em, không chỉ là một cái tát một cái đầu. Nhất định phải khiến anh thâm hơn cả em lúc đó ngàn lần.
- Haha, vậy thì anh may mắn rồi – Vũ Phong cười cười đáp, nhưng anh biết cô không nhẫn tâm nhìn hai người kia bị đánh thì làm sao có thể độc ác với anh được – Chúng ta vào thôi.

Vũ Phong dẫn Ngọc Loan vào một phòng karaoke, chưa tới nơi đã nghe tiếng ồn ở đó vang lên rồi.

- Nhân vật chính của tin đồn đây rồi – Mọi người vỗ tay ầm ĩ khi Vũ Phong bước vào.
- Đây, quen cậu bao nhiêu năm nay, giờ tôi mới biết giới tính của cậu có vấn đề đó nha – Một người nhìn Vũ Phong trêu.
- Lại còn là thầy giáo của trường ta nữa. Sao trước đây khi học lớp thầy ấy, cậu không chịu nói sớm để tụi mình hưởng lây điểm thầy cho với chứ.

.....

Cứ người một câu trêu chọc Vũ Phong, nhưng anh chỉ cười xòa không đáp mà mở rộng cửa cho Ngọc Loan vào.

- Vào đi.

Ngọc Loan e dè bước vào, cô không ngờ Vũ Phong lại đưa mình đi đến đây, lúc này muốn bỏ chạy, nhưng bị Vũ Phong nắm giữ lại lôi vào. Mọi người bỗng nhiên thấy Ngọc Loan thì im lặng hết, tất cả đều há hốc miệng ngạc nhiên. Bởi vì họ chưa từng thấy Vũ Phong dẫn con gái đến đây bao giờ.

- Đây, cậu đừng có ác quá, để che dấu giới tính của mình mà dám dụ dỗ một cô bé ngay thơ hiền lành thế này làm bạn gái để làm tấm bình phong che mắt thiên hạ à – Một người lên tiếng trước.
- Cô bé này đúng là tấm bình phong, nhưng là để che mắt mấy cô bạn gái cũ mà thôi. Đối với người ngoài, cô bé này là bạn gái mình. Nhưng trước mặt anh em, mình xin trân trọng giới thiệu đây là em gái mình. Mọi người cứ gọi cô bé là Pé heo.
- Pé heo? – Cái tên thật thú vị.

Vũ Phong cười cười xem như không có gì trước cái nhìn hình viên đạn của Ngọc loan. Cô tức lắm, nhưng cố nhẫn nhịn, dù gì tất cả đều là đàn anh trong trường, không thể để mất mặt như thế được, cho nên cô tươi cười đáp:

- Vâng em là Ngọc loan, xin chào các anh. Hôm nay em theo anh đầu gấu đến đây để ra mắt mọi người.
- Anh đầu gấu? – Vũ Phong đang hớn hởi vì trêu chọc Ngọc loan, lại nghe thấy cô gọi mình như vậy thì nhíu mày hỏi lại.
- Sao? Anh có ý kiến gì à đầu gấu – Ngọc loan ngông nghênh hất mặt lên đáp
- Em giỏi lắm, biết trả đũa anh nữa – Vũ phong ghiền răng lườm cô.
- Cái này anh yên tâm , trước giờ em tự tin với trí tuệ của mình lắm, anh không cần khen em giỏi nữa đâu.

- Haha, em gái em thật thú vị, chưa ai dám gọi Vũ Phong là đầu gấu đâu.

- Hihi, anh ấy chẳng những là đầu gấu, mà còn là một tên biến thái đấy ạ.

Thế là cô và Vũ Phong cùng nhau nghênh mặt tròng mắt quyết không ai chịu thua ai hết. Mọi người lúc đầu im lặng nhìn hai người đầu đầu, cuối cùng không nhịn được cười đành phá ra cười lớn.

- Em gái, anh thích em rồi đó. Anh chưa thấy cô gái nào lại có thể khiến cho Vũ Phong chúng ta uất nghẹn muốn chết như thế đâu.

- Nào, mau ngồi xuống đi.

Ngọc Loan và Vũ Phong bèn ngồi xuống ghế trống. Ngọc Loan vẫn chưa kịp quay sang nhìn người bên cạnh cười chào thì người đó đã lên tiếng:

- Em muốn uống gì để anh đi gọi. Ở đây chỉ toàn là bia thôi, anh nghĩ chắc là em không thích uống bia đâu.

Ngọc Loan nghe giọng người này khá quen, cô bèn quay đầu lại nhìn thì, gương mặt đó hiện dần lên, là gương mặt mà gần đây cô hay nhớ. Như có một luồng máu nóng chảy trong người cô. Sao anh ấy lại ở đây? Ngọc Loan tự hỏi với chính bản thân mình. Nhớ lại về mặt và mấy câu nói của mình, Ngọc Loan thật muốn cắn lưỡi chết tại chỗ. Anh Tùng Quân chứng kiến từ đầu tới đuôi, chắc chắn sẽ cho cô là con gái đánh đá. Còn đâu hình ảnh ngọc nữ hiền lành của cô nữa.

Cô thầm oán trách Vũ Phong, cũng tại cái tên đáng ghét này mà ra. Đúng là xấu hổ với anh Tùng Quân chết đi được. CÔ khẽ ngược đôi mắt đáng thương của mình gò khẽ:

- Anh Tùng Quân

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 4.1

19. Chương 4.1

Cô thầm oán trách Vũ Phong, cũng tại cái tên đáng ghét này mà ra. Đúng là xấu hổ với anh Tùng Quân chết đi được. Cô khẽ ngược đôi mắt đáng thương của mình gò khẽ:

- Anh Tùng Quân

Nghe cô gọi, Vũ Phong liền quay đầu lại nhìn hai người ngạc nhiên hỏi:

- Hai người quen biết nhau à?

Trong lúc Ngọc Loan còn đang xấu hổ, cô thấy cổ họng mình khô khốc bèn chộp lấy nước trên bàn lên uống, cũng là cách để trốn tránh câu trả lời, thì Tùng Quân thay cô trả lời.

- Cũng chỉ là mới quen biết nhau gần đây thôi.

- Vậy à. Pé heo, anh xin giới thiệu với em, đây là bạn tốt nhất của anh – Vũ Phong vui vẻ giới thiệu Tùng Quân với Ngọc Loan.

Ngọc Loan vừa nghe xong thì liền bị sặc nước, ho khan vài tiếng. Cô nhớ lại cảnh mình hằng hái nói xấu Vũ Phong còn không tiếc lời nguyền rủa anh, không ngờ lại trước mặt bạn thân anh mà mắng như thế. Cô nhả mặt xấu hổ liếc nhìn Tùng Quân thấy anh đang nhìn cô mỉm cười, cô xấu hổ cúi đầu, thật sự ước gì có một cái lỗ để cho cô nhảy xuống trốn, tránh khỏi phải xấu hổ thế này.

- Không sao chứ? – Vũ Phong quan tâm hỏi – Chẳng thấy ai ngốc như em, uống nước mà cũng bị sặc.

Tùng Quân thấy bộ dạng lúng túng xấu hổ của cô trông rất đáng yêu, không nỡ để cô như thế bèn tiến sát lại gần cô nói nhỏ:

- Thật ra hôm bữa anh thấy em **** rất hay. **** rất đúng.

Cô vài giây ngẩng người bỗng phì cười vui vẻ nhìn Tùng Quân. Trong mắt cô hình ảnh Tùng Quân hiện ra chẳng khác nào một bạch mã hoàng tử mà cô tìm kiếm. Nụ cười ngọt ngào ẩn hiện trên môi, nhất là khi hai má cô ửng hồng đồng tiền duyên dáng.

Bỗng một ngón tay chìa thẳng vào lúm đồng tiền đang hỏm vào của cô, Vũ Phong nhìn cô trêu chọc.

- Này Pé heo, em ăn nhiều như vậy vì sao trên mặt vẫn còn thiếu thịt như vậy.
- Còn anh rõ ràng miệng đẹp như thế, vì sao toàn nói những lời khó nghe – Cô không vừa đáp trả Vũ Phong, cả hai còn trừng mắt nhìn nhau. Cuối cùng Vũ Phong bĩu môi nói:
- Người xấu xí còn học người khác trừng mắt.

Ngọc loan tức vô cùng, nhưng vì có Tùng Quân ở đây, cô không tiện đấu võ mồm với Vũ Phong. Nhưng không ngờ Tùng Quân lần nữa thay cô trả lời.

- Mình lại thấy gương mặt của cô ấy rất đáng yêu.

Ngọc loan được khen ngợi thì không khỏi thẹn thùng, nụ cười trên môi tím tím vui vẻ, đắc ý nhướn mày với Vũ Phong rồi, quay sang Tùng Quân đầy cảm kích. Không ngờ Vũ Phong lại nói:

- Đó là cậu không nhìn thấy bộ dạng lúc nhỏ của pé heo thôi. Nếu cậu mà nhìn thấy, đảm bảo không còn dám khen nữa lời. Hay là mình kể cho cậu nghe

Ngọc Loan biết rõ là Vũ Phong cố tình trêu chọc cô, nhưng cô vẫn thấy hoảng hốt vội vàng đứng lên đưa tay bịt miệng Vũ Phong lại, không muốn anh nói ra mấy tấm hình kia. Nhưng vì quá vội vàng, cho nên vấp phải chân bàn, thế đứng không vững cho nên ngã dề lên Vũ phong, miệng cô đập lên tay che miệng của Vũ phong, cứ như đang hôn giáng tiếp nha, mắt cả hai nhìn nhau sững sờ, cả hai tạo nên tư thế vô cùng thân mật trước mặt người khác. Mọi người thấy vậy bèn lên tiếng trêu chọc.

- Này, hai người khai thật ra đi, có phải hai người có gì mờ ám với nhau. Nhưng muốn giấu diếm mọi người hay không?
- Này, Vũ Phong, nói thật đi em gái này không phải lại là một thiên thần váy trắng tóc đen dài của cậu hay không?

.....

Mỗi người một câu khiến cả hai xấu hổ, Ngọc loan vội vàng đứng dậy khỏi người Vũ Phong. Cô đỏ bừng mặt mũi, meo meo nói:

- Không chơi nữa, em về đây.
- Thấy chưa, em gái mình da mặt mỏng lắm. Các cậu cứ trêu như vậy khiến con bé đỏ về làm mất vui – Vũ Phong trừng mắt mắng các bạn mình. Sau đó nắm tay Ngọc loan bảo – Ở lại chơi chút đi, lát nữa anh đưa em về nhà.
- Thôi, mọi người cứ chơi đi, để em tự về một mình, đừng làm mọi người mất hứng – Ngọc Loan lắc đầu đáp – Dù sao em cũng phải về làm báo cáo, sắp đến hạn nộp rồi.

Tùng Quân lúc này đứng dậy nói:

- Mình cũng phải về đây, còn chút việc phải làm. Vậy để mình đưa Ngọc Loan về trước cho, mọi người cứ chơi vui vẻ đi.

Nói xong, Tùng Quân bèn nắm tay Ngọc Loan kéo đi ra về. Ra đến bên ngoài, Ngọc Loan nhìn Tùng Quân nói:

- Cám ơn anh đã giải vây giúp em. Anh không cần đưa em về đâu, em tự về một mình được, làm phiền anh em thấy ngại lắm....Em về đây, tạm biệt.

Dù được đi bên cạnh khiến cô rất vui, nhưng mà cô sợ mình làm phiền anh nên vội vã từ chối. Nói xong thì quay người bước đi, đằng sau Tùng Quân đã lên tiếng.

- Anh thấy đói bụng, em có muốn đi ăn chút gì với anh không?

Trong quán ăn, cả hai trò chuyện rất vui vẻ. Ngọc loan đem chuyện hai người biết nhau từ nhỏ ra kể với Tùng Quân. Tùng Quân cũng kể lại chuyện anh và Vũ phong quen nhau thế nào.

- Hồi đó, anh rất ghét Vũ phong, anh cảm thấy tính cậu ấy khá là kiêu ngạo. Sau đó có một lần, tụi anh thiếu một tay trống, vậy là người bạn của bọn anh nhờ Vũ Phong. Không ngờ cậu ấy lại chơi giỏi đến thế, vậy là gia nhập nhóm luôn.

- Woa....thì ra các anh lập một băng nhạc luôn à. Thật là ngưỡng mộ quá đi. Lúc nào biểu diễn, có thể mời em được không?

- Được, chỉ sợ em chê cười thôi.

- Không đâu, em nào dám chứ – Ngọc Loan đỏ mặt đáp.

Cô bỗng cảm thấy tim đập rộn ràng khi bắt gặp ánh mắt ấm áp của Tùng Quân nhìn mình. Không khí vui vẻ giữa hai người họ bỗng trở nên cô đặc kì lạ, Ngọc loan muốn che giấu cảm xúc đang nổi loạn của mình, bèn tìm cớ hỏi:

- Vì sao anh Vũ Phong lại thích những cô gái tóc dài, mặc váy trắng vậy.

- Cậu ấy không nói em biết sao?

- Em có hỏi, nhưng anh ấy không trả lời.

- Sau này thân nhau rồi cậu ấy mới kể anh nghe. Vào cuối năm học của 2 năm trước, vì một trận xích mích nên cậu ấy bị một băng đánh lén. Cả người thương tích đầy mình, ngồi gục ở một bên đường.

Cậu ấy bảo, người qua kẻ lại đầy ra đầy, nhưng chẳng ai chịu chạy tới giúp hay xem cậu ấy thế nào.

Mãi thật lâu mới có một cô gái chạy đến giúp cậu ấy. Cô ấy giúp cậu ấy lau mặt, cho cậu ấy uống nước. Lúc đó trời tối nên cậu ấy không nhìn rõ mặt lắm. Lúc cô ấy lau mặt giúp cậu ấy, cậu ấy nhìn rõ chiếc lắc tay cô ấy đeo. Sau đó, cô ấy gọi giúp Vũ Phong chiếc taxi, rồi bỏ đi. Cậu ấy chỉ nhìn thấy dáng vẻ phía sau của cô gái đó mà thôi.

- Cô ấy mặc váy trắng và xoa tóc à.

- Ừ.

- Woa...thật không ngờ anh ấy lại là mẫu đàn ông chung tình như thế. Chỉ vì cô tay giúp anh ấy một lần mà nhớ mãi đến giờ. Giờ thì em đã hiểu vì sao anh ấy chọn những cô gái kia. Hy vọng sẽ có ngày anh ấy gặp được cô gái đó.

Trời cũng tối rồi nên Tùng Quân đưa cô về, nhưng vì ba cô đi công tác, nên cô đến nhà Hà trang chơi luôn. Hà Trang thấy người đưa Ngọc Loan đến là Tùng Quân thì ngạc nhiên vô cùng. Đợi Ngọc Loan vào nhà bèn chất vấn cô.

- Sao hai người lại đi chung vậy.

Ngọc Loan đành kể lại chuyện Vũ Phong lôi mình đến đó, rồi Tùng Quân đành đưa cô về, nghe xong, Hà Trang đối với Tùng Quân càng ngưỡng mộ vô cùng.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 4.2

20. Chương 4.2

- Này, bạn gì ơi – Một giọng nói của một cô gái có chút ồn ào vọng lên sau lưng của Ngọc Loan khi cô đang lững thững đi vào trường.

Ngọc Loan quay đầu lại tìm kiếm nơi phát ra tiếng gọi đó thì nhìn thấy một cô gái đang chạy hồng hộc đến, còn xém chút nữa là va vào cô rồi. Cô bạn đó thở hồng hộc rồi nhìn Ngọc Loan với ánh mắt tha thiết. Ngọc Loan cảm thấy hơi kì lạ bèn hỏi:

- Có chuyện gì sao?
- Bạn có phải là em gái của anh Vũ Phong hay không?
- Đúng vậy – Ngọc Loan nhìn cô gái trước mặt dò xét.
- Mình tên là Tú Quyên. Mình có thể nhờ bạn một chút hay không?
- Là chuyện gì – Ngọc Loan nhìn Tú Quyên ái ngại.
- Bạn có thể giao bức thư này cho anh Vũ Phong giùm mình hay không? – Tú Quyên chìa tay ra trước mặt Ngọc Loan, trên tay cô là một lá thư màu hồng phấn, phẳng phiu sạch đẹp như được giữ gìn bảo quản rất kỹ lưỡng. Ánh mắt Tú Quyên nhìn Ngọc Loan đầy mong đợi khiến Ngọc Loan không nỡ từ chối cô đành gật đầu.

Thật ra đây là lần đầu cô thấy người ta viết thư tình trao tay, tuy rằng không đưa tận tay người mình muốn gửi, nhưng qua vẻ mặt và ánh mắt thành khẩn của Tú Quyên, Ngọc Loan cảm nhận được tấm lòng của Tú Quyên, cho nên quyết tâm giúp cô ấy trao thư. Cô cũng muốn biết bộ dạng của Vũ Phong ra sao khi nhận được thư tỏ tình.

- Yên tâm đi, cứ giao ỉnh – Cô vũ ngực xưng tên hứa chắc chắn.
- Cốc....
- Ui da ...Sao anh lại đánh em chứ – Ngọc Loan xoa xoa đầu nhìn Vũ Phong đầy ăm ắp trách móc.
- Ai mượn em nhiều chuyện làm chi. Thời buổi này mà còn viết thư tình, em không thấy quê lắm hay sao?
- Vũ Phong bĩu môi nhìn cô đầy khinh bỉ.
- Anh mới đúng là ngốc đó. Em thấy con gái thời nay mà chịu khó ngồi viết thư tình mới chính là những cô gái chân thành. Còn mấy cô gái chỉ lo trang điểm lòe loẹt để cám dỗ con trai thì đúng là hạng không ra gì. Những cô gái thế này mà anh bỏ lỡ, sau này nhất định sẽ hối hận – Ngọc Loan tỏ vẻ hiểu đời lên mặt giảng dạy.
- Nếu em thích, em cứ lấy đi, còn anh đây không hứng thú – Vũ Phong hất tay biểu thị không muốn xem.
- Vậy nếu như là cái cô gái mặc váy trắng tóc dài kia gửi thư tình cho anh thì sao?

Vũ Phong nghe nhắc đến cô gái kia thì sắc mặt bỗng trầm lại nhìn cô thật lâu khiến cô e sợ anh lại cho cô một cái cốc đầu nữa. Nhưng trong lúc cô co người đưa tay phòng thủ thì Vũ Phong lại thở dài.

- Sao vậy? – Thấy Vũ Phong như vậy, cô nghi ngại hỏi, Vũ Phong mà cô biết trong mấy ngày gần gũi này là một chàng trai tinh nghịch vui tính.
 - Em đã bao giờ từ bỏ một giấc mơ nào chưa? – Vũ Phong bỗng trầm giọng hỏi, ánh mắt của anh trở nên buồn bã nhìn về phía xa xôi.
 - Thật ra giấc mơ đều là những thứ không có thật – Cô nhìn Vũ Phong như vậy, trong lòng cảm thấy có chút gì đó thương cảm, cô biết việc anh vẫn ghi nhớ mãi về cô gái đó cho đến bây giờ và không ngừng tìm kiếm. Nhưng thời gian đã cho ra đáp án là vô vọng, cô không muốn Vũ Phong cứ thế hy vọng và tìm kiếm để rồi tuyệt vọng đến như thế – Con người cần hướng đến hiện tại hơn là giấc mơ. Nếu không chỉ chuốc lấy đau khổ mà thôi.
 - Haiz! Nhìn em ngu ngốc như vậy mà cũng có thể nói ra mấy câu triết lí đến như thế à – Vũ Phong quay đầu nhìn cô nở nụ cười nửa miệng chế nhạo cô, càng khiến gương mặt anh đẹp vô cùng.
- Cô đang tức giận định đánh cho anh một cái để hả giận thì Vũ Phong đã quay mặt đi, thì Vũ Phong đã đứng lên vung tay nhún người làm một động tác thể dục nói:
- Có lẽ đã đến lúc anh nên từ bỏ rồi.

- Em ủng hộ anh – Cô đưa ngón trỏ làm động tác khen thưởng Vũ Phong.

- Vậy thì ngoan ngoãn để anh tiêu khiển đi – Vũ Phong vui vẻ nắm mũi cô trêu chọc.

Cô vùng ra, tức giận nhìn Vũ Phong làm mặt xấu trêu mình, cô xoắn tay áo nhìn Vũ Phong gầm lên:

- Vũ Phong, anh giỏi lắm, mau đứng lại đó cho em. Để em bắt được, anh chết chắc.

Cô cảm thấy Vũ Phong cứ là một anh chàng lãng nhăng vui vẻ như trước vẫn hay hơn một Vũ Phong trầm tĩnh buồn bã.

- Này, mình đã đưa cho anh Vũ Phong dùm bạn rồi, nhưng tiếc là anh ấy.... – Cô ái ngại tìm đến lớp của Tú Quyên để báo cho cô ấy biết vụ lá thư.

- Mình biết mà.....- Tú Quyên đáp lại bằng vẻ mặt buồn bã, nụ cười ngượng khiến Ngọc Loan cảm thấy áy náy vô cùng. Cô bỗng tự trách mình, nếu như cô không nhận lời giúp Tú Quyên nhận thư thì có lẽ cô ấy sẽ không hy vọng và thất vọng đến như thế này đâu.

Ngọc Loan thở dài lôi trong túi ra một chiếc vé đưa cho Tú Quyên.

- Mặc dù anh ấy không thể đón nhận tình cảm của bạn, nhưng anh ấy đón nhận tấm lòng của bạn. Cái này là anh ấy nhờ mình đưa cho bạn, hy vọng bạn sẽ giúp bạn vui vẻ hơn.

Tú Quyên nhìn tấm vé mời xem ca nhạc trên tay Ngọc Loan thì ánh mắt sáng rực, nụ cười bỗng chốc tươi tắn cả lên.

- Thật sao, là anh ấy đưa vé ỉnh à.

- Ủ, còn có chữ do anh ấy ghi nữa đó – Ngọc Loan đưa tay chỉ chỉ lên trên vé mời có dòng chữ mà cô ép buộc Phong phải ghi cho bằng được.

Tú Quyên nhìn dòng chữ “ Xin lỗi và cảm ơn” còn có chữ ký của Vũ Phong thì mừng đến nỗi rơm rớm nước mắt. Luôn miệng cảm ơn Ngọc loan rồi rít. Ngọc Loan khẽ cười, cô cảm thấy mến Tú Quyên vô cùng.

Trong phòng trà khá sang trọng, dù là ngày đầu tuần, nhưng so với những ngày lễ lại đặc biệt náo nhiệt hơn, bởi vì hôm nay nhóm nhạc của Vũ Phong đến đây biểu diễn. Nhóm của họ chơi rất tùy hứng, nhưng vì đây là phòng trà của anh trai một người bạn trong nhóm, nên nhóm thường xuyên đến đây biểu diễn vào ngày đầu tuần.

- Nhanh lên Ngọc Loan, nếu không họ biểu diễn xong rồi thì sao – Giọng Hà Trang thúc giục cô đi vào trong quán.

Cả hai vì có vé mời đặc biệt nên chọn được một bàn khá tốt, hồ gọi thức uống rồi nóng ruột chờ đợi nhóm nhạc của Vũ Phong và Tùng Quân bước ra trong háo hức. Đây là lần đầu tiên họ chính thức đến nghe Tùng Quân hát.

- Anh Tùng Quân thật là tốt, đã đưa vé mời hai chúng ta đến nghe – Hà Trang miệng cười không ngớt quan sát cánh gà phía sau.

Ngọc loan định nói là anh Tùng Quân chỉ gửi vé mời ột mình cô mà thôi, còn vé của Hà Trang là do Vũ Phong cho cô, để cô có thể đi cùng Hà Trang cho có bạn. Nhưng cô không nỡ cắt đứt niềm vui của bạn nên im lặng.

Một tràng vỗ tay vang dội khắp phòng khiến cả hai chăm chú nhìn lên sân khấu. Năm chàng trai ăn bận rất đẹp từng bước từng bước đi lên. Các cô gái điên cuồng gào thét, khiến cô đã hiểu vì sao họ được yêu thích đến như vậy. Thật sự họ quá nổi bật, quá đẹp trai khiến người ta say mê phát cuồng.

Ngọc loan được Vũ Phong dẫn đi chơi cùng nên đều quen biết bọn họ. Thanh Tùng là guitar điện, Hải Đăng là bass, Vũ Phong trống, Minh triều là keyboard, còn Tùng Quân là ca sĩ chính.

Giọng của Tùng Quân rất hay, ngọt ngào và da diết, khiến người ta dôi mắt nhìn theo. Hà Trang nhìn Tùng Quân bằng ánh mắt say mê. Ngọc Loan cũng ngẩn đầu nhìn anh, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt của Tùng Quân đang nhìn mình, tim cô khẽ lay động nhẹ, mặt đỏ bừng xấu hổ dời mắt đi. Cô nhìn về phía sau lưng Tùng Quân, Vũ Phong đang đánh trống, dáng vẻ dứt khoát và say mê theo từng điệu gõ.

Kết thúc buổi biểu diễn của họ, khán giả luyến tiếc ra về. Mọi người bàn tán ầm ĩ về nhóm nhạc ngày hôm nay. Hà Trang và cô trong lúc đứng bên ngoài chờ, Hà trang đã nắm lấy tay cô hào hứng nói:

- Mình thích anh Tùng Quân. Mình muốn làm bạn gái anh ấy. Ngọc Loan hãy giúp mình đi.

Ngọc Loan hoàn toàn chết lặng trước thông tin này. Trái tim vừa mới hồi nhịp của cô bỗng cảm giác đau vô cùng.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 4.3

21. Chương 4.3

- Hai người đây rồi – Giọng Vũ Phong hớn hở vui mừng reo lên khi phát hiện ra hai người họ đang đứng một bên cổng của phòng trà.

Cả hai vội vàng quay đầu nhìn về phía bọn họ. Vũ Phong đã sải bước gần đến chỗ bọn họ, còn ba người kia thì đang ung dung đi tới, Tùng Quân cho hai tay vào túi, bước đi khoan thai, tạo cảm giác êm đềm. Ngọc Loan thấy ánh mắt anh trong đêm tối sáng vàng vọt, khóe môi nở nụ cười hiền lành thật dễ dàng khiến trái tim người khác loạn nhịp.

Ngọc Loan còn đang ngây người đưa mắt nhìn Tùng Quân thì Vũ Phong đã đứng trước mặt cô, đưa tay gõ đầu cô một cái “cốc “, Ngọc Loan hoảng hốt xoa đầu đưa mắt nhìn Vũ Phong oán trách.

- Nè, anh chẳng phải đã dặn ngồi yên chờ anh sao. Sao lại chạy ra đây khiến anh phải đi tìm có biết không?

- Vũ Phong cũng cong môi ngàng ngàng mắng.

- Bọn tôi thích đứng đâu là quyền của bọn tôi, liên quan gì đến anh – Hà Trang trừng mắt nhìn Vũ Phong đốp chất lại ngay, không tí nể mặt.

- Nè bà chẳng, tôi đang nói Ngọc Loan, không liên quan đến bà chẵn, đừng có xía vào – Vũ Phong tức giận nhìn Hà Trang, không ngờ là bà chẳng này cũng đi theo lại còn không biết lớn biết nhỏ, nói chuyện không có tí lễ phép gì hết, ít nhiều gì anh cũng lớn hơn họ hai tuổi, đúng thật là đồ con gái đáng ghét vô cùng. Ngọc Loan tuy có cãi nhau với anh, phản đối những hành động ức hiếp của anh, nhưng vẫn theo một sự lễ phép kính trọng nào đó, còn Hà trang thì hoàn toàn không.

- Cô ấy là bạn của tôi, thấy bạn mình bị người khác ức hiếp làm sao tôi có thể trơ mắt ra nhìn. Còn anh, hạng đàn ông con trai gì mà ăn hiếp con gái, không biết xấu hổ mà con cao giọng – Hà Trang hất mắt mắng mỏ Vũ Phong.

- Ngọc Loan là em gái của tôi, chuyện anh em của tôi, mắc gì cô xía vào – Vũ Phong bực tức đến nỗi thật không muốn xem Hà trang là con gái để có thể đập cô một trận cho bõ ghét.

- Ai nói làm em gái của anh hả. Không ruột rà máu mủ gì thì đừng có lớn giọng nhận bà con rồi lên mặt này nọ.

Trước lời nói sắc bén của Hà Trang, Vũ Phong bực tức quay sang nhìn Ngọc Loan hỏi:

- Em nói xem, chúng ta có tình là anh em hay không?

- Bạn chẳng cần loại anh như anh ta làm gì – Hà Trang cũng quay sang Ngọc Loan bảo.

Ngọc Loan thấy hai người bỗng nhiên cãi nhau, cô cảm thấy đau đầu vô cùng khó xử, đang nghĩ nên can họ thế nào thì hai người lại đưa cô vào tình huống phải lựa chọn. Mặt Ngọc Loan bối rối khó xử vô cùng, hết nhìn Hà Trang rồi lại nhìn Vũ phong, mà ánh mắt của hai người này, ai cũng muốn Ngọc Loan về phe mình, không cho Ngọc Loan một cơ hội từ chối. Mà Hà Trang từ lúc cô ấy cứu mạng cô, truyền máu cho cô, trong người cô có phần máu của cô ấy, cô luôn xem cô ấy như chị em thân thiết nhất của mình. Còn Vũ Phong, tuy lúc đầu anh gây phiền phức khiến cô tức giận, nhưng sau đó, anh luôn khiến cô vui vẻ khi đi

bên cạnh, thật sự xem anh như một người anh trai. Thật sự giữa hai người, cô cũng không biết phải chọn ai bỏ ai, càng không muốn vì chọn người này mà mất đi người kia.

- Hai người đừng làm Ngọc Loan khó xử chứ. Nhường nhịn nhau một chút đi, tất cả đều là người lớn rồi mà. Không thấy mặt Ngọc Loan trắng bệch ra rồi hay sao, xem cô ấy không thể mở miệng trả lời luôn rồi kìa. Vũ Phong, cậu nên nói chuyện nhẹ nhàng hơn với con gái. Còn Hà Trang, em cũng phải nói chuyện lễ phép một chút – Đang trong tình huống căng thẳng thì Tùng Quân đã lên tiếng can ngăn, giúp cho Ngọc Loan thoát khỏi tình huống khó xử.

Vũ Phong xưa nay cũng rất coi trọng lời của Tùng Quân, cũng nhìn thấy vẻ bối rối khó xử trong mắt của Ngọc Loan, cũng không đành lòng bức ép cô nữa, chỉ hừ nhẹ một tiếng quay mặt đi.

Còn Hà Trang sau khi Tùng Quân lên tiếng, thì cảm thấy mình trước mặt anh lại gây ấn tượng xấu như thế nên lí nhí nói:

- Xin lỗi, là do em nhất thời nóng giận.

- Được rồi, dĩ hòa di quý đi. Mình đặt bàn rồi, chúng at đi ăn thôi – Thanh Tùng vỗ tay phá vỡ bầu không khí căng thẳng xung quanh vui vẻ rúc rề.

- Chúng ta đi thôi. Cần phải lấp thịt vào cái lỗ hũng trên má của em mới được – Vũ Phong vui vẻ nắm tay Ngọc Loan lôi đi, mặc kệ Hà Trang đứng yên ở đó dậm chân tức giận.

Ngọc Loan bị lôi đi mất ngờ không kịp phản kháng, vốn định tức giận, nhưng nghe câu “lấp thịt vào cái lỗ hũng trên má” của cô thì không khỏi phì cười. Cái lúm đồng tiền của cô từ khi nào trở thành cái lỗ hũng vậy không biết nữa.

- Em cho anh đắp đến tết công gô luôn đó, anh mà đắp được, em mới nể – Cô bĩu môi đáp lời Vũ Phong.

Vũ Phong chợt đứng lại làm cô suýt chút đập đầu vào cằm anh, Vũ Phong nhìn Ngọc Loan từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên. Sau đó lắc đầu đáp:

- Anh suy nghĩ lại rồi, không thể cho em ăn thịt nữa, chỉ có thể cho em ăn rau thôi. Em là Pé heo mà. Heo chỉ có thể ăn rau mà thôi. Haha...

- Anh...- Cô tức giận dậm chân.

- Em tốt nhất là đừng nên dậm chân nha, nếu không đất lún là không ai cứu nổi em đâu. Xa cần cầu cũng chưa chắc cầu nổi em lên – Vũ Phong nói xong liền lùi bước bỏ chạy, cười vang khắp nơi.

Ngọc Loan tức giận đến đỏ cả mặt, nhìn Vũ Phong hét lên:

- Vũ Phong, anh mau đứng lại đó cho em, em mà bắt được thì anh chết chắc.

- Lại đây mà bắt anh nè – Vũ Phong làm mặt xấu trêu chọc cô.

- Hai người này thật là trẻ con quá đi mất – Hải Đăng nhìn theo bóng dáng hai người khẽ lắc đầu cười bảo – Hai người họ rất hợp nhau, chỉ tiếc là trong lòng Vũ Phong chỉ có cô gái váy trắng kia mà thôi.

- Chưa chắc đâu. Cô gái ấy vẫn chưa tìm ra, nhưng biết đâu Vũ Phong đã bị Ngọc Loan làm rung lạc rồi thì sao – Thanh Tùng cũng bước đến bên cạnh trả lời.

- Chúng ta cá đi. Ai thua sẽ phải đãi một bữa nào.

- Được thôi. Mình cá là sau này Vũ Phong sẽ yêu Ngọc Loan – Thanh Tùng vui vẻ cá ngay.

- Quyết định vậy đi – Hải Đăng gật đầu rồi khoát vai Thanh Tùng bước đi theo hai người kia.

Không gian chỉ còn lại Tùng Quân và Hà Trang ở lại. Hà Trang cảm thấy hồi hộp vô cùng, cô không biết nên làm thế nào? Nên đi theo mọi người hay trở về, vì xem ra cô chính là người thừa nhất. Cô chỉ là đi theo Ngọc Loan đến đây mà thôi, giờ Ngọc Loan đi rồi, cô không biết phải làm sao. Nhưng cơ hội được tiếp cận với Tùng Quân thế này, cô không muốn bỏ lỡ tí nào cả. Cho nên cô mượn cớ cá độ của Hải Đăng và Thanh Tùng mà tiến gần Tùng Quân hỏi:

- Anh có thấy hai người họ xứng đôi hay không?

Tùng Quân trầm mặt im lặng một lúc mới lên tiếng nói :

- Cái đó còn tùy thuộc vào tình cảm của Ngọc loan đối với Vũ Phong nữa.

- Vậy sao? Cũng phải, em thấy Ngọc loan ở bên anh ta, nhất định sẽ bị anh ta ức hiếp đến chết. Thật ra những người như anh hợp với tụi em hơn – Hà Trang cố tình bày tỏ một cách tinh tế, cô mong là Tùng Quân sẽ hiểu tâm ý của cô qua lời nói đó. Anh mắt nhìn Tùng Quân trả lời, không ngờ Tùng Quân lại nói:

- Em và Ngọc Loan đến đây bằng xe buýt đúng không? Vũ Phong chở Ngọc Loan rồi, để anh chở em đi.

Trước lời đề nghị của Tùng Quân, hai mắt Hà Trang sáng rực lên, vội gật đầu cảm ơn. CÔ cảm thấy hơi hộp vồ cùng, cố gắng hít thở nhẹ nhàng bình ổn lại tâm trạng vui mừng của mình. Vậy là cô có thể tiếp cận với Tùng Quân rồi.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 4.4

22. Chương 4.4

Cô ngồi sau xe của Tùng Quân, chiếc xe là dạng mô tô rất đẹp, rất đặc tiền, nhưng phần yên xe lại nhổng lên cao. Khiến mỗi lúc thắng xe, dù Tùng Quân thắng rất chậm rất nhẹ nhàng nhưng cả người của Hà Trang luôn đổ về phía lưng của anh. Tùng Quân thấy vậy bèn kéo tay cô đặt lên eo mình, nhẹ giọng nói:

- Em cứ vịn vào anh đi, đừng ngại.

Hà Trang khẽ mỉm cười sau lưng Tùng Quân, mục đích của cô cuối cùng cũng đạt được. Cô nhẹ nhàng đặt tay lên eo anh, có chút run nhẹ trong trái tim, nhìn dáng người của anh từ phía sau có chút gì đó vô cùng hấp dẫn. Tấm lưng khiến người khác muốn tựa đầu vào.

Cô biết gia cảnh Tùng Quân khá giả, nhìn xe anh đi và quần áo anh bận đều có thể thấy rõ như thế, huống chi anh lại là người dịu dàng, cũng là một sinh viên ưu tú của trường. Đối với một người như thế, con gái đều cảm thấy ưng mắt, muốn trở thành bạn gái anh ngay, không chỉ riêng mình cô.

Cô quyết tâm phải theo đuổi anh cho bằng được.

Xe đến nơi, cô theo Tùng Quân đi vào bên trong nhà hàng, nhà hàng này cũng khá sang trọng, đồ ăn rất ngon, nên được nhiều người yêu thích vô cùng. Vào mỗi đầu tuần, khác thường ra vào khá đông, có khi chật cả bàn, bởi vì nơi này rất thích hợp bàn chuyện làm ăn, chuyện hợp đồng. Tìm một phòng ăn riêng lẽ khá khó khăn.

Vậy mà cả nhóm lại có thể có được một phòng sang trọng như thế này để ngồi. Cô hy vọng, mình có thể ngồi gần Tùng Quân.

- Vào đi – Tùng Quân lịch sự mở cửa chờ Hà Trang bước vào, anh nói nhỏ vào tai cô – Em thích ăn gì cứ tự nhiên, tiền này là tiền cat sê của tụi anh, chứ không phải tiền gì đâu.

Hà Trang khẽ cười, bước đi theo anh đến bàn trong lúc mọi người đã nhao nhao gọi món. Cô nhìn thấy Vũ Phong vẫn đang trêu chọc Ngọc Loan, nắm mũi cô vuốt khiến Ngọc Loan tức giận giơ nắm đấm về phía anh. Kế bên Ngọc Loan là hai cái ghế trống, cô định đến ngồi gần Ngọc Loan để có thể bảo vệ cô khỏi sự ức hiếp của tên khốn kia. Nhưng Tùng Quân đã nhẹ nhàng đến bên chiếc ghế trống đó và ngồi xuống thay cô bên vực Ngọc Loan rồi, cô thấy Ngọc Loan quay sang nhìn Tùng Quân với ánh mắt biết ơn tha thiết. Tùng Quân vui vẻ nhìn Ngọc Loan cười, còn giúp cô vuốt lại sợi tóc trên mặt. Hà Trang trong lòng bỗng thấy khó chịu, cô cảm thấy không thích Tùng Quân có cử chỉ thân mật với bất cứ người con gái khác, dù cho có là Ngọc Loan đi chăng nữa.

Nhưng Tùng Quân nhanh chóng quay sang trò chuyện vùng Thanh Tùng và Hải Đăng nên cô cũng thấy vui vẻ ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, vì dù sao, chiếc ghế đó cũng là ngay bên cạnh Tùng Quân.

- Rõ ràng là hồi nãy anh thấy em nhìn anh không chớp mắt mà – Vũ Phong trêu Ngọc Loan – Ánh mắt của em cứ dán lên người anh. Nói thật đi, không phải em đã bị anh cuốn hút rồi chứ. Nói đi, anh trai sẽ ưu tiên cho em vé vip.

- Anh chết đi, nói cho anh biết, trong lòng em, anh còn thua con cún con của em nữa là. Có diên mới yêu anh – Ngọc Loan chề môi đáp.

- Rõ ràng là anh thấy em nhìn anh đến nỗi chảy nước mắt luôn kìa. Không tin em sờ thử xem, vẫn còn để lại vết trên mặt kìa. Không tin hỏi Thanh Tùng và Hải Đăng xem.

Ngọc Loan thấy hai người kia lặng lẽ gật đầu .

Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 4.4

Ngọc Loan nghe Vũ Phong nói với giọng khẳng định chắc nịch thì chợt dạ vô cùng. Lúc nãy đúng là cô có chút ngây người trước Tùng Quân và Vũ Phong, nhưng chẳng lẽ đến mức chảy nước mắt thế kia sao. Cô có chút xấu hổ vội vàng lấy chiếc gương nhỏ trong túi ra xem, thì thấy rõ mặt mình không hề có gì hết. Mới trừng mắt nhìn Vũ Phong, không ngờ anh và hai người kia đang ôm bụng mím môi cười. Sau đó thì cười lớn hơn nữa.

Ngọc Loan xấu hổ, nói như vậy là cô bị lật tẩy rồi, cô chỉ là có chút ngây người nhìn bọn họ bất ngờ mà thôi. Cũng có chút gọi là không chớp mắt thật. Nhưng bị Vũ Phong trêu thế này đúng là xấu hổ quá bèn nói cứng:

- Em đâu nhìn chớp mắt anh đâu, anh đừng có mà tự sướng như thế?

- Vậy em nhìn ai? – Vũ Phong bắt bẻ hỏi lại cô.

Ngọc Loan cứng cả họng, nói ai cũng đều chết cả, cô gục mặt ầm ục, vậy mà hai người kia cũng không tha cho cô, hòa theo Vũ Phong trêu chọc cô.

- Không phải là em đang nhìn anh chứ? Anh vẫn là lính phòng không nè, anh đang thẳng hai tay rồi nè, em mau lao vào lòng anh đi – Hải Đăng cười trêu.

- Không đúng, cô ấy nhìn mình , cô ấy phải là bạn gái của mình chứ – Thanh Tùng hòa vào, giả vờ tranh đoạt.

Hai người kia bèn cải om sòm khiến Ngọc Loan khóc không được mà cười cũng không xong.

- Hay là làm bạn gái mình đi – Tùng Quân đột nhiên lên tiếng, giọng nửa đùa nửa thật, khiến cả bọn đang đùa giỡn bỗng khựng lại hết, xưa nay ít thấy Tùng Quân nói đùa như thế.

- Cả anh cũng trêu em nữa hay sao? – Ngọc Loan mếu máo nói, ánh mắt nhìn Tùng Quân đáng thương vô cùng, khiến Tùng Quân cười nhẹ.

Hà Trang thấy vậy thì nóng lòng vô cùng, cô có cảm giác dường như mình sắp bị vụt mất, nên vội vàng lên tiếng cắt ngang.

- Hôm nay mọi người trình diễn thật là tuyệt, nói thật là nước ta hát nhóm thể này rất ít, mà trình độ lại không cao. Mọi người như thế này là không đi làm nghệ sĩ thật là tiếc.

- Mình thì thấy mấy anh ấy hợp làm kinh tế hơn, để tránh gây họa cho con gái người ta – Ngọc Loan chun mũi nói – Nhất là kẻ háo sắc ngồi kế bên mình.

- Em dám nói anh là kẻ háo sắc à – Vũ Phong nắm hai má cô bẹo mạnh.

Ngọc Loan đau đến rưng rưng nước mắt, trợn mắt nhìn với Vũ Phong hét:

- Anh là đồ đại háo sắc, quỷ dâm tặc.

Hét xong cô nắm tay Tùng Quân, nép người vào anh mếu máo khẩn cầu.

- Anh Tùng Quân cứu em.

- Vũ Phong, Ngọc Loan xem như em gái của nhóm chúng ta, cậu cũng không nên ăn hiếp cô bé nữa – Tùng Quân bị ánh mắt của Ngọc Loan làm cho rung động, tim đập không ngừng, liền bèn vực.

- Anh Tùng Quân là số 1 – Ngọc Loan thấy Vũ Phong lườm mắt nhìn mình thì dặc ý reo lên.

- Hay là để mình đổi chỗ với Loan đi, đừng ngồi gần anh ta, kéo lại bị anh ta ức hiếp – Thấy Tùng Quân nói Ngọc Loan như em gái, Hà Trang thấy vui vẻ hơn, liền bảo.

- Ai muốn ngồi gần chán cái chứ. Pé Heo, anh còn phải vỗ béo em mà, không được đi đâu hết – Vũ Phong ngang ngược nắm tay cô nói.

Hà Trang và Vũ Phong trừng mắt nhìn nhau. Ngay lúc đó đồ ăn được dọn lên, mọi người quên ngay mọi chuyện bắt đầu ăn uống vui vẻ. Vũ Phong thì gấp thức ăn bắt Ngọc Loan ăn cho bằng hết, cô vừa ăn vừa aoán hận Vũ Phong.

Hà Trang thì nhẹ nhàng ăn, cũng ngại gấp, Tùng Quân bèn gấp bỏ vào chén cô, thấy cô ăn hết lại gấp thứ khác, toàn là món ngon. Hà Trang vui mừng hơn hở, cô cho rằng Tùng Quân để ý mình nên mới chăm sóc mình như thế.

Khi về nhà, cô hơn hở gọi điện nói chuyện với Ngọc Loan.

- Mình chắc chắn, anh Tùng Quân thích mình.

Ngọc Loan nghe Hà Trang nói một hơi, trong lòng bỗng cảm thấy rỗng trải, nỗi buồn dâng cao.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 5

23. Chương 5

Chương 5: Bỏ lỡ nhất thời là bỏ lỡ cả đời.

- Ngọc Loan – Giọng trầm ấm từ phía sau gọi có một chút ngỡ ngàng, cũng có một chút ngập ngừng.

Ngọc Loan quay đầu nhìn lại thì thấy người đó chính là Tùng Quân, cô mừng rỡ khẽ gọi:

- Anh Tùng Quân!

- Anh còn tưởng mình nhìn nhầm – Tùng Quân khẽ cười vui mừng.

- Sao anh lại đến đây?

- Anh là người tài trợ học bổng cho sinh viên nghèo của trường, hôm nay anh đến đây hoàn tất một số thủ tục. Thế còn em?

- Anh về khi nào thế – Ngọc Loan không trả lời, cô lảng tránh sang câu hỏi khác.

- Cách đây 3 tuần – Tùng Quân lặng lẽ bước đến trước mặt cô, khẽ cười buồn một chút – Tiếc là anh đã về chậm mất rồi.

- Thật là ngại quá, em đám cưới mà không thông báo, lúc nào đó, anh rảnh, em và Vũ Phong sẽ mời cơm anh coi như chuộc lỗi vậy.

- Không phải – Tùng Quân nhìn thẳng cô mạnh mẽ đáp, lời nói cùng anh mắt thể hiện rõ một sự tiếc nuối vô cùng lớn.

Bị ánh mắt đó nhìn vào, Ngọc Loan chột dạ, cô ngáy người nhìn Tùng Quân hỏi:

- Không phải gì cơ?

- Không phải anh tiếc vì không thể tham dự đám cưới của em và Vũ Phong, mà là anh tiếc vì không về sớm để ngỏ lời cùng em trước Vũ Phong.

Ngọc Loan bối rối cúi đầu, cô hiểu Tùng Quân đang nói gì.

Cả hai người im lặng bước bên cạnh nhau đi vô định, dưới những cây to lớn rợp bóng mát của trường, cũng không biết đi thế nào, chỉ có tiếng gió thổi bên cạnh và vài ba bóng sinh viên đi lại cười nói vui vẻ. Cuối cùng hai người dừng chân ở một điểm bên cạnh trường. Tùng Quân mới lên tiếng phá tan khoảng khắc lắng đọng của hai người.

- Còn nhớ nơi này không?

- Nhớ chứ, đây là lần đầu chúng ta gặp nhau, là anh đã cứu em và Hà Trang – Ngọc Loan chậm rãi gạt đầu, cô đưa mắt nhìn xung quanh, thật ra đây cũng là nơi mà cô và Vũ Phong có với nhau biết bao kỉ niệm.

Còn nhớ, lúc đó, cổng trường chỉ mở cửa cho sinh viên vào, chứ không mở cho sinh viên ra. Bởi vì không muốn có tình trạng sinh viên trốn học, cho nên hai người họ phải trèo tường mà ra. Có lần bị thầy bắt gặp, thế là cầm đầu cầm cổ chạy, chạy xong cả hai nhìn nhau cười haha đầy vui vẻ. Chỗ này luôn là chỗ hẹn của hai người trong quãng đời sinh viên sau đó.

- Em biết không? Ngay vào giây phút em ôm chặt lấy anh rồi khóc tức tưởi, anh đã bắt đầu thích em rồi. Cả người em run run trong vòng tay của anh, anh cảm thấy em thật nhỏ bé. Em lúc đó giống như một đứa trẻ cần được bảo vệ. Trong lòng anh bỗng thôi thúc một cảm giác muốn bảo vệ cho em. Mỗi khi bắt gặp ánh mắt của em nhìn anh, trái tim anh xao động vô cùng.

Ngọc Loan cắn nhẹ môi, cô đưa mắt nhìn Tùng Quân bối rối, anh là đang thổ lộ cùng cô hay sao. Tùng Quân cười nhẹ, một nụ cười buồn đến âm ảm vô cùng, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh:

- Anh thật quá nhất gan, nhất gan đến nỗi không dám thổ lộ cùng em. Cho nên khi anh muốn thổ lộ thì ánh mắt của em đã hướng về Vũ Phong mất rồi. Đó là điều hối tiếc nhất trong đời của anh. Em không biết đâu, anh đã tự trách bản thân biết bao nhiêu khi mà trong đầu luôn nghĩ đến em, anh đã dặn lòng không được, không được nghĩ đến em nữa, bởi vì anh cho rằng em và Vũ Phong đã là một cặp. Nhưng khi anh thấy Vũ Phong theo đuổi Hà Trang bỏ rơi em, anh mới biết, hóa ra mình đã sai.

Anh tưởng rằng ông trời cho anh cơ hội mới, lần này anh quyết định nắm bắt. Nhưng khi anh nhìn thấy em khóc, nhìn thấy em đau lòng dõi theo bóng dáng của Vũ Phong và Hà Trang, anh không biết có nên thổ lộ hay không? Anh sợ em bị hoang mang, không chấp nhận được khi trái tim đang bị tổn thương. Và anh muốn chờ, chờ cho đến khi em có thể quên đi, chờ vết thương lòng lắng dịu, khi đó anh sẽ thổ lộ với em. Đáng tiếc...thật đáng tiếc...lần này anh lại muộn nữa rồi.

Tùng Quân cười cay đắng, anh đã nghĩ, khi Ngọc Loan bảo với anh rằng, cô đã có thể quên Vũ Phong rồi, anh mừng rỡ, quyết tâm trở về nước. Ngọc Loan là cô gái vừa mạnh mẽ vừa yếu đuối, cô sẽ vượt qua được, có thể gạt bỏ Vũ Phong sang một bên. Cho nên anh quyết định về nước thổ lộ cùng cô, nhưng đáng tiếc, visa có vấn đề, phải kéo dài 2 tháng. Chỉ hai tháng ngắn ngủi đó mà lại lần nữa trở thành hối tiếc suốt đời anh, cô đã trở thành vợ của Vũ Phong.

- Tùng Quân ...- Nhìn Tùng Quân như vậy, Ngọc Loan cũng thấy lòng đau nhói, nếu như anh thổ lộ cùng với cô trước, cô sẽ không yêu Vũ Phong. Nếu anh về nước sớm một chút, cô sẽ không cùng Vũ Phong đám cưới.

- Thật không ngờ, anh bỏ lỡ nhất thời lại là bỏ lỡ cả một đời – Tùng Quân chưa xót nói.

- Em cũng vậy. Em bỏ lỡ nhất thời cũng là bỏ lỡ cả một đời – Ngọc Loan cũng cười đau khổ đáp.

Nếu như lúc đó, cô nắm bắt lấy giây phút đó, có thể mạnh dạng thổ lộ cùng Vũ Phong mà không chờ đợi anh ngỏ lời cùng mình, thì có lẽ, người hạnh phúc bên cạnh, người cùng anh vui vẻ đi du lịch biết đâu lại là cô chứ không phải Hà Trang. Nếu như cái giây phút cô biết người Vũ Phong tìm là mình lập tức nói ra, chứ không đi tìm Hà Trang hỏi rõ đầu đuôi, cũng sẽ không vì lời cầu xin thảm thiết của cô ấy mà rút lui, thì giờ đây cô không đau khổ đến thế này

- Chúng ta đều đã bỏ lỡ cả một đời mình.

- Phải! Là bỏ lỡ trong xót xa ngậm ngùi.

- Nếu có thể quay lại lần nữa, anh nhất định sẽ nắm bắt. Chỉ tiếc là thời gian có tiến chứ không lùi, mãi mãi không quay lại.

“ Mãi mãi không quay lại” , câu nói này như dao đâm vào lòng cô. Cô không hy vọng sẽ có ngày Vũ Phong yêu mình, nhưng cô hy vọng có thể cùng anh sống những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc bên nhau. Nhưng điều này là không thể...Vũ Phong không còn là một Vũ Phong tươi cười trêu chọc cô nữa rồi, một khoảng cách vô hình đã ngăn hai người lại mang tên hôn nhân. Một hôn nhân giả tạo.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 5.1

24. Chương 5.1

Tùng Quân cuối cùng đã quay sang Ngọc Loan nhìn cô, thật lâu cuối cùng mới lên tiếng hỏi:

- Vì sao đồng ý lấy Vũ Phong.

- Anh biết là em yêu anh ấy mà – Ngọc Loan cười giả lã đáp.

- Làm sao Vũ Phong lại chấp nhận lấy em? – Tùng Quân không cười mà nghiêm túc hỏi Ngọc Loan.

- Anh ấy cần một người vợ như em .

- Còn Hà Trang thì sao...- Tùng Quân nhíu mày, anh hiểu rõ Vũ Phong, Vũ Phong là người cố chấp, nếu Vũ Phong đã chọn Hà Trang thì chắc chắn sẽ không thay đổi nhanh chóng như vậy được.

- Tùng Quân, anh đói bụng chưa, chúng ta đi ăn chút gì đi. Đi lòng vòng này giờ, bụng em đói quá đi mất – Ngọc Loan cố tình lảng tránh câu hỏi của Tùng Quân, rồi không để Tùng Quân có thêm cơ hội nào, cô liền nắm cánh tay anh kéo đi – Chúng ta đi ăn cá viên chiên đi.

Bị cô nắm tay kéo đi, Tùng Quân lắc đầu miễn cưỡng đi theo. Anh cảm thấy Ngọc Loan có điều gì đó đang che giấu, nhưng biết bây giờ có hỏi thì cũng chẳng được gì, chỉ khiến cô khó xử thêm mà thôi. Cho nên trong lúc ăn cũng không nhắc nhiều nữa, chỉ sợ sau này cô sẽ tránh anh. Cho nên chỉ hỏi thêm một câu:

- Em có hạnh phúc không? Vũ Phong đối xử với em có tốt không?

- Em hạnh phúc lắm, Vũ Phong đối xử với em rất tốt – Ngọc Loan cố cười thật tươi, để Tùng Quân không nghi ngờ.

- Vũ Phong hiện giờ đang làm gì, để anh gọi cho cậu ấy, hẹn tối nay gặp, chúng ta đã lâu không gặp nhau rồi.

- Vũ Phong hiện đã đi ra nước ngoài công tác rồi, không có ở đây đâu – Ngọc Loan vội vàng nói.

- Vậy à...đành đợi cậu ấy về vậy – Tùng Quân có chút nuối tiếc nói.

- Hai người đã đi hưởng tuần trăng mật ở đâu ? – Ngọc Loan đang thở phào thì Tùng Quân lại hỏi thêm một câu.

Ngọc Loan cúi đầu giả vờ đang ăn viên cá chiên trong miệng, cô sợ Tùng Quân nhìn thấy được lời nói dối trong mắt mình, cô cảm thấy ánh mắt của Tùng Quân đang chiếu thẳng vào mình, khiến cô không thể không trả lời hoặc tìm một cái cớ để trốn tránh được. Cô đành đáp:

- Có....

- Ở đâu?

- Ở Tokyo.

- Ừ

Ngọc Loan thấy Tùng Quân gật đầu không hỏi thêm gì nữa thì thở phào nhẹ nhõm. Vốn dĩ cô định trả lời là bận nên chưa đi được, nhưng vì cô đã lỡ bảo Vũ Phong đi công tác nước ngoài rồi, nên rất sợ Tùng Quân hỏi vì sao không cùng Vũ Phong đi luôn xem như hưởng tuần trăng mật. Cho nên trả lời là có, và nói đại cái tên.

- Ở đó đang có lễ hội hoa suốt một tháng, em và Vũ Phong có đi xem lễ không?

- Có...hoa ở đó rất đẹp – Ngọc Loan gật đầu đáp bừa.

Tùng Quân nhú mày rồi không nói thêm điều gì nữa.

- Thật sao, anh Tùng Quân về rồi sao? – Tú Quyên mừng rỡ reo lên khi cô về nhà kể lại.

- Ủ ...- Thấy Tú Quyên vui vẻ nhảy nhót như một đứa trẻ, cô cũng khẽ cười gật đầu.

- Có xin số anh ấy không? Mình nhất định phải đòi quà mới được – Tú Quyên lục lục điện thoại của Ngọc Loan tìm số của Tùng Quân.

Thấy bộ dạng háo hức đòi quà của Tú Quyên, Ngọc Loan nhin không được mà cười lớn, cô giật điện thoại trên tay của Tú Quyên rồi khẽ bảo:

- Mau tắm rửa tahy đồ đi, diện bộ nào đẹp thật đẹp để nhận quà.

- Nói vậy là sao?

- Anh Tùng Quân mời chúng ta đi ăn tối.

- Yeah ...mình phải nhân cơ hội chém sạch túi tiền của anh ấy mới được – Tú Quyên nhảy lên vô tay nói, sau đó vội vã đi vào phòng tắm

Ngọc Loan nhìn theo bóng cảm giác lo sợ. Đợi tới khi Tú Quyên chuẩn bị xong, Ngọc Loan mới căn dặn.

- Tú Quyên, dù anh Tùng Quân có hỏi gì, bạn đều trả lời không biết nha. Đừng nói ra chuyện mình với Vũ Phong, càng không được nói ra chuyện Vũ Phong và Hà trang đang đi với nhau nha.

- Mình biết rồi – Ánh mắt Tú Quyên thoáng trầm lại, cô cảm thấy xót xa cho Ngọc Loan, bèn nói – Mình thấy trước sau gì hai người cũng phải ly hôn, vì sao không nói rõ với Tùng Quân. Anh ấy yêu bạn mà, biết đâu anh ấy vì vậy sẽ đợi.

- Mình biết. Nhưng mình không muốn anh ấy phải chờ đợi trong vô vọng như thế. Mình hiểu cái cảm giác yêu đơn phương và chờ đợi là như thế nào, nên không muốn anh ấy cũng như mình – Ngọc Loan lắc đầu buồn bã đáp.

- Người ta nói đàn ông yêu bằng miệng, phụ nữ yêu bằng tim thật đúng mà. Làm con gái lúc nào cũng phải chịu thiệt thòi, mỗi tháng bị mất máu một lần, chưa kể những tác dụng phụ, ...Vậy là ai lại hô to, làm con gái thật tuyệt chứ, đừng là lừa gạt người mà

Ngọc Loan nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Tú Quyên thì phì cười, Tú Quyên thấy Ngọc Loan đã vui vẻ trở lại thì cũng vui lây, không bỏ công cô làm trò.

Vì Vũ Phong gọi điện thông báo sắp về nhà, Ngọc Loan đành thu dọn quần áo rời khỏi nhà Tú Quyên trở về nhà mình. Căn nhà trở nên lạnh lẽo khi thiếu vắng bóng người. Ngọc Loan cảm thấy cô đơn vô cùng, nỗi cô đơn ngay chính căn nhà của mình. Mấy ngày qua, cô và Vũ Phong thay nhau gọi điện thoại bàn thăm ba cô và ba mẹ Vũ phong, chứ không dám gọi di động. Do vậy người lớn cứ đinh ninh là bọn họ đang ở cùng nhau trong hạnh phúc.

Mấy ngày, cô không trở về, căn nhà đã bắt đầu bám bụi, Ngọc Loan nhanh chóng thay đồ rồi đi quét dọn vì hai người đã cho người giúp việc về quê chơi trong lúc vợ chồng họ đi du lịch. Cô không muốn Vũ Phong về nhà chứng kiến một căn nhà bẩn thỉu, xưa nay Vũ Phong là người ưa thích sự sạch sẽ.

Ngọc Loan lau chùi từng món đồ trong nhà thật kỹ càng. Đều là do chính tay cô lựa chọn, tự tay cô sắp xếp, cho dù chỉ là giả, thì đây cũng là căn nhà mà cô và Vũ Phong cùng sống khi kết hôn. Cho nên đối với mọi thứ, cô đều nâng niu.

Đang lúc quét dọn, Ngọc Loan nghe tiếng mở cửa “ cạch”, cô hết hồn giật mình quay lại nhìn ra cửa. mẹ Vũ Phong đang từ cửa bước vào. Bà cũng sững sốt giật mình khi nhìn thấy cô đang đứng sừng sững trong nhà chứ không phải đang ở nước ngoài hưởng tuần trăng mật như đã nói. Cô giúp việc tay xách nách mang cũng giật mình đến đánh rơi đồ trên tay.

- Mẹ...- Ngọc Loan thoáng thốt kêu lên.

Vũ Phong trở về nhà từ sân bay, vẻ mặt của anh không được vui vẻ chút nào hết. Anh mệt mỏi kéo valy vào nhà, cửa vừa mở ra, anh chết sững khi thấy ba mẹ mình và Ngọc Loan đang ngồi trên sofa, Ngọc Loan cuối đầu không dám ngẩng lên. Anh biết chuyện coi như bại lộ rồi đành lên tiếng gọi:

- Ba mẹ....

Tiếng gọi vừa dứt, chỉ vài giây sau đã vang lên tiếng” Bốp”

- Mày còn vác mặt về cái nhà này làm gì – Ba Vũ Phong tức giận mắng – Tao thật không ngờ mày lại vì đứa con gái như thế làm ra những chuyện lừa trên dối dưới như thế này.

Vũ Phong im lặng chịu đựng những lời la mắng của ba mình.

- Tao nói ày biết. Ngọc Loan là dâu do tao chọn, tốt xấu gì cũng là vợ của mày, mày có nhiệm vụ đối xử tốt với nó. Nếu như mày dám ly dị với nó để đến với con nhỏ kia. Tao sẽ từ mày.

- Ông à, bình tĩnh lại đi . Ông bị cao huyết áp đó, ông tức giận quá dễ bị tăng xông máu lắm – Mẹ Vũ Phong đành khuyên can chồng, sau đó quay sang Vũ Phong nhẹ lời trách móc – Con cũng thật quá đáng, một cô gái tốt như Ngọc Loan, con lại không chịu giữ, lại chạy theo một cô gái chẳng ra gì như thế.

- Nó dâm lừa chúng ta, dám đưa ra yêu cầu quá đáng như thế với Ngọc Loan, bà bảo tôi sau này làm sao ăn nói với anh xui đây – Ba Vũ Phong tức giận đau lòng, ông thật sự muốn đánh gãy chân Vũ Phong đi cho rồi, nếu không phải vì Ngọc Loan cả đêm khóc lóc quỳ gối xin ông tha thứ bỏ qua cho Vũ Phong, ông nhất định phải đánh cậu chết.

- Được rồi, ông mệt rồi, con nó vừa về chắc cũng mệt. Để nó nghỉ ngơi, chúng ta đi về nhà, ngày mai gọi nó đến cho ông xử tội có được không – Mẹ Vũ Phong vội vàng dỗ dành ba cậu.

Ba Vũ Phong nèn giận hờn rõ một tiếng, bực tức bỏ đi. Đợi ba mẹ đi xong, Ngọc Loan mới bước đến nắm tay Vũ Phong nghẹn ngào toan nước mắt nói:

- Vũ Phong em xin lỗi, em chỉ là định....không ngờ mẹ lại đến.

Vốn mẹ Vũ Phong cũng nghĩ như Ngọc Loan, bọn họ nay mai sẽ về, mà nhà cửa mấy ngày không dọn dẹp, nên gọi điện bảo cô giúp việc lên sớm để dọn dẹp. Cả hai cùng đến nhà hai vợ chồng luôn, nào ngờ bắt gặp Ngọc Loan ở nhà, vỡ lẽ mọi chuyện.

Vũ Phong từ sân bay về đã buồn bực trong lòng, lại không ngờ gặp ngay cảnh này, tâm trạng vì thế mà bùng nổ:

- Chẳng phải anh đã bảo em cùng đi hay sao? Em bảo là em không thích đi, sẽ tìm một nơi để đi, chờ đến khi anh về gọi điện cho em mà. Tại sao lại ở nhà hả, bây giờ thì tốt rồi, mọi việc đều bị phanh phui cả, em vừa lòng rồi chứ.

Nói xong Vũ Phong đi thẳng lên lầu về phòng mình đóng sầm cửa lại. Bỏ mặc Ngọc Loan ở bên dưới, cô từ từ ngồi khụy xuống khóc nức nở. Tất cả đều là lỗi của cô, lỗi của cô...thật không ngờ họ chỉ mới giả vờ chưa được bao lâu đã bị phát hiện rồi. Cả cơ hội ở bên cạnh Vũ Phong cô cũng không còn nữa (càng mừng chứ sao, bỏ quách tên khốn này đi – Lâu lâu ình đúng vị trí mọi người chém một chút nha ^^)

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 5.2

25. Chương 5.2

Sau một giấc ngủ dài đầy mệt mỏi, Vũ Phong thức dậy đi xuống lầu, anh nhìn thấy Ngọc Loan đang ngồi gục trên sofa. Dáng vẻ cô lúc này trông thật nhỏ nhắn và đáng thương, lòng Vũ Phong trào dâng một niềm hối hận vô cùng lớn. Mái tóc cô rũ xuống gương mặt, nhưng vẫn nhận ra được gương mặt xanh xao mệt mỏi, cùng rèm mi vẫn còn ẩm ướt. Hai tay ôm lấy đôi chân co lại, giống như lạnh, cũng giống như vừa trải qua nỗi đau dài.

Vũ Phong thở dài quay lại phòng của mình lấy một cái chăn mỏng đem xuống, anh nhẹ nhàng đắp cho cô. Tuy chưa vào lập đông, nhưng khí trời đã bắt đầu se se lạnh, vậy mà cô lại ngồi ở ngoài này suốt cả đêm như thế. Lòng anh thấy đau xót quá.

Hôm qua, sau khi mắng cô xong, anh vô cùng hối hận, muốn nói lời xin lỗi với cô, nhưng lại không có dũng khí đối mặt cho nên ở mãi trong phòng, thật lâu không chợp mắt được, mãi mới chìm vào giấc ngủ. Nhưng so với cô, có lẽ là cả đêm dài ngồi đây mà khóc rồi mới thiếp đi như thế, hai hàng nước mắt vẫn còn hiện rõ trên gương mặt.

Vũ Phong đưa tay lau giúp cô hai hàng nước mắt, anh cảm thấy da mặt cô rất mịn màng và mềm mại, lại bị cái lạnh xâm chiếm, sờ vào là cảm nhận ngay cái lạnh. Anh giúp cô tết lại mái tóc để cô ngủ dễ chịu hơn, gương mặt cô vì thế hiện rõ hơn. Ngọc Loan so với Hà trang, cô có nét đẹp dịu dàng, nụ cười tỏa sáng rất đẹp. Thật ra có nhiều lúc anh bị nụ cười của cô làm cho ngây người. Anh đã từng rung động vì cô.

Nếu như lúc đó, anh không nhận ra Hà Trang là cô gái đã giúp mình khi xưa, có lẽ anh đã yêu Ngọc Loan. Chỉ tiếc là anh đã nhận ra Hà Trang ngay vào giây phút đó.

Lần này anh cùng Hà Trang đi chơi, vốn đã nghĩ sẽ là một chuyến đi chơi vui vẻ, bù đắp lại cho Hà Trang tổn thương khi anh phải lấy Ngọc Loan. Vậy mà, Hà Trang lại đưa ra yêu cầu ràng buộc đối với anh. Anh hiểu Hà Trang có sự lo lắng của cô ấy, bởi vì dù sao anh và người con gái khác cũng là vợ là chồng hợp pháp, còn cô không danh không phận, lén lút làm người thứ ba. Nhưng anh cũng đã giải thích rõ, anh và Ngọc Loan đã giao hẹn với nhau 3 năm, ba năm sau mới tiến hành ly dị. Ba năm nói ngắn không ngắn, nói dài không dài, họ vẫn còn trẻ coi như một thử thách tình yêu đi. Vậy mà Hà Trang cứ muốn có con để ràng buộc anh.

Mà anh lại không thích sự ràng buộc này, phần thì anh không muốn ở sau lưng Ngọc Loan làm những chuyện khiến cô đau khổ, dù kết hôn là giả. Phần thì anh không muốn con mình sinh ra mang tiếng không có cha.

Cho nên hai người vì vậy mà giận nhau, mang tâm trạng không vui vẻ mà trở về, lại gặp ngay sự phản nộ của ba anh, do đó nhất thời không phân rõ tâm trạng mà la mắng cô.

- Anh- Ngọc Loan tỉnh dậy thấy Vũ Phong đang ngồi bên cạnh thì khẽ kêu.

- Sao lại ngủ ngoài này – Vũ Phong nói giọng trách móc, nhưng chứa đầy sự quan tâm.

Nhưng chỉ một chút đó của anh cũng khiến Ngọc Loan cảm thấy ấm áp, nhất là thấy chiếc chăn mỏng được đắp trên người mình, cái lạnh bao phủ cô lập tức biến mất.

- Em xin lỗi, em chỉ định về nhà dọn dẹp sạch sẽ trước khi anh về mà thôi. Em không ngờ mẹ và dì lại đến cho nên mới....

- Được rồi, không phải lỗi của em. Tất cả đều là anh đã sai. Là anh kéo em vào con đường này, là anh khiến em buồn và đau lòng, khiến em chịu uất ức mà không thể nói ra – Vũ Phong nhìn cô chân thành nhận lỗi – Vậy mà còn la mắng em như thế.

- Em thì không sao, chỉ sợ là ba mẹ sẽ đau lòng thôi. Còn ba em... – Ngọc Loan rơi nước mắt, cô cứ nghĩ đến việc ba mẹ Vũ Phong đã biết, thì ba cô sẽ biết. Ông sẽ vì chuyện này mà nổi giận, quan hệ hai bên gia đình sẽ xấu đi, ba cô chưa bao giờ chịu để cô phải thiệt thòi, ông nhất định sẽ đòi công bằng cho cô.

- Em lên thay đồ đi. Chúng ta cùng trở về nhà ba mẹ nói chuyện một chút. Chuyện này không thể làm lớn ra, cần phải giấu ba em, ông ấy đang bị bệnh – Vũ Phong bèn đáp.

Ngọc Loan bèn gật đầu đồng ý, rồi đứng dậy lên lầu thay đồ.

Khi cả hai người đến nhà, mẹ Vũ Phong đích thân ra mở cửa, nhìn nét mặt bà không vui, cũng có thể thấy rõ hôm qua ba anh đã giận dữ đến thế nào.

- Hai đứa vào nhà đi.

- Tôi không có thằng con như nó, bà mau đuổi nó ra khỏi nhà – Tiếng ba Vũ Phong vang lên đầy tức giận.

- Ông đuổi nó, còn Ngọc Loan thì sao, chẳng lẽ ông muốn đuổi luôn Ngọc Loan ra ngoài hay sao? – Mẹ Vũ Phong bèn lên tiếng trả lời.

Ba Vũ Phong vì thế dịu lại, ông hậm hực ngồi xuống ghế, thở dốc. Vũ Phong khoát vai Ngọc Loan vào nhà, vỗ về cô, cả hai đi đến trước mặt ba Vũ Phong cùng đồng thời quỳ xuống.

- Ba, con sai rồi. Mọi chuyện đều do con gây ra. Ba muốn đánh, muốn mắng gì cứ chút lên con, Ngọc Loan chỉ là bị con làm lay động nên mới đồng ý nghe theo mà thôi.

- Mà còn dám mở miệng nói. Khi mà làm như vậy, mà có nghĩ đến Ngọc Loan hay không hả? Nó là con gái, dù sau này thế nào vẫn mang tiếng là phụ nữ có chồng. Mà bảo tao ăn nói làm sao với bác Dương của mà hả.

- Lần này con đúng là làm bậy quá, mẹ không thể bênh con được – Mẹ Vũ Phong cũng tức giận mắng, mẹ Ngọc Loan mất, từ nhỏ bà đã xem cô như con gái của mình, cưới cô về làm con dâu, bà càng thấy vui vẻ, nào ngờ con trai mình lại làm ra những chuyện thế này.

- Tội con sai rồi, mong ba mẹ tha thứ cho tội con – Ngọc Loan rơi nước mắt nghẹn ngào nói.

Ba Vũ Phong nhìn Ngọc Loan khóc lóc mà đau lòng, thở dài bảo:

- Con mau đứng lên đi. Không phải là lỗi của con, hà tất gì phải nhận lỗi về mình.

- Ba mẹ, con xin lỗi – Ngọc Loan cúi đầu khóc.

Mẹ Vũ Phong đành đứng dậy đỡ cô đứng lên, rồi nhìn Vũ Phong nói:

- Con cũng đứng lên đi.

- Ai cho phép nó đứng lên – Ba Vũ Phong bèn quát lớn.

- Ba nếu như ba không cho phép anh Vũ Phong đứng lên, con cũng xin quỳ với anh ấy, vì con cũng là người có lỗi – Ngọc Loan vội quỳ xuống đất nhìn ba Vũ Phong nói.

- Mà thấy chưa Phong. Một đứa con gái tốt như thế này, mà mà còn không thương. Còn cái con nhỏ kia, nó có gì tốt ngoài vẻ ngoài xinh đẹp chứ. Vì sao mà cứ nhất quyết chọn nó mà bỏ rơi Ngọc Loan.

Vũ Phong cúi mặt không nói được một lời nào. Thật ra chính bản thân anh cũng hiểu rõ được điều đó, nhưng anh lại là người cố chấp, đã quyết yêu thương Hà Trang thì dù có rung động trước Ngọc Loan, anh vẫn chọn Hà Trang.

- Thôi chuyện đã lỡ rồi, nói ẹ nghe, hai đứa tính giải quyết làm sao. Mau đứng dậy ngồi lên ghế hết đi – Mẹ Vũ Phong thở dài nói.

Thấy ba không còn phản đối nữa, Vũ Phong bèn dìu Ngọc Loan đứng dậy lên ghế ngồi. Hai người bèn kể lại giao hẹn 3 năm sau sẽ li dị cho ba mẹ Vũ Phong nghe. Mẹ Vũ Phong nắm lấy tay Ngọc Loan vỗ về:

- Uất ức cho con quá rồi.

Ba Vũ Phong khẽ nhắm mắt, ông vốn là người lạc quan cho nên so với tuổi trông vẫn là người đàn ông phong độ, nhưng chuyện này dường như đã khiến ông trở nên già đi rất nhiều.

- Được rồi, chuyện này tạm dừng lại ở đây. Trước mắt tuyệt đối không được để lộ ra bên ngoài, càng không để cho anh Dương, ba Ngọc Loan biết được.

Mọi việc coi như thống nhất với nhau. Mẹ Vũ Phong mới nói:

- Hai đứa sáng sớm đến đây, chắc chưa ăn gì. Ở lại đây cùng ăn sáng với ba mẹ rồi hẵng đi.

- Dạ, con biết rồi mẹ – Cả hai cùng đáp.

Ngọc Loan xuống phụ người giúp việc và mẹ Vũ Phong chuẩn bị bữa ăn sáng, ba Vũ Phong và Vũ Phong ngồi im lặng bên nhau, ông đưa mắt nhìn Ngọc Loan loay hoay dưới bếp mới trầm giọng nói với Vũ Phong.

Hà Trang và Ngọc Loan tựa như hai bông hoa hồng đỏ và trắng. Hà Trang là hoa hồng đỏ, Ngọc Loan là hoa hồng trắng. Bây giờ con đang nắm trong tay hoa hồng trắng, con sẽ thấy hoa hồng đỏ là trang quốc sắc thiên hương. Con muốn có hoa hồng đỏ, không ngừng dùng mọi cách để nắm trong tay, thậm chí buông rơi hoa hồng trắng. Nhưng một khi mất hoa hồng trắng rồi, sẽ có ngày con phát hiện, hoa hồng trắng thật ra là báu vật vô giá. Dù có bao nhiêu hoa hồng đỏ cũng chẳng thể nào sánh bằng. Tình yêu giống như mình chọn một bông hồng vậy, nếu chỉ nhìn vẻ ngoài mà vội vàng say đắm, thì mai sau sẽ nuối tiếc khôn nguôi.

Im lặng một lát, ba Vũ Phong mới nói tiếp:

- Coi như ba năm là để con kiểm nghiệm, hãy thử gạt bỏ Hà Trang ra mà đón nhận Ngọc Loan thử xem, nếu như hết thời gian ba năm, con vẫn không tài nào rũ bỏ được Hà Trang. Ba cũng sẽ không trách con nữa.

Vũ Phong nghe ba nói, anh nhìn Ngọc Loan thật lâu giống như muốn ghi khắc bóng dáng của Ngọc Loan vào lòng mình.

Ăn sáng xong, Vũ Phong lấy xe đi làm, Ngọc Loan ở lại chơi một chút rồi về sau. Cô pha giúp ba chồng một ly cà phê rồi bưng vào cho ông. Ba Vũ Phong liền bảo:

- Con ngồi xuống đi. Ba có chuyện muốn nói với con.

Ngọc Loan e dè ngồi xuống ghế đối diện với ba chồng, ông nhìn cô rồi nói:

- Có lẽ một trong những lí do mà hạnh phúc không thể mang hình tròn là bởi vì như thế nó sẽ lăn đi mất, cho nên tạo hình của hạnh phúc nhất định phải méo một chút, lệch đi một chút, góc cạnh một chút, để những người có lòng sẽ biết cách giữ lại bên mình. Con hiểu ý của ba chứ?

Ngọc Loan cắn môi nhìn ông.

- Ngọc Loan! Đối với ba, hạnh phúc của con trai mình rất quan trọng. Ba không mưu cầu môn đăng hộ đối, cũng không mưu cầu lợi ích riêng cho bản thân mình. Ba già rồi, chẳng sống được bao lâu nữa đâu, cho nên ba không có mộng tham vọng giàu sang. Sở dĩ bà muốn Vũ Phong cưới con vì ba nhìn được con là người có thể mang lại hạnh phúc cho Vũ Phong. Nó là con trai ba, cho nên ba rất hiểu nó. Không phải trong lòng nó không có con, chỉ là ấn tượng đối với Hà Trang quá sâu đậm. Cho nên con cần phải tranh thủ mà giữ lấy. Hãy dùng tình yêu chân thật mà giữ lấy Vũ Phong. Cái kiểu giúp đỡ mà nảy sinh tình cảm như của Hà Trang là một thứ không bền vững. Ba tin rằng sẽ có ngày Vũ Phong nhận ra, con mới là người con gái mà Vũ Phong yêu thương và cần suốt cuộc đời này

Ngọc Loan ngẩng đầu nhìn ông, trong ánh mắt phức tạp vô cùng.

- Ngọc Loan, hứa với ba, dù thế nào cũng đừng bỏ rơi Vũ Phong có được không?

Đọc tiếp *Tìm lại yêu thương ngày xưa* – chương 5.3

26. Chương 5.3

Khi Ngọc Loan cáo từ ra về, cô còn nhìn thấy ánh mắt của ba Vũ Phong hướng nhìn mình, ánh mắt của ông là ánh mắt của một người cha đang mưu cầu cho con trai mình một cuộc sống tốt, một hạnh phúc vĩnh cửu. Người mà ông hy vọng đem lại những điều đó cho con trai ông, Vũ Phong, lại chính là cô.

Ngọc Loan không nỡ phụ tấm lòng của ông ấy, đó cũng là mong muốn của chính bản thân cô, muốn chính bản thân mình tạo ra hạnh phúc cho người mình yêu. Nhưng mà, lòng Vũ Phong không hướng về cô, cô có thể làm gì ngoài việc ở bên cạnh chờ đợi, chờ đợi đến ngày anh quay đầu và nhìn về phía cô chứ.

Ngọc Loan không thể cho ba Vũ Phong một lời hứa hẹn chắc chắn, cho nên trước khi ra về, cô nhìn ông nói:

- Ba, con không biết sau này con còn có thể ở bên cạnh anh Vũ Phong bao lâu nữa. Nhưng con hứa với ba, dù sau này ra sao đi nữa, chỉ cần Vũ Phong gặp khó khăn thì con sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ anh ấy.

- Cảm ơn con Ngọc Loan. Ba tin sẽ có một ngày Vũ Phong thấy được con mới là cô gái mà nó muốn lấy làm vợ – Ba Vũ Phong gật đầu trù mến đáp.

- Hy vọng là có ngày đó – Ngọc Loan khẽ cười đáp, ánh mắt cô trở nên xa xăm vô cùng.

Ngọc Loan vừa từ trên taxi bước xuống, thì nhận được điện thoại của Vũ Phong:

- Em về nhà chưa?

- Vừa tới cửa cổng.

- Ba có nói gì nữa không?

- Chỉ dặn dò vài câu thôi.

- Đã làm em khổ tâm rồi .

Giọng Vũ Phong buồn bã, ăn năn khiến trái tim của Ngọc Loan thấy ấm áp vô cùng, cô bèn đáp.

- Vậy sao này, mỗi ngày đều khiến em vui vẻ hơn là được.

Vũ Phong ngậm người im lặng một lát rồi nói:

- Giúp anh sắp xếp vali đồ đạc lại, nhớ nhẹ tay nha. Còn nữa không được cười.

Nói rồi Vũ Phong nhanh chóng tắt máy. Ngọc Loan đứng ngơ ngác nhìn điện thoại, không biết là nên cười hay nên khóc nữa trước cái giọng có chút đùa giỡn có chút thần bí của Vũ Phong, nhưng khổ nỗi anh lại không cho cô cười. Ngọc Loan thờ dãi rồi bước vào nhà.

Căn nhà cô vốn đang dọn dẹp thì bị mẹ Vũ Phong đến bắt gặp rồi tiếp đó là ba Vũ Phong đến chất vấn. Cô càng không ngờ hơn là Vũ Phong lại về nhà sớm hơn dự định một ngày như thế. Mọi chuyện cứ thế rồi tung lên, khiến cô buồn rầu không yên, chẳng còn tâm trạng nào mà dọn dẹp tiếp. Bây giờ phải về nhà tiếp tục lau chùi cho sạch sẽ.

Dọn dẹp không, Ngọc Loan lôi va li của Vũ Phong về phòng sắp xếp lại, lấy quần áo dơ ra để đi giặt. Cô thấy trong đó có 3 hộp quà. Ngọc Loan nghĩ, chắc là quà tặng cho cô và mọi người, Vũ Phong nhờ cô sắp xếp lại đồ đạc chắc là với dụng ý này. Một hộp quà to đựng một chai rượu quý, cô thấy lúc sáng Vũ phong có xách về nhà anh một chai cho ba anh, vậy thì chắc chắn chai này là dành cho ba cô rồi. Ngọc Loan khẽ cười đặt nhẹ nhàng chai rượu trên bàn, cô mở tiếp hộp quà thứ hai, đó là hai con búp bê rất dễ thương : một búp bê bé trai, một búp bê bé gái.

Búp bê bé gái còn được một bộ áo dễ thương, nhưng búp bê bé trai thì hoàn toàn không mặc quần áo, còn để lộ một bộ phận nhỏ bên dưới của mình. Ngọc Loan vừa nhìn thấy thì bật cười. Cô còn nhớ có lần hai người cùng đi chơi, cũng nhìn thấy một đôi búp bê dễ thương thế này. Lúc đó cô thích lắm, nhưng đó lại là ở hội chợ trò chơi, nếu muốn lấy nó, bạn phải chiến thắng trò chơi. Lần đó Vũ Phong phải tốn khá nhiều tiền mới có thể lấy được hai con búp bê đó.

Lúc đó, Ngọc Loan vui lắm, nhưng cũng tiếc số tiền đã bỏ ra đó, cô chun mũi nói:

- Thật ra, lấy tiền đi mua thẻ mua hai con búp bê giống thế này thì vẫn còn có thể làm được một châu thịt nướng hoành tráng.

Vũ Phong nhìn bộ dạng tiếc rẻ của cô, lườm mắt, đưa tay gõ đầu cô mắng:

- Ngốc, có được thứ do mình chiến thắng thì mới vui chứ. Một chút tiền bỏ ra để đổi lấy niềm vui cũng rất đáng.

Ngọc Loan thấy Vũ Phong nói cũng có lý, cô cười cười rồi gật đầu.

- Anh nói cũng có lý.

Sau đó cô gờ hai con búp bê ra trước mặt ngắm nhìn trong niềm thích thú thì đột nhiên Vũ Phong giật lấy con búp bê bé trai trong tay cô, rồi chép miệng thở dài.

- Haiz, hóa ra em muốn có con búp bê này là vì vậy à.

Ngọc Loan không hiểu Vũ Phong nói cái gì, cô ngơ ngác hỏi lại:

- Vì vậy là vì gì. Anh nói gì em không hiểu.

- Nhìn xem – Vũ Phong đưa con búp bê trước mặt Ngọc Loan – Hóa ra là em muốn nhìn cái đồ của con trai.

Ngọc Loan giờ mới để ý đến việc con búp bê bé trai đó được thể hiện nguyên bản của con người luôn, không thiếu chi tiết nào. Cô xấu hổ đến đỏ mặt, ấp úng nói:

- Cái này...cái này

- Có muốn kiểm nghiệm người thật không? – Vũ Phong kề bên tai cô nói một câu trêu chọc khiến Ngọc Loan vừa nghe xong thì đỏ mặt tía tai hét lên, muốn quay sang đánh cho Vũ Phong một trận, nhưng Vũ Phong đã nhanh chân bỏ chạy rồi. Ngọc Loan chỉ có thể hậm hực dậm chân nhìn theo Vũ Phong rồi mắng mà thôi:

- Vũ Phong, đồ đáng ghét. Tốt nhất đừng để em bắt được anh, nếu không....

- Nếu không làm gì....- Vũ Phong quay đầu nheo mắt nhìn cô hỏi – Chắc không phải là muốn cởi quần áo anh ra đó chứ. Anh tình nguyện mà....

Nói xong thì tiếp tục bỏ chạy, khiến Ngọc Loan vừa xấu hổ, vừa tức vừa buồn cười chỉ có thể đưa mắt nhìn theo.

Ngọc Loan đưa tay vuốt ve hai con búp bê nhớ lại kỷ niệm ngọt ngào vui vẻ của cô với Vũ Phong năm nào mà miệng không thể nào khép lại nụ cười. Cô bèn lấy điện thoại gọi cho Vũ Phong, điện thoại vừa bắt máy, Ngọc Loan đã nói ngay:

- Vũ Phong. Làm sao đây em lỡ cười mất rồi.

Vũ Phong nghe cô nói với giọng vui vẻ thì cũng khẽ cười hỏi:

- Có thích không?

- Thích lắm, cảm ơn anh.

- Lúc anh đi ngang qua cửa hàng, anh cảm thấy có rất hợp với em – Vũ Phong bèn khe khẽ nói.

Ngọc Loan nghe Vũ Phong nói, thật muốn mắng anh một trận, cứ làm như cô vẫn còn là cô bé con thích chơi búp bê vậy. Còn dám so sánh cô với hai con búp bê kia mà bảo hợp nữa chứ, nhưng nghĩ lại rồi thôi. Đang định trả lời thì Vũ Phong đã lên tiếng nói:

- Chiều nay anh về sớm. Anh đưa em về thăm ba.

Ngọc Loan hiểu ý Vũ Phong là muốn đưa cô về thăm ba của cô nên vui vẻ đáp:

- Uhm

- Vậy hẹn chiều gặp.

Vũ Phong cúp máy, Ngọc Loan vui vẻ dọn dẹp cho nhanh để còn đến chiều đi gặp ba cô. Cô nhìn thấy chiếc hộp quà còn lại, được đặt trong hộp rất đẹp. Cô bèn mở ra xem bên trong.

Bên trong là một đôi đeo bông và dây chuyền hình giọt nước màu xanh nhạt rất đẹp. Màu của giọt nước giống như màu xanh của biển dịu nhẹ lấp lánh dưới ánh mặt trời, đẹp đến mức Ngọc Loan không rời mắt được.

Nhưng chỉ một lát sau, cô đau khổ gấp nắp hộp lại, cố gắng nở nụ cười, chỉ tiếc là cô không cười nổi. Thứ đẹp thế này, chắc hẳn là Vũ Phong mua tặng cho Hà Trang chứ không thể dành cho cô được.

Có chút chua chát, có chút đau lòng, cô ôm hai con búp bê vào lòng, nước mắt rơi lúc nào không hay. Cô muốn dùng hai con búp bê xoa dịu lòng mình, chỉ tiếc là hai con búp bê chỉ là vật vô tri, mãi mãi không thể khiến cô vui vẻ.

- Ba....- Ngọc Loan nhõng nhẽo lao đến ôm chầm ba cô khi Vũ Phong chở cô về nhà – Con nhớ ba quá hà.
- Con gái lớn rồi, sao vẫn cứ như trẻ con vậy hả – Ba cô vỗ vai cô trách mắng nhưng ánh mắt yêu thương thể hiện rõ.
- Con chào ba – Vũ Phong lễ phép cầm chai rượu đi vào cúi đầu chào ba Ngọc Loan.
- Vào nhà đi, ba đã dặn chị giúp việc nấu cơm rồi, hai đứa mau vào nhà ăn cơm với ba.

Sau khi trò chuyện vui vẻ một hồi, ba Ngọc Loan mới lên tiếng hỏi:

- Khách sạn của con thế nào rồi. Chừng nào bên con mới khánh thành khách sạn mới.
- Mọi việc xong xuôi hết rồi ba. Nửa tháng sau sẽ khánh thành. Hiện tại đã in thiệp mời xong hết rồi ạ – Vũ Phong bèn đáp.

Thấy Vũ Phong làm việc đâu ra đó, ba Ngọc Loan rất hài lòng. Ông khẽ gật đầu rồi bảo:

- Tối lúc đó, ba sẽ mời bạn bè đến ủng hộ.
- Con cảm ơn ba – Vũ Phong vui vẻ đáp.

Ba Ngọc Loan là doanh nhân được nể trọng nhất hiện nay. Ông được xem là con cáo già trong kinh tế, vô cùng nhạy bén trước sự thay đổi của nền kinh tế nước nhà. Trong lúc nền kinh tế nước nhà bị suy thoái, vậy mà ông lại chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Ba của Vũ phong, cũng từng rơi vào cảnh khó khăn, cũng may là nhờ ba Ngọc loan nghĩ tình bạn bè đưa tay ra giúp đỡ mới thoát được tình cảnh phá sản. Cũng nhờ ba Ngọc Loan tư vấn mà chuyển hướng kinh doanh, mới khôi phục lại được công ty và phát triển như hiện nay.

Sự giao tiếp và quen biết của ba Ngọc Loan khá lớn, nếu được sự giới thiệu của ông, khách sạn mới của anh sẽ được nhiều người biết đến.

- Mảnh đất ở khu quận 7 hiện tại đang bỏ trống. Con có muốn đầu tư vào đó hay không?

Vũ Phong không ngờ ba Ngọc Loan lại hỏi anh điều này. Ai cũng biết mảnh đất đang nằm trong tay ba Ngọc Loan là kho vàng hiện nay. Mảnh đất rộng lớn này nằm ở khu vực nhà giàu phát triển, thuận lợi nhiều về mặt kinh tế từ giao thông đến mua bán. Chỉ cần bỏ chút vốn vào đầu tư, dù là đầu tư gì cũng sẽ thu lại lợi nhuận cao. Rất nhiều người thêm muốn dòm ngó, nhưng chẳng ai có thể đụng tới.

Bản thân Vũ Phong khi vừa mới tiếp nhận công ty cũng từng đánh giá mảnh đất đó. Nói không muốn có nó trong tay là nói dối. Ba Ngọc Loan vì nghĩ anh là con rể của mình nên mới chẳng chút do dự giao nó cho anh, nhưng anh với Ngọc Loan chỉ là kết hôn giả. Nói trắng ra là anh đã lợi dụng Ngọc Loan, cho nên chẳng có tư cách nào tiếp nhận mảnh đất đó. Vũ Phong bèn định lên tiếng từ chối thì Ngọc Loan đã đưa tay bên dưới bàn nắm chặt lấy tay anh.

Trong lúc Vũ Phong giật mình quay đầu nhìn cô, Ngọc Loan đã cười đáp:

- Con thay mặt Vũ Phong cảm ơn ba. Đây có phải là của hồi môn của con không ba.
- Sao? Con còn chê ít à – Ba Ngọc Loan cũng cười lớn.
- Dạ đủ rồi. Cứ để chồng con đầu tư vào đó, kiếm ít tiền lãi cho con mua sắm – Ngọc Loan cười lớn, rồi quay sang nheo mắt với Vũ Phong – Phải không anh?

Vũ Phong biết Ngọc Loan sợ anh cứ từ chối khiến ba cô nghi ngờ nên mới đồng ý như thế. Nói thật, nhìn chung ba Ngọc Loan rất tốt với bạn bè, nhất là ba anh. Nhưng đối với ông, Ngọc Loan chiếm vị trí số 1, ông làm tất cả chỉ vì cô mà thôi. Cho nên Vũ Phong cũng rất lo sợ chuyện ông biết anh lợi dụng con gái ông như thế, chỉ sợ là ông nhất định không tha cho anh. Biết đâu ông sẽ dùng tử đoạn đến khiến anh ngồi tù cũng nên.

Cả ba anh cũng hiểu rõ điều này, cho nên khi biết được sự thật, ông cũng rất lo lắng, từng nhắc nhở hai người, tuyệt đối không để ba Ngọc Loan biết được chuyện giữa hai người. Nếu không hậu quả khó lường.

Nay Ngọc Loan đã nói như vậy, Vũ Phong xem như là sự đầu tư của Ngọc Loan vào anh. Dù sau này có chia tay, anh cũng nhất định không để Ngọc Loan bị thiệt.

Cho nên Vũ Phong cũng giả vờ hòa theo Ngọc Loan.

- Tiền của chồng kiếm được tất nhiên là để dành cho vợ xài. Người vợ tiêu sài nhiều, chứng tỏ phong độ của người chồng mà. Chẳng những anh kiếm tiền vì em mà còn là vì con của chúng ta sau này.
- Khá lắm...khá lắm....Đúng là còn phải để dành cho cháu ngoại của ba nữa – Ba Ngọc Loan vui vẻ cười khen
- Quả nhiên ba không nhìn nhầm con rể.

Vũ Phong quay sang nhìn Ngọc Loan, tay siết chặt tay cô cười nhẹ. Ngọc Loan cũng cười đáp lại anh, dù phút giây này là giả, cô cũng cảm thấy hạnh phúc.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 5.4

27. Chương 5.4

Buổi tối, Vũ Phong về sớm, trên tay còn cầm theo một chiếc hộp dài, có thắt dây nơ màu xanh rất đẹp. Ngọc Loan từ trong bếp đi ra lau tay vào tạp dề niêm nở tươi cười, nhưng cũng có chút lo lắng bèn hỏi:

- Anh về rồi sao? Sao hôm nay anh về sớm vậy? Có phải không được khỏe không?

Mọi ngày Vũ Phong thường ít nhất là 7 giờ tối mới về nhà, không đi tiếp khách thì cũng ở chng với Hà trang . Nhưng hôm nay chỉ mới hơn 5 giờ chiều thì anh đã trở về, cho nên Ngọc Loan cảm thấy rất lạ. Cô lo lắng Vũ Phong bị bệnh nên mới về sớm như thế, nên trên mặt có chút lo lắng, thái độ quan tâm của cô khiến Vũ Phong cảm thấy rất vui.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy Ngọc Loan mặc tạp dề nấu cơm, mái tóc quăn cao, chỉ có vài sợi tóc tơ rơi xuống khiến chiếc cổ thon nhỏ, cao cao trắng mịn của cô lúc này lại gợi cảm vô cùng. Gương mặt sáng cùng làn da mịn lấm lấm mồ hôi càng khiến cô trở nên đẹp hơn. Có ai đã từng nói qua câu này với anh: “Phụ nữ đẹp nhất là khi họ vất vả nấu cơm, dọn dẹp, chăm sóc cho chồng và con cái”.

Trước đây, mỗi khi anh trở về hay thức dậy, đều thấy Ngọc Loan chỉnh tề sạch sẽ ngồi đợi anh dùng bữa. Hôm nay lần đầu tiên thấy cô như thế này, lại nhìn bộ dạng tay vừa rửa sạch rồi lau vào tạp dề thật giống như một người vợ biết chăm sóc cho gia đình, lòng Vũ Phong có chút xao xuyến. Anh ngỡ người nhìn cô một lúc thì nghe tiếng gọi khẽ của cô:

- Vũ Phong.

Vũ Phong giật mình , có chút xấu hổ, vội vàng đưa chiếc hộp cho cô:

- Anh đem cái này về cho em.
- Cái gì vậy? – Ngọc Loan tò mò, ánh mắt nhìn chiếc hộp không rời.
- Mở ra xem đi – Vũ Phong bèn đáp.

Ngọc Loan bèn đón lấy chiếc hộp trên tay của Vũ Phong rồi đi để sofa, đặt chiếc hộp xuống đó. Cô ngồi xuống ghế, từ từ tháo chiếc dây nơ ra, rồi bật nắp hộp. Trong đó là một chiếc váy màu xám bạc với nhũ kim rất đẹp. Điểm nhấn của chiếc váy là phần thân viền màu hồng phớt trước ngực. Đây là thiết kế mới nhất của nhà thiết kế người Pháp nổi tiếng. Cô chỉ vừa nhìn thấy trên một trang mạng, điểm qua sự kiện ông ta tổ chức live show trình diễn mà thôi, lúc nhìn thấy bộ này cô cũng rất thích. Trước đây, hể thích bộ nào, nếu nhìn thấy giá phù hợp, cô cũng hay vội ba mua đặt mua ỳnh, nhưng lần này, cô đã là phụ nữ có chồng, với lại bộ đồ này khá đắt , cô không muốn lãng phí tiền bạc nên đành thôi. Không ngờ Vũ Phong lại mua nó.

Ngọc Loan vui mừng kéo bộ váy ra khỏi hộp rồi đứng lên ướm thử trên người mình, bộ đồ rất vừa. Ngọc Loan đưa mắt nhìn Vũ Phong, ghen ngào không nói thành lời. Không tính những thứ khác, ngoại trừ hai con búp bê lần trước xem là quà du lịch, thì đây là lần đầu tiên Vũ Phong mua quà cho cô sau khi hai người kết hôn.

- Có thích không? – Vũ Phong nheo mắt nhìn Ngọc Loan, cảm thấy nụ cười rạng rỡ trên gương mặt cô khiến anh rất hài lòng.

- Cám ơn anh, em rất thích – Nhanh chóng gạt đầu, Ngọc Loan đưa mắt nhìn bộ váy lần nữa, cô thật sự môn mặc thử nó ngay bây giờ.

- Mau đi thử đi – Vũ Phong bèn giục cô.

- Nhưng em đang bận nấu cơm – Ngọc Loan phân vân nói.

- Để thử xong rồi hẵng nấu – Vũ Phong bèn ngăn cô đáp.

- Vậy...vậy anh chờ em một lát nha – Ngọc Loan ngập ngừng, niềm vui sướng dâng trào qua khóe mắt của cô, chẳng khác nào trẻ nhỏ được quà.

Vũ Phong cười rồi gạt đầu, Ngọc Loan bèn cởi tạp dề ra rồi dúi vào tay Vũ Phong. Sau đó nhanh chóng cầm chiếc váy và chiếc hộp chạy vội lên lầu.

Vũ Phong nhìn chiếc tạp dề trên tay mình rồi nhìn theo hướng cô chạy vội vã lên lầu, bất giác khóe môi nhếch lên một nụ cười. Cảm giác hạnh phúc đột nhiên xuất hiện trong lòng anh.

Vắt tạp dề của Ngọc Loan trên thành ghế dưới bếp, Vũ Phong chậm rãi đi lên lầu, anh đứng trước cửa phòng Ngọc Loan gõ nhẹ.

- Vào đi.

Vũ Phong vừa bước vào, Ngọc Loan bèn tươi cười hơn hớn hởi:

- Thế nào? Thấy em có đẹp?

- Đẹp. Nhưng hình như nhờ bộ đồ thì phải – Vũ Phong cười trêu cô, Ngọc Loan xị mặt bĩu môi lườm anh một cái.

Nhưng cô nhanh chóng xoay mình vào gương, quay qua quay lại ngắm nghía hồi lâu, nụ cười trên môi không tắt. Vũ Phong khoanh tay đứng nhìn cô, không hiểu vì sao, cứ thấy nụ cười rạng rỡ của cô, anh liền thấy vui trong lòng. Trước đây, anh vẫn thường mua quà cho cô, vẫn luôn thấy nụ cười này của cô, càng khiến anh muốn tặng thêm cho cô nhiều quà hơn nữa, để nụ cười của cô không bao giờ tắt.

- Nhưng mà vì sao hôm nay bỗng nhiên mua váy cho em vậy. Em vẫn còn nhiều bộ chưa bận mà – Cô tròn mắt nhìn anh hỏi.

- Hai ngày nữa, khách sạn khai trương rồi. Em phải cùng anh xuất hiện để chào mừng ngày khai chương chứ – Vũ Phong bèn giải thích.

- Nhưng làm sao nhanh như vậy anh mua được bộ đồ này vậy – Ngọc Loan cảm thấy thắc mắc vô cùng, bởi vì trước đây, khi cô đặt mua, thường phải chờ cả tháng mới có thể nhận được. Đẳng này, Vũ Phong lại có thể mua trong vòng chưa đến 10 ngày như thế.

- Hôm đi Pháp, anh có tham dự buổi trình diễn, nên đã đặt mua luôn – Quả thật khi nhìn thấy cô người mẫu mặc bộ này, Vũ Phong đã thấy nó rất hợp với Ngọc Loan nên đã liên hệ đặt mua ngay tại chỗ.

Mặc dù là Vũ Phong mua bộ váy này chỉ nhằm mục đích để cô cùng anh tham dự ngày khai chương, nhưng cô vẫn cảm thấy vui vì khi anh cùng Hà Trang đi chơi mà vẫn nhớ đến cô, còn mua quà tặng cô như thế. Không kiềm được niềm vui sướng, Ngọc Loan chạy đến ôm lá cổ Vũ Phong rồi hôn nhẹ vào má anh một cái. Sau đó cô nhanh chóng buông tay ra khỏi cổ anh nói:

- Cám ơn anh rất nhiều. Em đi thay quần áo rồi chuẩn bị cơm cho anh ngay.

Nói xong, cô cầm lấy bộ đồ để trên giường rồi, lao vào buồng tắm. Vũ Phong nghe tiếng cô đóng cửa buồng tắm rồi mà vẫn ngay người đứng yên. Trước đây khi tặng quà cho cô, anh thường tình ghì bắt cô hôn vào má một cái để cảm ơn, Ngọc Loan thường miễn cưỡng hôn anh một cái, nhưng bây giờ cô chủ động hôn anh. Cái cảm giác cô lao vào lòng anh, cơ thể cô tiếp xúc nhẹ vào cơ thể anh, gây nên một cảm giác tê liệt, khiến anh ngây người bất động. Vũ Phong không biết, cảm xúc trong lòng mình là thế nào nữa.

Ngày khai chương, cuối cùng cũng đến. Vũ Phong bận bộ vest đen rất đẹp, khiến cho cơ thể cao lớn của anh càng nổi bật, nhất là làm tôn lên vẻ đẹp trai phog độ ngời ngời của anh, anh ngồi trên ghế xem tivi chờ Ngọc Loan sửa soạn để cùng đi đến buổi lễ khai chương.

Tiếng giầy nện nhẹ trên cầu thang khiến anh quay đầu nhìn, xem chút nữa là Vũ Phong đánh rơi cái remote trên tay mình. Từ lúc quen nhau, Ngọc Loan ăn bận rất giản dị, ngoại trừ lúc đám cưới ra, anh chưa từng thấy cô sửa soạn trưng diện, cũng ít khi trang điểm. Mà lần trước, khi hai người đám cưới, anh tâm trạng rất buồn phiền, lại thấy Hà Trang quay lưng bỏ đi khiến anh đau xót vô cùng, nên vẫn chưa nhìn kỹ cô bao giờ. Bây giờ anh mới có dịp nhìn kỹ.

Hôm nay, Ngọc Loan trang điểm rất nhẹ, nhưng cô quần tóc sang một bên, mái tóc được uốn nhẹ trở nên bồng bềnh gợi cảm vô cùng, kiểu tóc rất hợp với bộ váy mà anh mua. Thấy Vũ Phong chỉ im lặng nhìn mình Ngọc Loan có chút ngượng, cô lo lắng hỏi:

- Trông em thế nào? Có hợp hay không?
- Đẹp lắm – Vũ Phong nuốt khan một tiếng trả lời, cảm thấy cổ họng mình khô khốc từ khi cô bước xuống.
- Váy chúng ta đi thôi – Ngọc Loan thở phào rồi giục.
- Chờ một chút – Vũ Phong bèn ngan lại rồi đi nhanh lên lầu, lát sau đi xuống là chiếc hộp màu xanh hôm nọ.

Lòng Ngọc Loan bỗng chùng xuống. Cô cho rằng Vũ Phong mang theo để tặng cho Hà Trang.

- Thử đeo cái này xem, anh nghĩ là sẽ hợp với bộ đồ hơn – Vừa nói, Vũ Phong vừa mở chiếc hộp ra – Cầm giúp anh.

Sau đó anh, Vũ Phong lập tức tháo sợi dây chuyền và đôi đeo bông mà Ngọc Loan đang đeo xuống, nhanh chóng thay bằng sợi dây chuyền và đôi đeo bông hình giọt nước màu xanh kia cho cô. Đeo xong, Vũ Phong ngắm nhìn một chút rồi gật đầu:

- Vô cùng hợp với bộ đồ này – Lúc anh mua bộ đồ này, thì nhìn thấy đôi đeo bông và sợi dây chuyền, anh cảm thấy chúng phối với nhau rất hợp nên lập tức mua luôn. Vốn muốn chờ đến khi nhận được bộ váy rồi mới tặng luôn một thể. Nhưng lúc đó sự việc lại xảy ra, anh khiến Ngọc Loan buồn nên muốn tạ niềm vui cho cô, đành để cô mở quà. Chỉ là khi trở về, anh lại nhìn thấy nó nằm trong hộp bàn của mình. Tưởng rằng Ngọc Loan không thích nên mới trả lại như thế.

Ngọc Loan đưa tay sờ sợi dây trên cổ mình, mặt dây chuyền hình giọt nước màu xanh càng nổi bật trên nền màu hồng của chiếc áo, cộng với ánh nhũ kim trên chiếc váy, trong cô tỏa sáng và xinh đẹp vô cùng.

Nhưng Ngọc Loan lại chẳng thấy vui chút nào. Nhìn thái độ của Vũ Phong mấy ngày nay, cô hiểu anh và Hà Trang dường như có gì đó, hình như hai người đang giận nhau. Món quà này là mua cho Hà Trang, nhưng vì hai người bất hòa nên không thể tặng. Vì không muốn lãng phí nên mới đem cho cô. Lòng buồn bã, cô bèn từ chối.

- Không cần đâu. Anh mua tặng Hà Trang mà, để dành sau này đem tặng cô ấy.

Vũ Phong không ngờ Ngọc Loan nghĩ như vậy, hóa ra cô tưởng anh mua tặng cho Hà Trang nên mới để lại. Bèn cố đầu cô bảo:

- Ngốc, là anh mua tặng em.

Ngọc Loan không ngờ món quà xinh đẹp này lại là mua tặng cho cô. Lòng cô đang trào niềm vui, còn vui hơn cả khi được anh mua tặng bộ váy. Mắt cô bỗng long lanh niềm xúc động, sóng mũi cay nồng ửng đỏ, đôi môi hồng mím lại nhìn Vũ Phong nói không nên lời.

- Cho phép em hôn anh một cái để cảm ơn đó – Vũ Phong bật cười trêu cô.

Gương mặt Ngọc Loan đỏ bừng lên xấu hổ, cả đêm hôm trước, cô vui mừng đến không ngủ được lại nhờ để sự chủ động của mình mà tìm gặp thành công. Cô bước nhẹ lại gần anh, lần này cô không ôm cổ anh, chỉ đưa tay vịn hờ lên ngực anh rồi nhón chan hôn nhẹ, nhưng lần này cô hôn vào môi anh. Một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn chạm nước rồi nhanh chóng rời ra, cô xấu hổ nói:

- Chúng ta đi thôi kẻo trễ.

Nhìn Ngọc Loan đi như chạy ra ngoài cửa, tim Vũ Phong đập liên hồi. Nụ hôn này anh tưởng mình đã có sự chuẩn bị rồi, không ngờ lại bị bất ngờ như thế. Lúc bờ môi cô chạm vào môi anh, như có một luồng điện xẹt qua người khiến anh tê dại. Vũ Phong bất giác đưa tay lên chạm vào môi mình, nơi đó vẫn còn lưu lại hơi ấm của môi cô, môi cô có hương vị dâu ngọt ngào.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 5.5

28. Chương 5.5

Khi cả hai đến, mọi người cũng tập trung khá đông rồi, họ đang trò chuyện với nhau, thấy hai vợ chồng đến thì vội vàng chào hỏi. Ngọc Loan khoát một cánh tay của Vũ Phong, hai người nhẹ nhàng bước vào. Hai người họ, một là trai thanh, hai là nữ tú, tuy xung quanh vẫn có nhiều người xinh đẹp, hay ít nhất là ăn vận rất đẹp, nhưng vì hai vợ chồng là chủ chốt nên sự chú ý của mọi người đều tập trung lên người hai người bọn họ.

- Xin chào. Lần đầu tiên mới thấy hai vợ chồng đi chung. Cậu cũng giấu cô vợ xinh đẹp kỹ quá đó – Một vị đứng ra chào hỏi.

- Tại vẫn chưa có dịp đưa cô ấy đến chào hỏi mọi người thôi. Nhân tiện hôm nay khai chương, đem cô ấy đến để ra mắt mọi người. Lát nữa mời mọi người uống thêm với vợ chồng em một ly – Vũ Phong vui vẻ đáp lời.

- Được, được, nhất định – Mọi người gật đầu đồng ý.

Ngọc Loan cũng theo phép xã giao cùng với mọi người, sau đó lịch sự cáo lui để Vũ Phong và mọi người trò chuyện cho thoải mái. Cô nhanh chóng hòa mình vào trò chuyện với những phụ nữ tham dự.

- Em mặc bộ đồ này thật là đẹp. Em mua ở đâu thế? – Một người phụ nữ nhìn bộ váy của cô mà trầm trồ.

- Là anh Vũ Phong đặt mua cho em ở bên Pháp – Ngọc Loan thành thật trả lời.

-Ồ, thế à. Em thật hạnh phúc.

- Cả đôi hoa tai và sợi dây chuyền này, theo chị đoán chắc chắn là của chồng em tặng đúng không?

Ngọc Loan cười ngượng gật đầu.

- Chị thấy em thật là hạnh phúc, được chồng yêu thương cưng chiều như vậy.

- Tất nhiên rồi. Có một người vợ vừa xinh đẹp, vừa iền lành như thế, ai mà không cưng chiều chứ – Một người khác vui vẻ hòa theo.

Ngọc Loan bị họ làm ngượng vô cùng, cô đỏ bừng mặt, chỉ biết cười xấu hổ mà thôi. Cô đưa mắt tìm kiếm Vũ Phong, không ngờ lại nhìn thấy Tùng Quân đi vào. Cô cáo biệt mấy người phụ nữ kia rồi vui vẻ đi đến bên Tùng Quân cười chào. Tùng Quân đến chào cô, vừa nhìn thấy cô anh liền lên tiếng khen:

- Hôm nay em rất đẹp.

- Cảm ơn anh – Cô có chút mắc cỡ, hai má ửng hồng đáp.

- Không ngờ anh bạn như vậy mà cũng đến đây.

- Thứ nhất, công ty anh và công ty Vũ Phong có mối quan hệ làm ăn với nhau. Thứ hai, với tư cách là bạn thân của cậu ấy, anh không thể không đến tham dự chúc mừng được – Tùng Quân bèn lí giải.

- Vậy anh mau đi gặp anh ấy đi. Lát nữa chúng ta nói chuyện sau – Ngọc Loan thấy ba cô và ba mẹ Vũ Phong đang từ trong cửa bước vào thì tạm biệt Tùng Quân.

- Cũng được – Tùng Quân gật đầu rồi tạm biệt cô đi đến chúc mừng Vũ Phong và trò chuyện với các vị khách mời quen biết khác.

Khi Tùng Quân đi rồi. Ngọc Loan bèn bước đến chào ba mẹ Vũ Phong và ba cô.

- Ba ba mẹ.

- Con gái – Ba cô nhìn thấy con gái thì vui mừng vô cùng, cô lại lao đến ôm chặt cánh tay của ba cô nũng nịu, ba cô thở dài nhìn anh chị xuôi bảo – Con gái tôi đã làm vợ, làm dâu người ta thế này rồi mà vẫn còn không nhẽo. Phải nhờ anh chị dạy dỗ lại rồi.

- Anh cứ nói quá, chứ Ngọc Loan là cô con dâu tốt nhất của tôi đó – Ba Vũ Phong cười đáp.

- Con dâu của tôi hôm nay thật là xinh đẹp – Mẹ Vũ Phong cũng vui vẻ yêu thương hòa theo một câu nói.

- Là anh Vũ Phong mua cho con – Cô cười cười đáp.

- Anh xem, tôi thật là biết chọn con rể mà – Ba cô vui vẻ nhìn anh chị xuôi nói.

Ba mẹ Vũ Phong cố gắng cười cười, nhưng trong lòng họ ai cũng thầm thở dài. Sau đó, mọi người bèn thấy họ họ, lập tức đến chào hỏi, trog giới làm ăn không ai không biết tiếng à không nể mặt họ, nhất là ba Ngọc Loan.

Lát sau mọi người bắt đầu làm lễ khánh thành, tiếng vỗ tay hoan hô vang dội. Ngọc Loan cũng theo Vũ Phong tiếp khách đến một cả người. Đôi giày dưới chân cô bắt đầu khiến cô đau nhức. Nhìn mọi người ồn ào bên trong sảnh, Ngọc Loan đành đi ra bên ngoài ngồi nghỉ một một lúc. Cô chọn một cái bàn cạnh hồ bơi.

Cô vừa ngồi xuống thì thấy một bóng người bước đến nhẹ nhàng đặt một ly nước cam trước mặt cô. Ngọc Loan thoáng giật mình ngẩng đầu nhìn lên phát hiện người đó là Hà Trang bèn cười ngượng bảo:

- Là cậu à.

- Không ngờ gặp mình ở đây à.

- Cũng không có gì bất ngờ lắm, công ty của Vũ Phong có hợp tác làm ăn với công ty của Trang mà (ghét nhất là nhỏ này tên Trang , trùng tên với mình. Mình tuy có độc ác hơn mẹ Cám thôi chứ không có thủ đoạn đê hèn như nhỏ này) . Trang tham dự là chuyện hiển nhiên thôi.

- Mình chỉ là một nhân viên bình thường thôi mà, làm gì có tư cách tham dự chứ – Hà Trang nhếch môi, sau đó nhìn cô với vẻ khiêu khích đồng dạt nói – Mình đến đây với tư cách là bạn gái của Vũ Phong.

Mặt Ngọc Loan có chút tái lại, nhưng cô nhanh chóng lấy lại sắc mặt, rồi nở một nụ cười nhàn nhạt đáp:

- Vậy sao?

- Bộ đồ trên người mình cùng với bộ đồ của Loan, là mua cùng lúc đó. Lúc đó mình bảo thích, cho nên Vũ Phong mới mua, sẵn tiện mua cho Loan một bộ luôn.

Trong lời nói rõ ràng là đang muốn trêu tức Ngọc Loan, giống như cô là người thừa được cô ta và Vũ Phong bố thí cho bộ quần áo này.

Ngọc Loan tuy không biết lời của Hà Trang là có thật hay không, nhưng trong lòng bỗng giống như có một hòn đá nặng trĩu , ánh mắt bỗng sầm lại, ẩn chứa một nỗi buồn. Nhìn thấy cô như thế, Hà Trang đắc ý cười thầm trong bụng. Cô ta tiếp tục đả kích tinh thần của cô.

- Bộ trang sức kia vốn là Vũ Phong mua ỉnh, nhưng vì mình không thích nên anh ấy đành tặng bạn.

Thật sự, cô ta muốn làm Ngọc Loan đau khổ, muốn chọc tức cô, muốn cô nổi giận nên mới cô tình nói ra những lời này. Ý của cô ta là, trong lòng Vũ Phong, cô ta mới là quan trọng, cô chỉ là một thứ thừa thãi, những thứ cô ta không cần mới ném cho cô. Ngọc Loan không ngu ngốc đến mức không nhận ra ý tứ trong lời nói của cô ta. Cho nên nếu là người khác, chắc chắn sẽ nổi giận, còn cô tất nhiên sẽ không như vậy.

Người ta vẫn nói rằng: “ Cách hay nhất để đáp trả lời công kích của người khác chính là im lặng, một khi đã lên tiếng đáp lại, nhất định phải khiến người ta không mở miệng được”. Cho nên lúc cô ta công kích bộ đồ, Ngọc Loan im lặng chỉ nói hai chữ “ vậy sao”, mà thôi. Hà Trang thấy không công kích được cô nên mới tiếp tục nói về bộ trang sức kia, cho nên lần này Ngọc Loan quyết định đáp trả cô ta.

- Mình không cần biết trước đây, những thứ này thuộc về ai. Chỉ tính hiện tại nó thuộc về mình, là Vũ Phong tặng ỉnh. Dù có bất cứ thứ gì anh ấy tặng, mình cũng trân trọng và giữ gìn cẩn thận. Mặc kệ những kẻ thích dèm pha xung quanh.

Quả nhiên Hà trang nghe xong thì tái mặt. Cô ta tức giận trừng mắt nhìn Ngọc Loan. Thật ra vốn dĩ khi xem show trình diễn, cô đã chê kiểu thiết kế của ông người thiết kế này thật là quá nghiêm túc, thật quá kín đáo. Cô thích những bộ đồ gợi cảm, có thể phô bày rõ được đường cong gợi cảm, sức quyến rũ của người phụ nữ. Còn Vũ Phong thì thấy kiểu thiết kế vừa kín đáo vừa trang nhã này rất hợp với Ngọc Loan nên mới đặt mua, cô vì vậy mà giận hờn khiến Vũ Phong phải mua tặng cô một chiếc. Khi họ cùng đến quầy trang sức, Vũ Phong để cô thoải mái lựa chọn, nhưng anh lại đi xung quanh tỉ mỉ kiểm. Cô bắt gặp ánh mắt anh nhìn sợi dây chuyền và đôi bông tai kia rồi, khóe môi lại hiện lên một nụ cười. Trong lòng cô ta lúc đó dâng lên một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Cô ta sợ sẽ mất Vũ Phong vào trong tay của Ngọc loan, lại nhớ đến những lời của Ngọc Loan, cho nên ta muốn có sự ràng buộc giữa hai người. Cô ta muốn có con cùng với Vũ Phong, muốn dùng đứa con để ràng buộc anh với cô ta, nào đâu Vũ Phong không chịu, vì thế hai người cãi nhau và trở về sớm hơn dự định một ngày.

Mấy ngày nay chiến tranh lạnh nên cô và Vũ Phong không liên lạc với nhau. Hôm nay đến đây, thấy hai người vui vẻ tay trong tay, lại được nhiều người khen ngợi xứng đôi, khiến cô tức giận lẫn ghen tỵ vô cùng. Cho nên cô quyết định, quyết định chứng minh cho Ngọc Loan thấy, Vũ Phong là thuộc về cô ta, chỉ thuộc riêng mình cô ta mà thôi.

Chỉ đáng tiếc, cô ta không hiểu Vũ Phong bằng Ngọc Loan.

Vũ Phong không nói dối bao giờ, hay ít hơn là anh sẽ không nói dối cô, cô tin chắc chắn như vậy. Lúc cô nghi ngờ sợi dây đó là của Hà trang, Vũ Phong đã phủ nhận, và cô tin lời anh nói. Hơn nữa, cô giống tính mẹ cô, tính cách hiền lành.

Ai cũng nói, ba cô là con cáo già kinh tế, nhưng mẹ cô lại là một người phụ nữ hiền lành. Ba cô yêu mẹ cô cho đến tận bây giờ cũng vì tính tình hiền lành này của bà. Cô giống hệt tính của mẹ, cho nên ba cô rất yêu thương cô, vì cô chấp nhận không đi bước nữa, cả đời chung thủy với mẹ cô và tránh cho cô cảnh mẹ ghẻ con chồng.

Cho nên đối với sự châm chọc khiêu khích này, cô không hề nổi giận, thậm chí cười nhạt khinh bỉ nhìn Hà trang mà nói:

- Bạn không cần dùng những thủ đoạn này để khiến mình tức giận làm gì. Chỉ trừ khi trong lòng bạn đang lo sợ, sợ Vũ Phong sẽ bỏ rơi cậu, sẽ đến bên cạnh mình cho nên mới muốn nói những lời khiến mình rời xa Vũ Phong như thế, có đúng không?

Gương mặt của Hà Trang lập tức tái xanh, hiện rõ cả đường gân, cho thấy cô ta cực kì tức giận vì bị nói trúng tim đen. Cô ta dùng bật dậy trừng mắt nhìn Ngọc Loan. Cô cũng không muốn đối diện với cô ta nữa nên đứng dậy bỏ đi. Không ngờ Hà trang lại kéo tay cô giữ lại, hai người trở nên giằng co bên cạnh hồ bơi.

- Trang muốn gì đây – Ngọc Loan bức tức hỉ.

- Chúng ta nói rõ ràng đi.

- Chúng ta chẳng còn gì để nói nữa – Cô dứt khoát từ chối.

- Vũ Phong là của mình, mình nhất định sẽ khiến anh ấy chỉ có mình mình mà thôi. Bạn hãy rút đi, hãy rời xa anh ấy. nếu không mình không để yên cho bạn đâu – Hà Trang lên tiếng đe dọa.

Ngọc Loan bật cười lớn, ánh mắt khinh thường ném về phía Hà Trang, cô ghiến răng gần từng chữ đe dọa:

- Nghe cho rõ đây. Trang không có tư cách gì để bắt buộc mình phải rời xa Vũ Phong trừ khi anh ấy bảo. Cũng đừng có ở trước mặt mình gây sự, nếu chẳng may mình tức giận thì mình sẽ đem toàn bộ sự việc năm xưa nói rõ hết với Vũ Phong. Để xem lúc đó anh ấy có còn nói tiếng yêu bạn nữa hay không?

Hà Trang không ngờ Ngọc Loan hiền lành lại có thể mở miệng đe dọa như thế, bất giác run rẩy buông tay cô ra rồi lùi dần ra sau như kẻ mất hồn. Nhưng phía sau cô là hồ bơi. Ngọc Loan thấy vậy bèn nắm tay kéo cô đi vào, tránh cô rơi xuống hồ bơi. Không ngờ Hà Trang không nhận ra ý tốt của cô, bèn hất tay khiến Ngọc Loan mất thăng bằng ngã nhào về phía cô ta, hai người cùng ngã xuống hồ bơi.

Bên trong, một người nhìn ra hồ bơi bằng cửa kính thấy hai người họ giằng co với nhau nên thông báo với người biết. Vũ Phong và Tùng Quân thấy vậy bèn chạy ra. Khi họ chạy ra, cả hai đã cùng ngã nhào dưới hồ. Ngay lập tức, Vũ Phong lao xuống hồ bơi, nhưng anh không cứu Hà Trang mà là cứu Ngọc Loan. Hành động của anh khiến Hà Trang chết sững dưới hồ nước.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 6

29. Chương 6

Chương 6: Tồn tại hay không một tình yêu vĩnh cửu

Khi Ngọc Loan được Vũ Phong đưa vào bờ, mọi người liền vây lấy hai người hỏi han. Ngọc Loan không biết bơi, từ nhỏ những vận động mạnh, ba đều không cho cô làm, cho nên khi bị ngã xuống hồ, cô uống một bụng nước, cũng may Vũ Phong nhảy xuống cứu kịp nếu không cô đã bị ngạt đi rồi. Hiện tại sắc mặt xanh xao, ho sặc sụa, nhưng có thể nói là cô hoàn toàn không sao.

- Ngọc Loan, con không sao chứ – Ba cô len qua mọi người mà lao đến bên cô, nét mặt ông tái mét đầy hoảng hốt.

- Con không sao, ba đừng lo – Cô vội vàng trấn an để ba cô không lo lắng nữa.

- Sao khi không con lại bị ngã xuống nước như thế – Ba cô ngờ vực nhìn toàn thân cô ướt đầm hỏi.

Ngọc Loan còn chưa kịp trả lời thì có một người phụ nữ đã lên tiếng trả lời thay cô:

- Tôi thấy chính mắt là cô gái kia đẩy cô ấy xuống.

Tất cả mọi người đều quét ánh mắt về phía Hà Trang, cô ta đang bơi vào bờ và được Tùng Quân đưa tay kéo lên. Nhìn thấy mọi người đều nhìn mình, Hà Trang khựng lại. Ngay cả Vũ Phong cũng không ngờ mọi chuyện là như thế, anh đưa ánh mắt có chút tức giận nhìn Hà Trang. Hà Trang cũng có chút hốt hoảng. Quả thật lúc đó, cô tức giận, cũng muốn cho Ngọc Loan một bài học, cho nên mới hất tay Ngọc Loan ra phía sau mình. Nhưng là cô không nghĩ đến, phía sau mình lại là một cái hồ bơi như thế.

Bàn tay đang đỡ lấy Hà Trang của Tùng Quân cũng rời đi, anh nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc vô cùng. Hà Trang bỗng thấy run run đả sợ hãi, cô ta không ngờ mọi chuyện lại trở thành lớn như thế. Mọi Hà Trang mấp má muốn biện hộ nhưng lại không tìm được lời nào để nói cho rõ.

- Không phải đâu. Không phải là cô ấy đẩy con xuống đâu – Ngọc Loan nhìn thấy ánh mắt tức giận của ba mình với Hà Trang bèn lên tiếng biện hộ giúp cô ta – Là con trượt ngã, Hà Trang vì muốn đỡ con mà cũng bị ngã theo thôi.

- Nhưng mà rõ ràng tôi đã thấy... – Người phụ nữ kia buông khuông nói.

- Chắc là do khoảng cách xa, lại cách một tấm kính nên nhìn nhầm một chút đó mà thôi – Ngọc Loan cười nhả nhận đáp cô còn khẳng định lại lần nữa – Cô ấy đúng là vì muốn cứu em nên mới té ngã theo.

Người phụ nữ đó nghe vậy thì hơi suy ngẫm đáp :

- Có lẽ tôi đã nhìn nhầm.

Ba mẹ Vũ Phong nghe Ngọc Loan nói vậy thì thở phào nhẹ nhõm, nếu không sự việc sẽ lớn dần ra rồi việc hai vợ chồng họ kết hôn giả sẽ trở thành trò cười cho mọi người. Mặt mũi ông bà sẽ để đâu, nhất là biết ăn nói làm sao với ba của Ngọc Loan. Mẹ Vũ Phong bèn vội vã nói:

- Vũ Phong, con mau đưa Ngọc Loan về nhà thay quần áo đi kéo vợ con bị cảm lạnh.

- Đúng đó, mọi chuyện còn lại cứ để ba và ba Ngọc Loan lo liệu tiếp. Con cứ ở nhà chăm sóc cho vợ đi.

Mọi người nghe vậy cũng gật đầu, rồi nhanh chóng di tản vào bên trong, tiếp tục cuộc vui.

Vũ Phong liền lập tức dìu Ngọc Loan ra bãi đỗ xe. Hà Trang cũng ủ rũ đi theo sau. Bãi đỗ xe vắng vẻ không một bóng người Vũ Phong mới quay lại nhìn Hà Trang lo lắng nói:

- Em mau về nhà thay đồ đi kéo lạnh.

- Anh đang lo lắng cho tôi à? – Hà Trang cười nhạo hỏi.

- Sao em lại hỏi như thế – Vũ Phong cau mày có chút khó chịu trước thái độ của Hà Trang.

- Không mượn anh phải lo cho tôi. Anh về mà lo lắng cho vợ của anh – Hà Trang ầm ức nhìn Vũ Phong nói.

- Em....- Vũ Phong nhìn cô tức giận nói không nên lời, cuối cùng quyết định không thêm chấp với Hà Trang nữa mà đưa Ngọc Loan về. Vũ Phong mở cửa xe, để Ngọc Loan ngồi vào.

Anh đang chuẩn bị ngồi vào tay lái thì Hà Trang đã chặn cửa của ông, cô ta chất vấn Vũ Phong.

- Có phải tong lòng anh hiện giờ là cô ta hay không?

- Anh đã giải thích với em nhiều lần rồi – Vũ Phong thở dài, anh không muốn cứ phải tiếp tục chiến tranh thế này với Hà Trang – Em có thể hiểu cho anh một chút được không?

- Anh bảo em hiểu, anh bảo em hiểu thế nào đây. Mấy ngày vừa qua, anh có lấy một lần gọi cho em không? Bây giờ em lại nhìn thấy anh tay trong tay với cô ấy đầy vui vẻ, ai cũng ngưỡng mộ hai vợ chồng các người. Em là gì chứ? Vì sao em lại phải làm tình nhân bí mật của anh cơ chứ.

Vũ Phong biết anh đã khiến Hà Trang chịu nhiều ầm ức, anh cũng là bất đắc dĩ nên mới phải làm như vậy mà thôi.

- Anh và Ngọc Loan không có gì hết.

- Không có gì hết. Vậy em hỏi anh? Vì sao khi em và cô ấy cùng nhau rơi xuống nước, anh lại lao xuống cứu cô ấy trước chứ. Vậy mà anh còn bảo, anh và cô ấy không có gì.

- Hà Trang, em đừng có vô lý như vậy có được hay không – Vũ Phong đã mất hết nhẫn nại nói chuyện với Hà Trang, anh nhìn cô ta cau gắt – Rõ ràng em thừa biết Ngọc Loan không biết bơi, còn em lại bơi rất giỏi, bây giờ lại đi trách anh cứu Ngọc Loan mà không cứu em.

Hà Trang cũng biết mình vô lý, cô ta nhất thời không biết nói gì, nhưng sự uất ức và lòng tự tôn quá lớn của cô ta khiến cô ta trở nên ngang bướng.

- Nếu như em và cô ta cùng rơi xuống sông, em lại không bơi được, vậy thì anh sẽ cứu ai trước.

Vũ Phong thật sự cảm thấy tức giận khi cứ bị Hà Trang chất vấn như thế, bỗng anh nghe tiếng Ngọc Loan hắt xì, bèn nói:

- Chờ em bình tĩnh đi rồi chúng ta nói chuyện.

Nói xong, anh vào trong xe rồi lái xe đi. Bỏ mặc Hà Trang đứng đó trong huyệt hẫng và bất ngờ. Một nỗi sợ hãi mơ hồ dâng trong lòng cô ta. Cô ta nhất định không thể để mất Vũ Phong được, nhất định phải kéo Vũ Phong trở về bên cạnh mình.

Hà Trang nện mạnh gót giày xuống đất rồi đi đến xe lái đi.

Tùng Quân từ một bức tường khe chau mày bước ra nhìn theo bóng chiếc xe của Hà Trang, sắc mặt anh bỗng thay đổi.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 6.1

30. Chương 6.1

Đọc đường về, nhìn thấy Ngọc Loan có chút lạnh, Vũ Phong thấy xót xa vô cùng. Anh đã cố tăng nhiệt độ lên cao để cô không bị lạnh, tiếc là cả chiếc áo khoát của anh cũng bị ướt, nếu không cũng có thể giúp cô giữ ấm.

Về đến nhà, Vũ Phong nhìn thân hình run run vì lạnh của Ngọc Loan liền nói:

- Mau tắm nước nóng thay đồ đi.
- Anh cũng bị ướt, anh cũng mau đi tắm đi. Em tắm nhà tắm bên dưới – Ngọc Loan bèn gật đầu đáp.
- Uhm....

Ngọc Loan vừa định xoay người đi thì Vũ Phong đã lên tiếng:

- Chuyện hôm nay, cảm ơn em rất nhiều.

Ngọc Loan đang bị lạnh, cô sợ bản thân sẽ bị cảm nên định đi mau lên lầu, nghe Vũ Phong tự nhiên nói cảm ơn mình thì nhất thời kinh ngạc, quay đầu ngơ ngác hỏi:

- Sao lại cảm ơn em.
- Cảm ơn em đã nói giúp Hà Trang.
- À, chuyện đó – Ngọc Loan hiểu ra, cười nhẹ đáp – Là chuyện nhỏ thôi, không cần phải làm to ra.
- Anh cũng không hiểu Hà Trang dạo này như thế nào nữa. Cô ấy hề chút là cáu gắt, hề chút là nổi giận – Vũ Phong thở dài một hồi, có chút ngao ngán với lối suy nghĩ và hành động của Hà Trang – Anh thật là không chịu nổi cô ấy nữa.

Đàn ông, nếu trong một lúc nhất thời bất mãn với vợ hoặc người yêu, rất dễ sa vào vòng tay người phụ nữ khác. Chỉ cần người phụ nữ kia chăm thêm một mối lửa bất mãn trong lòng người đàn ông, khiến lòng tự tôn vốn cao ngất của người đàn ông cảm thấy đang bị người vợ, người yêu mình dẫm đạp khinh thường thì họ sẽ tự ái. Họ sẽ muốn chứng minh cho vợ và bạn gái thấy họ là người đàn ông ở trên đỉnh cao, một người đàn ông mà biết bao nhiêu người phụ nữ thèm khát, muốn có.

Và chỉ cần người phụ nữ kia nói những lời ngon ngọt, khiến cho lòng tự tôn của người đàn ông cảm thấy đang được nâng lên, người đàn ông đó rất dễ sa vào lòng người phụ nữ đó.

Ngọc Loan hiểu điều này.

Nếu muốn Vũ Phong ở bên cạnh cô, thì đây chính là cơ hội tốt nhất. Chỉ cần cô nói thêm vài câu hùa theo, chăm chút Hà Trang thì chắc chắn sự bất mãn của Vũ Phong về Hà Trang càng cao, mà một cô gái kiêu ngạo như Hà Trang, chắc chắn sẽ không chịu xuống nước trước. Cho nên chia tay cô ấy chắc chắn là điều không tránh khỏi.

Đây là một cơ hội hiếm có.

Tuy nhiên....

- Thật ra cũng khó trách Hà Trang lắm. Cùng là phụ nữ nên em rất hiểu, ai cũng có sự ích kỷ và độc chiếm cho bản thân mình. Nếu em là Hà Trang, mà nhìn thấy người mình yêu đang ở cùng một cô gái khác như thế thì trong lòng cũng rất khó chịu, sẽ ghen tuông như thế. Đã vậy chúng ta còn mang danh vợ chồng như thế, cái chức danh này ai cũng muốn có với người mình yêu cả, càng khiến cô ấy đau buồn nhiều hơn. Cho nên tâm tình của Hà Trang mới như thế cũng là điều tất nhiên thôi. Yêu càng nhiều thì càng ghen tuông nhiều. Cô ấy như thế chứng tỏ là cô ấy yêu anh rất nhiều.

- Điều này anh cũng hiểu – Vũ Phong cúi đầu nghĩ ngợi, ánh mắt trở nên tươi tỉnh hơn.

- Anh nên ở bên cạnh an ủi cô ấy nhiều hơn nữa, xoa dịu tâm trạng cô ấy một chút, có lẽ cô ấy sẽ không còn cáu gắt nữa – Ngọc Loan bèn khuyên nhủ.

- Được rồi, anh sẽ cố – Vũ Phong vui cười đáp, rồi giục – Em mau đi tắm đi.

- Uhm....

Ngọc Loan trở về phòng, lặng lẽ khép cửa lại, cô dựa người vào trong cánh cửa, nhắm mắt thở dài. Cô đã bỏ qua một cơ hội rất tốt để có được Vũ Phong.

Sau đó cô bật cười, cô cười nhạo chính bản thân mình, cô cũng khinh bỉ bản thân mình. Cô tự mắng bản thân mình quá ư ngốc nghếch để vuột mất cơ hội chia rẽ hai người bọn họ.

“Ngọc Loan, sao mày cứ phải giả vờ thanh tao như vậy chứ. Sao mày không nhân cơ hội này mà chiếm lấy anh ấy, giữ anh ấy bên cạnh mày. Không phải bao lâu nay, mày chính là vì điều này mà chấp nhận cuộc hôn nhân điên rồ này hay sao. Vì sao, vì sao khi mày có cơ hội, mày lại đi nói tốt cho cô ta chứ. Sao mày không trở thành một người xấu xa thủ đoạn đi, giành lại những thứ vốn dĩ thuộc về mày cơ chứ. Những thứ đó vốn dĩ là của mày, Vũ Phong vốn là thuộc về mày mà. Ngủ ngốc.”

Ngọc Loan trượt dài theo cánh cửa ngồi bệch xuống đất, sau đó co hai chân lại, đặt hai tay lên chân, đầu gục vào tay khóc. Cô không làm được, quả thật cô không làm được.

Người ta nói làm người tốt thật khó, làm kẻ xấu mới dễ, vì sao cô lại không thể trở thành một kẻ xấu xa được chứ. Hóa ra không phải làm người tốt khó, mà làm người xấu mới khó.

Ngọc Loan cảm thấy bản thân mình quá yếu đuối, không dám đấu tranh giành lấy tình yêu cho bản thân mình, chỉ biết đợi chờ trong vô vọng mà thôi. Chỉ biết lặng lẽ âm thầm khóc một mình. Những giọt nước mắt rơi cùng cái lạnh khiến Ngọc Loan cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, dù cô đi tắm bằng nước nóng, xua đi cái lạnh nhưng vẫn không thể xua đi sự mệt mỏi của bản thân cô.

Cả buổi chiều, cô cảm thấy trong người rất mệt mỏi. Đến tối sau khi dọn dẹp xong, cô cố gắng trở về phòng, ngã mình lên giường mệt mỏi nhắm mắt ngủ, hy vọng thức dậy, nỗi đau khổ sẽ theo giấc ngủ trôi xa.

Sáng sớm thức dậy Vũ Phong, bước xuống dưới nhà, cảm thấy có chút lạnh lẽo. Thường thì giờ này Ngọc Loan đã thức dậy và chuẩn bị bữa sáng cho anh rồi, nhưng dường như căn bếp lạnh tanh, như chưa từng được sử dụng qua. Dù đã bảo với ba Ngọc Loan là muốn người giúp việc để Ngọc Loan không vất vả, nhưng vì hai người lo ngại chuyện hai người không ngủ chung sẽ bị người giúp việc biết được, nên chỉ cần dọn dẹp nhà cửa và nấu cơm chiều xong thì có thể ra về, Ngọc Loan sẽ tự làm đồ ăn sáng.

Thoáng nghĩ ngợi, Vũ Phong bèn đi nhanh lên phòng của Ngọc Loan. Anh đưa tay gõ cửa thật khẽ.

- Cốc...cốc...cốc...

Im lặng.

- Cốc ...cốc cốc

Vẫn không có tiếng trả lời. Vũ Phong bèn vặn nắm cửa đi vào, cũng may Ngọc Loan không khóa cửa từ bên trong. Trong lòng Vũ Phong dâng lên cảm giác được Ngọc Loan tin tưởng mình như thế thì hãnh diện vô cùng. Anh bước vào thấy Ngọc Loan vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, liền nghĩ đến việc hôm qua cô bị rơi xuống hồ, hoảng hốt bước đến xem xét.

Mặt Ngọc loan trở nên trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi, môi khô lại. Vũ Phong bèn đưa tay lên trán cô, cảm thấy một luồng nóng ập vào tay mình.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 6.2

31. Chương 6.2

Không nghĩ ngợi nhiều, Vũ Phong lập tức đi lấy một thau nước ấm mang đến, nhúng khăn lau mồ hôi cho Ngọc Loan. Anh lo lắng nhìn vẻ mặt xanh xao trắng bệch của Ngọc Loan mà lo lắng không ngừng. Đắp khăn mãi mà vẫn chưa thấy cô hạ sốt, Vũ Phong lo lắng bèn lay người cô gọi khẽ.

- Ngọc Loan, tỉnh dậy đi....

Đang mơ màng màng, Ngọc Loan bị ai đó lay người, cô mệt mỏi mở mắt ra. Hai rèm mi nặng trĩu, nhìn mãi mới nhận ra gương mặt của Vũ Phong.

Thấy Ngọc Loan đã tỉnh, Vũ Phong bèn nói:

- Em sốt cao lắm, mau ngồi dậy thay đồ, anh đưa em đi bác sĩ.

Vũ Phong nói xong thì tính đỡ Ngọc Loan ngồi dậy nhưng...

- Đứng, em uống thuốc là khỏi thôi – Ngọc Loan chụp tay Vũ Phong lại lắc đầu từ chối – Giám đốc bệnh viện là bạn của ba em, nếu em nằm viện ba em nhất định sẽ biết.

Ở gần nhà họ, chỉ có một bệnh viện lớn đó mà thôi, nhưng nếu đi nơi khác, sẽ khá xa, Ngọc Loan không muốn Vũ Phong vất vả phải đi đi lại lại từ công ty đến bệnh viện rồi về nhà như thế.

- Em sốt như vậy, sao lại có thể không đi bệnh viện – Vũ Phong cau mày hỏi.

- Nếu ba em biết, sẽ không để yên cho Hà Trang đâu. Anh nghĩ là ba em dễ bị gạt như vậy hay sao – Ngọc Loan vẫn từ chối .

Vũ Phong thấy Ngọc Loan nói có lý, nhưng bảo anh nhìn cô như thế này thì....vả lại anh chưa từng rơi vào hoàn cảnh thế này, bèn khổ sở hỏi:

- Vậy bây giờ anh phải làm sao.

- Nấu cho em chút cháo đi. Em ăn xong thì uống thuốc, một lát sẽ khỏi thôi .

- Ừ, anh đi làm ngay, em nghỉ chút đi nha – Vũ Phong thay cho Ngọc Loan cái khăn ấm mới rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Đi xuống dưới bếp, anh lúng túng vô cùng, không biết nên bắt đầu từ đâu. Dĩ giúp việc phải đến trưa mới đến, nếu gọi đi đến bây giờ cũng phải mất 20 phút. Cho nên Vũ Phong quyết định tự mình đi nấu, nhưng trước tiên anh phải....

- Ngọc Loan....

Cô khẽ mở mắt khi thấy Vũ Phong gọi mình.

- Em dạy anh cách nấu cháo có được không – Vẽ mặt Vũ Phong có chút xấu hổ, gãi gãi đầu ấp úng nói.

Nhìn bộ dạng của Vũ Phong, Ngọc Loan không khỏi buồn cười, cô bèn cố gắng ngồi dậy bảo:

- Anh lấy bút đi, em đọc cho anh ghi.

Vũ Phong bèn vội vàng lấy giấy bút ghi chép cẩn thận lời Ngọc Loan dạy.

- Em chờ tí nha, anh đi nấu nhanh rồi mang lên cho em. Không phiền em nữa đâu, em ngủ tiếp đi

Nhìn Vũ Phong lật đặt đi ra, Ngọc Loan khẽ cười, trong lòng cảm thấy bớt một nhọc nhằn, cô lại chớp mắt, hy vọng sẽ mau khỏe lại.

Vũ Phong đang nấu cơm thì có tiếng cửa vang lên, anh nhìn nồi cháo đang khuấy dở, có chút bức bối. Nhưng sợ tiếng cửa khiến Ngọc Loan tỉnh giấc nên đành tắt bếp, tháo tạp dề ra mở cửa.

Người đứng bên ngoài là Hà Trang.

Vừa thấy Vũ Phong, Hà Trang đã lao vào lòng anh, ôm chặt nức nở gọi:

- Vũ Phong, Vũ Phong, em nhớ anh lắm.

Đã lâu rồi hai người không ở bên cạnh nhau thế này, bây giờ Hà Trang lại ở bên cạnh anh thế này, Vũ Phong cũng không muốn chiến tranh với cô nữa. Anh cũng giang tay ôm lấy Hà Trang.

- Vũ phong, em sai rồi, anh tha lỗi cho em nha. Em yêu anh, mấy ngày nay không ngày nào em không nhớ anh – Hà Trang ngẩng mặt nũng nịu nhìn Vũ Phong nói, hai mắt cô ta ầng ậng nước mắt khiến Vũ Phong xiêu lòng.

Lại nhớ đến những lời Ngọc Loan nói:” Chính vì yêu anh nên cô ấy mới ghen” Quả thật là nếu như thấy cô ấy tay trong tay với một người đàn ông khác, có lẽ anh cũng sẽ nổi nóng như vậy thôi. Nghĩ đến đây, quả thật anh cũng đã không còn giận Hà Trang chút nào nữa, giờ cô lại nhận sai, lại dùng giọng nói mềm dịu như thế, làm lòng Vũ phong trở nên vui vẻ.

- Được rồi, anh không giận nữa. Anh hiểu em đã chịu nhiều áp lực và khó chịu. Sau này anh sẽ bù đắp cho em có được không?

- Ừ hm ...- Hà Trang ngoan ngoãn gật đầu – Mấy ngày nay, người ta không được ở bên cạnh anh rồi.

Hà Trang dúi dụi đầu vào lòng ngực của Vũ Phong khiến cho cả người anh nóng bừng lên, anh nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi Hà Trang, cô liền nhanh chóng vòng tay ôm lấy cổ anh, hôn đáp trả.

Hai người họ cuồng quýt ôm nhau hôn cuồng nhiệt, vùi dập cho những nỗi nhớ mấy ngày qua giập vỡ.

Nghe tiếng chuông cửa, Ngọc Loan mở mắt. Cô không biết là ai mà gọi cửa nhà cô sáng sớm như vậy, cô sợ người gọi cửa là ba mình, sợ ông lo lắng cho cô nên mới đến sớm như thế, nên vội vàng ngồi dậy. Ngọc Loan lau mặt mũi, cố tỉnh táo lại, buộc tóc gọn gàng, cố hết sức đi xuống dưới nhà. Không ngờ cô mới xuống được một nửa cầu thang thì cảnh tượng đã đập trước mặt cô. Cô ngồi phịch xuống đất, răng cắn chặt môi cố kiềm nén tiếng bật khóc.

Chợt nhớ đến nồi cháo, Vũ Phong đẩy Hà Trang ra nói:

- Ngọc Loan bị ốm rồi, anh phải nấu cháo cho cô ấy.

- Nấu cháo á – Hà Trang kinh ngạc kêu lên.

- Ừ ...- Vũ Phong gật đầu rồi đi xuống bếp, tiếp tục nấu nồi cháo dở dang của mình

- Nhưng anh đâu có biết nấu – Hà trang bèn đi theo xuống bếp hỏi.

- Ngọc Loan đã viết công thức sẵn rồi, anh chỉ việc nấu thôi – Vũ Phong chìa tờ giấy mà anh đã ghi lại công thức cho Hà Trang xem.

Hà Trang nhìn thấy Vũ Phong lui cui nấu cháo, trong lòng có chút khó chịu vô cùng Cô không thích anh vì người con gái khác mà tận tụy như thế, nhất là người đó lại là Ngọc Loan. Nhưng cô biết, mình và Vũ Phong mới vừa làm lành, không thể cứ lại cãi nhau với anh như thế.

Cô bèn giả vờ lại gần nhìn nhìn, thấy Vũ Phong nêm tới nêm lui bèn nói:

- Hay là để em giúp anh nấu cho. Dù sao, thì em nấu ăn vẫn giỏi hơn anh.

- Cũng được, em nấu giúp anh đi – Vũ Phong suy nghĩ rồi gật đầu, đứng tranh ra để Hà Trang nấu giúp.

Hà Trang niềm niềm một hồi rồi gật đầu bảo:

- Vừa ăn rồi, anh mau lấy tô lại đây để em múc cháo rồi bê lên cho Ngọc Loan.

Vũ Phong bèn làm theo lời cô ta.

- Anh giúp Ngọc Loan ăn hết cháo đi. Em chờ anh ở đây, hai chúng ta cùng đi ăn sáng nha – Hà Trang dùng giọng ngọt ngào bảo.

- Được rồi, vậy em ở đây chờ anh, anh giúp Ngọc Loan ăn cháo xong rồi xuống .

Nói rồi Vũ Phong bê tô cháo đi lên trên lầu.

Ngọc Loan ăn hơn nửa tô cháo rồi nói:

- Em no rồi, không ăn nữa đâu.

- Vậy anh lấy thuốc giúp em – Vũ Phong bèn đứng lên đi lấy thuốc.

Thấy Ngọc Loan uống thuốc xong, Vũ Phong bèn nói:

- Em nằm nghỉ cho khỏe đi. Anh đi làm đây, có gì thì gọi điện thoại cho anh.

Ngọc Loan ngoan ngoãn gật đầu, rồi nằm xuống nhắm mắt quay người , xoay lưng lại Vũ Phong. Khi tiếng đóng cửa vang lên, những giọt nước mắt của Ngọc Loan lần lượt trào ra, nói hồi lâu dài thắm ướt mặt gối.

Vũ Phong để lại tờ giấy dặn dò dì giúp việc chăm sóc cho Ngọc Loan. Đến trưa, dì giúp việc thấy cháo trong nồi còn nhiều bèn hâm lại rồi múc đem lên cho Ngọc Loan, nhưng trước khi bưng lên theo thói quen nấu nướng, dì ném thử. Vừa ném vào, vôi vàng phun ra rồi thoảng thốt kêu lên:

- Mặn quá.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 6.3

32. Chương 6.3

Ngọc Loan đang ngủ, cô cảm nhận một bàn tay mát lạnh đang áp vào trán cô, giúp cô vuốt đi những sợi tóc tơ rơi trên mặt trần đầy yêu thương. Cảm giác mát lạnh của bàn tay đó khiến cơn nóng trong người cô dịu lại, cô cố đưa mặt áp vào bàn tay đó trong mơ màng. Nhưng rồi cô cảm thấy có điều gì đó không đúng, bàn tay này không giống như bàn tay của Vũ Phong, Ngọc Loan khẽ mắt ra. Người ngồi trước mặt cô là Tùng Quân.

Ngọc Loan giật mình toan ngồi dậy và gọi khẽ:

- Anh Tùng Quân, sao anh lại ở đây.

Nói gì thì nói, dù chỉ là trên danh nghĩa thôi, nhưng thân phận cô là người đã có chồng, sao có thể cùng một người đàn ông khác ở chung một phòng như vậy.

- Còn có mình nữa nè – Tú Quyên từ phía sau lưng Tùng Quân lú đầu ra tươi cười với cô.

- Đứng vội ngồi dậy, em cứ nằm đi – Tùng Quân không để ý lắm đến thái độ của cô, anh chỉ lo việc cô bệnh nên nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Ngọc Loan lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, dù gì người giúp việc cũng ở bên nhà Vũ Phong mà ra, nếu chẳng may có gì, cô sợ rằng danh dự của mình sẽ bị tổn hại. Bây giờ có cả Tú Quyên cô có thể yên tâm được rồi. Cô từ từ nằm xuống rồi nhìn hai người bạn họ hỏi:

- Sao hai người lại ở đây?

Tùng Quân đã đứng dậy nhường chỗ cho Tú Quyên và cô trò chuyện, Tú Quyên liền ngồi xuống bên cạnh cô nói:

- Hóa ra công ty mình làm thuộc chi nhánh của công ty anh Tùng Quân. Mình bây giờ coi như là quạ dựa thể công được thăng chức, cho nên định rủ Loan tối nay đi ăn tiệc để chúc mừng thì được dì giúp việc cho hay là Loan bị bệnh nên cùng anh Tùng Quân đến đây luôn.

- Cám ơn hai người đã đến thăm em – Ngọc Loan nhìn hai người bọn họ cố gắng cười.

- Vũ Phong để mặc em ốm thế này à – Tùng Quân nhìn cô hỏi với ánh mắt trách móc.

- Em chỉ bị cảm chút thôi mà, đâu có gì nghiêm trọng. Anh ấy còn phải đi làm, sao có thể ở nhà chăm sóc em mãi được – Ngọc Loan bèn giải thích – Sáng nay anh ấy nấu cháo cho em uống thuốc rồi mới đi làm đó, công ty Vũ Phong cũng bận nhiều việc lắm.

- Uhm...- Tùng Quân không hỏi gì thêm chỉ gật đầu mà thôi, nhưng Tú Quyên thì lại lên tiếng bất bình.

- Bận gì mà bận, rõ ràng sáng nay mình thấy anh ta với Hà Trang

Ngọc Loan vội vàng nắm lấy tay Tú Quyên lay nhẹ nhắc nhở là có Tùng Quân đang ở đây. Tú Quyên tức giận nhìn cô trách móc một cái rồi im lặng.

Tùng Quân thấy cử chỉ của hai người như vậy nhưng giả vờ như không nhìn thấy, mỉm cười nhẹ với cô hỏi:

- Em thấy trong người thế nào, đã đỡ hơn chưa.

- Lúc sáng em đã ăn cháo và uống thuốc rồi, lúc này dì cũng đã đem cháo và ấy thuốc cho em rồi nên bây giờ em thấy khỏe hơn rất nhiều – Ngọc Loan đáp rồi hỏi – Hai người đã ăn cơm trưa chưa.

- Vẫn chưa – Tùng Quân trầm giọng đáp rồi vỗ vai Tú Quyên – Thôi anh và Tú Quyên về đây, để em nghỉ ngơi cho khỏe.

- Cám ơn hai người đã tới thăm, mau đi ăn cơm đi, trưa rồi – Ngọc Loan gật đầu rồi nhìn hai người thúc giục.

- Giữ gìn sức khỏe, mai anh và Tú Quyên lại ghé thăm em – Tùng Quân nhìn cô dịu dàng bảo.

Ngọc Loan chỉ cười chứ không đáp nhìn hai người quyến luyến cho đến khi không gian chỉ còn lại một mình cô.

“Bận gì mà bận, rõ ràng sáng nay mình thấy anh ta với Hà Trang” câu nói còn bỏ dở của Tú Quyên vang vọng bên tai của cô. Ngọc Loan khẽ nhắm mắt lại, miệng nở nụ cười mà nước mắt lại chảy ra, cô hòng cô khô đắng. Cô biết chứ, cô biết họ ở bên nhau chứ, chính tại cô còn nghe họ hẹn nhau mà. Nhưng cô có thể làm được gì đây, cô không là gì hết, càng không có tư cách ghen tuông.

Cũng không thể từ chối chén cháo mà Hà Trang đã nấu. Chén cháo đó rõ ràng mặn như thế, nhưng cũng không bằng vị đắng ở trong lòng cô.

Vũ Phong vừa kết thúc buổi họp thì nhận được tin nhắn của Hà Trang: “Anh xong chưa, em đói bụng gần chết rồi”. Vũ Phong bèn gọi cho Hà Trang bảo:

- Cuộc họp vừa kết thúc. Em cứ gọi món trước đi, anh sẽ đến ngay.

- Nhanh lên nha, em chờ anh đến đó – Hà Trang nói giọng nũng nịu ngọt ngào khiến Vũ Phong thấy vui vẻ trong lòng.

Anh cúp điện thoại định đứng lên đi đến gặp Hà Trang thì nghĩ đến Ngọc Loan bèn gọi điện thoại hỏi thăm dì giúp việc.

- Ủ, bớt sốt rồi. Xem ra cũng đã khỏe lại rồi – Dì giúp việc bèn kể rõ bệnh tình của Ngọc Loan cho Vũ Phong nghe – Buổi tối có thể ăn cơm được rồi.

- Vậy dì hãy giúp con nấu mấy món ngon ngon để cô ấy ăn cho ngon miệng nha dì – Vũ Phong ân cần căn dặn.

- Haiz, dì sợ mình nấu không hợp miệng cô ấy – Dì giúp việc chép miệng than.

- Là sao hả dì – Vũ Phong cảm thấy hơi kì lạ, bình thường Ngọc Loan cũng không kén ăn, mấy món của dì nấu cũng rất ngon, Ngọc Loan ăn rất ngon miệng mà.

- Chắc là vì bị sốt nên khẩu vị có chút thay đổi. Nồi cháo con nấu mặn đến như vậy mà con bé cũng ăn hơn nửa tô. Con nói xem, tối nay nấu cơm, dì có nên nêm ăn một chút hay không? – Dì giúp việc thở dài đáp, bà cũng sợ nêm mặn quá thì vũ Phong không ăn được, nhưng chẳng lẽ lại phải nấu hai lần hay sao?

Vũ Phong gần như chết đứng khi nghe dì nói, ánh mắt anh tối sầm lại, ánh mắt màu đen vì thế mà càng trở nên khó hiểu. Im lặng một lúc, Vũ Phong mới nói:

- Dì cứ nấu như bình thường là được rồi ạ.

- Dì biết rồi – Được lời của vũ Phong, dì giúp việc vui mừng thoát khỏi được một tình cảnh nan giải bèn vui vẻ đáp rồi cúp máy.

Hà Trang vui vẻ chọn món ăn rồi chờ Vũ Phong đến. Hôm nay tâm trạng cô vô cùng tốt. Thứ nhất là có thể làm lành với Vũ Phong, thứ hai....cô nhớ lại cái lúc cô cố tình lẫn lộn muối và bột ngọt khi nêm nếm. Sau đó giả vờ nếm thử xem có vừa ăn hay không rồi múc ra đưa Vũ Phong đem lên cho Ngọc Loan, còn căn dặn Vũ Phong phải đích thân dứt cháo cho Ngọc Loan ăn. Cô biết tính Ngọc Loan, cháo là do Vũ Phong nấu, Vũ Phong lại đích thân dứt cô ăn, chắc chắn Ngọc Loan sẽ ngoan ngoãn mà nuốt vào.

Nghĩ lại, cô cảm thấy mình có chút quá đáng với Ngọc Loan, nhưng cô không thể làm gì khác được. Cô yêu Vũ Phong, cô không muốn mất anh. Nếu như Vũ Phong thích cô ngay từ đầu, cô sẽ không có gì lo sợ hết. Nhưng vì Vũ Phong thích cô thông qua cái lắc tay đó, cho nên cô rất sợ một khi biết được sự thật, Vũ Phong sẽ không còn yêu cô nữa. Mà Ngọc Loan lại có thể nói với Vũ Phong bất cứ lúc nào về sự thật năm xưa, cho nên trước khi Vũ Phong biết được sự thật, cô phải khiến cho Vũ Phong yêu cô tha thiết, cô phải trói buộc anh để anh mãi mãi không rời xa cô được. Cô cũng phải để cho Ngọc Loan biết, cô ấy mãi mãi không thể lấy Vũ Phong ra khỏi tay của cô được.

Nồi cháo kia chỉ mới là một cảnh báo mà thôi. Dù có phải dùng thủ đoạn nào, cô cũng sẽ làm để có được Vũ Phong.

Đang nghỉ ngơi, Hà Trang thấy Vũ Phong đang bước vào, cô tươi cười hớn hở quấy tay với Vũ Phong. Nhưng cô không để ý đến sắc mặt đang trầm xuống đầy giận dữ của Vũ Phong.

Nhìn bàn đồ ăn được bày đầy trước mặt, Hà Trang dùng giọng nhõng nhẽo hờn trách Vũ Phong:

- Sao anh đến trễ quá vậy, em đói sôi cả ruột rồi.

Vũ Phong không đáp lời cô mà chỉ giương mắt nhìn chăm chăm Hà Trang. Anh muốn nhìn thật kỹ gương mặt của cô xem có sự thay đổi nào hay không. Tại sao cô lại khác với một Hà Trang mà anh biết đến thế. Hay là vì anh chưa bao giờ thật sự hiểu con người của cô ấy, để đến bây giờ mới nhận ra.

Thấy Vũ Phong cứ nhìn mình chăm chăm như thế, Hà Trang rất ngạc nhiên, cô cúi nhìn mình một lượt rồi mới ngẩng lên nhìn Vũ Phong hỏi:

- Sao thế? Sao tự nhiên lại nhìn em chăm chăm như thế vậy.

- Tại sao phải làm như vậy – Vũ Phong nhíu mày nhìn Hà Trang vặn hỏi.

- Anh nói gì, em không hiểu – Linh tính mách bảo Hà Trang chuyện nồi cháo Vũ Phong đã biết, nhưng cô cố tỏ ra thần nhiên không hiểu.

- Là em cố ý bỏ muối vào nồi cháo đúng không? – Vũ Phong không vòng vo nữa, anh vào thẳng vấn đề.

- Ý anh là sao – Hà Trang ngang ngạnh hỏi.

- Nồi cháo đó, anh đã nêm rồi, cho dù em có nêm nếm lại cho ngon hơn đi chăng nữa thì làm gì có thể mặn đến thế.

- Có thể là do em lỡ tay hay nhầm lẫn đường với muối hay bột ngọt thì sao. Em chỉ là có ý tốt thôi mà , sao lại có thể nghi ngờ em như thế – Hà Trang giả vờ bật khóc rồi oán trách.

Nhưng Vũ Phong một chút giao động cũng không có, anh buông ra một câu:

- Anh nhớ rõ lúc đó em đã nêm lẫn cuối và bảo : “ Vừa ăn rồi”, sau đó bảo anh đích thân dứt cho Ngọc Loan ăn nữa mà.

- Đúng là em đã ném vừa ăn rồi, biết đâu là Ngọc Loan cố tình nói như vậy.
- Là dì đã nói với anh chứ không phải Ngọc Loan.
- Vậy thì chắc chắn là do cô ấy giở trò rồi.
- Tại sao Ngọc Loan phải làm như vậy chứ – Vũ Phong thật không hiểu tại sao đến phút này rồi mà Hà Trang vẫn không chịu thừa nhận – Cô ấy nghĩ anh là người nấu nồi cháo đó mà, vậy thì giở trò để làm gì
- Không đâu, cô ấy biết em nấu nồi cháo đó – Hà Trang trong lúc rối trí đã nói ra một điều bất ngờ – Lúc anh và em hôn nhau, cô ấy đứng trên cầu thang, đã thấy tất cả, cô ấy biết em nấu nồi cháo đó. Cho nên mới cố tình làm cho cháo mặn và khiến anh nghi ngờ em có dụng ý xấu.

Vũ Phong sững sờ khi nghe Hà Trang nói, anh không ngờ Ngọc Loan đã chứng kiến hết mọi việc từ đầu đến đuôi mà vẫn không nói bất cứ lời nào cả. Anh đã từng hứa với cô, một khi cô vẫn còn mang danh là vợ anh, thì anh tuyệt đối không được cùng với người con gái khác thân mật ngay trong ngôi nhà hai người họ đang sống.

Vậy mà anh lại cùng Hà Trang ôm hôn nhau như thế. Tim của anh không ai bóp mà đau, đau đến quận thắt cả lên.

- Cả ngày hôm nay, đến xuống giường đi vệ sinh, cô ấy còn nhờ dì dìu nữa thì làm sao bỏ muối hại em được. Mà dì chắc chắn sẽ không làm như thế đâu – Vũ Phong lắc đầu cười đau khổ – Con người em là như thế sao.
- Vũ Phong, không phải đâu....anh nghe em nói đi – Hà Trang hoảng hốt, cô vội vàng níu kéo tay Vũ Phong, mong muốn cầu xin một sự tha thứ, nhưng Vũ Phong đã vượt tay ra khỏi tay cô, đứng lên nói:
- Anh nghĩ chúng ta cần cho nhau thêm một chút thời gian để suy nghĩ.

Nói xong Vũ Phong đứng dậy xoay lưng dứt khoát bỏ đi mặc kệ phía sau là sự réo gọi trong đau khổ của Hà Trang.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 6.4

33. Chương 6.4

Vũ Phong sau khi nói chuyện với Hà Trang xong, anh không đến công ty nữa mà đi thẳng về nhà. Dì giúp việc thấy Vũ Phong về nhà cũng không ngạc nhiên, vì dì nghĩ là Vũ Phong thương vợ, thấy vợ bị bệnh nên thu xếp về nhà sớm, cho nên chỉ nói:

- Ngọc Loan vẫn còn đang ngủ.

Vũ Phong không đáp chỉ đi thẳng lên lầu, nhưng bước chân vừa lên được ba bậc tam cấp thì dừng lại, anh quay đầu hỏi dì giúp việc:

- Dì... cháo mặn thế nào hả dì.

Trong lòng Vũ Phong vẫn mang một hy vọng, Hà Trang không xấu xa đến như thế, anh hy vọng như lời cô nói là do lỡ tay hay nhầm lẫn chứ không phải cố ý. Biết đâu cháo chỉ hơi mặn chứ không đến nỗi như anh nghĩ, bởi vì Ngọc Loan vẫn ăn rất bình thường.

- Con đó, nếu muốn nấu cháo cho Ngọc Loan thì cứ kêu dì đến. Lại tự mình đi nấu như thế, còn không chịu ném lại xem thế nào, cứ thế mà múc ra – Dì giúp việc nhìn Vũ Phong có ý trách mắng – Con xem mặn đến nỗi, dì cảm thấy tiếc một nồi cháo đầy thịt, muốn ném lại cũng không ném được kìa. Không tin con ném lại thử mà xem.

Vừa nói dì vừa chỉ tay vào cái nồi cháo vẫn còn chưa đổ đi mà Vũ Phong nấu. Vũ Phong liền đến ném thử, vừa đưa vào, anh liền phun ra ngay lập tức.

- Mà chẳng hiểu Ngọc Loan vì sao lại có thể nuốt nổi nữa – Dì giúp việc thấy vậy bèn nói thêm một câu khiến cho Vũ Phong lạng cả người.

- Con lên xem cô ấy thế nào.

Vũ Phong cứ thế đi lên phòng Ngọc Loan, cô vẫn còn đang ngủ say. Sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều, không còn xanh xao, ra nhiều mồ hôi nữa. Chỉ có điều.....bình nước anh chuẩn bị cho cô khi khát đã uống cạn từ bao giờ. Nắm tay bắt giắc siết chặt lại.

Anh đi đến bên Ngọc Loan ngồi xuống bên cô, nhìn ngắm gương mặt cô thật kỹ lòng tự hỏi vì sao một người con gái như thế lại chấp nhận yêu anh và hy sinh cho anh nhiều như thế.

Bàn tay bắt giắc muốn vuốt ve gương mặt cô, da cô mềm mại vì đang sốt nên có cảm giác ấm áp vô cùng. Mỗi lần ở bên cô, anh đều cảm thấy bình yên đến lạ kì, anh thích nhìn thấy nụ cười của cô hơn là nét mặt đầy u sầu. Cô luôn là cô gái đáng yêu với nụ cười hồn nhiên, vậy mà nụ cười đó lại bị anh, bị chính sự ích kỷ của anh làm cho biến mất.

- Vũ Phong – Ngọc Loan giật mình tỉnh giấc mở mắt nhìn anh gọi khẽ.

Bàn tay trên mặt Ngọc Loan bỗng trở nên cứng đờ, không biết là nên rút tay lại hay không, thì tay cô đã đưa đến chạm vào tay anh. Áp tay anh sát vào gương mặt của cô hơn, cô đưa gương mặt mình dụi nhẹ vào tay anh.

- Thích thật – Ngọc Loan khẽ mỉm cười, mắt nhắm hờ, reo lên, nhưng sau đó cô nói bằng một giọng luyến tiếc – Đáng tiếc đây chỉ là giấc mơ.

Vũ Phong giống như có một luồng điện chạy vào tim, thôi thúc một cảm xúc kìm nén ẩn giấu trong tim anh từ lâu lắm. Chính bản thân Vũ Phong cũng không biết bản năng thúc giục mình, lý trí bị lu mờ, chỉ còn lại những cảm xúc chân thật của bản thân.

Hương vị nụ hôn bất ngờ của cô ngày hôm qua chợt kéo về giống như một chất kích thích dùng một lần là muốn dùng mãi.

Anh cúi đầu hôn lên môi của Ngọc Loan.

Chỉ là một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn đập nước, như lá rơi theo gió nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Chỉ có điều, môi cô như một chất kết dính, mềm mại đầy hương thơm và quyến rũ khiến ôi anh không thể rời đi. Cuối cùng trở nên tham lam muốn chiếm đoạt, giống như là không đủ, muốn chiếm nhiều hơn nữa. Lưỡi anh lướt nhẹ qua từng kẽ răng của cô, kích thích răng cô hé mở rồi nhanh chóng đi vào bên trong khoang miệng cô.

Bên trong là một khoảng không vừa trống vắng vừa ấm áp, khuyến anh không ngừng ham muốn tìm kiếm, nắm bắt trên chốc chiếc lưỡi mềm mại và đầy ngọt ngào của cô. Cuốn lấy nó, như muốn hòa quyện làm một để lưu giữ mãi hương vị ngọt ngào kia.

Lúc Tùng Quân vuốt ve gương mặt Ngọc Loan, cô đã ước phải chỉ bàn tay đó là bàn tay của Vũ Phong. Rồi khi cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ bàn tay đó, cô cho rằng cảm giác của bàn tay đó chỉ là khát vọng mà cô muốn có. Cho nên muốn níu giữ và luyến tiếc vô cùng.

Nhưng khi Vũ Phong hôn cô, cảm giác hơi thở nóng ấm của anh phủ lên mặt cô, cảm giác bờ môi mạnh mẽ của anh áp trên môi mình khiến cả người cô run lên.

Cô đã biết đây không phải là một giấc mơ.

Là Vũ Phong đang ở bên cạnh cô, bàn tay của anh, hơi ấm của anh, bờ môi của anh.....từng thứ từng thứ một. Chân thật đến rõ ràng, đến độ cô có thể cảm nhận được.

Không biết vì sao Vũ Phong lại hôn mình như thế, chỉ biết thời khắc lưỡi anh cuốn lấy lưỡi cô, cô không muốn suy nghĩ gì nữa. Cô chỉ muốn được cùng anh hòa nguyện, từng tất từng tất trên cơ thể cô, từng hơi thở, từng giọt máu.

Cánh tay cô trượt dài lên cơ thể anh rồi vòng tay quàng lấy, để anh có thể ở bên cạnh cô mãi mãi như thế này.

Vũ Phong cũng cảm nhận được sự đáp trả, sự chấp nhận của Ngọc Loan, anh vòng tay nâng người cô lên để nụ hôn của họ có thể xuất sắc hơn, hai cơ thể có thể hòa vào làm một.

Cho đến khi không khí đã bị hai người nuốt sạch vào bên trong, cả hai mới luyến tiếc rời nhau ra. Hơi thở cả hai dồn dập nghe rõ cả nhịp tim đập mạnh không ngừng vang ra.

Ngọc Loan đỏ cả mặt xấu hổ cụp mắt xuống không dám nhìn Vũ Phong. Vũ Phong khẽ cười, không hiểu sao anh lại thấy thích đáng vẻ thẹn thùng xấu hổ này của cô như thế, anh kéo cô vào lòng mình, để đầu cô tựa vào lòng ngực anh. Tay ôm chặt thân hình mỏng manh như muốn vỡ ra của cô. Khóe môi anh không ngừng nhếch lên nở một nụ cười hạnh phúc đầy mãn nguyện.

Thật lâu sau khi cảm xúc đã dịu lại, Vũ Phong mới lên tiếng:

- Sao em khờ như vậy, tô cháo mặn như vậy mà vẫn ăn.
- Vì tô cháo đó do anh nấu cực khổ mà – Cô thỏ thẻ nói trong lòng anh.

Vũ Phong cảm thấy đau vô cùng, anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đang đặt trong lòng ngực mình, khẽ luồn tay mình vào tay cô siết chặt.

- Em biết mà, nồi cháo là do Hà trang nêm, sao vẫn cứ ăn.
- Nhưng trước đó là do anh nấu.
- Anh xin lỗi. Anh lại làm tổn thương em nữa rồi.
- Chỉ cần anh được hạnh phúc, em chấp nhận chịu mọi tổn thương – Giọng cô vỡ òa ra đáp.

Vũ Phong nhắm mắt, tay anh siết chặt cô hơn nữa vào lòng mình, thầm tự trách bản thân vô cùng. Vì sao lại gây ra nhiều tổn thương cho cô đến thế.

Nằm trong vòng tay của Vũ Phong, Ngọc Loan bỗng cảm thấy mình trở nên yếu đuối vô cùng, bất giác lại tuông ra những lời nói giống như đang làm nũng, lại giống như oán trách:

- Thật ra em đau lòng lắm, đau đến mức không thở được. Nhiều lúc em muốn khóc một trận thật lớn trước mặt anh, mang hết bao nhiêu ảm ức trút ra.
- Vậy thì em hãy khóc hết đi, trút ra hết đi – Vũ Phong đau lòng như xé ruột xé gan bảo.
- Ba em từng dạy:” Đàn ông không được khóc trước mặt phụ nữ. Phụ nữ cũng không được tùy tiện khóc trước mặt đàn ông. Khóc thì chỉ khiến đối phương khó xử mà thôi, chẳng thay đổi được gì cả. Người yêu thương con thật sự sẽ không dễ dàng khiến con khóc, người làm con khóc sẽ không quan tâm nước mắt con rơi như thế nào”. Cho nên em không muốn khóc trước mặt anh, em sợ anh sẽ không quan tâm dù là em khóc thế nào đi chăng nữa, và như vậy, em sẽ đau lòng càng nhiều hơn.
- Ngốc quá, nếu em khóc, anh sẽ quan tâm. Anh sẽ không bỏ mặc khi em khóc – Vũ Phong để trán mình chạm vào trán cô âu yếm, mắt anh nhìn sâu vào mắt cô – Có thể trái tim anh hiện tại chưa hướng về em, nhưng anh sẽ cố gắng, cố gắng cho đến khi anh yêu em. Em có thể chờ anh không? Có thể chờ đến khi đó không?

Cuối cùng cô cũng rơi nước mắt trước mặt Vũ Phong, nhưng không phải nước mắt đau khổ mà là những giọt nước mắt hạnh phúc. Cô cười thật tươi gật đầu.

Cô không muốn hỏi anh, Hà Trang sẽ ra sao Bởi vì cô sẽ chờ, chờ đến khi trái tim anh rung động vì cô.

Giây phút này cô cảm thấy hạnh phúc vô cùng, cô lao vào lòng anh lần nữa, ôm chặt lấy anh, cảm nhận sự chân thật từ cơ thể anh. Cô không hề nằm mơ, lời hứa hẹn của anh là sự thật. Hạnh phúc này cô cầu mong biết bao nhiêu lâu rồi. Hạnh phúc đến nỗi cô nghẹn ngào rơi nước mắt thấm đầy áo anh. Vũ Phong lặng lẽ giúp cô lau nước mắt.

Cô không biết trên thế gian này có tồn tại một tình yêu vĩnh cửu hay không? Nhưng hiện tại, tình yêu của cô trao cho anh, cô chấp nhận chờ anh cho dù năm tháng có qua đi bao nhiêu lâu chẳng nữa.

Không gian xung quanh họ chỉ tràn đầy bầu không khí ấm áp và hạnh phúc.

Tiếng mở cửa đã phá vỡ bầu không khí của hai người , cả hai vội buông nhau ra. Ngọc Loan xấu hổ đỏ mặt nhìn dì giúp việc đang đẩy cửa vào.

Dì giúp việc cũng thấy mình đã phá vỡ phút giây của hai vợ chồng son nên cười giả lã bảo:

- Dì chỉ muốn lên hỏi Ngọc Loan đã khỏe hơn chưa. Tối nay là nấu cơm hay tiếp tục nấu cháo mà thôi. Nhưng mà xem ra tối nay chỉ cần nấu cơm là được rồi. Thuốc tây thuốc bắc gì đó cũng không bằng thuốc của Vũ Phong. Sáng giờ còn thấy xanh xao ra đó, vậy mà chồng về thì đã đỏ hồng rồi, chẳng còn chút dấu vết bệnh tật gì.

Mặt Ngọc Loan đang đỏ bừng bừng thì nghe dì giúp việc trêu như thế càng đỏ bừng hơn nữa, cô xấu hổ kêu khẽ:

- Dì....

- Được rồi, dì đi nấu cơm đây. Hai vợ chồng cứ tiếp tục đi , sớm sanh em bé là được rồi, haha

Dì giúp việc nói xong thì bỏ ra ngoài trong tiếng cười lớn, Ngọc Loan xấu hổ bảo:

- Làm sao đây.

- Thì cứ theo ý dì, sớm sanh em bé là được rồi – Vũ Phong nheo mắt nhìn cô cười trêu.

- Anh còn nói nữa, tất cả là tại anh hết – Ngọc Loan xấu hổ đưa tay dấm nhẹ vào ngực Vũ Phong, nũng nịu trách móc.

Vũ Phong bật cười, ôm lấy cô chiều chuộng đáp:

- Ủ thì tại anh.

Ngọc Loan cảm thấy hạnh phúc vô cùng, cô ước gì mai sau đều được hạnh phúc như thế

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 6.5

34. Chương 6.5

Sáng Vũ Phong thức dậy đã thấy Ngọc Loan lui cui dọn bàn ăn sáng, anh không vui nói:

- Em đang bệnh mà lại thức dậy nấu ăn làm gì? Anh tùy tiện ra ngoài ăn gì cũng được.

- Thức ăn bên ngoài vừa đắt tiền vừa không ngon, lại chưa chắc hợp vệ sinh. Em chỉ làm đơn giản thôi, chẳng vất vả gì đâu – Ngọc Loan nghe anh nói thì quay đầu mỉm cười, đưa tay vệt trán đáp.

- Nhưng em đang bệnh mà – Vũ Phong nhìn cô dịu dàng nói.

- Em hết bệnh rồi.– Ngọc Loan đi đến gần Vũ Phong đáp – Không tin anh thử xem – Cô nắm tay Vũ Phong áp lên trán mình để anh xác định là cô đã hết bệnh rồi, để anh yên tâm.

Thấy Vũ Phong vẫn không nói gì, Ngọc Loan liền nói tiếp:

- Thật mà, em hết rồi. Không còn thấy khó chịu trong người nữa.

- Xem ra...- Vũ Phong bỗng mỉm cười, ánh mắt trở nên tinh quái nhìn cô – Xem ra nụ hôn của anh thật sự rất công hiệu, có thể trị được bệnh của em. Vậy thì lần sau cứ mỗi khi em bệnh, chỉ cần anh hôn em là được rồi.

Ngọc Loan cứ sợ Vũ Phong lo lắng cô vẫn bệnh mà lại không chịu nghỉ ngơi nên trách mắng. Đang sợ anh nổi giận thì không ngờ lại bị Vũ Phong trêu đùa như thế.

Cô đỏ cả mặt, lúng túng nửa muốn trách anh, nửa e thẹn. Bộ dạng của cô lúc này quả thật là rất đáng yêu, Vũ Phong không nhịn được đã kéo cô vào lòng, sau đó nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

Nhưng Ngọc Loan chợt nhớ ra một việc, cô vội vàng đẩy Vũ Phong ra lắc đầu nói:

- Không được, em vừa bị cảm xong, vẫn chưa hết hẳn, lỡ như em lây bệnh sang anh thì sao?
- Hôn qua chẳng phải là đã hôn rồi hay sao. Nếu mà lây bệnh, thì cũng đã lây từ lâu rồi – Vũ Phong bật cười nhìn vẻ lo lắng của cô đáp.
- Vậy không được, anh mau ăn sáng đi rồi uống một viên thuốc chống cảm mau lên – Ngọc Loan nghe vậy thì cuống lên, kéo Vũ Phong ngồi xuống bàn ăn sáng.

Vũ Phong nhìn bộ dạng luống cuống của cô thì lắc đầu cười khở, nhưng trong lòng lại cảm thấy ảm áp. Chưa có ai từng quan tâm lo lắng cho anh nhiều đến thế, kể cả ba mẹ anh. Vũ Phong vừa ăn vừa thấy Ngọc Loan lén lút nhìn mình, nụ cười trên môi cô đọng lại, khiến hai lúm đồng tiền của cô hiện rõ. Mỗi khi anh nhìn cô, cô lại cúi đầu giả vờ ăn sáng, thật là khiến Vũ Phong không nhịn được cười.

Ăn sáng xong, Vũ Phong lên lầu thay quần áo, Ngọc Loan ở lại dọn dẹp bàn ăn. Mới được một lúc, Ngọc Loan đã nghe tiếng Vũ Phong gọi mình, cô tưởng có chuyện gì, vội vã chạy lên.

Không ngờ khi cô lên, Vũ Phong tuy đã thay quần, nhưng vẫn chưa mặc áo khiến Ngọc Loan vừa nhìn thấy cơ thể cường tráng của anh liền lập tức đỏ mặt. Vừa thấy Ngọc Loan, Vũ Phong thản nhiên ra lệnh:

- Chọn giúp anh một cái áo.

Ngọc Loan liền nhìn vào tủ quần áo đã được ủi phẳng và sắp xếp gọn gàng, cô chọn một chiếc áo trắng, cô cảm thấy Vũ Phong rất hợp với màu trắng, đưa cho anh mặc vào.

- Giúp anh cài nút áo.

Ngọc Loan hơi bất ngờ, nhưng cũng vâng lời bước tới gài nút áo giúp anh. Đứng gần Vũ Phong, hơi thở của anh phả lên má tóc của cô, khiến những sợi tóc tơ cứ chạy loạn trước mắt cô. Càng khiến trái tim đập liên hồi của cô đập rộn hơn nữa, tay cô run run cài nút áo anh khiến nó cứ trầy trật mãi mới xong.

Vũ Phong cũng rất nhẫn nại đợi cô cài hết nút áo của mình mà không phàn nàn tiếng nào. Khi cô cài xong, anh lại còn bảo.

- Thắt cà vạt giúp anh luôn.

Tâm trạng Ngọc Loan vừa vui vừa run, cô chọn một chiếc và vạt phù hợp với chiếc áo sơ mi của Vũ Phong. Sau đó nhón chân cận thận vòng qua cổ Vũ Phong, giúp anh đeo vào rồi thắt lại. Xong rồi cô nhìn ngắm thật kỹ, chắc chắn nó không bị lệch thì mới hái lòng gạt đầu.

Vũ Phong liền xách cái vali lên cúi sát tai Ngọc Loan nói:

- Cám ơn vợ yêu, sau này, ngày nào cũng làm phiền em giúp anh thay đồ.

Nói xong Vũ Phong hôn lên trán cô một cái đầy yêu thương giống như những người chồng trước khi đi làm thường âu yếm vợ. Hành động nhẹ nhàng tưởng chừng không có gì của Vũ Phong gần như gây chấn động trong lòng của Ngọc Loan. Cô lặng người nhìn theo bóng Vũ Phong mà vẫn không cất bước theo được.

Tối hôm qua, trong đầu cô cứ xuất hiện lời hứa hẹn của Vũ Phong. Khiến cô cứ loay hoay mãi không ngủ được. Cô nằm đó, nhìn lên trần nhà, trong ánh mắt xuất hiện rất nhiều hình ảnh tương lai của hai người do cô tưởng tượng ra.

Cô đã tưởng tượng, nếu như mai này Vũ Phong đã danh tình cảm cho cô, chấp nhận cô, thì chuyện kết hôn của họ từ giả sẽ chuyển thành thật. Vậy thì cô có thể danh chính ngôn thuận giống như bao nhiêu người vợ khác, ở bên cạnh ngày ngày chăm sóc cho chồng con.

Cô đã nghĩ, người vợ có thể ngày ngày nấu cơm cho chồng, giặt đồ ủi quần áo, giúp chồng chọn lựa quần áo phù hợp là điều hạnh phúc nhất. Nhưng đó cũng chỉ là tưởng tượng của cô mà thôi. Cô cho rằng ước mơ còn cách hiện thực khá xa vời, nào ngờ hôm nay Vũ Phong lại cho cô thực hiện ước mơ của mình nhanh đến vậy.

Lại còn hai tiếng “ vợ yêu” kia nữa, Ngọc Loan khẽ mỉm cười hạnh phúc, cô sẽ trân trọng những phút giây này mãi mãi. Niềm vui sướng này khiến cô muốn chia sẻ cùng ai đó. Cho nên cô lập tức đi dọn dẹp nhà cửa xong xuôi để thời gian rảnh rỗi cùng Tú Quyên tám chuyện, dù sao đến trưa nữa đi giúp việc mới tới.

Ngọc Loan vừa dọn dẹp xong định gọi điện cho Tú Quyên thì nghe tiếng chuông cửa reo, cô liền đi ra mở cửa, nhìn thấy người đứng bên ngoài là Tùng Quân , trên tay anh còn có một làn trái cây to, cô mỉm cười chào hỏi.

- Anh Tùng Quân! Anh đến thăm em à.

Cô chẳng chút khách sáo, đón lấy làn trái cây trên tay Tùng Quân rồi lè lưỡi cười trêu. Tùng Quân cũng chịu thua cô đành bật cười. sau đó trả lời.

- Ủ, em khỏe chưa – Tùng Quân nhẹ nhàng đáp, ánh mắt và lời nói đều chứa đựng sự quan tâm vô bờ.

- Em khỏe rồi, anh xem, em còn chạy nhảy đi lại được thể này mà, hihi

- Sắc mặt của em hôm nay đúng là tốt lên rất nhiều.

Tùng Quân nhìn Ngọc Loan, quả thật cô ngày hôm qua và hôm nay hoàn toàn khác biệt. Hôm nay trông cô tràn đầy sức sống, hoạt bát yêu đời, càng trở nên xinh đẹp và thu hút hơn.

Khi Ngọc Loan bê ly nước lên cho Tùng Quân, anh nhìn cô hỏi:

- Hôn nhân của em và Vũ Phong có thật là tốt đẹp không?

- Có thể nói hiện tại vô cùng tốt đẹp – Tuy hiện thời, cô và Vũ Phong chưa có tiến triển gì nhiều, nhưng cô hài lòng với hiện tại.

- Anh cũng mong là như vậy – Tùng Quân có chút nhíu mày nhìn sắc mặt tươi tắn của cô gật đầu.

Cả hai trao đổi dăm ba câu, cuối cùng Tuàn Quân đứng lên chào ra về.

- Anh phải về thôi, lát nữa công ty anh còn có buổi họp.

- Cũng được. Khi nào rảnh, chúng ta cùng nhau uống nước chuyện trò – Ngọc Loan vui vẻ đứng lên tiễn Tùng Quân.

Nhưng trước khi ra về, Tùng Quân quay đầu nói một câu:

- Anh hy vọng em sẽ được ở bên Vũ Phong. Nếu không...

Tùng Quân bỏ lỡ câu nói rồi ra về, Ngọc Loan đóng cửa lại mà trong lòng thắc mắc vô cùng, không hiểu ý nghĩa của câu cuối ùng Tùng Quân nói là gì.

Đang mãi nghĩ ngợi thì tiếng chuông cửa lại reo lên, cô tưởng Tùng Quân quên cái gì bàn ra mở cửa, không ngờ người bên ngoài không phải Tùng Quân mà là Hà Trang.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 6.6

35. Chương 6.6

Cả hai gương mặt nhìn nhau, nhất thời không ai mở miệng trước. Ngọc Loan thấy Hà Trang đột nhiên xuất hiện vào giờ này. Cô cắn môi một cái rồi quyết định nói:

- Vũ Phong không có nhà, anh ấy đến công ty rồi.

- Mình biết, mình đến đây là để gặp bạn – Hà Trang nhún vai hít sâu một cái rồi đáp.

Ngọc Loan có chút sững sốt, không ngờ Hà Trang lại dám tìm gặp mặt cô như thế, gương mặt cô đành lại, bất đắc dĩ quay người mời cô ta vào bên trong nhà.

- Vào đi.

Hà Trang không đợi cô nói tiếng thứ hai đã len người bước qua cô vào bên trong nhà. Cô ta tự nhiên ngồi xuống ghế như nhà của mình, thản nhiên cởi áo khoát ra ném qua một bên. Ngọc Loan thấy hành động thản nhiên xem nhà người ta như nhà của mình thì khó chịu vô cùng, nhưng đã đến nhà thì là khách. Cho nên cô nhẫn nhịn, cô bước đến, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Ngọc Loan.

- Tìm mình có chuyện gì thì nói đi – Ngọc Loan thấy Hà Trang vẫn chưa chịu lên tiếng thì lên tiếng thúc giục.

Hà Trang nét mặt trầm buồn, ngồi ngay ngắn lại, nhìn Ngọc Loan rồi mới lên tiếng.

- Mình đến để xin lỗi bạn.

Ngọc Loan ngẩng người nhìn Hà Trang, dường như cô không tin vào tai của mình, cô cứ nghĩ, Hà Trang đến để gây sự, nào ngờ phản ứng của Hà Trang lại hoàn toàn khác với những gì cô nghĩ.

- Mình là thật lòng – Hà Trang thấy vẻ nghi ngại của cô bèn nói thêm, ánh mắt thành khẩn nhìn cô.

Ngọc Loan khẽ đưa mắt đi nơi khác, không đáp. Hà Trang đột nhiên thở dài một cái rồi khàn giọng nói:

- Có lẽ tình yêu làm con người thay đổi. Có người thay đổi tốt hơn, có người lại thay đổi theo chiều hướng xấu đi...Mình là một cô gái xấu xa ích kỷ. Tính chiếm hữu của mình lại quá cao, khiến mình đánh mất chính bản thân mình. Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai vì mình làm nhiều việc như Vũ Phong, cho nên mình yêu anh ấy rất nhiều, yêu hơn cả bản thân mình, cho nên mình rất sợ mất anh ấy. Chính vì sợ mất anh ấy, cho nên mình đã bất chấp tất cả để anh ấy thuộc về mình, kể cả đánh mất tình bạn thân thiết nhất.

Hà Trang nói xong mới nhìn thẳng vào Ngọc Loan nói:

- Mình đã đánh mất bạn.

Ngọc Loan có chút bối rối, tình cảm bạn bè thân thiết năm nào lại hiển hiện trong tâm trí của cô, từng nụ cười vui vẻ, từng sẻ chia kỷ niệm.

- Mình vừa ân hận vì những hành động và lời nói của mình với bạn, nhưng cũng vừa sợ mất Vũ Phong vào trong tay bạn. Cho nên trong lòng mình rất mâu thuẫn. Mâu thuẫn vô cùng – Hà Trang hai tay ôm lấy đầu, giọng nói khàn đi thấy rõ, cho thấy sự xúc động bật khóc của cô – Mình cũng không muốn, mình cũng không muốn như thế đâu.

Ngọc Loan bỗng cảm thấy đồng cảm vô cùng với tâm trạng của Hà Trang hiện giờ. Cô hiểu chứ? Hiểu là trong tình yêu luôn có sự ích kỷ, ai cũng sợ phải san sẻ người mình yêu với người khác cả. Cô cũng như vậy.

Nếu là cô, cô cũng muốn độc chiếm Vũ Phong cho riêng mình mà thôi. Cũng sợ mất anh vào trong tay của người con gái khác. Chỉ có điều, cách giữ tình yêu của cô và Hà Trang khác nhau, mỗi người có sự chọn lựa con đường tình yêu cho riêng mình.

- Mình thật sự rất yêu Vũ Phong – Hà Trang đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Ngọc Loan van nài.

- Vậy thì sao? – Mặt Ngọc Loan đanh lại, cô nhìn thẳng Hà Trang hỏi. Cô đã chọn rồi, nếu như hai ngày trước, Hà Trang đến nói với cô những lời này, có lẽ cô thật sự sẽ mềm lòng mà rút lui. Nhưng bây giờ đã không thể nữa rồi. Vũ Phong đã cho cô lời hứa hẹn, một lời hứa hẹn mà cô mong đợi đã từ lâu. Cô không thể buông tay được nữa.

Có lẽ đây cũng là một sự ích kỷ, một sự chiếm hữu, nhưng đây là kết quả của sự đợi chờ mà cô đã bỏ ra bao nhiêu lâu nay, chứ không phải là sự giành giật, hay dùng bất cứ thủ đoạn nào để có được nó. Cho nên cô xứng đáng có được nó.

Hà Trang có lẽ bất ngờ khi Ngọc Loan lại dùng những lời lẽ và giọng nói như thế để nói với cô ta, sau những tâm tình mà cô ta vừa phơi bày ra, cho nên nhất thời không nói nên lời.

Trước khi cô ta nói, Ngọc Loan đã lên tiếng trước:

- Hôm nay Trang đến đây là cố tình nói những lời này để nghe với mục đích gì?

- Mình chỉ là ...- Hà Trang bị Ngọc loan đoán được mục đích của cô ta liền trở nên lúng túng.
 - Chỉ là muốn mình như con ngốc bị bạn tiếp tục lừa dối đúng không? – Ngọc Loan khẽ cười.
 - Không phải đâu.....- Hà trang hốt hoảng kêu lên.
 - Vậy thì là ý gì? – Ngọc Loan nghiêm nét mặt nhìn cô ta, ánh mắt cô cương nghị khiến cho Hà Trang không thể không trả lời.
 - Mình chỉ muốn Loan giữ lời hứa với mình mà thôi.
 - Cô muốn tôi giữ lời hứa nào?
 - Mãi mãi không nói ra chuyện bạn chính là cô gái năm xưa – Hà trang như chỉ chờ có thể bèn nói ra yêu cầu của mình.
 - Từ trước đến giờ mình chưa hề nói ra một lời nào cả – Ngọc Loan buông tiếng, ánh mắt cô nhìn Hà trang một cách khinh bỉ.
- Hóa ra những cảm xúc nãy giờ của cô ta là giả dối. Vậy mà cô xem chút nữa là đồng cảm với cô ta rồi.
- Nhưng biết đâu....- Hà Trang ngập ngừng nhìn cô ái ngại.
 - Biết đâu tôi vì lợi ích của mình , muốn độc chiếm Vũ Phong cho nên nói ra để trói buộc anh ấy có đúng không? – Ngọc Loan nhìn Hà Trang cười nhạt – Dù rất muốn, nhưng xin lỗi, tôi không muốn xếp đồng hạng với loại người như cô.
- Hà Trang trợn mắt nhìn Ngọc Loan, cô ta không ngờ Ngọc Loan vốn hiền lành, giờ lại ăn nói đanh thép như thế, biết giấu người như thế.
- Không phải chỉ mình Trang thay đổi đâu, mình cũng thay đổi – Ngọc Loan khẽ cười nhìn vẻ mặt bất ngờ của Hà trang nói – Nhưng mình thay đổi không phải vì Vũ Phong, mà là vì mình mất lòng tin vào tình bạn.
 - Chứ không phải đây mới là bản tính thật sự của cô à – Hà Trang có chút sợ hãi, giống như cô ta đang bị Ngọc loan đẩy xuống một hố sâu. Cho nên cô ta quyết định bộc lộ hết khả năng vùng thoát.
 - Cô thích xem là thế cũng được – Ánh mắt Ngọc Loan nhìn cô ta đầy giễu cợt, không chút phủ nhận lời cô ta nói.
 - Cô đừng vội đắc ý. Cô tưởng là mình đã nắm được Vũ Phong trong tay. Anh ấy chỉ là đang giận dỗi với tôi và thương hại cô thôi – Hà Trang tức tối đứng bật dậy hét lên.
- Câu nói của Hà trang quả thật là đã kích với Ngọc Loan, cô vẫn biết hiện giờ Vũ Phong là đang áy náy với cô, thương hại cô cho nên mới chấp nhận bên cô như thế.
- Người anh ấy yêu là tôi, cô biết rõ mà. Chỉ một thời gian nữa thôi, anh ấy sẽ trở về bên tôi thôi.
- Ngọc Loan không đáp, bởi vì chính cô cũng không dám khẳng định mình đủ sức để Vũ Phong quên Hà trang, rồi xa cô ấy để trở về với cô.
- Sao cô không trả lời? Cô sợ à.
 - Yêu hay không yêu, là quyết định của Vũ Phong, tôi tôn trọng quyết định của anh ấy.
 - Cô có muốn đánh cá không? Đánh cá để xem Vũ phong cuối cùng thuộc về ai? – Hà Trang đắc ý nhìn sắc mặt của ngọc Loan, cô ta quyết định bước tới.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 6.7

36. Chương 6.7

Ngọc Loan nhìn cô ta chăm chăm với ánh mắt giận dữ khiến Hà Trang có chút hốt hoảng. Vốn nhìn thấy Ngọc Loan hiền lành, chưa bao giờ thấy Ngọc Loan đáng sợ như lúc này, cả người cô ta có chút run rẩy. Nhưng không để cô ta run rẩy lâu, Ngọc Loan đã giơ tay tát mạnh vào mặt cô ta. Hà Trang quá bất ngờ, cô ta không hề có sự chuẩn bị gì nên lao đảo lùi lại vài bước rồi va vào cái ghế phía sau, ngã phịch xuống.

Tay ôm lấy bên mặt bị cái tát của Ngọc Loan làm đỏ ửng lên, tức giận quay đầu nhìn Ngọc Loan, ánh mắt hằn học, miệng nói không nên lời:

- Cô....

- Để mình nói cho Trang hiểu – Ngọc Loan không chút sợ hãi hay hối lỗi, nhìn cô ta phần nộ nói – Vũ Phong, anh ấy là người, không phải là đồ vật, càng không phải là vật sở hữu của mình hay bạn. Anh ấy có cảm xúc của riêng mình, và anh ấy tự làm chủ bản thân anh ấy. Mình không thể điều khiển cảm xúc của anh ấy, Trang càng không thể. Anh ấy yêu ai, và quyết định ở bên cạnh ai, mình sẽ tôn trọng ước nguyện của anh ấy. Cho nên, mình sẽ không đem Vũ Phong ra làm vật đánh cá đâu. Trang bảo, Trang yêu anh ấy, nhưng mà mình khinh thường cái tình yêu đó của Trang. Trang coi anh ấy là gì? Tùy tiện đem anh ấy ra đánh cá, nếu Vũ Phong biết được thì sao đây. Anh ấy chắc chắn sẽ rất thất vọng, rất đau lòng vì câu nói này của Trang.

- Vậy thì cô hãy rời xa anh ấy đi. Trả Vũ Phong lại cho tôi, anh ấy là của tôi. Là của tôi, cô hiểu chưa? – Hà Trang gào thét, lời của Ngọc Loan khiến cô ta tái mặt, quả thật cô sợ hãi nếu như Vũ Phong biết được chuyện cô tùy tiện đem anh ấy ra đánh cá, chắc chắn sẽ rất thất vọng về cô, nói không chừng anh ấy sẽ rời xa cô vĩnh viễn.

- Mình đã nói, nếu anh ấy là của trang thì sẽ mãi mãi là của Trang. Từ trước đến nay, mình chưa hề giành giật Vũ Phong với Trang cả. Mình đã nói, mình tôn trọng ý nguyện của Vũ Phong. Yêu không phải là chiếm đoạt hay sở hữu. Yêu là hy vọng người mình yêu được hạnh phúc. Chỉ cần Vũ Phong hạnh phúc thì dù anh ấy ở bên Trang hay bất kỳ cô gái nào khác, mình cũng đều chúc phúc cho anh ấy. Còn bây giờ, chỉ khi nào Vũ Phong bảo mình tránh xa anh ấy, nếu không dù chỉ là một ngày được ở bên cạnh anh ấy, mình cũng sẽ trân trọng, sẽ cố hết sức để anh ấy được hạnh phúc, được vui vẻ từng phút từng giây. Đó chính là tình yêu của mình dành cho anh ấy, không ích kỷ, không tư lợi, một tình yêu trong sáng.

Hà Trang đứng im lặng không biết phản bác ra sao nữa, cô ta tự nhận tình yêu của cô ta không sánh bằng Ngọc Loan. Nếu như Vũ Phong không phải là một công tử giàu có, không phải chàng hoàng tử trong mơ của biết bao cô gái. Không phải anh đối với cô rất mực chiều chuộng, rất kiên nhẫn, thậm chí luôn nghe theo những yêu cầu vô lý của cô thì có lẽ cô đã rời xa anh từ lâu rồi. Vũ Phong khiến cô rất cảm động, không biết ngoài anh ra, sẽ có bất cứ người đàn ông nào yêu cô như thế, cho nên cô muốn chiếm lấy anh, giữ lấy anh ỉn.

Cô không muốn bất cứ cô gái nào khác ở bên cạnh anh, cô sợ một ngày nào đó anh chán cô, anh sẽ rời xa cô. Cho nên dù phải đánh mất tình bạn này, cô cũng chấp nhận.

Nhưng giờ đây, đối mặt với những câu nói này, lòng cô thấy hổ thẹn vô cùng, cô quả không có tư cách gì yêu Vũ Phong, đừng nói là tranh giành anh. Nhưng mà, dù biết như vậy thì sao, dù cho cô chỉ toàn nhận tình yêu của Vũ Phong thì sao, chẳng phải cô đã cho anh đời con gái mình rồi hay sao? Vậy thì anh nhất định phải là của cô.

Không nói không rằng, Hà Trang ưỡng ngực hất tóc của mình, nhìn Ngọc Loan đầy kiêu hãnh, sau đó thu dọn đồ đạc của mình mà rời đi, sau tiếng đóng sầm cửa lại.

Cánh cửa vừa đóng lại, Ngọc Loan buông mình ngồi xuống ghế thở dốc. Chưa bao giờ cô lại lấy hết can đảm của mình ra như lần này. Cả người phát run lên, quả thật là chưa bao giờ cô dùng giọng nói đanh thép như thế để nói chuyện với người khác cả.

Hà Trang đã đi rồi mà tim cô vẫn còn đập mạnh không ngừng nghỉ, cô không biết, nếu Hà Trang còn ở lại, cô sẽ trụ vững thêm được bao nhiêu lâu nữa.

Nhưng trong lòng, có một cảm giác sợ hãi, có điều gì đó dường sắp xảy ra. Chính cái thấy độ cao ngạo trước khi rời đi của Hà Trang chính là điều cô e ngại. Hà Trang xưa nay chưa bao giờ là cô gái chịu lùi bước hay thỏa hiệp khi muốn có thứ gì đó.

- Reng.....reng....

Điện thoại vang lên làm Ngọc Loan thức tỉnh, cô hít thở thật sâu rồi đưa tay bóc máy. Giọng Vũ Phong vang lên trong điện thoại:

- Công ty có chút rắc rối, có lẽ anh sẽ họp đến tối. Em cứ ăn cơm trước đi, không cần chờ cơm anh đâu. Anh bảo thư ký mua cơm hộp ăn là được rồi.

- Công ty xảy ra chuyện gì vậy? – Ngọc Loan nghe giọng Vũ Phong đầy mệt mỏi, cô lo lắng hỏi.

- Xảy ra vài sự cố, cần phải giải quyết ổn thỏa, nếu không....không có gì đâu – Vũ Phong không muốn cô lo lắng thêm nên chuyển đề tài – Em nhớ ngủ sớm.

- Em biết rồi – Ngọc Loan cũng không muốn quấy rầy Vũ Phong nhiều nên đáp nhanh rồi cúp máy.

Cô ở nhà, đi đứng không yên, trong lòng thấp thỏm, vừa lo lắng việc công ty Vũ Phong xảy ra chuyện, vừa lo cho bao tử Vũ Phong. Anh rất kén ăn, cơm văn phòng bên ngoài dù ngon mấy cũng ăn rất ít, buổi trưa miễn cưỡng ăn qua loa, thường thì buổi tối đi tiếp khách, anh cũng ăn qua loa, nhưng về nhà đều muốn ăn cơm nhà. Cho nên cô thường chờ anh về nhà, hâm nóng thức ăn lại cho anh ăn cơm.

Bây giờ xem ra dù có về nhà, cũng không có tâm trạng ăn cơm, bữa trưa ăn cơm hộp, buổi chiều cũng ăn cơm hộp, bao tử Vũ Phong chắc chắn sẽ không chịu nổi. Ngọc Loan suy nghĩ, cuối cùng cô quyết định sẽ nấu cơm chiều rồi mang đến cho Vũ Phong. Sẵn tiện tìm hiểu xem, Vũ Phong đang gặp chuyện gì.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 7

37. Chương 7

Chương 7: Bởi vì yêu

Nhưng cô vừa mới nghĩ đến thì đã có điện thoại gọi, giọng mẹ chồng cô run run bên kia đầu dây.

- Ngọc Loan, ba Vũ Phong đột nhiên ngất xỉu, mẹ đã đưa ông ấy vào bệnh viện rồi. Hiện giờ đang cấp cứu, mẹ không tài nào liên lạc được với Vũ Phong.

Trong lòng Ngọc Loan bỗng thấp thỏm không ngừng, cô nghĩ là xảy ra chuyện thôi, nhưng không nghĩ là nghiêm trọng đến nỗi Vũ Phong tắt luôn cả điện thoại như thế. Bình thường khi họp, anh đều để điện thoại bên ngoài cho thư ký nghe giúp, nhưng hôm nay anh chỉ gọi cho cô thông báo là về trễ thôi rồi tắt điện thoại luôn. Xem ra tình hình khá là nghiêm trọng.

Cô không biết chuyện công ty với chuyện ba Vũ Phong đột ngột ngất xỉu như thế có liên quan nhau hay không? Nhưng giờ phút này, cô biết phải trấn an tinh thần của mẹ chồng cô trước:

- Mẹ à, mẹ đừng lo lắng, ba sẽ không sao đâu. Con lập tức tới ngay, mẹ chờ con chút.

- Con mau đến, mẹ không biết phải làm sao, mẹ sợ lắm, lỡ như ba con có chuyện gì, mẹ biết tính sao đây – Giọng mẹ Vũ Phong run lên đầy nước mắt.

- Con biết rồi, con đến liền đây, mẹ chờ con nha.

Cô vội vàng cúp máy rồi cầm túi xách đi ngay. Khi cô chạy xe đến, còn chưa kịp tháo mũ bảo hiểm ra đã chạy nhanh vào bên trong phòng cấp cứu. Cô thấy mẹ Vũ Phong đang ngồi chấp hai tay cầu khẩn, thấy cô đến vội vàng đứng lên, miễn cưỡng nhìn cô:

- Làm sao đây, ba con đến giờ này vẫn chưa ra, không biết là có chuyện gì nữa.

- Mẹ, chắc là không sao đâu. Mẹ bình tĩnh chờ bác sĩ ra rồi hỏi xem thế nào.

Nói xong, cô dìu bà ngồi xuống ghế, vỗ nhẹ tay lên tay bà trấn an, bàn tay bà vẫn nắm chặt lấy tay cô, lạnh toát. Ngọc Loan để mẹ chồng dựa vào vai mình nghỉ ngơi một chút, trấn an tinh thần hoảng loạn của bà. Đối với một người mẹ, một người vợ thì sức khỏe và tinh thần của chồng và con cái là điều họ quý trọng nhất. Cho nên cô có thể hiểu vì sao bà lo lắng đến thế.

- Mẹ, mẹ đã ăn gì chưa, để con đi mua chút gì ẹ ăn nha – Ngọc Loan nhận ra đã quá giờ trưa rồi, có lẽ là mẹ chồng cô vẫn chưa ăn gì.

- Mẹ không muốn ăn – Nhìn gương mặt lo lắng của bà, bỗng chốc trở nên già nua đầy sự mệt mỏi khiến Ngọc Loan đau lòng, cô nhẹ nhàng khuyên :

- Mẹ, ba nhất định là không sao đâu mẹ. Lát nữa ba sẽ cần mẹ chăm sóc, mẹ mà không ăn gì thì lát nữa làm sao có sức mà chăm sóc ba. Vũ Phong lại bận chuyện ở công ty không có đây.

Mẹ chồng cô nghe vậy, miễn cưỡng gật đầu. Ngọc Loan khẽ cười rồi đi ra ngoài mua đồ ăn cho bà. Lát sau cô trở lại với một hộp vằn thắn trên tay, cô cố ép mẹ chồng ăn, được một chút thì phòng cấp cứu tắt đèn và mở cửa. Cả hai vội vàng bỏ bát vằn thắn xuống rồi lao đến bên bác sĩ:

- Bác sĩ, chồng tôi....

- Tạm thời ông ấy đã qua cơn nguy hiểm rồi, sau này mọi người hãy chú ý một chút, đừng để ông ấy kích động quá.

- Cảm ơn bác sĩ – Cô khẽ gật đầu nói.

Sau đó cô dìu mẹ chồng theo xe đẩy đưa ba chồng cô về phòng bệnh. Mẹ chồng cô vì vui mừng mà vẫn không ngừng khóc. Ngọc Loan phải chạy đi làm thủ tục, còn phải chuẩn bị đồ đạc đưa đến bệnh viện. Tất bật vô cùng, mãi cô mới có thể ngồi xuống nghỉ ngơi.

Mẹ Vũ Phong nhìn cô đầy cảm kích, bà nắm tay cô nói:

- Cảm ơn con, Ngọc Loan. Không có con, mẹ không biết bản thân có làm xuể hay không nữa.

- Mẹ đừng nói như vậy, ba là ba của con, con phải có trách nhiệm chăm sóc ba mà – Cô dịu dàng đáp.

Mẹ Vũ Phong nhìn chồng rồi thở dài một cái rầu rĩ nói:

- Hôm nay ba con nghe được một tin, ông ấy vì quá dỗi tức giận mà bệnh tim tái phát nên mới ngất như vậy.

- Đã xảy ra chuyện gì hả mẹ?

- Chú Vũ Phong, ông ấy.....

Khi Ngọc Loan đến công ty, thư ký nhận ra cô đưa cô đi lên phòng Vũ Phong, cô đã nghe tiếng mắng **** của anh vang ra, không hề giống với tác phong lịch sự thường ngày của mình, cho thấy sự việc lần này vô cùng nghiêm trọng, khiến Vũ Phong cực kỳ tức giận.

Thư ký định thông báo, nhưng Ngọc Loan chặn lại, cô tự mình đi đến gõ cửa. Tiếng Vũ Phong hét lớn:

- Tôi đã nói đừng có làm phiền khi tôi đang họp kia mà.

Ngọc Loan không để ý đến sự giận dữ của Vũ Phong, cô vịn cửa tự ý đẩy vào. Vũ Phong thấy cửa mở định lên tiếng mắng nhưng nhìn thấy cô thì im bặt, hơi thở anh cũng dịu lại.

Ngọc Loan vào phòng thấy 4 vị giám đốc đang mặt mày tái xanh, đang đứng lăm lét nhìn nhau lo lắng trước cơn giận của Vũ Phong. Ngọc Loan thấy vậy bèn bảo:

- Mọi người cũng đói rồi. Mau về nhà tắm rửa ăn cơm, có gì sáng mai vào sớm bàn tiếp.

Mọi người nghe cô nói vậy thì mừng rỡ vô cùng, dù sao thì cô cũng là tổng giám đốc phụ nhân, nhưng cũng phải xem Vũ Phong có đồng ý hay không.

Vũ Phong nghe vậy thì thở dài, mệt mỏi nói:

- Mọi người cũng về hết đi.

- Vâng – Tất cả vội vàng lục tục ra về, ai cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vũ Phong ngã người ra ghế, mắt nhắm nghiền, hai chân mày chau lại thể hiện sự mệt mỏi cùng bất lực của bản thân. Ngọc Loan nhìn anh như vậy thì đau lòng, cô nhẹ nhàng bỏ hộp cơm mà mình chuẩn bị lên bàn rồi tiến lại sau ghế anh, nhẹ nhàng giúp anh xoa bóp.

Vũ Phong im lặng đón nhận sự ân cần của cô, nét mặt có phần thư thái hơn rất nhiều. Mãi một lúc sau, anh mới nắm tay cô, xoay ghế lại kéo cô ngồi trên người mình, để đầu cô ngã vào lòng anh, anh vòng tay ôm lấy cô. Thân thể cô mềm mại, hơi thở cô nhẹ nhàng trầm ổn, ôm vào có cảm giác bình yên. Tóc cô có mùi hương bạc hà, khi anh ngửi vào tinh thần thấy sáng khoái vô cùng.

- Sao em lại đến đây.

- Em lo lắng cho anh. Em đã nghe mẹ nói, ba cũng vì chuyện này mà tức giận, bệnh tim tái phát, đã bị đưa đi cấp cứu.

- Anh cảm thấy bản thân thật vô dụng. Vừa tiếp quản công ty chưa được bao lâu thì đã xảy ra chuyện lớn thế này. Còn khiến ba tái phát bệnh như thế – Vũ Phong vuốt tóc cô, mái tóc cô mát rượi, suông mềm, thật thích.

- Đâu phải lỗi của anh. Là lỗi của chú mà, nếu chú không gây ra sự cố rồi còn ôm tiền bỏ trốn đi thì anh đã không có việc gì rồi – Cô nhẹ nhàng an ủi anh – Bây giờ anh tính sao.

- Công ty đã bị lỗ khá nặng, còn mắc nợ ngân hàng một số tiền rất lớn. Hiện tại vẫn chưa có cách nào giải quyết đồng nợ này, chứ đừng nói đến chuyện khắc phục sự cố lần này – Giọng Vũ Phong sầu não đáp – Sẽ không có ngân hàng nào dám cho chúng ta vay vốn nữa.

- Nếu cuối cùng không giải quyết được thì sao? – Ngọc Loan lo lắng nhìn Vũ Phong.

- Lúc đó...có lẽ phải tuyên bố phá sản – Vũ Phong trầm giọng đáp, Ngọc Loan nghe một sự tuyệt vọng từ lời nói của Vũ Phong, cô đau lòng nói:

- Hay là để em nhờ ba giúp đỡ.

- Đừng, ba em đang ở ngược ngoài, anh không muốn quấy rầy ba. Càng không muốn dựa vào ba chút nào hết – Vũ Phong thẳng thừng từ chối.

- Vậy thì...hay là bán mảnh đất đó đi – Cuối cùng cô cũng lên tiếng đề nghị dự định trong đầu của mình trong suốt quãng đường đến đây.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 7.1

38. Chương 7.1

Vũ Phong nghe Ngọc Loan nói thoáng chút cau mày, anh lắc đầu nói:

- Không được.

- Vũ Phong, anh không còn cách nào khác đâu. Em biết anh không muốn báo công an kiện chú của anh, làm ầm ĩ mọi việc lên nên mới đau đầu tìm cách cứu vãn như thế. Em đã tính hết rồi, dù anh có bán hết tất cả gia sản cũng không thể trả hết được khoản nợ trên đầu. Nhưng nếu bán đi mảnh đất đó, sẽ có khả năng chi trả hơn.

- Anh biết điều đó, nhưng vẫn là không được. Ngọc Loan, mảnh đất đó thuộc về em – Ba Ngọc Loan tuy ngỏ lời cho hai vợ chồng mảnh đất đó, nhưng thực chất, người đứng tên lại là Ngọc Loan, nói thẳng ra, ba Ngọc Loan cho riêng cô. Vũ Phong là chồng cô, có thể sử dụng mảnh đất đó để phát triển kinh doanh, nhưng với điều kiện hai người vẫn là vợ chồng và được sự cho phép của Ngọc Loan, còn nếu như cả hai chia

tay, mảnh đất đó vẫn thuộc riêng mình Ngọc Loan, nếu anh dồn sức đầu tư, cũng có nghĩa là chấp nhận ở bên cô mãi mãi nếu không sẽ mất trắng.

Dù cho Ngọc Loan có ý tốt muốn giúp anh, nhưng là một thằng đàn ông, nếu anh lợi dụng mối quan hệ của hai người mà cướp đi mảnh đất đó thì đúng là quá hèn hạ rồi. Hơn nữa, anh không muốn mất mặt trước ba Ngọc Loan.

Vũ Phong nói nhấn mạnh điều này, Ngọc Loan hiểu ý anh. Cô hiểu, đàn ông có những nỗi mặc cảm, họ không muốn mang danh tiếng là chồng bám sau lưng vợ. Mảnh đất đó là ba cô cho cô, xem như của hồi môn của cô, bây giờ mà Vũ Phong bán nó đi, nếu sau này đồn ra ngoài, sẽ khiến anh mất mặt.

- Vậy bây giờ anh đã vay được bao nhiêu tiền rồi – Cô không muốn ép buộc anh nữa bèn chuyển đề tài.

- Anh đang cho kiểm kê lại tài sản rồi đem thế chấp, hy vọng bên ngân hàng họ sẽ đồng ý cho chúng ta vay sớm. Điều bây giờ anh lo lắng nhất là ba mẹ sẽ ra sao khi hay tin chuyện này. Chuyện của chú đã là đã kích đối với họ rồi – Vũ Phong thở dài sầu não nói.

- Vậy thay vì thế chấp tái sản hiện tại, anh hãy đem thế chấp mảnh đất đó đi – Ngọc Loan cũng lo lắng ba mẹ chồng cô hay tin nhà cửa đất đai mà họ đang sống bỗng bị đem đi đưa thế chấp thì sẽ phản ứng thế nào. Ba Vũ Phong, được bác sĩ dặn, không để bị kích động lần nữa, nếu không hậu quả nghiêm trọng – Chỉ là thế chấp thôi, chứ không phải bán. Sau này chúng ta có thể chuộc lại mà.

- Nhưng mà....- Vũ Phong trầm ngâm lưỡng lự.

- Vũ Phong, coi như là anh đang cho em một lời hứa hẹn đi. Chẳng phải anh đã nói sẽ đón nhận tình cảm của em hay sao? Coi như em dùng mảnh đất để trói buộc anh phải giữ lời hứa đi – Ngọc Loan kiên quyết nói, cô không muốn để Vũ Phong từ chối tiếp.

Trước ánh mắt cương nghị lẫn chân thành của Ngọc Loan, Vũ Phong cảm động vô cùng. Anh nhìn Ngọc Loan bằng ánh mắt yêu thương lẫn cảm kích, mọi điều cô làm đều là nghĩ cho anh. Người con gái như thế lại yêu anh, có phải là phước tu từ kiếp trước mà kiếp này được hưởng của anh hay không.

Vũ Phong chậm rãi đưa tay nâng cằm cô lên, để mắt cô đối diện với mắt anh, để anh có thể nhìn sâu vào đôi mắt đen trong sáng của cô. Cô thuần khiết và đáng yêu biết bao nhiêu. Tay anh khẽ lướt qua bờ môi hồng của cô, môi cô thật mềm và có màu hồng ngọt ngào. Vũ Phong bắt giắc nghiêng đầu hôn lên môi cô.

Ngọc Loan sau một cái run nhẹ, cô khé mắt lại, đón nhận nụ hôn của Vũ Phong. Trong lòng cô vang lên tiếng chuông hạnh phúc, cô muốn từng chút từng chút một đi vào lòng anh. Không cần ồn ào hay vội vã, chỉ giống như mặt nước có hững cơn sóng nhẹ lăn tăn thổi từ từ chảy vào tim anh. Nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cổ Vũ Phong, cô đáp trả nụ hôn của anh, cơ thể tiến sát vào lòng Vũ Phong, cô muốn để anh cảm nhận được nhịp đập của trái tim cô, cảm nhận được tình yêu mà cô giành cho anh.

Vũ Phong cũng gât gao ôm lấy cô, cuồng nhiệt quấn lấy đôi môi cô. Muốn cảm nhận sự mềm mại của cơ thể và làn môi của cô. Cô và Hà Trang rất khác nhau.

Nụ hôn của cô giống như một nụ hoa còn e ấp, không có sự chủ động, khiến người ta không ngừng muốn khám phá và dẫn dắt. Còn nụ hôn của Hà trang lại giống như ngọn lửa chủ động thêu đốt anh, kích thích anh.

Ngọc Loan giống như làn nước nhẹ nhàng, như ánh trăng dịu dàng, ở bên cạnh khiến người ta an tâm. Còn Hà Trang như ánh mặt trời không ngừng thêu đốt mọi góc ngách khiến anh không sao thoát ra được.

Vũ Phong nhẹ nhàng buông Ngọc Loan ra, anh nhìn thấy hai gò má cô ửng hồng e thẹn, làm cho gương mặt cô lúc này trông thật xinh đẹp. Thật khác xa với vẻ chủ động của Hà trang. Vũ Phong khẽ cười hôn lên môi cô cái nữa mới buông cô ra.

Ngọc Loan cười hạnh phúc nhìn hộp đựng cơm mình đem đến bảo:

- Em sợ anh làm việc nhiều sẽ mệt mỏi, ăn cơm hộp sợ không đủ chất, cho nên nấu cơm rồi mang đến cho anh.

Vừa nói xong, cô vừa bày thức ăn trong hộp ra, nhìn màu thức ăn trong hộp thơm ngon và tươi mới khiến người ta thèm ăn ngay. Vũ Phong ôm eo Ngọc Loan nịnh nọt:

- Thơm quá, vợ yêu của anh đúng là tài ba, nấu ăn không thua gì đầu bếp nhà hàng.

Ngọc Loan phì cười đưa tay sờ mũi Vũ Phong khiến anh ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy. Tự nhiên lại sờ mũi anh.

- Em sờ thử xem anh có giống cậu bé Pinocchio mỗi khi nói dối thì mũi dài ra hay không – Ngọc Loan cười đáp.

Vũ Phong bèn nắm lấy tay Ngọc Loan đang sờ mũi mình đưa lên miệng cắn nhẹ một cái rồi bảo:

- Vợ anh, anh nịnh, sao lại bảo là nói dối. Anh nói thật mà, không tin em thử moi tim anh ra xem nó màu đỏ hay màu đen .

Ngọc Loan bị Vũ Phong chọc cười, cô bật cười khúc khích bảo:

- Được rồi. Mau ăn đi. Chắc là anh cũng đói lắm rồi. Nghe bảo anh và mọi người họp cả buổi chiều đến giờ.

Vũ Phong vừa ngồi ăn vừa tấm tắc khen, quả thật Ngọc Loan nấu cơm rất ngon. Anh là người có khẩu vị cao lại là người ăn mặn, chỉ cần nêm nhiều hay ít một chút cũng thành dở. Đến cả món ăn của mẹ và dì giúp việc, anh cũng không thích mấy.

- Tốt nghiệp gần cả năm trời rồi mà ba vẫn chưa chịu cho em đi làm. Cho nên em mới ở nhà tập tành nấu ăn để đỡ buồn. Xem ra đúng là có đất dụng võ – Ngọc Loan chống tay lên cằm nói. Khi cô gần thi tốt nghiệp, Vũ Phong và Hà Trang đang yêu nhau tha thiết, khiến cho cô rất buồn rồi lao đầu vào học tập như điên, khiến cho kinh kỳ của cô bị rối loạn, máu ra nhiều hơn. Mà khả năng tái tạo máu của cô quá chậm, những ngày đó cô giống như người thiếu máu, lúc nào cũng xanh xao nên ba cô rất lo lắng, vì vậy ông không cho phép cô đi làm, ở nhà dưỡng sức, chờ phục hồi máu và sức khỏe.

- Là anh tốt phước nên mới cưới được em – Vũ Phong cười cười bảo.

Ngọc Loan ngồi bên cạnh nhìn Vũ Phong ăn ngon miệng những món ăn mà cô tỉ mỉ nấu, cô cảm thấy rất hài lòng (cho ké một câu nhé, những câu chuyện mà mình dốc sức viết mà được mọi người ủng hộ và cổ vũ nhiệt tình mình sẽ rất hạnh phúc ^^) .

Vũ Phong cũng liên tục gấp thức ăn ngon đút cho cô ăn, khiến Ngọc Loan cảm thấy cô thật sự đang trải qua đời sống hạnh phúc của những cặp vợ chồng mới cưới. Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, Ngọc Loan kể mấy câu chuyện hài vui nhộn khiến Vũ Phong buồn cười đến suýt mắc ghen. Cô khiến anh quên đi những buồn phiền lo âu suốt cả ngày.

Ăn xong cả hai cùng ra về. Ngọc Loan nhắc Vũ Phong ghé bệnh viện thăm ba anh.

Khi hai người họ tới thì ba Vũ Phong đã tỉnh rồi. Ông vừa nhìn thấy Vũ Phong liền đưa tay gọi ngay đến gần.

- Công ty sao rồi – Ông lo lắng, găng gượng hỏi .

- Ba, ba yên tâm đi. Chỉ vài ngày nữa sẽ giải quyết ổn thỏa thôi – Vũ Phong nắm lấy tay ông vỗ về.

- Con đừng gặt ba. Ba hiểu rõ tình hình công ty hơn con, làm sao chỉ vài ngày là có thể giải quyết ổn thỏa được cơ chứ.

Vũ Phong biết không giấu được ba anh, cho nên anh nắm tay Ngọc Loan kéo cô đến trước mặt ba anh nhìn cô từ từ rồi mới quay sang ba nói:

- Tình hình hiện nay đúng là khiến công ty gặp khó khăn rất nhiều. Nhưng con và Ngọc Loan đã bàn với nhau rồi, sẽ thế chấp mảnh đất ở khu quận 7 để vay tiền ngân hàng, giải quyết ổn thỏa chuyện công ty. Cho nên ba cứ yên tâm đi.

Ba Vũ Phong nghe vậy thì nhìn Ngọc Loan, cô khẽ cười gật đầu xác nhận lời Vũ Phong nói:

- Đúng vậy đó ba. Ba cứ yên tâm đi. Công ty là tâm huyết của ba, con và Vũ Phong sẽ không để nó xảy ra chuyện đâu.

- Cám ơn con rất nhiều – Ba Vũ Phong nhìn Ngọc Loan đầy biết ơn, ông biết mảnh đất đó là ba Ngọc Loan cho riêng cô, không ngờ cô lại dễ dàng chấp nhận đem ra thế chấp như thế. Đứa con dâu này, ông hoàn toàn không chọn lầm chút nào. Ông hài lòng gật đầu ngả người xuống gối, nét mặt thanh thản hơn rất nhiều – Vậy ba yên tâm rồi, công ty giao lại cho hai đứa con.

Vũ Phong lúc đầu vẫn không thật sự muốn dùng mảnh đất đó của Ngọc Loan, nhưng khi thấy vẻ mặt lo lắng của ba anh, ông dường như già đi sau cú shock này rất nhiều, cho nên không đành lòng nhìn ông lo lắng nữa mới đồng ý kể sách mà Ngọc Loan đưa ra.

Ra về, anh nắm chặt tay Ngọc Loan nhìn cô nói:

- Cám ơn em rất nhiều. Em quả thật là đã cho anh rất nhiều. Anh không biết phải làm sao báo đáp cho em.

Ngọc Loan bèn ôm lấy Vũ Phong:

- Ngốc quá. Những chuyện em làm cho anh, điều là em tự nguyện, em không cần anh phải báo đáp, chỉ cần anh sống hạnh phúc là được. Bởi vì em yêu anh.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 7.3

39. Chương 7.3

Sáng sớm hôm sau, Vũ Phong ăn sáng xong chuẩn bị đi làm thì Ngọc Loan lên tiếng đề nghị:

- Trưa nay em đem cơm trưa cho anh nha.

Vũ Phong quay lại nhìn cô cười gật đầu, bảo:

- Đem nhiều một chút, ăn cơm cùng anh.

Ngọc Loan nghe vậy thì tươi cười rạng rỡ, rồi nói:

- Vậy trưa nay em qua thăm ba mẹ xong rồi đến công ty.

- Ủ....

Vũ Phong đi rồi, Ngọc Loan liền gọi điện cho ba cô:

- Ba, khi nào ba về vậy ba?

- Ba ngày nữa ba về, có chuyện gì không con gái? – Ba Ngọc Loan dùng giọng nói yêu thương hỏi con gái.

Ngọc Loan cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ba à, nếu sau này con làm ba buồn, ba có trách con không?

- Con gái khờ của ba, dù con có làm gì, ba vẫn sẽ yêu thương con mà .

- Hôm nay con bỗng thấy nhớ ba quá nên gọi điện làm nũng một chút thôi. Ba đi về nhớ mua quà cho con nha, con không làm phiền ba nữa đâu, con cúp máy đây – Cô xúc động trước câu nói yêu thương của ba cô dành cho cô, cô biết, không phải dễ dàng mà ba cô có được mảnh đất đó, ông lại hai tay đem cho không cô và Vũ Phong như thế đủ để biết, tất cả chỉ vì hạnh phúc của cô mà thôi. Không ngờ cô lại mau chóng đem nó đẩy đi như thế. Thật sự cô rất muốn nhờ ba cô giúp cho Vũ Phong, nhưng cô lại sợ động chạm vào lòng tự trọng của anh nên thôi. Vốn định gọi cho ba cô để thông báo việc mình sắp làm, nhưng rồi không đủ can đảm để nói ra bây giờ cho nên cô không dám nói tiếp, đành giả vờ như thế.

Nào ngờ ba cô nghiêm giọng nói một câu:

- Ngọc Loan, con là con gái của ba.

Tay Ngọc Loan cứng đờ, siết chặt cái điện thoại. Không thể không nói ra.

Buổi trưa, trước khi đem cơm đến công ty cho Vũ Phong, Ngọc Loan ghé qua bệnh viện thăm ba Vũ Phong. Vừa thấy cô đến, ba Vũ Phong đã nói:

- Có Ngọc Loan chăm sóc tôi, bà mau đi mua giùm tui kẹo ngậm ho đi.

Mẹ Vũ phong tuy rất thắc mắc chồng mình không bị ho lại muốn mua kẹo ngậm để làm gì, nhưng vốn thương chồng, bà cũng không vặn hỏi nhiều mà chỉ dặn dò Ngọc Loan chăm ông cẩn thận, rồi đi ra ngoài. Bà vừa đi thì ông liền gọi:

- Ngọc Loan.

- Ba, con đây.

- Ba biết hai đứa giấu ba chuyện công ty vì không muốn ba lo lắng mà thôi. Nhưng mà chuyện đã thành ra thế này, ba có thể không lo lắng hay sao. Mảnh đất đó dù đáng giá bao nhiêu vẫn không thể đền bù chi trả cho những khoản nợ đã vay được.

Ngọc Loan cũng chỉ biết, công ty của Vũ Phong đã vay tiền rất nhiều ở các ngân hàng nhằm mục đích đầu tư vào các công trình kinh doanh lớn, nhưng không ngờ tiền lại bị ôm đi bỏ trốn như thế. Chuyện này nếu công khai ra bên ngoài, các ngân hàng lập tức đưa đơn đòi tiền, các công trình đang dở dang cũng lập tức bị đình chỉ. Phải nói công ty sẽ gặp rất nhiều khó khăn, hiện nay đang tạm thời che giấu tìm cách giải quyết, nhưng cùng lắm chỉ che giấu được hai ba ngày mà thôi, không thể kéo dài được.

Cho nên dùng mảnh đất của cô cũng chỉ với mục đích cầm cự tìm lối thoát mà thôi, chứ không thể khắc phục hoàn toàn biến động lần này.

- Vũ Phong cũng vừa tiếp nhận công ty không bao lâu, nếu xử lý không khéo thì chỉ sợ là... – Ba Vũ phong nhìn cô với ánh mắt cầu khẩn nói.

- Ba, con biết, ba sợ Vũ Phong vì biến cố lần này mà bị đả kích đúng không? Ba yên tâm đi, con sẽ cố hết sức để giúp đỡ Vũ Phong – Ngọc Loan bèn trấn an ông – Hôm nay con đã gọi điện cho ba con rồi mới đến đây để thương lượng với ba vụ này, con sợ nói trước mặt Vũ Phong, anh ấy sẽ không đồng ý, mai này anh ấy biết được, sợ là sẽ trách con.

- Vũ Phong là ngựa non hấu đá, cho nên nó không hiểu được đạo lý muốn sinh ắt phải cầu. Con yên tâm đi, cứ lo mọi chuyện, những chuyện sau này ba sẽ gánh vác thay con.

- Vậy con cảm ơn ba.

- Ba phải cảm ơn con mới đúng. Con đã giúp Vũ Phong nhiều như vậy, nếu nó còn không hiểu ra thì thật chẳng xứng là đàn ông.

- Con chỉ là cố gắng hết sức mà thôi, còn thiết phục được họ hay không thì phải dựa vào khả năng của vũ Phong. Nhưng ba yên tâm, dù thế nào con cũng không để Vũ Phong gục ngã đâu – Ngọc Loan cố gắng cười đáp.

- Vậy thì ba yên tâm rồi. Cả đời này của ba làm đúng nhất có một chuyện đó là tìm được một nàng dâu tốt như con.

- Ba, đó là phúc của con – Cô khẽ cười đáp lời ông (phúc cái con khỉ, đời này sai lầm lớn nhất của ông là hại đời con gái người ta thì có)

Sau đó, Ngọc Loan nói rõ cho ba Vũ Phong nghe kể sách mà cô đã bàn với ba mình để giúp đỡ Vũ Phong. Ba Vũ Phong nghe xong tinh thần sáng khoái hẳn ra. Ông cười lớn nói:

- Thật không ngờ cả chuyện này con cũng chuẩn bị luôn rồi, ba đang đau đầu về nó đây. Xem ra óc kinh doanh của con không thua kém ba con là mấy, đúng là cha truyền con nối mà.

- Ba lại cười con rồi.

- Chuyện gì mà hai cha con vui vẻ như thế – Mẹ Vũ Phong từ ngoài bước vào thấy tinh thần chồng mình có vẻ khá hơn rất nhiều thì vui mừng hỏi.

- Mẹ, chỉ là con kể chuyện cười cho ba nghe thôi. Mẹ về rồi, vậy con giao ba lại ẹ. Con đem cơm đến cho Vũ Phong đây ạ – Ngọc Loan bèn lấp liếm đáp.

- Ủ, con đi đi.

Khi Ngọc Loan đến công ty, tâm trạng có vẻ nhẹ nhõm hơn, nếu như kế hoạch của cô thuận lợi, cô có thể âm thầm giúp anh mà anh không biết, càng không chạm vào tự ái trong anh.

Vũ Phong vẫn còn đang họp nên cô ngồi chờ ở phòng của anh. Ngồi một mình hơi thấy buồn nên Ngọc Loan bèn thu dọn cho gọn lại giúp anh mọi việc. Không ngờ khi cô kéo ngăn bàn trong phòng của Vũ Phong, cô phát hiện một khung hình của anh với Hà Trang, trong bức hình, hai người ôm nhau vô cùng thân mật, ánh mắt của anh nhìn Hà Trang đầy yêu thương, lòng cô bất giác thấy buồn vô cùng. Bàn làm việc ở nhà cũng vậy, gần bên phải luôn là nơi Vũ Phong đặt những tài liệu quan trọng.

Cô biết, trước đây là do nhầm lẫn, nhưng tình cảm bây giờ là thật. Bây giờ người mà Vũ Phong yêu là Hà Trang, đây là sự thật không thay đổi. Cũng giống như Hà Trang đã từng nói: Vũ Phong là đang thương hại cô mà thôi. Cô không biết đến khi nào thì Vũ Phong mới nhìn cô bằng ánh mắt như thế. Thời gian không thể trả lời cho cô biết.

Bất giác nước mắt bỗng rơi ra không sao kiềm lại, lòng thấy thật đau xót, dù Vũ Phong hứa hẹn với cô thì sao. Ai chẳng biết, đàn ông luôn có hai lòng, một đằng nói thế này, nhưng đằng khác đã sa vào nơi khác. Nếu như người Vũ Phong yêu là cô, cô tự tin mình có đủ bản lĩnh để anh chỉ nhìn về phía mình mãi mãi. Nhưng tiếc rằng, người Vũ Phong yêu lại không phải là cô, cho nên chỉ cần Hà Trang lao đến, biết đâu Vũ Phong lại rơi vào vòng tay của cô ta.

Vũ Phong đột nhiên bước vào khiến Ngọc Loan lúng túng, cô làm rớt khung hình xuống đất, khung hình thủy tinh lập tức vỡ ra. Ngọc Loan hoảng hốt vội vàng thu nhặt, chẳng may bị thủy tinh cứa vào tay. Tay cô lập tức chảy máu, Vũ Phong hoảng hốt vội vàng lao lại, anh biết cô bị mắc chứng bệnh máu khó đông nên hoảng hốt.

- Chỉ là một vết cắt nhỏ thôi, không nghiêm trọng đâu – Vũ Phong trấn an anh, rồi nhìn Vũ Phong hối lỗi – Xin lỗi, em chỉ muốn giúp anh thu dọn bàn làm việc lại thôi, em không cố ý làm rơi bức hình đó đâu.

- Đừng nói gì hết – Vũ Phong bế bổng cô lên rồi tiến vào phòng nghỉ của mình, vừa đặt cô xuống giường, anh đã cúi đầu hôn cô cuồng nhiệt. Vũ Phong cảm thấy đau khi nhìn thấy cô cầm bức hình của anh và Hà Trang mà khóc. Anh muốn bù đắp cho những tổn thương của cô, muốn xoa dịu trái tim của cô.

Lát sau cô im lặng trong lòng của Vũ Phong, tay anh mân mê mái tóc của cô, vuốt ve gương mặt cô một lúc rồi nói:

- Sau này chỉ để hình cưới của chúng ta thôi.

Ngọc Loan vui mừng, cô gạt đầu trong lòng Vũ Phong, tay ôm lấy anh nhiều hơn.

Nhưng ngay lập tức điện thoại của Vũ Phong reo lên, Vũ Phong lấy ra đưa lên nhìn, hai mày anh chau lại. Ngọc Loan cũng khẽ ngẩng đầu nhìn lên, cô nhìn thấy hai chữ “vợ yêu”.

Niềm hạnh phúc vừa chớm nở bỗng nhiên vụt tan biến.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 7.4

40. Chương 7.4

Vũ Phong nhìn màn hình điện thoại lưỡng lự không biết có nên nghe máy hay không thì Ngọc Loan đã nhổm người dậy quay mặt đi rồi bảo:

- Anh nghe điện thoại đi.

Vũ Phong nhìn Ngọc Loan, anh biết cô đã thấy tên người gọi, ánh mắt anh sa sầm lại, nhồm dậy bước ra ngoài nghe điện thoại. Ngọc Loan ngồi tựa đầu lên hai tay của mình, cuộn tròn như một tảng đá cô đơn và lạnh lẽo, cô muốn khóc, nhưng cũng không muốn khóc, điều này cô vốn đã lường trước rồi mà. Chỉ là tim vẫn cứ thế mà thấy đau.

- Có chuyện gì ? – Vũ Phong sẵn giọng trong điện thoại.

- Vũ Phong em thấy trong người khó chịu quá – Giọng Hà Trang nhõng nhẽo vang lên trong điện thoại với anh, nhưng giọng cô có vẻ khàn đi, đầy sự mệt mỏi.

- Đã uống thuốc chưa? – Vũ Phong có chút thương xót hỏi.

- Chưa .

- Bị bệnh sao lại không chịu uống thuốc – Vũ Phong bắt giác tức giận, anh không hiểu vì sao Hà Trang vẫn mãi chẳng biết cách tự chăm sóc mình như thế. Nếu so với Ngọc Loan, cô chẳng phải là thiên kim tiểu thư gì, gia đình cô cũng chỉ là gia đình bình thường, đủ ăn đủ mặc mà thôi.

- Em không dậy nổi, còn chưa ăn gì thì làm sao uống thuốc – Giọng Hà Trang chứa đầy sự hờn trách – Anh cũng biết em ở có một mình mà.

Vũ Phong bắt giác thở dài. Hà Trang vì muốn được ở bên cạnh anh, cho nên anh đã mua một căn nhà cho cô ở đây. Coi như tổ ấm riêng của hai người, cho nên Hà Trang cũng không cho người nhà cô biết địa chỉ.

- Anh có thể đến đây một chút được hay không? Em rất nhớ anh – Hà Trang vừa cầu khẩn vừa nhõng nhẽo nói tiếp – Nhớ anh đến ngã bệnh luôn rồi.

- Được rồi. Em chịu khó một chút đi, lát nữa anh sẽ đến. Em muốn ăn gì để anh mua cho – Vũ Phong bắt lực thở dài, anh cũng không nhẫn tâm nhìn cô ốm nằm một chỗ không ai chăm sóc như thế.

- Em không cần gì hết, chỉ muốn được gặp anh thôi. Nếu anh đến không chừng em sẽ khỏe lại – Giọng Hà Trang vui mừng reo lên.

- Vậy để anh mua cháo đến cho em, em bệnh nên ăn cháo cho dễ tiêu hóa – Vũ Phong ân cần nói.

- Dạ – Hà Trang ngoan ngoãn nghe lời ngay lập tức.

Vũ Phong tắt điện thoại, anh quay qua nhìn cánh cửa đằng sau lưng mình, Ngọc Loan đang ở bên trong đó, anh không biết tâm trạng của cô thế nào. Vũ Phong cảm thấy thật khó thở, anh đang đứng trước hai người con gái, một người đành đã từng yêu, một người lại yêu anh sâu đậm, cam tâm chấp nhận hy sinh tất cả vì anh. Anh phải làm sao với hai người con gái đáng thương này, là anh đã cắt đứt tình bạn của hai người, bây giờ anh lại làm tổn thương đến tình cảm của cả hai người.

Khi Vũ Phong đẩy cửa bước vào, anh không thấy Ngọc Loan ở trên giường trong lòng có chút hoảng hốt. Vội vã đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm, thấy cô đang đứng trầm tư bên cửa sổ mới thở phào nhẹ nhõm bước đến gần.

Dáng cô đứng trong thật mỏng manh và cô đơn, chiếc váy cô mặc bị gió nhẹ thổi làm rung chuyển, càng khiến sự mong manh của cô nổi bật, giống như chỉ cần một cơn gió mạnh thổi qua cũng sẽ khiến cô bị cuốn bay theo cơn gió. Anh định đưa tay ôm lấy cô , giữ cô thật chặt trong lòng để cô không bị thổi đi thì Ngọc Loan đã lên tiếng:

- Vũ Phong! Anh xem kia, đằng kia có một cái tổ chim.

Vũ Phong liền đưa mắt nhìn ra, anh phát hiện có một cái tổ chim nằm trên góc của căn nhà đối diện. Ngọc Loan bỗng nói tiếp:

- Tuy đó chỉ là một tổ chim nhỏ, chỉ có vài cọng cỏ và những sợi lông nhìn thì có vẻ mỏng manh nhưng lại vô cùng chắc chắn có thể tránh được gió mưa . Để những trứng chim bên trong sẽ rất ấm.

- Đúng là rất ấm – Vũ Phong ôm lấy eo cô, để người cô tựa vào lòng anh, mắt nhìn tổ chim đó theo ánh mắt cô. Anh cho rằng Ngọc Loan đang so sánh hình ảnh tổ chim với cuộc sống của hai người. Tổ chim nhìn

mong manh nhưng rất ấm, còn tổ ấm của hai người nhìn vào rất vững chắc nhưng thật ra rất dễ đổ vỡ. Tổ ấm của hai người không bằng được tổ chim kia cho nên mới nói như vậy – Vậy thì anh sẽ cố gắng thêm chút nữa để em có thể được như những cái trứng kia.

- Không, Vũ Phong, anh nhìn những cái trứng kia kìa. Chúng khác nhau.

Vũ Phong đưa mắt nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện ra một cái trứng sẫm màu hơn những cái trứng kia.

- Là mượn tổ để à – Vũ Phong chau mày lên tiếng hỏi.

Ngọc Loan thở dài một tiếng rồi nói:

- Đúng là như vậy đó. Anh nghĩ xem, con chim mẹ vì sao lại đi đẻ nhờ ở tổ chim khác.

- Là vì nó vô dụng, không thể chăm sóc chim con – Vũ Phong buộc miệng không suy nghĩ nói.

- Anh nói đúng, là vì nó vô dụng. Nó biết bản thân không thể xây nên một cái tổ vững chắc che chở cho con mình. Nó cũng không biết cách ấp trứng, càng không biết cách dạy chim con bay và sinh tồn. Anh nói xem, con chim đó có đáng giận hay không?

- Đúng là đáng giận – Vũ Phong gật đầu.

- Anh nghĩ nó có thương cái trứng chim con nó hay không?

- Anh không biết – Vũ Phong xưa nay không hứng thú với loài chim là bao, nên không có quan sát chúng.

- Nó có thương trứng con nó – Vũ Loan bỗng buông ra một lời khẳng định, im lặng một lúc, cô mới lên tiếng nói tiếp – Vì nó biết bản thân mình quá vô dụng, cho nên mới đi tìm một cái tổ chim khác, một tổ chim mà chim mẹ biết chăm sóc con cái, biết dạy chim con nhận biết mọi thứ, thay vì sinh xong rồi bỏ mặc cái trứng như thế. Nó muốn chim con được hạnh phúc dù phải rời xa chim con.

Vũ Phong thật sự cảm thấy mù mờ, anh biết Ngọc Loan không tự nhiên lại đi nói những điều này, nhất là sau khi Hà trang gọi điện đến như thế.

- Anh đi đi – Ngọc Loan bỗng nhiên lạnh giọng bảo – Mặc dù em không thể khiến anh hạnh phúc, nhưng em có thể chọn cách làm anh hạnh phúc.

- Ngọc Loan – Vũ Phong giật mình hiểu ra điều cô nói.

- Giữ được người chứ không giữ được lòng thì hà tất phải níu kéo, ép buộc – Ngọc Loan xoay người đối diện với Vũ Phong ánh mắt đau buồn nói.

Vũ Phong vội vã ôm lấy Ngọc Loan, anh vội vã phân trần:

- Anh biết, tình cảm giữa anh và Hà Trang không phải một lời nói là có thể chấm dứt. Nhưng mà những lời anh nói với em không phải là tình cảm nhất thời, buộc miệng nói ra, càng không phải một sự thương hại nào khác cả. Mà là những lời thật lòng. Mong em tin anh một chút có được không? Là anh vẫn chưa ỉn đủ tư cách để nói yêu em, chứ không phải trong lòng anh không có em. Cho nên, anh sẽ mỗi ngày để em vào lòng anh thêm một chút, cho đến khi anh có thể nói yêu em.

- Thật sao? Em có thể tin anh không? – Ngọc Loan nhìn vào mắt Vũ Phong, cô muốn biết rõ những lời anh vừa nói là sự thật, nếu như là thật thì đây có lẽ là niềm vui lớn nhất đời cô, chỉ cần trong lòng anh có cô là quá đủ rồi.

- Ngốc à, tin anh đi – Vũ Phong khẽ hôn lên môi của cô một cái rồi cười nói.

Ngọc Loan mừng mừng tủi tủi nép vào lòng anh, cô muốn cảm nhận được nhịp đập của anh, là bình yên hay rối loạn, là chân thành hay giả dối. Và cô chọn tin, cô muốn tin lời anh.

- Hà Trang cô ấy đang bị bệnh, không ai chăm sóc, cho nên cô ấy mới gọi cho anh.

- Vậy anh đi đi....em biết anh sẽ không bỏ mặc cô ấy mà.

- Nhưng mà...

- Em tin anh – Ngọc Loan nhìn thẳng vào mắt Vũ Phong đặt chọn niềm tin của mình vào anh.

Vũ Phong khẽ cười vuốt ve gò má hồng hồng của cô nói:

- Đi cùng anh được không? Dù anh và Hà Trang có chấm dứt, anh vẫn xem cô ấy là bạn. Nhưng từ nay mỗi khi gặp cô ấy, em đều muốn em đi cùng anh. Thứ nhất, vì em là vợ anh, thứ hai, cô ấy đều là bạn của hai vợ chồng chúng ta.

Còn niềm vui sướng nào hơn những lời nói này dành cho Ngọc Loan, cô ôm chặt Vũ Phong vào lòng, trong mắt ngập tràn niềm mơ ước. Cuối cùng cô đã có thể mơ ước được cùng anh bên nhau trọn đời rồi.

Trên đường ra xe, Vũ Phong nắm tay Ngọc Loan không rời, hai người bước ra ngoài trong ánh mắt ngưỡng mộ của nhân viên trong công ty. Ngọc Loan cũng tự hào vì có thể cùng sánh vai với anh như thế.

Khi cả hai vào trong xe, Vũ Phong chìa aty trước mặt Ngọc Loan bảo:

- Đưa điện thoại của em cho anh.

Ngọc Loan không biết Vũ Phong có ý gì nhưng cũng ngoan ngoãn lấy điện thoại đưa cho anh. Sau đó cô thấy Vũ Phong bấm bấm gì đó trên điện thoại của cô và của anh. lát sau Vũ Phong đưa cho cô điện thoại, cô vừa cầm lấy thì điện thoại đã reo lên. Ngọc Loan nhìn thấy trên màn hình của mình hai chữ chồng yêu, cô ngỡ ngàng nhìn Vũ Phong. Anh đưa màn hình điện thoại của mình về phía cô trên màn hình hiện hai chữ “vợ yêu” và nói:

- Từ nay danh xưng này chỉ thuộc về mình em mà thôi. Em cũng vậy, không được dùng danh xưng này với bất kỳ người đàn ông nào khác.

Ngọc Loan hạnh phúc gật đầu. Cô chồm qua người Vũ Phong hôn anh một cái, nhưng đã bị anh bắt được và đáp trả lại cô một nụ hôn cuồng nhiệt.

Cả hai chạy đến tiệm bán cháo mà Hà Trang thích ăn, nhưng chẳng may quán cháo đó lại nghỉ bán. Vòng vòng khu đó lại chẳng hề có tiệm cháo nào cả. Ngọc Loan thấy thay vì mất thêm thời gian chạy đi tìm Hà Trang phải chờ lâu, chi bằng để cô nấu cháo. Vũ Phong thấy vậy cũng hay, bèn gật đầu.

Hai vợ chồng vui vẻ đi đến siêu thị, cùng đẩy xe mua thức ăn, còn lựa ít bánh ăn nhẹ để ăn để Hà Trang có cái ăn khi không có ai bên cạnh chăm sóc cho cô.

Hai vợ chồng rất vui vẻ và hạnh phúc còn đùa giỡn trong siêu thị cứ như thời cả hai vẫn còn là sinh viên thường trêu chọc nhau mỗi khi bên cạnh. Nhiều người nhìn thấy họ như vậy không khỏi thích thú cùng ngưỡng mộ.

Khi đến nhà Hà Trang, đây là khu chung cư tuy không phải là sang trọng, nhưng gia cả cũng không hề rẻ. Người bảo vệ cũng khá quen mặt với Vũ Phong, anh ta biết Vũ Phong với Hà Trang là một cặp, hai người đã từng sống chung như vợ chồng với nhau.

Cả hai ra vào thường xuyên, Vũ Phong lại rất hào phóng thường bỏ cho anh ta rất nhiều tiền. Cho nên anh ta mỗi lần thấy Vũ Phong là vội vàng đến trông giúp xe cho anh. Nhiều khi còn nể mặt anh mà giúp xách đồ lên cho Hà Trang mà không nề hà gì. Hôm nay thấy Vũ Phong xuống xe, đang định chạy lại thì thấy Vũ Phong đi vòng qua bên kia cửa, mở cửa cho Ngọc Loan thì hơi ngạc nhiên.

Anh không phải loại nhiều chuyện, nhưng nhìn quan hệ của Hà Trang và Vũ Phong, cùng sống chung một nhà, tuy không phải Vũ Phong thường xuyên đến đây, nhưng anh ta cũng chưa từng thấy có bất cứ người nào đến tìm Hà Trang. Mà những tình huống thế này chỉ có thể khẳng định là cả hai người này đang lén lút qua lại với nhau nên không để cho ai biết. Không phải là đang vụng trộm thì là thế nào?

Hôm nay không ngờ Vũ Phong lại đến đây cùng một cô gái khá xinh đẹp khác, cô gái này nhìn gương mặt hiền lành vô cùng. Cô còn nhìn anh ta mỉm cười thân thiện chẳng có chút hách dịch cao ngạo nào như Hà Trang. Nói thật thì nếu không vì Vũ Phong, anh ta cũng chẳng thèm đếm xỉa đến Hà Trang làm gì.

Ngọc Loan trông khi chờ Vũ Phong lấy thức ăn khỏi xe, cô đưa tay tết tóc, anh bảo vệ nhìn thấy trên tay cô là chiếc nhẫn giống y như của Vũ Phong, anh ta há hốc miệng kinh ngạc, chẳng lẽ nào Vũ Phong ăn

vụng xong còn công nhiên dẫn vợ đến thăm tình địch. Anh ta đứng ngây như phỗng nhìn Vũ Phong tay xách thức ăn, tay nắm tay Ngọc Loan đi lên cầu thang.

Hà Trang đang nằm trên giường, nghe tiếng chuông cửa, vội vàng sửa soạn đầu tóc lại, hôm nay cô cố tình mặc bộ đồ ngủ gợi cảm nhất của mình, Vũ Phong rất thích cô mặc bộ đồ này. Cô vội vàng chải chuốt lại cho đẹp đẽ, nhưng cũng cố làm cho gương mặt trở nên mệt mỏi giống người bệnh thật sự cốt để lấy sự mủi lòng thương của Vũ Phong.

Cửa vừa mở, Vũ Phong vừa bước vào, Hà Trang đã sáp vào lòng của anh, cô ta dùng giọng nhõng nhẽo nói:

- Sao giờ này anh mới đến. Người ta chờ anh từ sáng đến giờ.

Vũ Phong đẩy Hà Trang ra khỏi người mình, anh cau mày nhìn cô, rồi dùng giọng cáu gắt nói:

- Đã bệnh rồi còn ăn mặc thế nào sao.

Hà Trang không ngờ bị Vũ Phong mắng, cô ta phụng phịu nói:

- Chẳng phải người ta cố tình mặc thế này là để anh ngắm hay sao?

- Đi thay quần áo dài đi, kéo lại bệnh thêm nữa – Vũ Phong lên tiếng dạy dỗ.

- Vũ Phong – Ngọc Loan ở phía sau kêu khê.

Hà Trang giật mình nhìn ra sau lưng Vũ Phong, vừa nhìn thấy Ngọc Loan, cô có chút xấu hổ khi bị Ngọc Loan nhìn thấy bộ dạng của mình, cơn giận bỗng trào dâng trong lòng cô ta.

- Tại sao cô ta lại đến đây – Hà Trang nhìn Vũ Phong gặng hỏi.

Vũ Phong không đáp, chỉ đẩy cửa lớn hơn để Ngọc Loan đi vào. Anh đưa mấy túi thức ăn cho Ngọc Loan rồi ân cần căn dặn:

- Nhà bếp ở phía trong, em đem vào trước đi, anh nói vài câu với Hà trang rồi vào phụ em.

Ngọc loan mỉm cười rồi đi thẳng vào nhà bếp, cũng không buồn nhìn Hà Trang một cái. Hà Trang thấy Ngọc Loan đi vào trong mới lần nữa sà vào lòng Vũ Phong gặng hỏi:

- Chẳng phải anh nói đây là tổ ấm bí mật của chúng ta, không nên để người lạ vào hay sao.

Nào ngờ Vũ Phong lại buông một câu khiến cô ta chết điếng.

- Ngọc Loan không phải người ngoài, cô ấy là vợ anh, cũng là bạn em.

- Em và cô ta không còn là bạn từ lâu rồi – Hà Trang vùng vằng đáp.

Vũ Phong không thèm chấp thái độ đó của cô, anh khẽ khàng bảo:

- Vào phòng thay bộ đồ khác đi. Anh đi tìm nhưng chẳng thấy chỗ nào bán cháo đành nhờ Ngọc loan nấu giúp em, anh phải xuống phụ giúp cô ấy.

Hà Trang nghe vậy thì hiểu lầm là vì Vũ Phong yêu thương lo lắng cho cô, sợ cô không ăn được gì thì lại đổ bệnh thêm, đến nỗi phải nhờ vả Ngọc loan nấu giúp. Tâm trạng trở nên vui tươi hẳn ra, ngoan ngoãn nghe lời Vũ Phong về phòng thay đồ.

Ngọc Loan vừa xuống bếp, cô nhanh chóng bắt tay vào việc nấu cháo, cô cẩn thận tỉ mỉ như là nấu cho Vũ Phong ăn. Vũ Phong bước xuống nhìn thấy cô luôn tay luôn chân thì vui vẻ, cảm thấy cô thật là một người vợ tốt, hiếm thấy trên đời.

- Sao lại nhìn em như thế – Ngọc Loan xoay người, nhìn thấy Vũ Phong nhìn mình thì khẽ cười hỏi.

- Anh cảm thấy mình thật hạnh phúc – Vũ Phong cười cười đáp.

Vũ Phong liền bước đến hôn nhẹ lên má cô một cái khiến Ngọc Loan thẹn thùng đỏ cả mặt. Cô xấu hổ vừa mắng Vũ Phong.

- Anh hư quá, mau đi chỗ khác để em nấu cho xong.

- Để anh phụ em – Nói xong Vũ Phong bèn giành lấy mớ hành lá trên tay cô đem rửa.

Hà Trang vừa thay quần áo xong thì đi ra bên ngoài không ngờ lại chứng kiến cảnh Vũ Phong hôn Ngọc Loan. Cô ta gần như không tin gì vào mắt mình nữa, lảo đảo muốn té xuống sàn nhà, cũng may bện được vào thành tường. Cô ta cảm thấy lửa giận đang sục sôi trong lòng mình, trừng mắt nhìn Vũ Phong và Ngọc Loan cười cười nói nói một cách âu yếm với nhau. Cô ta ghiền răng siết chặt tay quay trở lại phòng.

- Vũ Phong – Hà trang lấy giọng rên rỉ gọi ra từ phòng ngủ.

- Anh mau vào xem cô ấy thế nào đi.

Khi Vũ Phong đi vào bên trong, anh đứng ở cửa nhìn Hà trang sắc giọng hỏi:

- Có chuyện gì.

- Em thấy khó chịu quá, không tin anh rời thử xem, trán em nóng hổi đây nè – Hà Trang nhõng nhẽo nói với anh.

Vũ Phong miễn cưỡng đi lại khom lưng sờ lên trán cô, đúng là cô có chút nóng nhưng cũng không nóng đến nỗi nhõng nhẽo như thế, anh bèn đứng thẳng dậy nói:

- Để anh lấy khăn ướt cho em đắp.

- Không cần đâu, em chỉ muốn anh ở đây với em thôi. Người ốm thường rất sợ cô đơn mà – Hà Trang nắm lấy tay Vũ Phong không rời. Quyết không chịu để anh đi.

Vũ Phong cũng không còn cách nào đành ở lại bên Hà Trang một lúc, lát sau anh nói:

- Để anh xem cháo chín chưa, rồi bê lên cho em ăn, ăn xong uống thuốc au khỏe.

Hà Trang cũng đành buông tay anh ra, nhưng vẫn cố gắng nói thêm một câu:

- Anh nhớ lên nhanh nha.

Vũ Phong gật đầu, Hà Trang mới yên tâm để anh đi ra.

Vũ Phong đi ra thì Ngọc Loan cũng vừa nấu cháo xong, cô nhìn thấy Vũ Phong thì hỏi:

- Cô ấy sao rồi.

- Chỉ là hơi nóng mà thôi. Cháo nấu xong chưa?

Ngọc Loan gật đầu rồi múc một ít đưa cho Vũ Phong nếm thử, anh nếm xong bèn cười khen:

- Ngon lắm.

Ngọc Loan nghe vậy thì vui vẻ lấy tô múc cho Hà Trang, anh mau bưng vào cho cô ấy ăn liền đi kéo nguội. Cháo nóng giải cảm đó.

Vũ Phong cũng định cầm lên thì đột nhiên anh có điện thoại, là của ba mẹ anh. Bèn nói với Ngọc Loan:

- Em đem vô đi. Anh nói chuyện với ba mẹ vài câu đã.

Ngọc Loan bèn bê vào cho Hà Trang ăn. Hà Trang thấy người bê cháo vào là Ngọc Loan thì xụ mặt xuống cao giọng hỏi:

- Vũ Phong đâu?

- Anh ấy bận nghe điện thoại một chút sẽ vào ngay – Ngọc Loan đáp rồi bê tô cháo chìa trước mặt Hà trang – Cháo còn nóng, ăn ngay đi cho ngon.

- Không mượn cô quan tâm tôi – Hà Trang hất mặt nói.

- Là có qua có lại mà thôi. Lần trước mình bệnh, là bạn nấu cháo ình, lần này đến phiên bạn, mình phải nấu cháo lại cho bạn ăn chứ. Yên tâm đi mình nấu cháo rất ngon, không có cố ý bỏ thêm muối vào ạn đâu – Lời Ngọc Loan vừa châm biếm vừa cười nhạo – Mau ăn đi.

Hà Trang chùng mắt tức giận nhìn Ngọc Loan, cô ta đẩy mạnh tô cháo trên tay Ngọc Loan ra khỏi mình, làm cháo nóng sánh lên tay NGọc Loan, bị bỏng cô bất giác kêu lên:

- Á.....

Vũ Phong vừa cúp điện thoại hốt hoảng chạy vào, thấy tay Ngọc Loan đã chuyển sang một màu đỏ hồng, anh cau mày lo lắng, vội lấy khăn lau vết cháo cho cô. Không nói anh cũng biết tất cả là do Hà Trang gây sự, bèn tức giận nhìn Hà Trang quát nạt

- Tại sao em lại làm như vậy.

- Em cố ý làm như vậy đó thì sao. Cô ta là cái thá gì mà đến đây định ban ơn cho em chứ – Hà Trang cũng tức giận quát lại – Cô ta là đang đạo đức giả trước mặt anh mà thôi.

- Được rồi Vũ Phong bỏ đi – Ngọc Loan thấy vậy bèn khuyên can.

Vũ Phong từ nãy giờ nhẩn nhẩn Hà trang nhiều, cuối cùng anh quyết định nói:

- Hôm nay anh đưa Ngọc loan đến đây là để nói cho em biết. Chuyện chúng ta đã kết thúc rồi, anh muốn cùng Ngọc Loan bắt đầu cuộc sống mới.

Hà trang nghe xong như sét đánh bên tai, cô ta nhất thời tức giận bèn hất văng tô cháo mà Ngọc Loan vừa để ở đầu giường về phía Vũ Phong hét lên

- Anh nghĩ tôi cần anh lắm hay sao? Hai người cút đi cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy hai người nữa.

Cháo nóng văng vào người Vũ Phong, anh tức giận lôi Ngọc Loan ra về, mặc kệ Hà trang nổi cơn điên ra sao.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 8

41. Chương 8

Chương 8: Điều khó nói.

Mấy ngày liên tiếp, Ngọc Loan lợi dụng sự quen biết của ba mình mà hẹn gặp các giám đốc ngân hàng để cùng họ tiến hành một cuộc thương lượng. Sau khi nghe xong các kế hoạch đầu tư của cô, các giám đốc cảm thấy khá khả thi, đặc biệt sau lưng cô còn có ba cô chống lưng, cô là con gái duy nhất của ông, tài sản của ông sau này nhất định thuộc về cô, cho nên họ không e ngại gì mà lên tiếng:

- Được. Chỉ cần tổng giám đốc Phong đồng ý, các chú cũng sẽ tạo cơ hội cho cậu ấy lần này. Cho cậu ấy thêm chút thời gian để hoàn thành các dự án dở dang.

- Cám ơn các chú – Ngọc Loan vui mừng, tươi cười gật đầu bày tỏ lòng biết ơn trước sự nể mặt của họ.

- Tuy nhiên cháu cũng nên biết, các chú là người làm ăn, đầu tư cái gì cũng là mục đích thu lợi nhuận ình, nếu như bên cháu làm không xong, các chú cũng đành phải đưa sự việc ra tòa mà thôi.

- Vâng, cháu hiểu. Chỉ mong các chú cho bọn cháu thêm thời gian hoàn thành, chúng cháu tin sẽ không làm các chú thất vọng đâu ạ – Ngọc Loan mỉm cười tự tin nói.

- Haha, cháu quả không hổ danh là con gái của Mạnh Chung. Rất có bản lĩnh, xem ra ba cháu rất biết cách dạy con – Mọi người cười vui vẻ khen ngợi cô – Xem ra chồng cháu may mắn lắm mới lấy được cháu làm vợ.

- Dạ, cũng là nhờ công các chú đã chỉ dạy cho cháu nhiều – Ngọc Loan khiêm tốn nói. Mẹ cô mất từ nhỏ, cho nên ba rất thương cô, đi đâu cũng đều mang cô theo, không để cô ở nhà một mình bao giờ dù là có rất nhiều người làm. Nhưng những buổi gặp mặt của ba cô hầu như đều là nói đến chuyện làm ăn, trong lúc vui vẻ, các chú đây cũng dạy cô vài điều, tuy lúc nhỏ không hiểu gì nhiều, nhưng sau này, lớn rồi, chuyện kinh doanh cô cũng nắm được khá nhiều quy luật của nó.

Bây giờ nghe cô nói vậy, mọi người đều phá ra cười thích thú, có người chặc lưỡi tiếc rẻ:

- Phải chi con trai chú lấy được cháu làm vợ thì tốt biết mấy. Cháu vừa đẹp người vừa đẹp nét lại rất có tài. Tiếc là nó đi du học, nếu không thì chú đã bảo nó làm quen với cháu ngay từ hồi còn đi học. Bây giờ dù có về cũng là đã quá muộn. Haiz...

Ngọc Loan không đáp chỉ cười cười, hồi đó cô cũng thích được sang Nhật du học, nhưng vì ba cô lo sợ cô qua đó không cẩn thận gặp chuyện cho nên chỉ cho cô học đại học ở đây, nếu không, cô không thể nào gặp được Vũ Phong, vậy thì cũng không xảy ra một đoạn tình yêu khổ sở thế này.

Có được lời hứa của các giám đốc ngân hàng, Ngọc Loan thở phào mừng rỡ. Nhưng điều cô lo lắng là làm thế nào để nói với Vũ Phong về những kế hoạch lần này. Vũ Phong là người kiêu ngạo, ngay cả khi đang gặp khó khăn đến thế này, đừng nói là ba anh đang bệnh, nếu ông vẫn khỏe mạnh, Vũ Phong cũng không để ông nhúng tay vào.

Sự việc lần này, dù cho có tiền, đền bù tổn thất và chi trả được tất cả các khoản nợ, hình ảnh công ty cũng bị ảnh hưởng, cổ phiếu chắc chắn sẽ bị rớt giá vô cùng thảm. Công ty sẽ lại tiếp tục gặp khó khăn về mặt kinh doanh lẫn hợp tác với những công ty khác. Cho nên Ngọc Loan đã chuyển hình thức hợp tác khác.

Cô chuyển các ngân hàng từ hình thức cho vay thu lãi chuyển sang đầu tư. Như vậy thì mặc dù lợi nhuận công ty Vũ Phong sẽ bị giảm, nhưng bù lại vốn đầu tư tăng cao, có vốn đầu tư, các dự án chưa hoàn thành sẽ nhanh chóng được thúc đẩy hoàn thành. Tiến bước vào lãnh vực kinh doanh nhanh chóng, sớm thu lợi nhuận.

Mọi việc coi như đã dự định xong, chỉ cần Vũ Phong đồng ý ký tên là mọi chuyện xem như hoàn tất. Nhưng vấn đề là làm sao để Vũ Phong chấp nhận việc lần này, bởi vì chọn hình thức này, đồng nghĩa với việc chấp nhận cho người khác bước chân vào công ty. Điều này rất dễ động chạm đến tự ái của anh.

Ngọc Loan cũng nhờ cậy các chú giám đốc giữ bí mật giùm cô buổi gặp mặt hôm nay với Vũ Phong.

Sau buổi gặp, cô đi thẳng đến nhà ba mẹ Vũ Phong, ông vừa được xuất viện hiện đang tính dưỡng, cô cầm bảng kế hoạch đến nói rõ ràng chi tiết với ba Vũ Phong, sau đó những chuyện còn lại để tùy ông và Vũ Phong bàn với nhau. Cô sẽ xem như mình hoàn toàn đứng ngoài cuộc. Cuối cùng cô gọi điện cảm ơn ba cô đã mở lời với mọi người mới cho thêm Vũ Phong cơ hội. Ba cô vui vẻ cười đáp rằng:

- Chỉ cần con hạnh phúc là ba vui rồi.

Ngọc Loan nhìn lại thái độ gần đây của Vũ Phong, cô cũng thấy thật sự hạnh phúc, cho nên cô gật đầu đáp:

- Ba à, con đang rất hạnh phúc.

Hỏi thăm ba cô vài câu xem chừng nào ông về, sau đó Ngọc Loan cúp máy. Bản kế hoạch lần này cô suy nghĩ rất cẩn kẽ, cách làm của cô là cách tốt nhất, ba cô cũng đồng ý cách làm này. Công cũng cho là nó mang tính khả thi nhất so với những kế hoạch khác. Tin chắc Vũ Phong cũng từng nghĩ đến kế hoạch này, nhưng vẫn còn e ngại khi thực hiện nó. Ngọc Loan xem như giúp anh hoàn thành nó.

Ngọc Loan hy vọng, qua đợt sóng gió này, cô và Vũ Phong có thể bình lặng sống bên nhau bình an và hạnh phúc.

Đang ngồi suy nghĩ mơn man thì Vũ Phong đã gọi cho cô, Ngọc Loan quan tâm liền hỏi anh về tình hình công ty một chút.

- Anh và các giám đốc vẫn đang bàn bạc tìm ra đối sách, nhưng xem ra rất không khả quan – Vũ Phong mệt mỏi trả lời cô, anh đã họp suốt mấy ngày nay, tức giận la hét đến nỗi nhìn mặt mũi ai cũng tái xanh, họ sợ mở miệng lại mắc sai lầm, cuối cùng chẳng ai dám lên tiếng hay đưa ra đề nghị nào trước tình hình hiện nay. Thậm chí có người còn đưa đơn xin thôi việc trước khi công ty phá sản.

Vũ Phong đã cố gắng giấu giếm, vậy mà tin đồn vẫn lang ra, bây giờ toàn bộ nhân viên đều biết, ai cũng hoang mang lo lắng, suốt ngày cứ rì rầm bàn tán, đến công việc cũng chẳng buồn làm càng khiến Vũ Phong tức giận nhiều hơn.

- Đừng quá căng thẳng, em tin anh sẽ có cách giải quyết mà – Ngọc Loan nhẹ nhàng xoa dịu tinh thần Vũ Phong – Em luôn ở bên cạnh anh, em tin tưởng anh có thể làm được. Đợi anh về nhà, em giúp anh xoa bóp nha.

- Cảm ơn em. Ngọc Loan – Vũ Phong đáp lời, tâm trạng mệt mỏi bị lời nói dịu dàng của cô xua tan, chỉ cảm giác ngọt ngào trong lòng lúc này mà thôi – Ba vừa gọi điện cho anh, bảo anh về nhà có chuyện muốn bàn.

- Vậy chiều em đi cùng anh nha – Ngọc Loan nhỏ nhẹ đề nghị.

- Anh cũng định như vậy, cho nên gọi điện cho em, chiều anh về nhà đón em.

- Vậy em chờ anh.

Vũ Phong cúp máy, tâm trạng vì mấy lời đơn thuần của cô mà xáo động, dù mọi thứ khiến anh mệt mỏi, nhưng anh cảm thấy luôn có thứ thuộc về mình, cô người chờ đợi tin tưởng anh. Anh cảm thấy có thêm động lực rất nhiều.

Ngọc Loan tắt điện thoại cô nhủ thầm, có lẽ vừa bàn bạc với cô xong, ba Vũ Phong lập tức gọi điện cho Vũ Phong bảo anh đến nhà.

Chiều hôm đó, Vũ Phong liền chở Ngọc Loan đến nhà ba mẹ anh, Vũ Phong và ba mình vào trong phòng sách đóng cửa bàn bạc với nhau. Ngọc Loan như thường lệ giúp mẹ Vũ Phong nấu cơm. Bà lo lắng nhìn Ngọc Loan hỏi nhỏ:

- Con có biết tình hình công ty ra sao rồi không?

Ngọc Loan nhìn nét mặt lo âu của bà, đôi mắt mệt mỏi, cô biết bà chắc là lo lắng mất ăn mất ngủ mấy ngày nay rồi, bèn nhẹ nhàng cười đáp để bà yên lòng:

- Mẹ đừng lo lắng, tình hình hiện giờ tuy có chút khó khăn, nhưng con tin Vũ Phong sẽ có cách giải quyết của anh ấy. Với lại con nghĩ ba đã có kế sách mới gọi Vũ Phong đến bàn như thế.

Mẹ Vũ Phong nghe vậy cũng gật đầu thở ra, hồi sáng thấy Ngọc Loan đến rồi đóng cửa nói chuyện với chồng bà, khiến bà thấp thỏm không yên, đứng ngồi không vững.

Lát sau thấy Vũ Phong và chồng bước ra vẻ mặt không còn vẻ căng thẳng lúc đầu nữa. Bà vội vàng giúp Ngọc Loan dọn cơm tối. Tuy hai cha con không ai nói gì đến công việc, nhưng họ ăn cơm rất ngon khiến bà cảm thấy an tâm hơn nhiều, tâm trạng cũng hưng phấn hơn trước. Ra về còn dặn con trai và con dâu phải giữ gìn sức khỏe, dặn Ngọc Loan cố lo lắng cho Vũ Phong.

Trên đường về, chiếc xe chạy với vận tốc vừa phải, những ánh đèn lần lượt lướt qua xe của họ, lúc sáng lúc tối. Ngọc Loan mới quay đầu hỏi Vũ Phong.

- Ba tìm anh bàn công việc tới đâu rồi.

- Ba bảo anh chuyển đổi hình thức một chút, tuy vấn đề này anh đã từng nghĩ đến. Nhưng để chọn lựa ngân hàng chịu đồng ý không phải dễ dàng. Ba gọi anh về là để cân nhắc những ngân hàng có thể đồng ý với hình thức chuyển đổi này. Còn cả với những đối tác kinh doanh nữa. Cái khó là làm sao thuyết phục được họ chấp nhận .

Ngọc Loan chồm qua hôn nhẹ lên má Vũ Phong rồi nói:

- Em tin anh sẽ thuyết phục được họ mà.

Vũ Phong quay người khẽ đưa tay nắm lấy tay cô siết nhẹ.

Mấy ngày liên tục, Vũ Phong bận đi thuyết phục đối tác và phía ngân hàng. Mỗi khi về tâm trạng Vũ Phong cực kì hưng phấn. Vừa về đến nhà, Vũ Phong đều ôm chầm lấy Ngọc Loan từ phía sau không tỏ rõ thái độ là vui mừng hay buồn rầu, Ngọc Loan quay người nhìn anh hỏi:

- Mọi chuyện sao rồi.

- Em đoán xem – Vũ Phong tỏ vẻ thâm trầm khó đoán đáp.

Ngọc Loan giả vờ cắn răng, chau mày suy nghĩ rồi nói:

- Em đoán anh thành công rồi.

Vũ Phong liền cười phá lên, sau đó hôn lên môi cô một cái, mới đáp:

- Em đúng là đáng được thưởng.

- Chúc mừng anh – Cô cười bảo.

- Ngọc Loan, em biết không. Anh vẫn cứ nghĩ, mình chưa đủ bản lĩnh lẫn kinh nghiệm trên thương trường, cho nên anh luôn ra sức cố gắng học hỏi. Anh cho rằng để đối mặt với khó khăn anh cần phải có ít nhất 10 năm kinh nghiệm trên thương trường. Anh càng không trong thời gian này có biến cố nào xảy ra cả, không ngờ nó lại xảy ra nhanh hơn anh tưởng như thế. Vậy mà lần này anh lại có thể dùng khả năng của mình để thuyết phục mọi người thành công như thế. Anh cảm thấy rất vui, rất tự tin.

- Em biết mà, ngay từ đầu em tin anh có thể giải quyết tốt.

- Bây giờ anh tin câu nói:” Đàng sau thành công của người đàn ông thành đạt là bóng dáng người phụ nữ giỏi”. Nhờ có em tin anh, mới khiến anh tự tin mà đi thuyết phục họ.

Nói xong Vũ Phong ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô. Anh cúi xuống tận hưởng làn môi mềm mại của cô, đưa đầu lưỡi vào trong khoang miệng, quấn quýt đầu lưỡi cô mà không thể rời, từ nhẹ trở nên mãnh liệt, cứ say đắm mãi đến khi Ngọc Loan cảm thấy hơi thở mình dồn dập.

Ngọc Loan cũng đáp lại nụ hôn của Vũ Phong, cô vòng tay ôm chặt anh hơn, hòa nguyện vào nụ hôn say mê của anh. Mỗi lần anh hôn đều khiến cô mê mẩn, nhưng nụ hôn lần này càng nồng nàn hơn, mạnh mẽ chiếm đoạt hơn tất cả mọi lần trước. Cả thân hình anh áp vào người cô, hơi thở của anh nóng ấm phả vào mặt cô cứ thế khiến cô dường như ngạt thở. Cô mơ màng trong vòng tay nồng nàn của anh, bám chặt vào bờ vai vững chãi của anh.

Nụ hôn của anh càng tham lam và da diết hơn, không để cho đầu óc cô kịp suy nghĩ điều gì. Mái tóc búi gọn của cô xo tung ra, bồng bềnh cuộn sóng, đôi mắt tươi sáng của cô giờ như phủ một lớp sương mờ ảo, thân thể cô run run trong vòng tay anh. Cho đến khi Ngọc Loan tưởng như không thể thở được nữa, Vũ Phong mới buông cô ra, anh nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô:

- Chờ đến khi anh giải quyết mọi chuyện xong hết. Chúng ta sẽ trở thành một đôi vợ chồng thật sự nhé.

Nói xong Vũ Phong buông cô ra đi lên lầu tắm. Gương mặt đỏ bừng của ngọc Loan sau câu nói của anh bỗng như bốc cháy. Cô hiểu ý của Vũ Phong là gì. Đôi vợ chồng thật sự...là điều cô mong ước bấy lâu.

Nhưng Ngọc Loan nhìn theo bóng dáng của Vũ Phong, trong lòng lại hoang mang sợ hãi, nếu như anh biết sự thật thì sao?

Đọc tiếp *Tìm lại yêu thương ngày xưa* – chương 8.1

42. Chương 8.1

Dù công ty đã cố gắng đầu tư nhem sự việc vừa rồi với công nhân sản xuất, nhưng mọi chuyện cuối cùng cũng bị phanh phui cả lên. Công nhân ai nấy đều hoang mang lo lắng vì tiền lương của họ sẽ có nguy cơ bị mất sạch. Mà họ đều là những người lao động nghèo. Có thaaiing nào xài hết tháng đó, làm lụng quần quật nhưng không có dư thì làm thế nào có thể sống được khi không có lương. Cho rằng công ty chậm trễ trả lương mấy ngày, nhưng mấy ngày đó họ lấy gì mà sống. Cho nên công ty bắt đầu trở nên hỗn loạn đòi phải trả lương ngay lập tức. Công ty vì thế bị rút giá thê thảm

Vũ Phong lại đau đầu vô cùng, đây là điều anh chưa hề tính tới. Trong khi hợp đồng chỉ vừa ký kết, tiền vẫn chưa được chuyển đến, đã vậy một đối tác vốn đồng ý với kế hoạch của anh bỗng bị truất phế, một

người khác lên thay thế mà người này lại không đồng ý hợp tác với anh theo hình thức như thế. Vũ Phong đau đầu khôn xiết, anh đang không biết phải làm thế nào thì việc này lại xảy đến.

Từ lúc anh tiếp quản công ty, mọi chuyện cứ thế ập đến dồn dập. Quả thật là nhiều việc như thế khiến Vũ Phong cảm thấy chần nản vô cùng, áp lực ngày càng nặng nề, khiến anh nhiều lúc không thở nổi.

Mỗi ngày anh phải đối mặt với những con số, rồi phải chạy ngược chạy xuôi một vô cùng. Về đến nhà, anh cũng không buồn ăn cơm. Một mỗi ngã người xuống giường nhắm mắt ngủ.

Ngọc Loan thấy Vũ Phong vất vả như thế thì đau lòng lắm, dạo gần đây, râu Vũ Phong mọc đầy cằm. Hai mắt trũng sâu vì thiếu ngủ, gương mặt hốc hác. Cô thở dài đi lấy thau nước cho giúp Vũ Phong lau người cho khỏe.

Khăn ẩm chạm vào mặt khiến Vũ Phong thấy thoải mái dễ chịu cô cùng, anh mở mắt nắm lấy tay Ngọc Loan kéo cô vào lòng mình, ôm cô trong vòng tay. Ngọc Loan ngoan ngoãn nằm trong lòng Vũ Phong, lắng nghe hơi thở và tiếng tim đập của anh. Lát sau cô mới lên tiếng:

- Vẫn chưa làm công nhân bình tâm được phải không?

- Ủ ...ai cũng vậy thôi, lo lắng cho lợi ích của mình mà. Vẫn còn mỗi ngày nữa mới tới kỳ lương, hy vọng đến lúc đó tiền có thể chuyển đến rồi – Vũ Phong thở dài đáp.

- Sẽ được mà, chỉ cần bây giờ chúng ta trấn an mọi người là xong thôi.

- Ủ, anh đã sai người photo bản kế hoạch hợp tác của chúng ta với các ngân hàng dán trước cửa công xưởng để công nhân thấy rằng tiền lương của họ sẽ được các giám đốc ngân hàng chuyển đến trong vài ngày nữa. Nhức đầu nhất là, các công ty khác từ chối cho chúng ta nhập nguyên liệu, sợ chúng ta không có khả năng chi trả. Không có nguyên liệu chúng ta lấy gì sản xuất đây.

- Em có cách này, anh thấy được không nha – Ngọc Loan ngóc đầu tay chống cằm trên ngực Vũ Phong nói.

Vũ Phong mở to mắt nhìn cô chờ đợi. Ngọc Loan bèn nói ra kế hoạch xây dựng lại hình ảnh công ty của Vũ Phong, đồng thời cũng cho những đối tác biết, công ty Vũ Phong có dư khả năng chi trả cho họ. Vũ Phong nghe cô nói thì mắt sáng hẳn, đưa tay vuốt mũi cô:

- Nói xem, có phải em đã chuẩn bị từ trước rồi hay không?

Ngọc Loan cười mỉm chỉ rúc vào lòng Vũ Phong, Vũ Phong cười thành tiếng, anh xem như đã tìm ình một người phụ nữ biết lo lắng chia sẻ gánh nặng ình rồi. Trong lòng cảm thấy ấm áp và vui vẻ vô cùng.

- Anh mau đi tắm cho khỏe rồi đi ăn cơm , thấy anh như vậy, em thấy đau lòng lắm – Ngọc Loan bèn thúc giục.

- Ok, anh đi ngay. Nhưng bây giờ anh muốn ăn thứ khác hơn – Vũ Phong ranh ma đáp, sau đó nhanh chóng đặt lên môi cô một nụ hôn rồi mới đi tắm.

Ngọc Loan thoáng đỏ cả mặt, nhìn theo Vũ Phong khẽ mỉm cười, cô hy vọng mọi việc trôi qua xuôi xẻ. Khẽ lắc đầu cô đi xuống nhà hâm nóng thức ăn, dọn cơm cho Vũ Phong ăn. Lát sau Ngọc Loan đi đến buồng tắm gõ cửa gọi Vũ Phong tắm mau rồi xuống ăn cơm. Nhưng không thấy Vũ Phong ở buồng tắm, cô cho rằng Vũ Phong đã tắm xong và trở về phòng nên đi đến cửa phòng đẩy cửa ra. Không ngờ bên trong, Vũ Phong đang kéo chiếc khăn tắm che phần dưới của mình ra, Ngọc Loan vì quá bất ngờ nên không kịp nhắm mắt vì vậy toàn bộ thân người của Vũ Phong đều bị cô thu vào tầm mắt.

- Á...- Ngọc Loan kêu lên, vội vã lấy tay che mắt lại , đỏ mặt xấu hổ bảo – Em không cố ý đâu, em chỉ là định bảo anh xuống ăn cơm thôi – Như là sợ Vũ Phong không tin, cô cố nhấn mạnh thêm một câu – Thật đó, em không biết là anh định hay đồ nên mới tự tiện đẩy cửa vào thôi. Không phải là em cố ý rình mò để nhìn anh đâu.

Vũ Phong nhìn thấy Ngọc Loan cuống cuống giải thích, lại thấy cô dùng tay che mắt lẹ kín mít thì bật cười. Anh sải chân thật nhanh sau đó tùm lầy cô vào lòng mình. Ngọc Loan hoảng hốt giật mình đưa tay vịn vào lòng anh, mắt vẫn nhắm chặt không dám mở.

Da Vũ Phong vừa tắm xong, mát rượi, tay cô chạm vào cảm thấy mát lạnh, một cảm giác kỳ lạ truyền từ đầu ngón tay của cô chạy dọc toàn thân. Mùi sữa tắm, mùi dầu gội đầu của Vũ Phong bay phảng phất trong không gian càng tỏ rõ sức quyến rũ của Vũ Phong, khiến hơi thở của Ngọc Loan trở nên dồn dập hơn. Cô bắt đầu cảm thấy bàn tay đang ôm lấy eo mình nóng dần lên, dù cách một lớp áo, cô cũng có thể cảm nhận được rõ ràng thân nhiệt của anh.

- Ngọc Loan – Vũ Phong nhìn gương mặt nhắm nghiền của Ngọc Loan, lông mi cong, sống mũi thon thanh mảnh, khóe môi hồng, khiến cô quyến rũ vô cùng, anh khẽ khàng gọi tên cô bằng một giọng mê hoặc – Mở mắt ra nhìn anh.

Ngọc Loan khe khẽ mở mắt nhìn Vũ Phong, đôi lông mi cong của cô, chớp chớp khiến đôi mắt cô trở nên mơ màng hơn bao giờ hết. Cô gần như nín thở trước ánh mắt say mê của Vũ Phong lúc này.

- Chẳng phải chúng ta đã nói bắt đầu từ bây giờ sẽ trở thành vợ chồng với nhau rồi hay sao – Giọng Vũ Phong nhẹ nhàng đầy ngọt ngào khiến Ngọc Loan muốn lịm đi trong vòng tay anh.

Vũ Phong không biết từ lúc nào đã hôn cô, Ngọc Loan chỉ vô thức đáp trả lại nụ hôn ngọt ngào của anh, người cô run nhẹ, bao nỗi khao khát đang dâng trào trong cô. Cuối cùng cô cũng có thể ở bên anh một cách chính đáng nhất.

Cô bắt đầu tin mình có thể cùng Vũ Phong bên nhau trọn đời, có thể cùng anh hướng về một tương lai dành riêng cho hai người, cùng những đứa con đáng yêu của họ. Cùng nhau dạy con học, cùng nắm tay con đi dạo những buổi chiều mát dịu, đập lên những chiếc lá vàng rơi rồi thay phiên nhau trả lời những câu hỏi ngây ngô của con. Hạnh phúc bé nhỏ đơn sơ nhưng lại là khát cầu của tất cả mọi người.

Nụ hôn của Vũ Phong từ từ di chuyển xuống bên dưới cô, bàn tay nóng hổi của Vũ Phong di chuyển nhẹ nhàng khắp cơ thể cô như đốt cháy hết toàn bộ da thịt cô khiến nó nóng bừng lên, khát cầu bàn tay nụ hôn của anh thêm nữa.

Ngọc Loan cũng cảm thấy bên dưới Vũ Phong đang khát cầu, đang ham muốn chiếm đoạt cơ thể của cô, cách một lớp vải nhưng Ngọc Loan vẫn cảm thấy cơ thể của hai người như quện chặt vào nhau không rời.

Ngọc Loan nhìn Vũ Phong cô khẽ mỉm cười thể hiện yêu thương cùng hưởng ứng muốn hòa hợp với anh. Sau đó cô nhắm mắt lại tận hưởng sự yêu thương của Vũ Phong giành cho cô lúc này.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 8.2

43. Chương 8.2

Bỗng có tiếng động lạ vang lên. Ngọc Loan bỗng phì cười, cả người cô run run, Vũ Phong khẽ thở dài lần qua một bên, nhưng tay vẫn quấn lấy eo cô. Tiếng réo trong bụng anh làm mất cả hứng thú.

Ngọc Loan khẽ đẩy Vũ Phong ra cười khúc khích bảo:

- Anh mau xuống ăn cơm đi. Nếu không đồ ăn nguội hết, hâm tới hâm lui sẽ mất ngon.

- Em mặc đồ giúp anh đi – Vũ Phong vùng vằng như đứa trẻ nhõng nhẽo bảo cô – Nếu không anh cứ để vậy mà đi xuống.

Trước vẻ mặt dày của Vũ Phong, Ngọc Loan đỏ cả mặt, nhưng cũng với tay lấy chiếc áo sơ mi màu xanh, Vũ Phong đặt sẵn trên giường, giúp anh mặc vào. Sau đó đẩy nhẹ anh ra rồi đứng dậy bảo:

- Anh tự mặc quần lấy.

Nói xong cô bỏ chạy nhanh ra khỏi phòng, Vũ Phong nhìn theo cô khẽ bật cười.

Ăn cơm xong, Ngọc Loan ở dưới nhà rửa chén, cô pha cho Vũ Phong một ly nước cam, đang định bê lên cho Vũ Phong, nhưng vừa mới tới cửa phòng anh, cô đã nghe Vũ Phong kêu lên:

- Hà Trang, em đang ở đâu? Buổi trưa gặp nhau, chẳng phải anh đã nói là đừng gọi điện cho anh khi anh về nhà mà.

.....

- Nói cho anh biết em đang ở đâu, anh lập tức tới ngay bây giờ.

Ngọc Loan nép ở một bên tường, cô thấy tim nặng trĩu, hơi thở khóa khẩn, hai hốc mắt đột nhiên thấy cay xèo, sống mũi đỏ lựng lên. Hai tay đang cầm chiếc đĩa đựng ly nước cam run run, cô không nghe lắm, hai chữ Hà Trang rất rõ ràng từ miệng của Vũ Phong. Hai người họ vừa gặp nhau lúc trưa, Vũ Phong còn căn dặn Hà Trang đừng gọi điện cho Vũ Phong khi anh về nhà. Ngọc Loan cảm thấy trước mắt tối sầm lại, Vũ Phong lại lừa dối cô.

Lòng cô đau như cắt, chẳng thà Vũ Phong cứ như trước kia, là một Vũ Phong một lòng một dạ yêu Hà Trang, cô sẽ không đau khổ như bây giờ. Vì sao lại cho cô một sự hứa hẹn không bảo đảm, khiến cô ảo tưởng như vậy. Anh đã hứa sẽ không đi gặp Hà Trang khi không có cô mà, vì sao cuối cùng hai người vẫn gặp nhau như thế.

- Ở trước cửa nhà anh sao – Ngọc Loan nghe Vũ Phong nói tiếp qua điện thoại – Được rồi, em đứng đó đi, anh ra ngay.

Cô lặng lẽ quay lưng bẻ ly nước cam bắt đầu tan đá đi xuống lầu. Cô vọc nước lên mặt che dấu đi màu đỏ trong mắt của mình. Vài phút sau Vũ Phong đã đi xuống, anh đã thay một chiếc quần dài thay cho quần sort ngắn ở nhà của mình. Trong anh nhìn trẻ trung và quyến rũ hơn rất nhiều. Cô cầm miếng giẻ lau bàn, giả vờ đang bận rộn lau dọn.

- Anh đi đâu vậy – Ngọc Loan nhìn Vũ Phong hỏi, giọng cô hơi khàn.

- Anh bận chút chuyện, ra ngoài một chút, tầm 1 tiếng sau anh sẽ về – Vũ Phong nhìn đồng hồ rồi đáp.

- Em có thể hỏi anh đi gặp ai không?

- Là một đối tác của công ty thôi – Vũ Phong đáp, ánh mắt có chút bối rối.

- Vậy anh mau đi đi – Ngọc Loan gật đầu thúc giục.

- Ừ

- Vũ Phong...- Ngọc Loan đột nhiên lên tiếng gọi.

Vũ Phong quay người lại, cười âu yếm nhìn cô nói:

- Em có cần mua gì không, sẵn anh đi mua cho em luôn.

- Không cần đâu – Ngọc Loan lắc đầu – Em chỉ muốn nói, trời tối rồi, anh lái xe cho cẩn thận. Đạo này bên ngoài hay xảy ra tai nạn lắm.

- Anh biết rồi. Anh sẽ cẩn thận và về sớm .

- Vũ Phong....

Vũ Phong nhìn cô chờ đợi, Ngọc Loan khẽ cười nói:

- Em tin anh.

Vũ Phong bật cười nhìn cô trêu chọc:

- Không phải là em đang xem thường tay lái của anh đó chứ. Tuy anh không tự nhận mình là một tay lái cừ khôi, nhưng tay lái của anh không tệ lắm đâu. Yên tâm đi . Lát nữa trở về, anh sẽ cởi hết quần áo để em khám xét có được hay không?

Ngọc Loan vốn là muốn nói, cô muốn tin rằng Vũ Phong và Hà Trang không có chuyện gì xảy ra. Anh là bất đắc dĩ phải đi gặp Hà Trang mà thôi. Nào ngờ Vũ Phong hiểu lầm ý cô lo lắng anh lái xe ra ngoài không an toàn, cuối cùng bị anh trêu đến đỏ mặt, bẽn lẽn mắt nhìn anh mắng:

- Anh đúng là hư hỏng.

- Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu mà, em không biết điều này hay sao? – Vũ Phong phá ra cười nháy mắt đáp.

- Anh đúng là đồ mặt dày. Mau đi đi, đừng để người ta đợi – Ngọc Loan trừng mắt với anh nói.

Vũ Phong cười cười lắc đầu rồi đi ra ngoài. Ngọc Loan nhìn cánh cửa đóng lại, nụ cười trên môi cũng đông cứng lại, miếng giẻ trên tay cũng rơi xuống đất. Cô từng bước từng bước đi đến bên cửa sổ nhà vén màn kín đáo nhìn ra ngoài.

Hà trang đang bận một chiếc váy màu đồng khá gợi cảm, tóc xõa dài đứng đối diện công nhà cô, trông cô ấy rất đẹp, thu hút khá nhiều ánh mắt của người qua kẻ lại. Trông Hà Trang đầy sự tự tin và sự thu hút.

Vũ Phong đã lái xe đi ra cổng, Hà Trang vừa thấy xe anh thì lập tức băng qua đường lao về phía anh, đứng trước đầu xe của Vũ Phong, một bước cũng không chịu rời đi. Vũ Phong phải mở cửa xuống xe đi đến bên cô ấy. Hà Trang lập tức lao vào lòng của Vũ Phong, ôm chặt lấy anh.

Ngọc Loan thấy Vũ Phong đẩy Hà Trang ra rồi quay đầu nhìn vào trong nhà, cô hoảng hốt lùi người, nép mình vào tường. Tim cô đập mạnh như người vừa làm điều sai trái. Hồi lâu cô vén màn nhìn ra bên ngoài lần nữa, chiếc xe của Vũ Phong lăn bánh rời đi từ lúc nào không biết. Cô đau đớn trượt dần thân hình ngồi bệch xuống đất, gục đầu xuống hai chân để cho nước mắt rơi dài trên mặt, lòng nức nở.

Vì sao? Vì sao?

Chẳng phải anh đã hứa với em rồi sao Vũ Phong. Vì sao cuối cùng anh vẫn gặp cô ấy. Vũ Phong, anh yêu Hà Trang nhiều đến thế sao? Yêu nhiều đến mức không thể từ bỏ, đến nỗi phải lừa dối em để đi gặp cô ấy. Vậy thì em phải làm sao đây. Chỉ trách em là người thứ ba xen vào cuộc tình này. Có lẽ em đã sai lầm rồi, sai lầm khi vọng tưởng chỉ cần yêu chân thành thì sẽ có thể làm lay động lòng người. Em phải làm sao đây, vẫn bước tiếp hay là nên thoái lui.

Bên ngoài ánh trăng đang từ từ nhô cao, từng ánh sáng mờ ảo chiếu vào từng kẽ lá của cây, nhưng vẫn không phá vỡ được sự lạnh lẽo và cô đơn trong đêm tối.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 8.3

44. Chương 8.3

Ngọc Loan cùng Vũ Phong tham gia hoạt động do công ty anh tổ chức. Đó là hoạt động tình thương cho những em bé mồ côi, cần được nhiều vật chất hơn nữa để cuộc sống các em đủ đầy. Công Ty Vũ Phong chính thức là nhà tài trợ cho viện mồ côi kể từ bây giờ.

Nhiều hoạt động như xây dựng lại trại trẻ để các em nhỏ có nhà mới tốt hơn. Trang bị thêm nhiều cơ sở vật chất lẫn kỹ thuật, thêm nhiều thức ăn dinh dưỡng cho các em nhỏ. Tuy nhìn chung vốn đầu tư cũng khá nhiều, nhưng bù lại, mọi người sẽ nhìn công ty theo nhiều cách thức khác.

Một công ty đang trên bờ vực phá sản thì làm gì có chuyện đi tài trợ cho nơi khác. Dù giả vờ mang danh tài trợ đi nữa, nhưng nhìn những vật tư đã được chuẩn bị như thế, tốn không ít tiền, chẳng ai dám bảo công ty này đang cố tình qua mặt mọi người được.

Đặt biệt hơn nữa, Vũ Phong khôn khéo không mời phóng viên truyền hình hay báo chí gì cả, không làm rầm rộ kiểu khoe mẽ như các công ty khác, khuếch trương hình ảnh công ty mình. Vũ Phong lặng lẽ tài trợ, nhưng anh tính toán dự trù sắp đặt một nhà báo như vô tình biết được sự việc và viết bài đăng báo, kể rõ tấm lòng hào hiệp của công ty Vũ Phong. Ấn tượng về công ty sau bài báo càng tốt hơn, cùng lúc tin tức Vũ Phong cùng vài vị giám đốc ngân hàng cùng ký kết hợp đồng vang lên khiến ọi người không còn gì bàn cãi nữa.

Cổ phiếu của công ty bắt đầu tăng giá từ từ trở lại theo số lòng tin của mọi người. Công nhân cũng an tâm hơn nhiều tập trung chăm lo sản xuất. Các đối tác cũng bắt đầu liên hệ hợp tác trở lại.

Vũ Phong nhìn tình hình công ty đang dần trở lại quỹ đạo, tiền bạc cũng đã gửi tới kịp lúc, anh coi như mình đã đạt được thành tựu. Vũ Phong khá hài lòng với thành tựu ngày hôm nay của mình. Nhưng phải kể công đến Ngọc Loan, nếu không phải cô nghĩ ra việc tài trợ này, người ta cũng chưa chắc đã nhìn lại công ty của anh.

Buổi tối để đi ăn mừng Vũ Phong đã cố đặt bàn ở một nhà hàng sang trọng để cùng Ngọc Loan có một buổi kỷ niệm lãng mạn. Anh dìu Ngọc Loan bước vào bên trong sảnh, trong họ thật đẹp và sang trọng, rất xứng đôi vừa lứa. Nhân viên hướng dẫn họ lên lút nhìn họ một cách ngưỡng mộ. Vũ Phong lịch sự kéo ghế cho Ngọc Loan ngồi, gọi những món ăn mà cô thích nhất.

Ngọc Loan đợi cô nhân viên đi thì mới nhìn Vũ Phong bảo:

- Hôm nay là ngày gì à? Sao lại lãng phí như thế?

Vũ Phong nắm lấy tay Ngọc Loan xoa xoa vài cái nói:

- Vốn dĩ anh không muốn để bà xã mình cực khổ mà. Chỉ tại bà xã anh nấu ăn ngon quá, ăn nơi khác chẳng hứng thú gì cả. Nhưng tay bà xã anh mềm mại như thế, nắm vào rất thích, cho nên cần phải giữ gìn, lâu lâu phải cho đôi tay này nghỉ ngơi một chút chứ.

Ngọc Loan trước vẻ nịnh nọt của Vũ Phong cô phì cười, ném về anh một ánh mắt cam chịu, rồi cong môi mỉm cười:

- Anh đúng là đồ miệng lưỡi mà.

- Sao câu này quen quá vậy ta – Vũ Phong bật cười đáp.

Ngọc Loan cũng bật cười, quả thật cô chẳng muốn giữ chút hình tượng nào cả. Câu nói này là chính cô mỉm cười khi hai người còn là sinh viên.

- Sao em lại nghĩ ra việc tài trợ cho trẻ mồ côi vào thời điểm này thế – Vũ Phong lên tiếng thắc mắc, bởi vì quả thật với tình cảnh khó khăn, ít ai dám vun tiền ra lo cho kẻ khác lắm, ngay cả anh cũng chưa từng nghĩ đến.

- Thứ nhất là vì em nghĩ đến kế hoạch tung hỏa mù, giương đông kích tây, chuyển hướng suy nghĩ của mọi người. Thứ hai, em đọc báo thấy hoàn cảnh các em nhỏ vô cùng đáng thương. Có đứa bị ba mẹ bỏ rơi, có đứa ba mẹ chết, có đứa sinh ra không biết ba mẹ là ai...nhìn chúng đáng thương quá. Em bỗng thấy chúng ta quá đủ đầy, nếu có thể chăm lo chúng được thì chăm lo. Cho nên nhân tiện kết hợp cả hai chuyện lại với nhau.

Vũ Phong nghe xong, anh khẽ siết lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Ngọc Loan rồi đưa mắt nhìn cô, trong lòng ngập tràn cảm giác ấm áp. Vì sao cô gái trước mặt anh là phúc hậu đến như thế, hiền lành đến như thế, luôn lo nghĩ cho người khác. Trước đây khi họ là sinh viên, tham gia tình nguyện, anh thấy Ngọc Loan không ngại dơ bẩn mà chăm sóc cho các em nhỏ dân tộc miền núi lưu lạc xuống thành phố để ăn xin, rồi chẳng may mắc bệnh, chúng tụ tập vào một trại giống như trại định cư vậy. Nhiều tổ chức giáo hội cũng thường đến độ cứu trợ.

Nhìn Ngọc Loan, một cô tiểu thư sạch sẽ từ đầu đến chân, vậy mà không ngại đến gần, phụ giúp chăm lo cho người ốm, càng không có một chút biểu hiện ghê tởm nào cả.

Cô giống như một cô gái hoàn thiện không hề có khuyết điểm đôi khi khiến người khác nhìn vào trông cô có chút giả tạo, nhưng chỉ là đối với những người không hiểu gì về cô mà thôi. Giờ đây Vũ Phong càng hiểu rõ Ngọc Loan hơn, cô sống trong nhung lụa, nhưng không nhìn đời bằng con mắt phiếm diện, mà bằng một con mắt đồng cảm, bằng trái tim nhân hậu của mình.

- Yên tâm đi, sau này anh sẽ cố gắng giúp đỡ các em ấy có cuộc sống tốt hơn – Vũ Phong nhìn Ngọc Loan mỉm cười.

Ngọc Loan khẽ gật đầu. Hai người đang ăn và trò chuyện vui vẻ, Vũ Phong bỗng phát hiện từ xa Hà Trang đang bận một chiếc váy màu đỏ đầy gợi cảm, khoát tay với một người đàn ông đi vào bên trong nhà hàng mà họ đang ăn. Tay anh bỗng siết chặt đôi đũa trên tay mình.

Anh biết người đàn ông kia, ông ta chính là vị đối tác vừa nhậm chức, cũng là ông chủ của Hà Trang.

Vốn dĩ kế hoạch vạch ra rất hoàn hảo, không ngờ lại có sự thay đổi vị trí giám đốc và vị giám đốc mới này không thích kế hoạch hợp tác của anh. Cho nên vẫn chần chừ do dự khiến Vũ Phong thấy đau đầu vô cùng. Không ngờ, Hà Trang lại là trợ lý của ông ta, cô biết được việc này đã liên tục tìm anh. Vũ Phong coi như là vì công việc nên phải tiếp xúc với Hà Trang.

- Vậy có phải nếu giám đốc bên em không ký hợp đồng, có phải công ty anh sẽ phải khó khăn mới hoàn thành được dự án dở dang hay không.

- Đúng vậy – Vũ Phong thành thực trả lời.

- Vũ Phong, anh đừng lo – Hà Trang đặt một tay của mình lên tay Vũ Phong, ánh mắt tha thiết yêu thương nhìn anh bảo – Em nhất định sẽ cố hết sức để giúp anh.

Vũ Phong định rút tay lại, nhưng Hà Trang nắm chặt tay anh, ánh mắt cô tràn ngập sự đau khổ nhìn anh khiến Vũ Phong không nỡ rút tay lại. Hà Trang nhìn Vũ Phong nói:

- Vũ Phong, em biết, giờ đây trong lòng anh không còn hình bóng của em nữa. Nhưng mà em thật sự yêu anh, trong lòng em chỉ có một mình anh thôi, Vũ Phong – Hà Trang khóc lóc nhào đến lòng anh thổn thức khiến trái tim Vũ Phong trở nên mềm yếu vô cùng.

Hà Trang mấy ngày liền liên tục quấy rầy tìm kiếm anh. Thậm chí là tìm đến tận nhà, Vũ Phong không biết phải làm sao. Anh vừa muốn cho Ngọc Loan biết, muốn cô đi cùng anh đến gặp Hà Trang, nhưng lại có chút e ngại, bởi vì hợp đồng do Hà Trang nắm giữ, cô ấy bảo nếu anh đến cùng Ngọc Loan cô ấy sẽ hủy bỏ hợp đồng ngay. Nhưng lần nào gặp mặt Hà Trang cũng nhào vào lòng anh khóc, kể lại từng giây phút hạnh phúc của hai người trong ghen ngào.

Quả thật anh đã phụ Hà Trang rất nhiều.

Nhưng mà anh đã hứa với Ngọc Loan, anh không muốn lại khiến Ngọc Loan phải buồn lòng, cô đã có quá nhiều tổn thương rồi. Vũ Phong lặng lẽ thở dài đẩy Hà Trang ra khỏi người anh.

- Hà Trang, chúng ta xem như chấm dứt rồi.

- Không đâu, không đâu Vũ Phong, anh nhìn em đi, em biết anh còn yêu em mà đúng không – Hà Trang quyết giữ lấy Vũ Phong không để anh rời đi.

Nhưng câu nói :” Em tin anh” của Ngọc Loan dù không biết cô muốn ý chỉ gì, Vũ Phong cũng không muốn phụ lòng tin đó, cho nên anh quyết định nói lời cắt đứt với Hà Trang và quyết định trở về bên cạnh Ngọc Loan.

Công việc bề bộn, sau đó Vũ Phong chưa có cơ hội gặp Hà Trang thì bây giờ lại gặp ở đây.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 8.4

45. Chương 8.4

Vũ Phong nhìn Hà Trang cười vui vẻ từng bước đi vào trong. Trên tay cô dường như quấn một vòng băng màu trắng, giống như vừa bị thương. Cô vừa đi vào đã chạm mặt Vũ Phong, nụ cười khựng lại một chút, nhưng rồi lại lạnh lùng quay đi.

- Sao vậy? – Vị giám đốc của cô Hà Trang quay mặt nhìn cô hỏi.

- Không có gì hết – Hà Trang quay mặt nhìn ông ta cười tươi đáp.

Đường như ông ta có chút không tin, bèn quay mặt nhìn về phía Hà Trang vừa nhìn, thì bắt gặp Vũ Phong. Ông ta tất nhiên nhận ra Vũ Phong, nhận ra anh đi cùng với một người phụ nữ, không gặp thì thôi, hề gặp mà không chào hỏi thì vô cùng bất lịch sự. Cho nên ông ta kéo tay Hà Trang từng bước đi đến bàn ăn của hai vợ chồng Vũ Phong, Ngọc Loan.

Ngọc Loan nhìn thấy Vũ Phong đột nhiên bất động nhìn về phía sau cô thì quay đầu nhìn lại, cô nhìn thấy Hà Trang cùng một người đàn ông trông có chút lớn tuổi, chắc cũng tầm 40 rồi đang đi về phía họ.

- Chào tổng giám đốc Phong.

- Chào tổng giám đốc Hoàng – Vũ Phong nhích ghế đứng lên bắt tay chào với ông ta.

- Cô gái xinh đẹp đây là – Ông ta nheo mắt nhìn Ngọc Loan ngờ vực hỏi Vũ Phong.

- Cô ấy là vợ tôi, Ngọc Loan – Vũ Phong nhẹ nhàng đáp.

- Ồ...- Ông ta tỏ vẻ thích thú nhìn Ngọc Loan chào. Ngọc Loan cũng lịch sự mỉm cười chào đáp lại ông ta, sau đó ánh mắt cô nhìn về phía Hà Trang.

Hà Trang mỉm cười nhìn cô nói:

- Lâu quá không gặp. Vợ chồng hai người thế nào?

Đúng là một lời chào sáo rỗng mà, rõ ràng Hà Trang và Vũ Phong thường lén lút gặp nhau, vậy mà lại giả vờ như lâu rồi không gặp. Mà cũng phải, cô ta chỉ là gặp Vũ Phong chứ nào có gặp cô, lời chào này đúng là lời chào dành cho cô rồi. Cô ta đã hỏi, tất nhiên cô sẽ trả lời. Nhưng cô không muốn làm riu qua mắt thờ, cô để cho Vũ Phong tự trả lời người tình bí mật của mình.

- Anh nói xem, hai vợ chồng mình thế nào?

Vũ Phong tất nhiên để giữ hình ảnh của bản thân trước mặt giám đốc Hoàng, thể hiện mình là một người đàn ông tốt đáng tin cậy, liền trước mặt giám đốc Hoàng và Hà Trang nắm lấy tay Ngọc Loan, nhìn cô cười âu yếm rồi bảo:

- Tất nhiên hai vợ chồng mình rất hạnh phúc.

Ngọc Loan hài lòng với câu trả lời của Vũ Phong vô cùng, cô quay đầu mỉm cười nhìn Hà Trang, nhẹ nhàng đáp:

- Tụi mình rất hạnh phúc.

- Thật là ngưỡng mộ hai vợ chồng tổng giám đốc Phong, hai người trông hai người thật sự hạnh phúc – Giám đốc Hoàng đột nhiên lên tiếng – Vũ Phong Không ngờ anh lại là một người chồng yêu vợ đến thế. Tôi có nghe Hà Trang nói, mọi người đều là bạn bè thời đại học, vậy không ngại khi chúng tôi cùng ngồi đây chứ?

- Tất nhiên là không rồi – Vũ Phong lịch sự đáp.

Ngọc Loan vừa định bước ra nhường ghế thì Hà Trang đã lên tiếng ngăn lại:

- Không nên đâu anh à, tổng giám đốc Phong muốn cùng vợ hưởng thụ một buổi tối lãng mạn bên nhau, nếu chúng ta ngồi đây thì đúng là kỳ đà cản mũi rồi. Chúng ta nên đi ra bàn khác tránh làm ảnh hưởng tâm trạng hai người họ.

Vũ Phong trợn mắt khi nghe Hà Trang xưng anh ngọt ngào với giám đốc Hoàng như thế.

Giám đốc Hoàng nghe vậy thì bật cười lớn bảo:

- Em nói đúng, nên để hai vợ chồng họ bên nhau mới lãng mạn. Đúng là già rồi nên không còn biết gì nữa. May mà có em nhắc .

- Anh vẫn chưa già mà. Anh là đang ở thời khắc phong độ nhất của đàn ông – Hà Trang bèn lắc đầu khen ngợi một câu.

Giám đốc Hoàng nghe khen thì cười xung sướng rồi nhìn Vũ Phong bảo:

- Xin lỗi vì đã làm phiền tổng giám đốc Phong và vợ anh rất nhiều. Chúng tôi xin tạm biệt, không làm phiền hai người nữa. Hẹn ngày nào đó rảnh rỗi, chúng ta cùng nhau làm một bữa.

- Cũng được. Để dịp nào đó chúng ta hẹn nhau cùng trò chuyện cho vui – Vũ Phong cũng khách sáo đáp lời, ánh mắt anh nhìn Hà trang có chút tức giận.

Ngọc Loan lấy làm ngạc nhiên trước biểu hiện của Hà trang, cô ta vì sao trước mặt Vũ Phong lại làm những chuyện như thế, khoát tay người đàn ông khác, còn nói những lời nũng nịu như thế. Giống như là cố tình diễn trước mặt Vũ Phong. Cô khó hiểu nhìn Vũ Phong có mỉm cười nhưng hai chân mày chau lại. Còn Hà trang thì tuyệt không nhìn Vũ Phong lấy một lần, giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì, chắc không phải là đang giận nhau, và Hà trang cố tình làm cho Vũ Phong nổi ghen đó chứ.

Ngọc Loan bỗng cảm thấy buồn vô hạn, nếu Vũ Phong nổi ghen, có nghĩa là trong lòng anh, hình bóng Hà Trang vẫn ngự trị. Vậy những lời anh nói với cô tất cả đều là giả dối. Ngọc Loan cười thầm đau đớn, cô đã chọn tin vào những lời giả dối đó.

Từ lúc hai người kia rời đi, Vũ Phong bỗng bồn chồn vô cùng, có vẻ chán chường không muốn ăn. Ánh mắt của anh thỉnh thoảng liếc về phía bàn của Hà trang.

Hà Trang vốn không thích những bàn ăn ở ngoài cửa, cô ấy ghét cảnh người ra kẻ vào, thông thường cô ấy sẽ chọn một cái bàn ở góc trong cùng mà ngồi. Nhưng lần này lại chọn một cái bàn ở cửa ra vào, đã vậy, cô ấy đã chọn vị trí ngồi để mặt đối mặt với Vũ Phong. Không cần nghĩ cũng biết cô là cố ý khiêu khích Vũ Phong. Quả nhiên là Vũ Phong mãi lo nhìn về phía bàn đó mà quên mất Ngọc Loan đang ở trước mặt mình. Ngọc Loan khẽ thở dài...cô buông đôi đũa xuống. Dù không muốn cô cũng quay đầu nhìn về phía Hà Trang.

Cô cảm giác cái tay Giám đốc Hoàng kia đối với Hà Trang rất ư là háo sắc. Ánh mắt hắn ta nhìn cô ấy chẳng khác nào một loài sói đói chỉ đợi cơ hội vồ mồi. Mà Hà Trang, hôm nay ăn bận quá ư hở hang, chiếc váy ôm trọn bộ ngực căng đầy của cô ấy trong gợi cảm vô cùng, nhưng như vậy càng khiến ánh mắt của giám đốc Hoàng cứ trú mục trên đó mãi không rời. Đã vậy, Hà trang thỉnh thoảng lại khom người xuống làm như vô tình rồi để hở toàn bộ khiến cho giám đốc Hoàng được một phen mãn nhãn.

Ngọc Loan quay đầu nhìn thấy Vũ Phong hai tay siết chặt, gương mặt đanh lại, môi mím chặt đầy sự giận dữ. Cô nhìn mấy món ăn vừa dọn ra chưa bao lâu, những món ăn đầy màu sắc, cũng là mấy món cô thích ăn, nhưng cô chẳng có chút hứng thú nào hết.

Ngọc Loan không muốn quay đầu nhìn lại Hà trang đang dùng hành động gì để chọc tức Vũ Phong nữa, cũng không muốn ngẩng lên để nhìn sắc mặt Vũ Phong, cô cuối đầu cố tỏ ra bình thản, gấp một miếng thịt bỏ vào miệng nhai. Miếng thịt lúc này cô ăn rõ ràng vừa mềm vừa thơm ngon là thế, vậy mà giờ đây lại vừa dai vừa đắng, phải khó khăn lắm cô mới nuốt được. hết miếng này đến miếng khác, cô cứ cố gắng ăn cho bằng hết.

Người ta vẫn bảo, ăn để quên, nuốt hết những nỗi buồn vào bên trong.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 8.5

46. Chương 8.5

Được một lát, Hà Trang đứng lên đi vào nhà vệ sinh, Vũ Phong nhìn theo bóng Hà Trang khuất dần vào bên trong nhà hàng, anh mới đứng lên nhìn Ngọc Loan nói:

- Anh vào nhà vệ sinh một lát.

Ngọc Loan ngẩng đầu nhìn Vũ Phong mím môi cuối cùng cô cũng gật đầu chấp. Vũ Phong lập tức rời ghế đi nhanh về phía toilet, Ngọc Loan nhìn theo Vũ Phong một tay bấu chặt cánh tay còn lại của mình đến chảy máu mà không hay.

Lặng lẽ một góc bàn có người nhìn cô khẽ đau lòng, rồi lặng lẽ thở dài. Cuối cùng cũng quyết định đứng lên đi về phía bàn của cô nói:

- Vì sao cứ phải cam chịu như thế chứ? Em cứ đi đến đó nhìn xem hai người bọn họ làm gì rồi cứ thẳng thắn mắng **** họ cho hả lòng, vì sao lại tự hành hạ bản thân mình như thế.

Tùng Quân ngay từ đầu đã nhìn thấy hai vợ chồng Ngọc Loan đi vào nhà hàng, hôm nay anh đi gặp một khách hàng ở đây. Vốn định để vị khách trở về rồi thì đến chào hỏi họ một câu. Nào ngờ lại thấy Hà trang bước vào rồi nhìn phản ứng của Vũ Phong đối với việc Hà Trang đi cùng một người đàn ông khác, anh quyết định ngồi im lặng xem xét.

Nhìn thấy vẻ mặt cam chịu lẫn đau buồn của Ngọc Loan, Tùng Quân dù cố nén lòng nhưng vẫn không thể, anh nhìn thấy Ngọc Loan nắm tay mình chảy máu thì tức giận quyết định đến nói chuyện với cô.

Thấy Ngọc Loan vẫn im lặng cuối đầu không ngẩng đầu lên nhìn mình. Tùng Quân tức giận nắm lấy tay cô kéo đi:

- Em đi theo anh vào trong đó.

Ngọc loan nửa muốn thoát ra khỏi tay Tùng Quân, nửa muốn biết hai người kia đang làm gì trong đấy. Trong lòng cô dâng lên niềm sợ hãi, cô sợ phải nhìn thấy điều không muốn thấy, cô sợ phải đối mặt với những sự thật phũ phàng bên trong.

Rõ ràng là muốn đứng lại nhưng chân lại không nghe lời, cô lại bước đi vô thức theo Tùng Quân vào bên trong. Cả hai vừa mới vào bên trong đã nghe tiếng Vũ Phong lớn tiếng quát:

- Em nhất định phải như vậy sao?

- Anh cứ mặc kệ tôi, không mượn anh quan tâm, mau mà về với vợ anh đi – Giọng Hà trang rõ ràng là mang oán trách đối với Vũ Phong.

Cả hai đang giằng co thì thấy Tùng Quân và Ngọc Loan đi vào có chút bất ngờ rồi ái ngại liền buông tay nhau ra. Ngọc Loan đứng chết lặng tại chỗ không nhìn Vũ Phong lấy một giây, còn Tùng Quân thì tức giận nhìn Vũ Phong, Vũ Phong chỉ biết thở dài, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà đầy bất lực.

Hà trang bèn vượt qua họ và đi ra ngoài. Tùng Quân bèn nắm tay Ngọc Loan nói:

- Anh đưa em về.

Vũ Phong lập tức giữ lại, giọng anh có chút mệt mỏi bảo:

- Để mình đưa cô ấy về.

Nhưng Tùng Quân nhất quyết giữ chặt tay Ngọc Loan không buông, Vũ Phong hơi bất ngờ thì nhìn Tùng Quân trừng trừng. Anh gằn giọng nói:

- Buông ra.

Nhưng Tùng Quân vẫn nhất quyết không buông, còn nhìn anh thách thức. Bỗng có một người đi vào nhà vệ sinh, thấy ba người như thế có chút ái ngại, Ngọc Loan thấy vậy bèn nói:

- Tùng Quân , cảm ơn anh. Nhưng cứ để Vũ Phong đưa em về nhà là được rồi.

Tùng Quân nhìn Vũ Phong nén giận rồi thở dài buông tay Ngọc loan ra. Vừa ra ngoài đã không còn thấy Hà trang và gia đình Hoàng ở đâu nữa. Vũ Phong bèn quay đầu tìm kiếm, trong lòng anh dâng lên nỗi bất an.

Trên đường về nhà, không khí giữa hai người rất nặng nề, Vũ Phong trầm tư chìm vào những mâu thuẫn, muốn dùng thời gian để giải thích với Ngọc Loan, nhưng lại không thể , bởi vì anh đang lo lắng cho Hà trang, không hiểu vì sao cô lại ngang bướng cố chấp như thế, nếu có bề gì hối hận cũng muộn rồi.

- Dừng xe đi – Ngọc Loan cuối cùng cũng lên tiếng nói.

Vũ Phong quay sang nhìn cô. Ngọc loan bình thản nói:

- Nếu lo lắng cho cô ấy thì cứ đi tìm cô ấy đi.

- Ngọc Loan anh....- Vũ Phong ngập ngừng muốn giải thích nhưng Ngọc Loan đã nhắm mắt lại tỏ vẻ không muốn nghe anh nói gì nữa rồi nói:

- Dừng xe đi.

Vũ Phong nhìn Ngọc Loan, anh thấy cô đang cắn chặt môi mình thì biết là giờ phút này có nói gì cô cũng sẽ không nghe đâu. Vũ Phong bèn dừng xe lại. Anh tấp vào một bên lề đường, xe vừa dừng lại, Ngọc Loan không nói không rằng mở cửa bước ra khỏi xe. Sau đó cô cứ thế đi thẳng không quay đầu nhìn lại lấy một lần.

Vũ Phong nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của Ngọc Loan cảm thấy đau nhói trong lòng. Anh thở dài lái xe phóng đi.

Chiếc xe vừa lao đi qua người cô, Ngọc Loan bèn đứng lại, cô nhìn theo bóng xe chạy xa rồi quẹo ở góc ngõ tư đó, nước mắt lăn dài, cuối cùng ngồi sụp xuống đất bật khóc.

Tùng Quân không chịu được nữa. Anh nhìn người con gái mình yêu chịu nhiều đau khổ. Anh muốn cô chứng kiến một lần rồi dứt khoát, anh sẽ ở bên cạnh xoa dịu trái tim cô dù cho thời gian là bao nhiêu lâu. Anh chạy xe đến gần Ngọc Loan, mở mạnh cửa xe đi xuống rồi bảo:

- Đứng lên đi.

Ngọc Loan ngẩng đầu nhìn Tùng Quân bằng đôi mắt đau buồn y như năm xưa cô bị người ta vây đánh được anh cứu thoát, nhưng tiếc rằng lần này cô không hề lao vào lòng anh khóc như trước nữa.

- Coi như lần cuối cùng đi. Nhìn cho rõ người con trai em yêu có thể thuộc về em hay không, sau đó dứt khoát.

Ngọc Loan hiểu những lời Tùng Quân nói, cô lặng lẽ gạt đầu rồi theo anh lên xe.

Tùng Quân liền lái xe thật nhanh đi theo Vũ Phong, xem chút nữa là lạc mất rồi. Hai người thấy Vũ Phong lái xe đi đến trước nhà Hà Trang, Hà Trang dường như đang đợi anh. Hai người cãi nhau gì đó, cuối cùng Vũ Phong ôm chặt lấy Hà Trang vào lòng mình, Ngọc Loan quay sang Tùng Quân nói:

- Chúng ta đi thôi.

Cô không muốn tiếp tục chứng kiến cảnh bọn họ bên nhau nữa. Nếu còn nhìn thấy họ âu yếm nhau thì có lẽ trái tim của cô sẽ vỡ tan ra mất.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 8.6

47. Chương 8.6

Tùng Quân im lặng lái xe đưa cô rời khỏi nơi đau lòng vừa rồi. Anh do dự không biết nên đưa cô về đâu, về nhà của hai vợ chồng hay về nhà ba cô. Nếu về nhà của họ, Tùng Quân sợ là Ngọc Loan sẽ mãi chìm trong đau khổ. Còn về nhà ba cô...theo Tùng Quân thấy, sở dĩ Ngọc Loan chịu đựng đến bây giờ vẫn không nói ra, có lẽ một phần bởi vì cô sợ ba mình biết, cho nên thời khắc này, Ngọc Loan càng không muốn trở về nhà ba cô. Nghĩ như thế Tùng Quân lái xe đưa cô đi dạo mát, anh đưa cô đi ra một bên cảng hóng gió.

Ra đến bến, Tùng Quân lặng lẽ dừng xe lại, rồi bật một bản nhạc du dương êm nhẹ, ngã người vào ghế, lặng lẽ thưởng thức, không hỏi han, không thúc ép cô, cứ để Ngọc Loan từ từ bình tĩnh

Ngọc Loan nhìn ra bên ngoài, nơi những ánh đèn nhấp nháy đầy rực rỡ. Tiếng nhạc du dương như re hồn người vào một thế giới lặng thinh, làm lắng dịu tất cả những cảm xúc trong lòng. Ngọc Loan cũng tựa người vào thành ghế, nhắm mắt lại muốn chìm mình vào điệu nhạc để quên đi hình ảnh Vũ Phong và Hà Trang trong lòng cô.

Thời gian cứ thế qua đi, từng bản nhạc du dương không lời trôi qua. Ngọc Loan cuối cùng cũng mở mắt ra, Tùng Quân giống như có linh cảm cũng mở mắt ra nhìn cô, khàn giọng hỏi:

- Đã đỡ hơn chưa?

Ngọc Loan quay đầu nhìn Tùng Quân khẽ gật đầu cười không đáp, nhưng ánh mắt vẫn không nén được sự đau buồn trong lòng.

Tùng Quân nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài, anh muốn tận hưởng không khí mát rượi từng những cơn gió thổi từ bờ sông vào. Ngọc Loan cũng mở cửa bước ra ngoài, cô bắt chước Tùng Quân làm động tác ưỡng người hít thở không khí từ sông ủa vào.

Tùng Quân sau đó cho hai tay vào túi cát bước đi dạo quanh sông, Ngọc Loan cũng lặng lẽ theo sau bước chân của anh.

Nhưng bờ sông khắp khê không bằng phẳng cho lắm, Ngọc Loan lại mang giày cao gót cho nên bước chân của cô không được vững vàng cho lắm, cô vấp vào một đất đất gập ghềnh cho nên đổ nhào về phía trước, chỉ kịp kêu nhỏ một tiếng. Cũng may Tùng Quân phản ứng mau lẹ, quay người đỡ lấy cô giữa lại.

Sau khi đứng vững rồi, Ngọc Loan khẽ cười ngượng nói:

- Em đúng là hậu đậu.

Hai người không đi nữa, mà quay người nhìn những ánh đèn trên sông, ánh trăng phản chiếu xuống mặt sông khiến nó phản ánh ánh sáng trở nên lấp lánh đẹp vô cùng.

Ngọc Loan trầm mặt một chút rồi mới nói:

- Có phải anh cảm thấy em quá ngốc nghếch, quá nhu nhược hay không?

Tùng Quân không đáp, chỉ bảo rằng:

- Em là một cô gái tốt.

Ngọc Loan bỗng cười buồn:

- Thật ra, em và Vũ Phong kết hôn với nhau chỉ trên danh nghĩa mà thôi.

Tùng Quân kinh ngạc quay người nhìn Ngọc Loan chằm chằm, cô cũng nhìn lại anh, không hề trốn tránh, sau đó kể tiếp:

- Tụi em hẹn nhau 3 năm sau sẽ ly hôn, khi đó em lại trở về là em, còn Vũ Phong có thể đoàn hoàng ở bên cạnh Hà Trang.

- Em...- Tùng Quân nói không nên lời, anh từng nhớ Tú Quyên từng nói những lời bóng gió như thế này, cô ấy kể như mình vừa xem xong một bộ phim, Tùng Quân lúc đó chỉ nghĩ cô bé này quá lạm phim tình cảm rồi, chứ không hề nghĩ rằng, Tú Quyên là đang ám chỉ Ngọc Loan.

- Cho nên dù đau buồn bao nhiêu, em cũng phải chấp nhận mà thôi. Bởi lẽ em mới chính là người thứ ba chen vào tình cảm của họ. Nếu không có em, Vũ Phong và Hà Trang đã là một cặp hạnh phúc rồi. Anh cũng biết mà.

Tùng Quân khẽ gật đầu. Anh biết vũ Phong và Hà Trang yêu nhau, anh cũng biết Ngọc Loan yêu Vũ Phong. Anh cứ cho rằng cuộc tình nào cũng cũng có hồi kết thúc, Vũ Phong và Hà trang đã chia tay nhau, nên Ngọc Loan có cơ hội đến với Vũ Phong và đám cưới cùng anh. Chuyện hôm nay anh chỉ cho rằng Vũ Phong và Hà Trang tình cũ không rủ cũng tới. Nào ngờ sự việc lại trở nên nghiêm trọng như vậy.

Càng không ngờ Ngọc Loan lại chịu thổ lộ tâm sự cùng anh bí mật này. Anh im lặng lắng ghe Ngọc Loan kể hết tất cả mọi chuyện. Kể xong, Ngọc Loan cười buồn nói:

- Tùng Quân! Anh biết không? Từ nhỏ đến lớn, em chưa từng vấp ngã bao giờ cả. Con người phải một lần vấp ngã, một lần trải qua sóng gió mới có thể trưởng thành được. Người ta nói, nhân chi sơ, tánh bổn thiện, con người khi mới sinh ra chẳng ai muốn chọn điều ác ỉnh. Kể ăn cướp không phải thật sự muốn đi cướp, một cô kiều nữ, không phải muốn bán thân cho trăm người. Mà tất cả là vì hoàn cảnh đẩy đưa họ vào con

đường lắm lỗi đó mà thôi. Nhưng họ đều phải vượt qua tất cả những điều đó để tiếp tục cuộc sống. Còn em, từ nhỏ đến lớn, em không hề thiếu thốn bất cứ thứ gì. Em muốn gì, ba em đều cho em, có thể nói, cuộc sống của em đã trải thảm bóng mượt, không tí gờ ghề nào. Em chưa từng trải qua sóng gió nào, cho nên cuộc sống của em không có lọc lừa, không có tranh đoạt, cũng không có *** hại nhau. Cho nên không phải em cố chấp không buông tay, mà là vì Vũ Phong chính là sóng gió, chính là cay đắng mà em phải trải qua. Chỉ có thể đối mặt vượt qua nó, em mới có thể bước chân vào cuộc sống vốn gồ ghề này.

- Hà tất gì phải như vậy chứ? Em xứng đáng có cuộc sống tốt đẹp hơn, một cô gái như em có rất nhiều người tình nguyện trải thảm cha lấp sự gồ ghề để em suốt đời sống trong bình yên – Tùng Quân không kiềm nén được nói – Anh....

- Em biết....Chỉ với việc gia tài ba để lại em thì có thể sống vô lo vô nghĩ đến cuối đời, chỉ tiếc là thôi bỏ đi, đừng nhắc chuyện này nữa làm gì....

Tùng Quân cũng không miễn cưỡng cô, anh không muốn cô phải nhắc lại càng thêm đau lòng. Tùng Quân kể cho cô nghe những câu chuyện thú vị lúc anh đi du học. Ngọc Loan dù không muốn cũng phải bật cười, nỗi buồn trong lòng cũng vơi đi, lòng nhẹ nhõm hơn nhiều. Gió bắt đầu lạnh, khiến Ngọc Loan có chút run lên, Tùng Quân bèn cởi áo khoác ra cho cô mượn. Họ lại tiếp tục trò chuyện.

Sau cùng Tùng Quân đưa cô về nhà, Ngọc Loan xuống xe nhìn Tùng Quân nói lời cảm ơn vì anh đã giúp cô quên đi nỗi buồn. Tùng Quân mở cửa đi đến trước mặt Ngọc Loan dặn dò cô vài lời mong cô đừng nghĩ đến chuyện của Vũ Phong với Hà Trang. Ngọc Loan gật đầu rồi cởi áo khoác trả cho Tùng Quân. Mái tóc cô bị gió vô tình thổi khiến nó rối tung lên. Tùng Quân bèn đưa tay giúp cô vén lại mái tóc. Bàn tay anh bỗng dừng lại trên bờ vai cô, ánh mắt Tùng Quân nhìn Ngọc Loan không dứt, đôi mắt cô buồn nhưng vẫn có ngượng cười khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng, bất chợt, Tùng Quân cúi đầu hôn lên môi Ngọc Loan.

Ngọc Loan hơi bất ngờ không kịp phản ứng, khi cô đặt tay lên ngực Tùng Quân định đẩy anh ra thì bên tai đã có tiếng nói:

- Hai người đang làm gì vậy?

Giọng nói phẫn nộ đầy quen thuộc khiến Ngọc Loan giật bắn cả người vội vàng đẩy Tùng Quân rời xa mình rồi quay đầu nhìn Vũ Phong, hoảng hốt nói không nên lời.

- Tôi hỏi hai người vừa rồi đang làm gì? – Vũ Phong đã nhanh chóng bước đến bên họ cao giọng hỏi.

- Em...- Ngọc Loan muốn giải thích nhưng lời nói cứ đến cổ lại dừng không thể thốt thành lời.

- Cậu có tư cách chất vấn cô ấy hay sao – Tùng Quân thấy ánh mắt tức giận của Vũ Phong dành cho Ngọc Loan thì bực tức lên tiếng bên vực cô.

- Sao lại không có tư cách, tôi là chồng của cô ấy – Vũ Phong nhìn Tùng Quân đáp lời.

- Chồng....- Tùng Quân bật cười – Người chồng trên danh nghĩa à?

- Em đã nói cho cậu ta biết – Vũ Phong có chút ngạc nhiên, có chút thất vọng quay sang hỏi Ngọc Loan. Đây là bí mật của họ, vậy mà Ngọc Loan lại nói cho người ngoài biết.

- Chẳng phải cậu cũng đã nói cho Hà Trang biết hay sao. Vì sao không cho cô ấy nói cho tôi biết chứ – Tùng Quân hất mặt khiêu khích đáp, anh tuyệt đối không để Vũ Phong làm tổn thương đến Ngọc Loan, dù có đánh mất tình bạn bao lâu nay của họ.

- Đó là chuyện của tôi, không liên quan gì đến cậu. Hay ý cậu là, cậu và Ngọc Loan đang là tình nhân bí mật của nhau. Nói đi, hai người đã qua lại bao nhiêu lâu rồi, đã đến gia đoạn nào rồi?

- Bốp....

Một cái tát giáng lên mặt Vũ Phong, khiến anh sững sờ, cái tát này là do Ngọc Loan tát.

- Anh nghĩ em là hạng người nào mà lại nói như thế chứ hả – Ngọc Loan cuối cùng ghen ngào nói thành lời.

- Loại người nào? Haiz, vậy em xem tôi là hạng người nào? Dám làm chuyện lén lút sau lưng tôi bị tôi bắt gặp mà còn định chối ư – Vũ Phong giận dữ quát lên, anh chẳng khác nào người đang nổi ghen.

- Em không có – Ngọc Loan tức giận nói.

- Là tôi đã hôn cô ấy. Là tôi chủ động, Ngọc Loan không hay biết gì, cô ấy vốn là định đẩy tôi ra nhưng lại bị cậu bắt gặp – Tùng Quân liền giải thích, anh không muốn Ngọc Loan phải mang tiếng oan.

- Anh nghe rõ chưa. Mà nếu tôi với bất cứ người đàn ông nào khác bên nhau, anh cũng không có tư cách gì quản tôi hết – Ngọc Loan bèn hỏi Vũ Phong, giọng cô đầy giễu cợt – Vì sao anh không ở bên cạnh bạn gái mình mà lại ở đây gây sự với tôi chứ. Anh mau trở về bên cạnh cô ấy đi.

Vũ Phong sững người, ánh mắt nhìn Ngọc Loan bỗng trầm lại:

- Em là vì chuyện này mà cùng với cậu ta sao?

- Liên quan gì đến anh.

- Không liên quan đến anh. Haha...anh đã nói, anh sẽ cố gắng để yêu thương em, anh sẽ cố gắng để em hạnh phúc. Em nói em tin anh, vậy mà giờ đây quay sang nói những lời hờn trách này hay sao?

- Là bởi vì anh chẳng cho em chút lòng tin nào cả – Ngọc Loan giống như người tức nước vỡ bờ, cô cuối cùng không kiềm nén lòng mình nữa quyết định nói thẳng ra hết – Anh đừng tưởng em không biết, anh và cô ấy lén lút gặp nhau, anh còn nói dối em là đi gặp đối tác bàn công việc. Thật ra cô ấy đang đứng trước cửa nhà chúng ta chờ anh.

- Em nghe lén anh nói điện thoại – Vũ Phong không tin được nhìn Ngọc Loan.

- Em là vô tình nghe được. Em không thêm giở những trò bẩn thỉu như các người đâu.

- Trò bẩn thỉu, đúng vậy, anh nói dối em là không đúng. Nhưng em có biết nguyên nhân vì sao anh phải nói dối em hay không hả. Đó cũng không hẳn là lời nói dối, bởi vì đối tác của anh chính là công ty mà Hà Trang đang làm, và cô ấy chính là người đứng ra cùng anh thực hiện cam kết. Cô ấy bảo với anh, khi ký kết hợp đồng, cô ấy không muốn có mặt của em, nếu có em, cô ấy sẽ không cùng anh ký kết hợp đồng nữa, sau đó đến tận nhà gọi cho anh bảo hẹn gặp để bàn lại hợp đồng. Vì vậy anh mới phải đi ra ngoài. Nhưng sau đó thì sao, Hà Trang dùng bản hợp đồng uy hiếp anh về với cô ấy. Anh vì lời hứa với em, cuối cùng hủy bỏ hợp đồng và trở về, chấp nhận để lỗ mất một khoản tài sản. Hôm nay gặp mặt Hà Trang, anh có phản ứng như thế vì sợ cô ấy vì bị anh từ chối mà tự đánh mất bản thân mình, buông thả chấp nhận một người đàn ông có vợ, trở thành người tình của ông ta. Vậy thì cuộc đời của cô ấy chẳng khác nào bị hủy. Cho nên anh mới muốn khuyên cô ấy đừng làm chuyện điên rồ kia nữa. Anh đi theo cô ấy là vì anh sợ cô ấy chấp nhận ngã vào lòng bàn tay của giám đốc Hoàng. Bỏ rơi em cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Ngọc Loan gần như chết lặng trước những lời Vũ Phong nói. Hóa ra cô đã sai rồi, sai lầm nghiêm trọng rồi. Cô đã quăng bỏ niềm tin của mình với anh. Cô thấy lòng ngực mình đau nhói, hít thở mạnh cô nhìn Vũ Phong hỏi:

- Em nhìn thấy anh đuổi theo cô ấy rồi hai người đã ôm nhau kia mà.

- Em đuổi theo anh – Vũ Phong nghi ngờ hỏi, sau đó thở dài nói – Sở dĩ anh ôm cô ấy, là bởi vì cô ấy bị anh từ chối mà cắt cổ tay tự tử.

Ngọc Loan kinh hoàng giật mình lùi lại mấy bước. Tùng Quân cũng không ngờ sự việc lại là như thế.

- Dù nói thế nào, anh cũng là người có lỗi với cô ấy. Anh ôm cô ấy, chỉ là muốn an ủi cô ấy mà thôi. Sau khi khuyên nhủ cô ấy đừng làm chuyện ngu ngốc nữa, anh vội vã chạy về đây giải thích với em. Nhưng kết quả là thấy em và cậu ta hôn nhau.

- Không phải đâu Vũ Phong, anh nghe em nói đi – Ngọc Loan cuống quýt giải thích – Em chỉ là....

- Ngọc Loan, em nói em tin anh. Hóa ra là nói dối – Vũ Phong đột ngột nói ngắt lời cô – Anh thật thất vọng về em. Nếu em đã mất lòng tin với anh như vậy, mong muốn anh trở về bên cô ấy đúng không. Được, anh sẽ làm theo lời em.

Vũ Phong nói xong thì quay lưng bỏ đi, Ngọc loan muốn chạy tho giữ anh lại . Nhưng hai chân cô lại không thể nhúc nhích, cô sai rồi, hoàn toàn sai rồi. Vũ Phong đã lên xe và bắt đầu chạy đi, Ngọc loan lúc này nói vội vã chạy đến, nhưng rất tiếc là đã muộn. Đau đớn tự trách, cô sụp người xuống đất bật khóc.

- Đừng khóc, thật ra cậu ấy không xứng để em yêu đâu – Tùng Quân cố an ủi cô.

- Tùng Quân, anh không hiểu đâu.....

Ngọc Loan nói đến đây thì trong đáy mắt cô bỗng hiện về những ký ức xưa.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 9

48. Chương 9

Chương 9: Chút cảm nắng yêu thương

Thời tuổi trẻ ai chẳng từng tương tư một người. Là cùng yêu đương, hay là thâm thương trộm nhớ, sẽ có ít nhiều đêm thao thức tưởng nhớ bóng hình người đó đến không ngủ được. Nhất là đối với những trái tim lần đầu run động .

Hà Trang thường nói như thế khi luôn miệng nhắc đến Tùng Quân. Dường như mục tiêu chinh phục Tùng Quân bắt đầu ăn sâu vào trong tâm trí của Hà Trang. Mỗi ngày Hà Trang đều nghĩ ra lý do để gặp Tùng Quân, nhưng gặp một mình thì cô lại thấy ngại nên cũng lôi Ngọc Loan đi theo. Cô ấy làm như vậy càng khiến trái tim Ngọc Loan xáo động, bởi nụ cười và ánh mắt của Tùng Quân thỉnh thoảng lướt về phía cô và vô tình chạm nhau.

Những lúc ấy không hiểu vì sao Tùng Quân luôn nở nụ cười thật đẹp khiến Ngọc Loan đỏ cả mặt, phải quay mặt đi không dám cười đáp lại anh. Những lúc ấy, Ngọc Loan thường bối rối vô cùng, vì cô biết mình dường như đã thích Tùng Quân, nhưng còn Hà trang thì sao? Cô ấy là bạn tốt của cô, nếu như cô ấy biết cô cũng thích anh Tùng Quân thì sao. Giả dụ, anh Tùng Quân cũng thích cô, cô có nên tiếp nhận anh ấy hay không? Nếu cô tiếp nhận, vậy thì Hà Trang có giận cô không? Còn nếu cô không tiếp nhận thì anh Tùng Quân sẽ thế nào.

Còn nếu như người anh Tùng Quân thích là Hà Trang chứ không phải là cô thì thế nào. Có lẽ cô sẽ rất buồn. Nếu nhìn thấy hai người ấy đi cùng nhau mỗi ngày, cô làm sao đối diện với họ mỗi ngày cho được.

Ngọc Loan thở dài . Mong rằng Tùng Quân sẽ không yêu ai trong hai người, cô cũng sẽ tránh anh, như vậy sẽ không còn buồn nữa.

Ngọc Loan tránh gặp mặt Tùng Quân thật, cô cố gắng dồn tâm trí vào học tập, cũng không gặp Vũ Phong nhiều nữa vì hình như bốn người bọn họ thường như hình với bóng, cặp kè bên nhau. Nhưng tin tức về họ, vẫn đập vào tai cô thường xuyên.

Có một hôm, cô và Hà trang cùng ôm tập đến giảng đường ngồi học, mấy cô bạn đi nghe ca nhạc, là nhóm nhạc của Vũ Phong và Tùng Quân, họ lại âm ỉ bàn tán sôi nổi vô cùng.

- Trời ơi! Bài “Giấc mộng thoáng qua “ mà anh Tùng Quân hát thật là hay. Còn hay hơn cả ca sĩ hát bài này nữa.

- Tất nhiên rồi. Trời ơi nghe bài này mà tim run lên từng chập, xúc động không ngừng. Ước gì được làm bạn gái anh ấy, nghe anh ấy hát mỗi ngày thì còn gì bằng. Không biết anh ấy có bạn gái hay chưa nữa.

- Nghe nói là chưa thì phải?

- Thật không?

- Ừ, anh Tùng Quân nghiêm túc hơn nhiều so với anh Vũ Phong, nên không có yêu đương ai cả. Nhưng như vậy tui lại thấy anh Vũ Phong nhỉnh hơn anh Tùng Quân, vì anh Vũ Phong rất cởi mở.

Hà trang vốn cũng chẳng buồn tham gia câu chuyện mà chỉ lắng nghe mà thôi, nhưng khi nghe cô bạn nói thế thì cũng lên tiếng.

- Mình thấy anh Tùng Quân mới tốt hơn anh Vũ Phong đó. Vũ Phong là loại đàn ông lăng nhăng, mai cô này, một cô kia, yêu cho đã rồi bỏ, khiến con người ta khổ. Ý mình có chút bề ngoài nội trội, rồi gặp ai cũng đá mất đũa tình hết. Loại người đó càng phải tránh xa, càng xa càng tốt kéo sau này lại khổ .

Mọi người nghe thấy thế cũng ngẫm nghĩ lại rồi tán thành lời Hà Trang.

Ngọc Loan giờ đã hiểu vì sao Vũ Phong quen nhiều cô gái rồi chia tay như thế nên không còn chán ghét Vũ Phong như trước. Nếu là lúc trước, cô sẽ tán đồng lời nói của Hà Trang, nhưng bây giờ cô không muốn hình ảnh Vũ Phong xấu đi trong mắt mọi người nên lên tiếng:

- Không phải là như vậy đâu. Anh Vũ Phong cũng rất tốt mà, tại mọi người chưa hiểu anh ấy thôi.

- Ngọc Loan ơi là Ngọc Loan, chẳng lẽ bạn cũng bị anh ấy mê hoặc rồi hay sao chứ. Ai đã từng than với mình là ghét loại đàn ông lăng nhăng như hấn ta chứ? – Hà Trang kêu lên than vãn.

Ngọc Loan đành im lặng, bởi vì chuyện của vũ Phong, anh không hy vọng có người nào biết được bí mật này, mất công mấy cố gái thích anh đều ăn bận như thể lượn qua lượn lại trước mặt anh thì khổ, cho nên ngay cả Hà Trang cô cũng không nói.

- Từ này về sau, không nên tiếp xúc quá nhiều với anh ta nữa, có biết không? – Hà Trang lo lắng cho Ngọc Loan căn dặn.

Dù sao thì cô cũng muốn tránh mặt Tùng Quân nên cũng không thể gặp vũ Phong được, Ngọc Loan bèn gật đầu nhận lời Hà Trang.

- Pé Heo....em đang ở đâu vậy hả? – Tiếng Vũ Phong than vãn gọi điện vì mãi vẫn không tìm được cô.

- Em đang ở thư viện – Ngọc Loan thì thầm trả lời điện thoại của Vũ Phong khi Hà trang đang ngồi bên cạnh, cô không muốn Hà trang căn nhắc cô mãi như mấy bà già phiền phức.

- Em là một sách sao, học cả ngày rồi mà giờ còn ngồi học nữa. Xả hơi tí đi, anh , Tùng Quân, hải Đăng và Thanh Tùng đã chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ, đang chờ em đến đó – Vũ Phong bèn thúc giục.

- Sao lại chờ em làm gì? Mọi người cứ ăn uống vui vẻ đi – Ngọc Loan nhăn nhó đáp.

- Em không biết à, em chính là thành viên thứ 5 của tụi anh, biết bao nhiêu cô gái muốn vị trí này mà không được đó. Nếu không tin, em cứ dán giấy bán vị trí này lại xem, bảo đảm kiếm được khối tiền đó.

Ngọc Loan phì cười khi nghe Vũ Phong pha trò như thế, cô khẽ liếc Hà Trang rồi nói:

- Em đang học bài cùng Hà Trang nên không thể bỏ đi được.

- Bảo Hà Trang cùng đi luôn đi. Càng đông càng vui mà . Mau đến đi, hôm nay Tùng Quân hát thử bài mới đó.

- Nhưng mà....- Ngọc Loan liếc mắt nhìn Hà Trang lần nữa. Cô thấy Hà trang đã gấp sách lại thu dọn sạch sẽ rồi bảo:

- Đi thôi, chúng ta đi tham dự nào. Học nhiều quá cũng mệt mỏi, xả hơi một chút cũng tốt .

Ngọc Loan còn đang ngạc nhiên thì Hà trang đã đứng dậy lôi cô đứng lên rồi nói:

- Mau lên, đừng để các anh ấy chờ.

Ngọc Loan chẳng biết phải nói thế nào nữa với Hà Trang, cô lắc đầu thở dài rồi thu dọn đi theo.

“Có lẽ ta gặp và yêu nhau quá vội.

Cùng từng mong ước được nắm tay nhau đi hết cuộc đời.

Trao cho em trái tim chân thật nhất

Chỉ tiếc rằng em đã chọn rời xa.

Chọn lựa giấc mơ em ấp ủ
Rồi bỏ thiên đường của đôi ta.
Dù chúng ta chia tay nhau
Anh vẫn không thể quên em
Trên đời có mấy ai đạt được tình yêu đích thực
Anh hy vọng mình có thể quên đi những điều tốt đẹp về em.
Bởi vì lời hứa của chúng ta đã tan thành tro bụi
Trái tim anh đã tan vỡ.
Không biết ngày mai có thể yêu thêm được nữa không?
Gió đã thổi khô từng dòng nước mắt.
Dù giấc mơ có ngăn ngủ nhưng tình yêu anh dành cho em là mãi mãi
Không bao giờ thay đổi.
Anh sẽ buông tay để em ra đi
Cầu mong cho ước mơ của em đừng như cánh hoa
Tàn lụi theo thời gian.
Hãy để tình yêu chân thật đưa anh ra đi.
Tạm biệt em!
Người anh yêu nhất.
Nhờ gió gửi tình yêu đến em.
Bởi yêu thương là vô hạn.”

- Hay quá – Ngọc Loan tròn reo lên, thật không ngờ bài hát lại cảm động đến như thế, mắt cô đỏ lên vì xúc động trước giọng hát cùng lời ca của bài “ Không thể lãng quên”

- Đúng là hay thật. Anh Tùng Quân không đi làm ca sĩ thật là tiếc – Hà Trang cảm thán reo lên – Người nào viết ra bài hát này chắc chắn là người rất chung tình.

- Cám ơn em, nhưng anh sợ rằng mình làm em thất vọng rồi – Vũ Phong nói giọng giễu cợt, bởi vì Hà trang luôn đối nghịch với anh, thường mắng anh là đồ lãng nhăng.

Hà Trang không ngờ người viết ra bài hát này lại là Vũ Phong, cô ghá miệng xong rồi khép lại quay mặt đi.

Mọi người nhanh chóng nhập tiệc đầy vui vẻ, lúc Ngọc Loan đang đi lấy nước thì gặp Tùng Quân. Tùng Quân nhìn cô cười rồi nói:

- Lần trước em nói là thích đi xem phim Tiếng Chuông đồng. Hôm nay anh thấy rạp đang chiếu lại bộ phim đó, anh đã mua vé rồi , có muốn đi xem cùng anh không? Là suất 5 giờ tối ngày mai

- Thật ă – Ngọc Loan tròn xoe mắt nhìn Tùng Quân cười rạng rỡ, cô vẫn thích xem bộ phim kinh điển này bên nhanh chóng nhận lời – Vậy chiều mai em với anh gặp nhau ở rạp chiếu phim nha.

NHưng khi ra về, hà Trang đã nắm lấy tay Ngọc Loan nhìn cô với ánh mắt khẩn cầu nói:

- Mình xin Loan hãy giúp mình đi có được không?

- Có chuyện gì – Ngọc Loan ngạc nhiên hỏi.

- Loan biết mình thích anh Quân mà đúng không?

- Uhm...- Cô lưỡng lự gật đầu.

- Thật hiếm có dịp gặp anh ấy. Ngày mai hai người gặp nhau ở rạp chiếu phim mà đúng không? Cho mình đi theo với.

- Chỉ là xem phim thôi mà, Trang đi cũng được, đâu có sao.

- Nhưng mà mình muốn ở riêng với anh Tùng Quân – Hà trang nhấn mạnh lời nói của mình, đây mới là mục đích của cô.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 9.1

49. Chương 9.1

Ngọc Loan đứng nhìn Hà Trang sửa soạn rồi rút cả lên mà hoa cả mắt. Hà Trang cứ thử tới thử lui tất cả những bộ váy đẹp của mình nhưng vẫn không vừa lòng. Từng bộ quần áo bị quăng bừa bãi xuống đất một cách không thương tiếc, rồi nhấn nhúm méo mó cả lên. Ngọc Loan nhìn theo không khỏi âm thầm nuốt nước bọt. Lựa mãi không được. Hà Trang chán nản quăng quần áo sang một bên rồi ngã nhào ra giường thở dài chán nản.

- Tại sao tìm tới tìm lui mình chẳng thấy có bộ váy nào của mình ra hồn hết trơn vậy chứ. Đúng là biết thế mình không dọn ra ngoài ở làm gì, bao nhiêu thứ phải chi tiền, khiến mình chẳng còn tiền mua quần áo mới nữa. Quần áo của mình cũ hết cả rồi. Bây giờ làm sao đi gặp anh Tùng Quân đây, mãi mới có cơ hội ở riêng với anh ấy. Chán quá đi mất.

- Vậy thì đi mua bộ quần áo mới là được rồi – Ngọc Loan thấy thế thì bảo.

Hà Trang liền lườm Ngọc Loan một cái, rồi chán nản than:

- Ước gì mình được như Loan, vậy thì không cần phải lo lắng chuyện tiền bạc khi mua sắm rồi.

Ngọc Loan nghe Hà trang nói thế thì có chút bối rối lẫn áy náy vô cùng. Nhà Hà Trang tuy nói là khá giả, nhưng ba cô ấy cũng chỉ là trưởng phòng của một công ty mà thôi, còn mẹ cô ấy là một tiểu thương buôn bán vải vóc. Nhà có của ăn của để, nhưng Hà trang còn có một em trai, từ nhỏ được ba mẹ cưng chiều, gia tài sau này Hà Trang cũng chỉ được một số ít rồi theo chồng mà thôi.

Ở nhà em trai nghịch phá mà ba mẹ cứ nhắm mắt làm ngơ khiến Hà Trang phát bực, nên vừa lên đại học đã nhất quyết dọn ra ở riêng bên ngoài, không cần ngày ngày bực tức vì thằng em trai nữa. Nhưng ra ngoài nhiều vấn đề cần phải chi, mà tiền ba mẹ cho cô cũng có giới hạn. Vì vậy, Hà Trang cũng không thể mua sắm quần áo tùy ý như trước nữa.

Ngọc Loan thì may mắn hơn, ba cô chẳng những là ông chủ lớn, lại chỉ có mình cô là con, bao nhiêu thứ đều để cho cô. Ngọc Loan không cần vất vả suy nghĩ lo toan mọi chuyện. Tuy cô không thuộc loại tiểu thư ăn xài phung phí, nhưng cô cũng là con gái cho nên vấn đề quần áo thời trang, cũng không thoát khỏi sự quyến rũ của nó.

Ngọc Loan thấy câu nói của mình có chút làm tổn thương Hà Trang , cho nên muốn chuộc tội liền đề nghị:

- Hay là đến nhà mình lựa một bộ thử xem có hợp không?

Hà Trang vừa nghe xong thì mắt mở to nhìn Ngọc Loan mừng rỡ hỏi:

- Được sao?

- Tất nhiên là được rồi, có gì mà không được chứ – Ngọc Loan gật đầu vui vẻ đáp.

- Cám ơn Loan rất nhiều, mình biết Loan luôn tốt với mình mà – Hà Trang nhõm người ngồi dậy ôm chầm lấy Ngọc Loan reo lên.

- Đi thôi. Còn chọn kiểu tóc phù hợp nữa, sẽ mất nhiều thời gian lắm – Ngọc Loan đẩy Hà Trang ra rồi giục.

- Ủ – Hà trang đứng dậy ngay lập tức kéo tay Ngọc Loan ra khỏi phòng trọ của mình.

Cả hai nhanh chóng có mặt ở nhà Ngọc Loan.

Rất nhiều lần Hà Trang đã đến đây, nhưng không lần nào cô có thể kìm nén được tiếng reo trong lòng mình. Mặc dù vậy, Hà trang vẫn cố giấu lòng, không dám thể hiện sự ganh tỵ ra trước mặt với Ngọc Loan.

Nhà Hà Trang chỉ bằng 1 phần tư nhà của Ngọc Loan, mặt dù nhà cô vẫn là nhà lầu ba tầng đầy sang trọng, nhưng so với nhà Ngọc Loan thì đúng là quá thua xa. Từng món đồ trang trí đều khá đắt tiền, nếu tùy tiện chôm một món đem bán, có lẽ cô có thể dùng được mấy tháng.

Phòng của Ngọc Loan thì không cần nói luôn, Hà trang vẫn thường xem phim Hàn Quốc, phòng của các cô diễn viên đóng vai tiểu thư vô cùng rộng rãi, còn hơn phòng của một cô công chúa ngày xưa. Nhìn lại phòng của Ngọc Loan, cũng không kém là bao nhiêu cả.

Quần áo thì càng không cần bàn, tùy tiện cầm một cái váy cũng không dám làm nó xước chỉ.

- Nào tìm đi, thử xem có bộ nào mà Trang thích thì lấy xuống.

Hà trang được lời, lập tức đi thử quần áo ngay, cô chọn lựa rất nhiều bộ, thử tới thử lui rất nhiều lần. Ngọc Loan cũng chân thành góp ý cho Hà Trang, cô còn nói rõ, nếu Hà Trang thích thì xem như cô tặng cô ấy. Bởi vì cô cũng ngại một điều, nếu lỡ nhất thời cô sơ ý mặc trúng chiếc váy này mà bị người khác nhận ra thì thật là khó ăn nói.

Hà Trang chọn lựa mãi cuối cùng quyết định chọn chiếc váy màu rêu có cổ xẻ, vừa tôn lên nước da trắng của cô, vừa để lộ cái cổ thon cao đầy gợi cảm, của cô. Cô đứng trước gương xoay qua xoay lại ngắm mình rất lâu, cảm thấy chiếc váy rất hợp với mình, nhưng vẫn có chút gì đó không hài lòng. Cô đưa tay sờ sờ dây truyền nhỏ trên cổ mình bảo.

- Không hợp chút nào hết.

Cô bèn thử tháo ra, nhưng có chút hơi trở ngại, càng không thích hợp hơn.

Ngọc Loan cũng thấy thế, bèn đi đến kéo bàn trang điểm của mình ra, chọn một sợi dây truyền đưa cho Hà trang bảo:

- Đeo cái này thử xem.

Hà trang liền nhận lấy rồi đeo vào, quả nhiên là rất hợp.

- Cám ơn Loan rất nhiều, mình sẽ giữ gìn thật kỹ, sau đó trả cho Loan.

- Không có chi mà – Ngọc Loan cười đáp.

Ngày hẹn mặt, Tùng Quân đã đứng ở cửa rạp, tay cầm nước ngọt và bắp rang chờ sẵn trước cửa. Anh ăn bận rất đơn giản, một chiếc áo thun trắng khoát ngoài một chiếc sơ mi kẻ sọc, chiếc quần jean bụi, gương mặt trắng sáng đầy khôi ngô khiến mấy cô gái đi gần đó đều quay đầu lại nhìn.

Ngọc Loan và Hà Trang cùng khoát tay nhau đi vào bên trong rất vui vẻ. Hà Trang hôm nay trưng diện quả thật nổi bật vô cùng. Vốn dĩ Hà trang xinh đẹp, nay lại ăn diện và trang điểm, càng đẹp gấp bội phần. Ngọc Loan chỉ mặc một chiếc áo thun đơn giản cùng quần bò, buộc tóc đuôi gà bình thường, trong cô nhẹ nhàng thanh lịch.

Tùng Quân vừa thấy cô thì đứng thẳng người bước tới nhưng rồi khựng lại khi phát hiện có Hà trang đi cùng. Có chút thất vọng, nhưng cuối cùng anh vẫn lên tiếng cười chào:

- Em cũng đi cùng sao .

- Hà Trang bảo cô ấy cũng thích phim này, nên muốn đi xem cùng – Ngọc Loan ngượng ngạo giải thích.

- Uhm...để anh đi mua vé – Tùng Quân gật đầu rồi bảo.

Sau đó anh đưa nước ngọt và bắp rang cho Hà trang và Ngọc Loan cầm, rồi xoay người đi mua vé. Hà Trang liền huých tay vào người Ngọc Loan, sau đó nháy mắt ra hiệu. Ngọc Loan đành giả vờ nhắm mắt gọi khẽ:

- Anh Tùng Quân!

Tùng Quân nghe gọi thì quay đầu nhìn lại:

- Em thấy có chút khó chịu – Ngọc Loan giả vờ đau bảo – Chắc là lúc này ăn trứng đồ không tốt rồi.

- Vậy sao? – Tùng Quân lo lắng nói – Vậy để anh đưa em đến bệnh viện.

- Không cần đâu – Ngọc Loan khoát tay – Em về nhà nằm một chút là được rồi. Anh và Hà trang cứ đi xem phim đi, vé đã mua rồi, nếu bỏ thì uổng lắm.

- Nhưng mà còn Loan thì sao – Hà trang cũng vờ kêu lên – Tụi này không thể bỏ Loan một mình được.

- Mình không sao, mình đi ra đón taxi là được rồi – Ngọc Loan giả vờ ôm bụng nhăn mặt nói – Hai người đừng vì mình mà không đi xem phim, mình sẽ thấy có lỗi lắm. Cứ đi xem đi.

- Vậy để anh đưa em ra xe – Tùng Quân bèn nói.

Ngọc Loan thấy không nên từ chối ý tốt của Tùng Quân bèn gật đầu.

Ngồi trên xe taxi, Ngọc Loan bèn nói:

- Được rồi, hai người mau vào đi kéo trễ, em về đến nhà là không sao nữa đâu.

- Thôi vậy tụi anh vào trước – Tùng Quân có vẻ miễn cưỡng đáp.

Ngọc Loan gật đầu rồi nhìn theo bóng hai người họ bước vào bên trong mà lòng thấy buồn vô cùng.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 9.2

50. Chương 9.2

Thời gian như dài thêm rất nhiều khi con người ta chờ đợi, càng mong chờ thời gian đến thì nó càng trôi người người bước từng bước chậm chạp. Ngọc Loan muốn quên đi, nhưng cô không tài nào thôi nghĩ đến hai người bạn họ, giờ đây họ xem phim có vui không?

Ngọc Loan thở dài, cô khép cuốn sách đang đọc dở dang lại, dù có đọc tiếp thì chúng cũng chẳng chui vào đầu cô. Nhìn đồng hồ vẫn còn sớm, Ngọc Loan đi xem phim một chút rồi đi ngủ, thì Hà Trang nhắn tin cho cô: “ Giúp mình với, tối nhà mình dọn dẹp một chút dọn mình. Mình sẽ mời anh Tùng Quân vào nhà ngồi chơi một chút”

Ngọc Loan nhìn tin nhắn ngây người một chút cũng khẽ khàng nhắn lại:” Yên tâm”

Cô gấp điện thoại lại, sau đó xách túi ra ngoài, cô vừa xuống lầu thì chạm mặt ba mình. Thấy con gái đeo túi xách đi xuống, ông Hoàng Lâm (do mình nhớ lộn tên đặt ba Ngọc Loan, nên viết nhiều tên, tên này là chính thức nha mọi người) khẽ liếc nhìn đồng hồ , mới hơn 7 giờ tối, ông mới lên tiếng hỏi Ngọc Loan:

- Trời tối rồi, con định đi mua gì sao?

- Con đến phòng trọ Hà Trang mượn cuốn tập ạ – Ngọc Loan đành nói dối.

- Không để mai được à, bây giờ trời tối rồi – Ông Hoàng Lâm cau mày hỏi.

- Mai lớp con phải thảo luận rồi ba – Ngọc Loan biết ba cô lo lắng cho cô khi đi tối dễ xảy ra tai nạn cho nên mới lo lắng hỏi như thế , bèn nói – Ba yên tâm đi. Con sẽ chạy thật chậm, sẽ không để xảy ra chuyện gì đâu.

- Để ba bảo tài xế lái xe đưa con đi – Ông Hoàng Lâm bèn lên tiếng bảo.

- Vậy để anh ấy đưa con đến đó, sau khi làm bài xong, con tự đón taxi về – Ngọc Loan không muốn ba lo lắng nên đành nhượng bộ.

- Nếu thấy tối quá thì ngủ lại nhà Hà trang đi. Sáng mai hãy về – Ba cô vẫn không thôi lo lắng căn dặn thêm.

- Con biết rồi ba – Ngọc Loan ngoan ngoãn gật đầu rồi chào tạm biệt ba mình, cô đi nhanh ra ngoài cửa trước khi ba cô kịp đổi ý.

Ông Hoàng Lâm cũng đã gọi điện thoại bảo người tài xế đang ở nhà dưới chuẩn bị xe đưa cô đi. Còn căn dặn cẩn thận rồi mới để họ đi.

Ngọc Loan đến nhà Hà Trang, dùng chìa khóa dự phòng mà Hà Trang đưa cho cô giữ giúp để mở cửa. Hà trang vốn tính cầu thả, nhiều lần quên mất chìa khóa nhà, hay để quên trong nhà, cuối cùng chẳng thể nào vào nhà, phải gọi thợ đến mở cửa. Cuối cùng bèn nhờ cô giữ giúp, cứ để lạc mất chìa khóa thì gọi điện cho cô đem đến giúp. Đôi khi Ngọc Loan cũng chán nản với cái tính này của Hà Trang, nhưng cô cứ nghĩ đến việc, nếu Hà Trang không hiến máu cứu cô, nói không chừng, cô đã chết từ lâu rồi. Ôn nghĩa này, cô chẳng bao giờ quên.

Ngọc Loan cũng giúp Hà Trang thu dọn lại một tí, cũng may hôm qua thử đồ, cô tiện tay gấp gọn lại số báo chí Hà Trang xem rồi quăng bừa bãi. Quần áo cũng tiện tay quăng bỏ vào máy giặt dùm cô ấy. Cho nên bây giờ cũng không cần dọn dẹp gì nhiều cho lắm.

Hà Trang không có thói quen nấu ăn, cô đoán hai người họ sẽ ăn ở bên ngoài rồi mới đi về. Ngọc Loan giúp Hà trang đun một phích nước nóng, đi đêm về trời lạnh, uống nước lọc sẽ không tốt, nấu ít nước nóng uống ấm sẽ tốt hơn.

“Mình và anh Tùng Quân đang trên đường về nhà, Loan mau về đi” – Tin nhắn của Hà trang báo đến khi cô đã xong xuôi hết mọi chuyện.

“Mình cũng dọn xong rồi. Mình về trước đây” – Cô cũng nhắn tin lại.

Nhìn lại căn nhà trọ lần nữa, thấy mọi thứ đã đâu ra đó, Ngọc Loan khóa cửa đi ra về.

Cô đứng ở một góc đường lạnh lẽo, co ro người vì lạnh chờ taxi đến. Ánh đèn nhiều màu sắc chập chờn trước mặt khiến cô buồn bã hơn. Cô cứ như bà mai cho Hà Trang và Tùng Quân gặp nhau. Chỉ tiếc là cô lại là một bà mai yêu đơn phương.

Từ xa xa một chiếc taxi chờ tới rồi ghé sát lòng đường phía cô, Ngọc Loan nghĩ xe đến đón mình, liền bước tới nào ngờ từ trong xe hai bóng hình bước xuống xe khiến cô khựng lại. Nhận ra đó là Tùng Quân và Hà Trang. Hà Trang vốn muốn để Tùng Quân đưa mình về nhà để có thêm thời gian bên nhau, cho nên không đi xe tới.

Ngọc Loan bèn núp vào một thân cây gần đó, cô lẳng lặng đứng nhìn hai người bọn họ chào tạm biệt nhau.

Cô không nghe rõ hai người họ nói gì với nhau, cô chỉ thấy Hà Trang có chút buồn, ánh mắt nhìn Tùng Quân chằm chằm. Sau đó cô thấy Tùng Quân khẽ ôm Hà trang một cái rồi buông ra nhanh chóng. Hà Trang lập tức tươi cười, sau đó hôn một cái lên má Tùng Quân rồi bỏ chạy vào trong nhà.

Tùng Quân nhìn theo Hà Trang chạy vào nhà, thở dài lắc đầu chui vào taxi ra về.

Ngọc Loan ngồi phịch xuống đất, lòng buồn vô cùng.

Không ngờ mới đó mà họ đã tiến đến bước này rồi, xem ra người anh Tùng Quân thích là Hà Trang, cô chẳng có lấy cơ hội nào nữa rồi.

Ngọc Loan khẽ cười tự an ủi mình, hóa ra yêu đơn phương lại buồn như thế.

Cô về nhà với gương mặt ủ dột, ông Hoàng Lâm nhìn thấy thì lo lắng hỏi:

- Đến nhà Hà trang, có chuyện gì à.

- Dạ không. Hôm nay trời hơi lạnh, lại mệt quá nên mặt con mới ủ dột thế đó ạ – Ngọc Loan xoa xoa hai gò má đang lạnh của mình cười cười đáp.

- Mau vào phòng nằm nghỉ đi, ba bảo chị bếp làm cho con ly trà nóng uống vào cho ấm.

- Con cảm ơn ba – Ngọc loan nói xong thì chạy về phòng.

Lát sau, chị bếp đem lên cho cô một ly trà đường ấm, Ngọc Loan uống một hơi hết cạn rồi để chị bếp đem xuống lầu.

- Nói với ba là em không sao rồi. Bây giờ em ngủ đây.

Tuy nói là ngủ, nhưng dưới ánh đèn mờ, máy điều hòa nhiệt độ khiến căn phòng ấm hơn vẫn không làm Ngọc Loan ngủ được. Cô cứ trằn trọc qua lại mãi vẫn không thể nào ngủ được, lòng cứ mãi nghĩ đến Hà Trang và Tùng Quân. Cuối cùng không hiểu vì sao, cô lại nghĩ đến Vũ Phong, muốn chi sẽ cùng anh nỗi buồn này. Ngọc Loan lấy điện thoại của mình nhắn tin cho Vũ Phong:

“ Anh...em thất tình rồi”

Bấm nút gửi đi, Ngọc Loan bỗng thấy mình đang làm một chuyện điên rồ vô cùng. Chuyện cô thất tình có liên quan gì đến anh cơ chứ, vì sao lại nhắn tin cho anh. Vũ Phong còn bận bịu với biết bao cô nàng váy trắng tóc đen dài, hơi đầu mà lo lắng cho cô. Nhưng nói thật, ngoài Vũ Phong và Hà trang ra, Ngọc Loan không còn người bạn thân nào hết. Người thì mất liên lạc, người thì lợi dụng, cho nên cô chẳng hứng thú chơi với ai nữa.

Mà vì sao cô lại muốn tâm sự chuyện thất tình của mình với một tên con trai kia chứ. Ngọc Loan thấy mình bỗng kì quặc vô cùng. Chắc là từ hồi chơi chung với Vũ Phong, bị anh lay nhiễm cũng nên

Không thể ngủ được, Ngọc Loan đành mở máy tính chơi game, cô đánh đánh giết giết quái vật cho đã tay, trút hết nỗi buồn trong lòng ra. Vậy mà lại nhận được điện thoại của Hà Trang, cô ấy tíu tít kể cô nghe về buổi hẹn hò hôm nay.

Ngọc Loan im lặng nghe Hà trang kể, lòng cô như trĩu nặng. Lặng lẽ cúp máy, cô ngã phịch xuống giường, nỗi buồn từng chút từng chút xâm chiếm tâm hồn cô.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 9.3

51. Chương 9.3

Ngọc Loan nằm co quắp trên giường, cô quyết định đi ngủ. Hy vọng ngày mai thức giấc, cô sẽ không còn nhớ lại nỗi buồn ngày hôm nay. Quên đi mối tình đầu vừa hé mở để chìm vào một lãng quên.

Ngày mai thức dậy cô sẽ mỉm cười và chúc phúc cho Hà trang và Tùng Quân, hy vọng hai người đó sẽ được hạnh phúc mãi bên nhau.

Đúng vào lúc Ngọc Loan quyết định chìm vào giấc ngủ thì chuông điện thoại của cô reo lên. Ngọc Loan mở mắt nhìn điện thoại, là Vũ Phong gọi đến. Cô nghĩ anh giờ mới nhìn thấy tin nhắn của cô nên mới gọi điện thoại đến an ủi cô. Ngọc Loan bắt máy định nói với Vũ Phong là mình đã không sao rồi. Anh không cần phải lo lắng cho cô đâu thì đầu dây bên kia điện thoại Vũ Phong đã lên tiếng:

- Mau đi ra ban công nhanh lên.

- Ban công – Ngọc Loan ngạc nhiên ngồi nhồm dậy.

- Ừ, anh đang đứng ở dưới , ra mau lên – Vũ Phong trong điện thoại thúc giục.

Ngọc Loan liền ngồi dậy xỏ dép vào chân rồi mở cửa ban công phòng mình, rồi đứng sát ra ban công nhìn xuống dưới nhà. Vũ phong đang đứng bên dưới xoa xoa hai tay vì lạnh ngẩng đầu nhìn lên ban công phòng cô, thấy cô lú đầu ra liền quẩy lên ra hiệu chào rồi chỉ tay vào điện thoại. Ngọc Loan liền áp tai vào điện thoại nghe anh nói:

- Mau xuống đây đi. Anh đưa em đến một nơi.

- Bây giờ sao? – Cô hỏi trong điện thoại, nhìn đồng hồ đã 10 giờ tối rồi, sau đó cau mày lắc đầu nói tiếp – Đã trễ rồi, em mà đi sẽ bị la chết.

- Chúng ta lên đi. Nhảy xuống đi, anh đỡ em – Vũ Phong vừa nói vừa đập vào tay mình ra hiệu sẽ đỡ cô mà không để cô bị thương tích nào.

- Em sợ lắm – Ngọc Loan nhìn chiều cao ở ban công phòng mình với mặt đất, tuy cô ở tầng 1 nhưng chưa bao giờ cô dám nhảy xuống như thế.

- Không sao đâu mà. Anh nhất định sẽ không để em té đâu – Vũ Phong trấn an cô.

Ngọc Loan vẫn nhăn mặt lắc đầu. Quả thật không thể vì thất tình mà liều mạng nhảy lầu như thế. Nếu chẳng may chết đi thì không nói, nếu không chết mà chỉ bị thương hay què quác gì đó thì cuộc đời còn đáng buồn hơn.

- Em có biết lúc em nhắn tin, anh đang ở đâu hay không? Anh đã phải chạy như điên hơn nữa tiếng đồng hồ để đến đây đó. Trời thì lạnh như thế, chẳng lẽ em lại để anh phí hoài công đến đây hay sao – Vũ Phong buồn rầu thất vọng nói.

Ngọc Loan thấy bối rối vô cùng, đúng là anh vì cô mà vất công đến đây, không thể phụ tấm lòng của anh được, cô nhìn ban công và mặt đất lần nữa, cắn chặt môi quyết định liều mạng một phen. Bèn nói vào điện thoại:

- Chờ em một chút, em thay đồ đã.

Nói xong cô quay người vào phòng thay một bộ đồ đơn giản. Quần jean, áo thun hết sức đơn giản, cầm theo áo khoát rồi đi ra ban công khóa cửa lại cẩn thận rồi nhìn Vũ Phong ra hiệu.

Vũ Phong thấy cô đã thay đồ thì mừng rỡ giang hai tay ra xa, chuẩn bị tinh thần thật tốt để đón lấy cô.

Tim Ngọc Loan đập thình thịch, quả thật đây là lần đầu tiên cô làm chuyện mạo hiểm như thế này. Cô quăng đôi giày xuống đất, tạo ra một âm thanh lộp bộp, khiến cô và Vũ Phong giật cả mình, chỉ sợ người bên dưới phòng nghe động mà thức dậy. Cả hai đứng im một lúc, hồi hộp chờ đợi động tĩnh, nhưng chẳng có ánh đèn nào vụt sáng cả.

Vũ Phong ra hiệu cho cô nhảy.

Ngọc Loan cắn môi leo lên ban công, sau đó hít thở sâu lấy can đảm, sau đó thả lỏng toàn thân nhắm mắt nhảy xuống nền dưới.

Vũ Phong đón lấy cô một cách chính xác, ôm chặt lấy cô lại, nhưng vẫn là mất đà và ngã phịch về phía sau kéo theo cả Ngọc Loan.

Ngọc Loan thấy toàn thân nằm trên người Vũ Phong, vòng tay anh ôm lấy cô thật chặt đúng như lời hứa không để cô bị chút thương tích nào. Tuy nhiên trán cô lại đập vào mũi anh, có chút tê tê. Trái tim đập loạn của cô cũng bình tâm lại, cô từ từ mở mắt ra. Không ngờ gương mặt cô với gương mặt Vũ Phong lại kề sát nhau đến như vậy, cô còn nghe rõ hơi thở về nhịp tim của anh. Trong ánh sáng mờ của điện thoại cô đang cầm trên tay, cô thấy mũi của Vũ Phong có chút đỏ như cà chua thì phì cười vuốt vuốt mũi anh hỏi:

- Có đau không?

- Sao lại không đau, thêm chút nữa là chảy máu rồi – Vũ Phong lườm cô nói.

- Sao em lại không thấy đau nhỉ? – Cô cười cười trêu.

- Để anh dùng trán đập vào xem em có đau không thì biết. Còn ở đó mà trêu anh.

Nói xong, cả hai nhìn nhau bật cười khúc khích. Không biết vì nụ cười của hai người hay là cú nhảy vừa rồi đã tạo ra âm thanh mà ánh đèn ở phòng bật sáng, cả hai hốt hoảng đứng dậy chạy trốn, Ngọc Loan để chân trần chạy rồi nhớ lại bèn kêu khẽ:

- Giày của em.

Vũ Phong lập tức quay lại lấy rồi cả hai lao ra khỏi bên đất vườn nhà cô, chiếc xe Vũ Phong đang dừng ở đó, nhanh chóng lái xe chạy đi. Cũng may xe Vũ Phong thuộc loại xịn nên không tạo ra âm thanh ầm ĩ nào động cả khu này. Cả hai ra đến đường lộ thì phá ra cười thích thú. Ngọc Loan đập vai Vũ Phong nói:

- Đây là lần đầu tiên em nhảy lầu, cùng trốn nhà đi chơi thế này.
 - Cái gì cũng phải có lần đầu tiên chứ? Có thú vị không?
 - Có, đến giờ tim em vẫn còn đập nè.
 - Ôm chặt anh vào – Vũ Phong dẫn Ngọc Loan rồi rồ ga thật mạnh, phóng xe lao đi, Vũ Phong đưa cô đi đến một hội chợ đông đúc.
 - Vào đây làm gì – Ngọc Loan nhìn thấy trời tối mà mọi người vẫn đông đúc thì e ngại.
 - Đương nhiên là đến để chơi rồi. Hôm nay phải chơi thâu đêm suốt sáng mới được – Nói xong Vũ Phong kéo tay Ngọc Loan tham gia các trò chơi.
- Vũ Phong chơi rất giỏi, hầu như thắng rất nhiều. Ngọc Loan rất ít chơi mấy trò này, nên mãi chẳng thắng được chút nào hết, đành đi theo sau anh xách túi lớn túi nhỏ nặng trĩu, cô mếu máo nói:
- Nay, thôi đi. Anh ăn nhiều như vậy, không khéo mấy người ở đây sẽ đốt phong long chúng ta mất.
 - Vậy thì em chơi đi – Vũ Phong đưa thẻ vòng tay trên tay mình cho cô rồi bảo.
 - Thôi, anh chơi đi, em chơi đỡ lắm.
 - Anh dạy em, lại đây.

Ngọc Loan đành bỏ túi đồ qua một bên rồi đến trước quầy cầm cái vòng trên tay Vũ Phong xoay người chuẩn bị nhảy. Vũ Phong đột ngột đứng sát sau lưng cô, một tay đặt ở eo cô, một tay nắm lấy cổ tay cô, ở phía sau giảng dạy cô cách nhảy vòng cho chuẩn xác.

- Em phải nghiêng người như thế này....- Vũ Phong chỉnh lại tư thế cho Ngọc Loan, hơi phả anh phả đầy sau lưng cô, Ngọc Loan bắt giác đỏ mặt, dù cô không có ý gì với anh nhưng mà dù sao cô vẫn là con gái, cũng có chút ngượng ngùng – Sau đó thì ném....

Ngọc Loan làm theo đúng ý chàng như vậy và cô quăng đứng vào một vòng, cô chờ người há miệng kêu lên rồi vòng tay ôm chặt lấy Vũ Phong nhảy lên vui sướng:

- Em thắng rồi...em thắng rồi.

Nhận được món quà đầu tiên, Ngọc Loan vô cùng thích thú. Sau đó cô có hứng chơi nhiều hơn, được Vũ Phong chỉ dạy cách chơi, tuy cô không giỏi như Vũ Phong lần nào cũng lấy được phần thưởng nhưng ít ra cũng thấy thú vị, đến nỗi Vũ Phong nhìn cô cười trêu:

- Là ai bảo nghỉ mà bây giờ chơi hứng thú như vậy chứ.

Cô chỉ biết chun mũi cười trừ mà thôi.

Cuối cùng chiến lợi phẩm nhiều quá, Vũ Phong bèn đưa cô đến một nơi. Đó là một phòng trống, chỉ để vài vật dụng đánh đàn.

- Đây là phòng luyện tập của tụi anh.

- Ồ....- Ngọc Loan ngạc nhiên vô cùng. Cô cứ nghĩ họ là ngẫu hứng mà chơi, không ngờ lại có tập luyện nghiêm túc đến thế.

- Lại đây đi, anh thường đến đây để chút bỏ buồn phiền trong lòng – Vũ Phong chỉ vào bộ trống mình thường chơi nói.

Anh chỉ Ngọc Loan cách đánh trống thế nào, hai tay anh nắm lấy hai tay cô bắt đầu gõ nhịp. Ngọc Loan có thể cảm nhận được hơi ấm của anh qua lòng bàn tay đang nắm tay cô, qua hơi thở phả trên đỉnh đầu cô, tim cô bắt giác đập loạn cả lên, cô ngơ ngẩn lén lút nhìn Vũ Phong, nào ngờ bị anh bắt gặp và nháy mắt với cô, cái nháy mắt trêu chọc y như lúc cô đi đến lớp anh bắt gặp anh bị thầy mắng.

Không hiểu vì sao lòng cô thấy khác lạ.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 9.4

52. Chương 9.4

“Có lẽ ta gặp và yêu nhau quá vội.

Cùng từng mong ước được nắm tay nhau đi hết cuộc đời.

Trao cho em trái tim chân thật nhất

Chỉ tiếc rằng em đã chọn rời xa.

Chọn lựa giấc mơ em ấp ủ

Rồi bỏ thiên đường của đôi ta.

Dù chúng ta chia tay nhau

Anh vẫn không thể quên em

Trên đời có mấy ai đạt được tình yêu đích thực

Anh hy vọng mình có thể quên đi những điều tốt đẹp về em.

Bởi vì lời hứa của chúng ta đã tan thành tro bụi

Trái tim anh đã tan vỡ.

Không biết ngày mai có thể yêu thêm được nữa không?

Gió đã thổi khô từng dòng nước mắt.

Dù giấc mơ có ngán ngủi nhưng tình yêu anh dành cho em là mãi mãi

Không bao giờ thay đổi.

Anh sẽ buông tay để em ra đi

Cầu mong cho ước mơ của em đừng như cánh hoa

Tàn lụi theo thời gian.

Hãy để tình yêu chân thật đưa anh ra đi.

Tạm biệt em!

Người anh yêu nhất.

Nhờ gió gửi tình yêu đến em.

Bởi yêu thương là vô hạn.”

Cả một đêm dài, Vũ Phong đệm đàn hát cho Ngọc Loan nghe, giọng Vũ Phong tuy không được trầm như Tùng Quân, nhưng với bài hát có âm điệu nhẹ nhàng như bài :”Không thể lãng quên” qua giọng hát thanh cao, có hồn của Vũ Phong lại mang một âm hưởng rất riêng. Giống như một phong cách khác, tạo cảm giác mới lạ, hay hơn cả khi Tùng Quân hát.

Ngọc Loan thấy mỗi khi Vũ Phong chìm vào từng giai điệu của bài hát, con người anh cũng trở nên khác lạ. Không còn là một Vũ Phong tinh nghịch nữa, mà trở nên trầm lắng hơn, dịu dàng hơn, giống như một làn gió nhẹ du dương cuốn tâm trí người khác theo phong cách của mình.

Ngọc Loan không ngừng vỗ tay khi Vũ Phong kết thúc một bài hát. Trong căn phòng chỉ có cô và anh, cô giống như thánh giả trung thành duy nhất của anh, dù tất cả mọi người đều ra về, cô vẫn ở lại chiêm ngưỡng giọng ca của anh.

Vũ Phong kết thúc bài “ Không thể lãng quên” thì cũng mệt không còn sức để hát nữa, anh đi xuống chỗ Ngọc Loan ngồi, đón lấy chai nước từ tay của cô. Uống một hơi rồi hóm hỉnh cầm chai nước giả như micro hỏi cô:

- Vị tiểu thư này, xin hỏi nỗi buồn của cô đã giảm bao nhiêu phần trăm rồi?

Ngọc Loan bật cười sau đó ngẩng đầu qua lại ra chiều suy nghĩ mới nói:

- Để xem.....chắc là giảm được 20% rồi.

- Mới 20% thôi sao – Vũ Phong chớp chớp mắt nhìn Ngọc loan.

- Đương nhiên rồi – Ngọc Loan bĩu môi đáp – Anh phải biết, vết thương khó lành nhất của con người chính là thất tình đó.

Vũ Phong liền đưa tay cốc đầu cô rồi nói:

- Chỉ là chút cảm nắng trẻ con mà thôi. Trẻ con như em cần phải thêm mấy năm nữa mới biết thế nào là yêu. Cho nên bây giờ đừng có tỏ vẻ ta đây là người thất tình.

Ngọc loan vừa xoa đầu của mình vừa phụng phịu lườm Vũ Phong một cái nói:

- Có kẻ an ủi người thất tình như anh à.

Vũ Phong cười khích khích rồi nắm tay cô kéo cô đứng lên nhìn đồng hồ rồi giục:

- Đi thôi.

- Đi đâu – Ngọc Loan ngơ ngác hỏi lại.

- Chuẩn bị đón mặt trời mọc.

Cái gọi là chuẩn bị của Vũ Phong quả thật là một sự chuẩn bị tuyệt vời vô cùng. Cả hai cùng trùm chung một cái chăn, ngồi bên một ánh lửa nhỏ cháy bập bùng giữa những cơn gió biển lạnh lùng thổi. Trong đám củi đang cháy kia được lúi hai củ khoai to tròn, mùi khoai nướng thơm lừng giữa muôn trùng gió biển. Sóng biển dạt dào thổi lại giống như một điệu nhạc.

Cả hai ngồi bên nhau vừa ăn khoai lang nướng vừa kể lại chuyện lúc nhỏ cho nhau nghe. Cho đến khi ánh mặt trời mọc.

- Đẹp quá....

Lần đầu tiên Ngọc Loan được chứng kiến cảnh mặt trời mọc đẹp như thế, sắc màu vàng lóa sáng rất đẹp, hòa vào ánh sáng xanh của biển, tạo nên một khung cảnh chỉ cần gặp một lần là mãi mãi không bao giờ quên được. Cô không khỏi đứng lên bật thốt ra lời khen ngợi.

- Ngọc Loan là một con heo ngốc... – Vũ Phong liền đứng dậy chấp tay lên miệng tạo loa hét lên.

Ngọc Loan quay đầu định đánh cho Vũ Phong một trận, nhưng Vũ Phong lại cười nói tiếp:

-.....một con heo ngốc dễ thương. Ai gặp cũng phải yêu....nhưng với điều kiện phải đối xử tốt với người đang đứng bên cạnh, phải nghe lời, không được phản đối.

Ngọc Loan vừa thấy có lỗi vì nghĩ xấu Vũ Phong thì tức giận hét lên:

- Anh đừng có mong. Nếu anh dám ức hiếp sai bảo em như nô tì, em nhất định sẽ nguyên rửa anh tuyệt tự tuyệt tôn cho xem.

- Nè! Em cũng độc ác quá đi mất, nguyên rửa cái gì không nguyên rửa, lại nguyên rửa cái này. Vậy mà trước giờ cứ nghĩ em hiền lành lắm, hóa ra là em đang lừa tình à.

- Giờ anh mới biết hay sao. Em vốn là chán tinh chuyên ăn thịt người đó. Biến thành cô gái đẹp để quyến rũ đàn ông rồi ăn thịt họ.

-Ồ, thế thì em thử quyến rũ anh đi – Vũ Phong le lưỡi trêu.

- Đối với anh thì cứ moi tìm móc mắt ra mà ăn, cần gì quyến rũ chứ. Mau lại đây cho em ăn thịt.

- Anh đâu có dại. Mau lại đây mà bắt anh này.

Nói xong Vũ Phong liền bỏ chạy, Ngọc Loan lập tức đuổi theo. Cả hai cùng vui đùa ngoài biển, tiếng cười hòa trong gió sớm bay đi.

- Đây, hôm nay em phải mời anh ăn sáng đó. Phải là một bữa thật thịnh soạn mới được. Anh đã bỏ cả đêm để chữa căn bệnh thất tình của em, mau trả công cho anh – Cả hai thông thả bước đi cùng nhau tìm một nơi để ăn sáng sau một đêm dài thức trắng.

- Còn lâu. Anh chỉ mới chữa được có 30% mà thôi. Khi nào chữa hết mới được tính công – Ngọc Loan cong môi đáp.

- Được .Vậy để anh tiếp tục chữa trị cho em sau đó mới lấy công một thể – Vũ Phong gật đầu đứng lại rồi đáp.

Sau đó anh quay đầu nhìn tới nhìn lui cuối cùng tìm ra được một căn nhà hợp ý bèn kéo Ngọc Loan đi lại, rồi bảo cô:

- Giúp anh nhấn chuông gọi cửa nhà.

Ngọc loan không nghi ngờ gì hết, chỉ hỏi:

- Nhà người quen à.

- Ừ.

Ngọc Loan bèn bấm chuông cửa rồi quay đầu nhìn Vũ Phong, anh đang đứng xa cô mấy bước nói:

- Em phải nhấn chuông nhiều lần, người trong nhà mới nghe thấy.

Ngọc Loan lại nhấn nhiều lần. Khi nghe cửa trong nhà mở cái cách Vũ Phong mới kêu nhỏ với cô là:

- Chạy mau, anh không quen với nhà họ đâu.

- Hả – Ngọc Loan hoảng hốt nói, sau đó thấy Vũ Phong bỏ chạy, người trong nhà cũng đang lục tục mở cửa cổng thì hoảng sợ bỏ chạy theo.

Cho đến khi cả hai núp vào một góc khuất thì mới dám đứng lại thở. Ngọc Loan quay sang Vũ phong mắng:

- Tất cả đều tại anh hết.

Nhưng sau đó cả hai cùng phá ra cười.

- Rất thú vị đúng không, có chút kích thích, hồi nhỏ hay chơi trò này lắm.

- Ừ, đúng là kích thích thật, em sợ gần chết, lỡ người ta bắt được, mắng thảm thương cho xem.

- Thử thêm chút nữa đi – Vũ Phong cười gian nhìn Ngọc Loan đề nghị.

Ngọc Loan cuối cùng cũng mệt mỏi ngồi ở sau lưng Vũ Phong, cô dựa vào lưng Vũ Phong nhắm mắt , tay ôm chàng lấy lưng cậu, gió thổi bên tai lạnh lẽo nhưng lưng Vũ Phong lại ấm áp vô cùng. Ngọc Loan thấy bình yên vô cùng, cô khẽ khàng nói trong giấc ngủ:

- Vũ Phong! Cảm ơn anh

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 9.5

53. Chương 9.5

Vừa hết tiết học thì Hà Trang đã kéo Ngọc Loan đi vào trong toilet để thay đồ và trang điểm thêm một tí.

- Hôm nay mình rủ anh Tùng Quân cùng đi mua sách, Loan có muốn đi không, anh Tùng Quân cũng bảo mình rủ Loan đi cùng? Nếu không được thì mình mua giùm luôn cho – Hà Trang chẳng để Ngọc Loan kịp trả lời đã đưa ra lời đề nghị.

- Không cần đâu, hai người cứ đi chơi vui vẻ đi – Ngọc Loan mỉm cười từ chối – Mình có hẹn với anh Vũ Phong rồi.

- Vậy sao? Mình thấy Loan và anh Phong cũng rất hợp nhau, hai người mà là một đôi thì rất tuyệt – Hà Trang nghe Ngọc Loan từ chối thì vui tít mắt còn vui vẻ gán ghép cô với Vũ Phong, mặc dù với loại con trai này cô chẳng thêm đếm xỉa đến.

Ngọc Loan không đáp chỉ cười nhìn Hà Trang sửa soạn quần áo để đi gặp Tùng Quân, giờ đây cô đã có thể bình thản nhìn hai người họ bên nhau rồi.

Cả hai đi xuống dưới tầng trệt đã thấy Tùng Quân đứng đợi bên dưới. Tùng Quân mặc một chiếc áo sơ mi màu xám, đeo kính cận, nhìn anh lúc này rất đạo mạo và đẹp trai vô cùng. Hà Trang liền nói nhỏ bên tai Ngọc Loan:

- Thấy mình thế nào?

- Đẹp lắm – Ngọc Loan khẽ đáp.

- Anh.....- Hà Trang liền bước đến bên Tùng Quân réo rắc gọi.

Tùng Quân ngẩng đầu nhìn hai người đi tới thì khẽ cười chào, anh nhìn Ngọc Loan hỏi:

- Hà Trang nhờ anh chở đi mua sách, em có muốn đi chung hay không? Nhân tiện chúng ta cùng đi ăn luôn.

- Dạ không. Hôm nay em bận rồi – Ngọc Loan lắc đầu đáp.

Tùng Quân có chút thất vọng, anh nhìn cô định lên tiếng hỏi tiếp thì Hà Trang đã nhanh chân chen vào.

- Ngọc Loan đã hẹn với Vũ Phong rồi.

- Vậy sao? – Ánh mắt Tùng Quân thoáng buồn, giọng anh có chút lạc đi hỏi cô – Em và Vũ Phong đang quen nhau à.

- Dạ không – Ngọc Loan vội lắc đầu đáp – Tụi em chỉ là bạn mà thôi.

- Vậy là em không xem anh là bạn rồi – Tùng Quân buông một giọng hờn trách về phía Ngọc Loan khiến cô bối rối vô cùng vội vàng xua tay nói:

- Đâu có, em cũng xem anh là bạn mà.

- Vậy vì sao Vũ Phong hẹn thì em đi gặp còn anh hẹn em thì lúc nào em cũng từ chối hết vậy – Tùng Quân lập tức chất vấn.

Ngọc Loan không nghĩ Tùng Quân lại hỏi thẳng vấn đề như vậy, cô khá bối rối đưa mắt nhìn Hà Trang cũng đang cần môi cầu may khó chịu, Ngọc Loan đành thở dài nhìn Tùng Quân nói:

- Không phải là em tránh anh đâu mà. Chỉ tại anh hẹn lúc em bận thôi. Hay là vậy đi, để bữa nào đó, em hẹn tất cả mọi người, chúng ta cùng tụ tập quây phá một bữa nha.

Tùng Quân nghe cô phân bày thì khẽ cười gật đầu đồng ý nói:

- Cũng được. Em phải giữ lời đó, anh sẽ chờ.

- Hihi, tất nhiên là em giữ lời mà – Ngọc Loan cười vui vẻ đáp rồi giục – Hai người mau đi đi kéo nặng. Đi vui về nha.

Tùng Quân luyến tiếc nói lời tạm biệt với cô rồi đưa Hà Trang đi mua sách. Ngọc Loan nhìn theo bóng hai người họ, cô âm thầm cầu chúc cho hai người được hạnh phúc. Trong lòng lúc này lại thấy nhớ Vũ Phong

vô cùng, nếu như không có Vũ Phong, cô không biết liệu mình có đủ khả năng vui vẻ như bây giờ hay không nữa. Vẫn chưa chính thức nói lời cảm ơn anh gì hết, phải lựa một bữa nào đó cảm ơn anh mới được.

Vừa lúc đó ba cô gọi điện đến cho cô. Ngọc Loan vui vẻ bắt máy:

- Ba, gọi con có gì không ba?

- Không có gì, ba và một vài người bạn đi ăn gần trường con nên gọi con ra chơi với các chú các bác thôi – Ông Hoàng Lâm cười sáng khoái nói.

- Dạ, vậy ba chờ chút, con ra ngay.

Sau khi Ngọc Loan hỏi địa điểm xong thì chạy xe đến đó, từ nhỏ đi đâu, ba cô cũng dẫn cô theo, nên đối với việc đến gặp các bạn của ba cô đã trở thành quen thuộc không có gì ái ngại cả. Chỉ là lần này Ngọc Loan không ngờ lại gặp Vũ Phong ở đây, cả hai gặp nhau khi kẻ mở cửa người bước vào, rồi nhìn nhau cùng kêu lên một lúc:

- Sao anh ở đây?

- Sao em ở đây?

Rồi sau đó cả hai cùng bật cười. Hai ông cha ở đây thì hai đứa con ở đây là điều đương nhiên thôi.

Vũ Phong và Ngọc Loan được sắp xếp ngồi kế nhau chẳng biết là tình cờ hay cố ý. Nhưng trong bữa tiệc, hai đứa nhỏ không ngừng trêu nhau:

- Anh thấy là em chỉ nên ăn rau chứ đừng nên ăn thịt – Vũ Phong dùng đũa gắp cho Ngọc Loan một ít cải bỏ vào bát cô.

- Vì sao? – Ngọc Loan bình thường cũng thích ăn rau hơn ăn thịt, nhưng Vũ Phong đột nhiên nói thế chắc chắn là có dụng ý nên cô ngạc nhiên hỏi lại.

- Em xem, trên bàn hầu như là thích heo không hà. Em là bé Heo mà , ăn thịt, lỡ ăn nhầm đồng loại của mình thì thế nào – Vũ Phong nháy mắt cười trêu cô.

Ngọc Loan không ngờ lí do là như thế, mấy chú mấy bác nghe xong thì phá ra cười, khiến cô xấu hổ vô cùng, then quá hóa giận liền càu Vũ Phong mắng:

- Anh mới là đầu heo đó.

Cả hai cứ cãi tới cãi lui khiến mọi người cười vui vẻ. Ba Vũ Phong và ba Ngọc Loan đều đưa mắt nhìn nhau cười. Trong lòng họ mặc định sẵn một dự định của tương lai.

Tùng Quân đưa Hà Trang đi đến nhà sách, anh để Hà Trang tự do chọn sách còn mình đi dạo lòng vòng. Đột nhiên anh thấy một chiếc sợi dây chuyền kiểu nữ rất xinh, cảm thấy nó rất hợp với Ngọc Loan, bèn chọn lấy, quyết định mua tặng cô. Nhưng lại sợ cứ thế này mua tặng cô thì thật là đột ngột, cho nên Tùng Quân cũng lựa một chiếc đồng hồ để mua tặng cho Hà Trang. Lúc tính tiền , Tùng Quân giành trả tiền, Hà Trang cho rằng đó là chuyện con trai ga lăng thường làm cho bạn gái nên chỉ đứng sang một bên chờ đợi. Sau khi họ làm một vòng, đi ăn uống rồi Tùng Quân mới chở Hà Trang về nhà. Anh đưa bạch đựng sách vở cho cô , sau đó từ một chiếc bọc khác, anh lôi ra hai hộp quà nhỏ một hồng một xanh rất đẹp có cột nơ cùng màu. Tùng Quân đưa cho Hà Trang chiếc hộp màu xanh rồi nói:

- Lúc này quay sang quầy trang sức, anh thấy chiếc đồng hồ này rất hợp với em, cho nên mua tặng em.

- Vậy sao – Hà Trang cười rạng rỡ đón lấy món quà trên tay của Tùng Quân – Cảm ơn anh rất nhiều.

Không nói không rằng, Hà Trang nhóm chân hôn lên má Tùng Quân một cái khiến anh khá bối rối, miễn cưỡng lôi món quà màu hồng trên tay ra nói:

- Giúp anh đưa cái này cho Ngọc Loan có được không?

Hà Trang không ngờ Tùng Quân còn mua quà cho cả Ngọc Loan, trong lòng bỗng bùng lên một điều gì đó. Nhưng không thể từ chối nên đành nhận lời.

Đội Tùng Quân ra về, Hà Trang lập tức vào nhà mở tủ lấy món quà ra. Cô nhìn chiếc đồng hồ trên tay mình món quà mà Tùng Quân đã tặng, đáng vẻ rất tinh xảo rất đẹp, phải nói là vô cùng hợp với cô.

Sau đó cô mở món quà mà Tùng Quân tặng cho Ngọc Loan, quả nhiên là khác biệt hoàn toàn so với cô. Đã từ lâu cô có linh cảm khi ánh mắt của Tùng Quân thỉnh thoảng liếc về phía Ngọc Loan, gặp nhau Tùng Quân dường như là vô tình hỏi thăm Ngọc Loan, nhưng lại là sự quan tâm sâu sắc. Cô đã cảm thấy một điều gì đó đầy mơ hồ, giờ đây đã chứng thực được rồi.

Con trai sẽ tặng món quà cho người con gái mình thích khác với những người bạn thông thường. Cô cần môi hạ quyết tâm trao đổi hai món quà với nhau.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 9.6

54. Chương 9.6

Ngày hôm sau, Hà Trang gặp Ngọc Loan, cô vội vàng khoe sợi dây chuyền trên cổ mình, giả bộ cười vui vẻ nói:

- Mình chỉ lên tiếng khen sợi dây này đẹp thôi mà anh ấy lập tức mua ỉnh ngay. Loan xem, anh ấy tốt với mình ghê chưa. Loan thấy sợi dây chuyền có đẹp hay không ?

Ngọc Loan bèn nhìn sợi dây chuyền treo trên cổ Hà Trang, một sợi dây chuyền bằng bạc rất đẹp, sáng lấp lánh, quả thật khi đeo lên cổ Hà Trang càng làm sáng nước da trắng của cô, Ngọc Loan khẽ gật đầu rồi bảo:

- Ủ, sợi dây rất đẹp. Anh Tùng Quân quả là đối xử với Trang rất đặc biệt.

- Hi.... hi....anh ấy cũng đối xử tốt với Loan mà, Loan xem nè – Hà Trang giơ ra cái hộp màu hồng trên tay mình cho Ngọc Loan.

- Cho mình ư? – Ngọc Loan thoáng ngạc nhiên nhìn chiếc hộp hồng nhỏ xíu trên tay Hà Trang.

- Ủ, là cho Loan đó. Mau mở ra xem coi có đẹp không?

Ngọc Loan mở ra xem, thì nhìn thấy một chiếc đồng hồ màu hồng, dây đeo được chạm thành những bông hoa nối liền nhau nhìn rất đẹp. Đối với những cô gái như Ngọc Loan mà nói, những vật nhỏ nhắn xinh xắn như thế này quả thật là rất thích. Cô ước thử vào tay mình, quả thật là rất vừa vặn, Ngọc Loan có chút thích thú mân mê chiếc đồng hồ, Hà Trang sầm mặt khi thấy biểu hiện đó của Ngọc Loan. Cô ta cho rằng vì Ngọc Loan thích Tùng Quân cho nên mới trân trọng món quà này.

Nếu như cô không có linh cảm là Tùng Quân cũng thích Ngọc Loan, cô cũng không làm những trò hề hèn thế này, bây giờ thấy Ngọc Loan như vậy, Hà Trang càng hoảng sợ hơn. Sợ rằng có ngày hai người họ thuộc về nhau. Cô sẽ mất Tùng Quân. Cho nên trước khi họ đến với nhau, cô phải để họ đi theo hai hướng khác nhau mới được. Trách cô xấu xa cũng được, trách cô xấu xa tệ bạc với Ngọc Loan cũng được. Nhưng ngay từ còn đi học trung học, cô đã đặt ra ỉnh một mục tiêu về người đàn ông lý tưởng sau này của mình. Tìm mãi mới gặp được Tùng Quân, cô nhất định phải để anh ấy thuộc về mình, không để bất kì cô gái nào chiếm được anh, kể cả Ngọc Loan. So với cô, Ngọc Loan có điều kiện nhiều hơn, sẽ có nhiều chàng trai có nhiều tiền tốt tìm đến cô ấy.

Hà Trang bèn cười giả lã nhìn Ngọc Loan nói:

- Thật ra mình định bảo anh ấy mua tặng cho Loan một sợi dây chuyền giống như mình cho vui, vì tụi mình là hai chị em mà. Nhưng Tùng Quân lại bảo, con trai không nên tặng dây chuyền và nhẫn ...cho con gái, rất dễ bị hiểu lầm, nên mình mới bảo anh ấy mua cái đồng hồ này. Thấy Loan thích mình cũng vui lắm. Nhất định phải đeo nó đó nha.

Hà Trang cố tình nhấn mạnh

- Vậy sao? – Ngọc Loan cười buồn đáp, sau đó nhìn Hà Trang – Hai người tới đâu rồi.

- Bí mật. ..Không nói cho Loan biết đâu – Hà Trang tỏ vẻ bí mật theo một cách thận trọng rồi bỏ đi trước. Ngọc Loan sờ chiếc đồng hồ trên tay mình rồi khẽ cười, ánh mắt thoáng buồn một chút rồi nhanh chóng nở nụ cười tươi.

Hà Trang sau khi đưa chiếc đồng hồ cho Ngọc Loan lập tức đi tìm Tùng Quân, cô muốn làm cho Tùng Quân hiểu lầm là Ngọc Loan từ chối nhận quà của anh.

- Anh – Hà Trang thấy Tùng Quân đang đi cùng với Vũ Phong thì réo gọi.

Tùng Quân thấy Hà Trang đi tới đang định cười chào, muốn hỏi xem cô đã tặng dùm anh món quà đó cho Ngọc Loan chứ thì nhìn thấy sợi dây chuyền đeo trên cổ cô thì nhúm mày.

- Sợi dây chuyền này....

Hà Trang thấy Tùng Quân nhìn chằm chằm sợi dây chuyền trên cổ mình thì biết Tùng Quân đang nghĩ gì liền nói:

- Em có chút chuyện muốn nói với anh.

- Cậu ấy và anh đang bận, không có thời gian dành cho em đâu – Vũ Phong bá cổ Tùng Quân giữ lại nhìn Hà Trang hất mặt nói.

- Chỉ một chút thôi mà – Hà Trang lườm Vũ Phong một cái rồi nhìn Tùng Quân năn nỉ. Phải nói, cô có thể thân thiện với hải Đăng và Thanh Tùng, nhưng với Vũ Phong thì lại có ác cảm vô cùng.

- Không được – Vũ Phong ngang ngược nói.

- Là chuyện về sợi dây chuyền này – Hà Trang bắt đầu dĩ dằng nói rõ.

Tùng Quân nghe vậy thì gật đầu, anh cũng nóng lòng muốn hỏi rõ mọi chuyện thế nào. Cho nên anh quay đầu nói với Vũ Phong:

- Đi trước đi. Mình nói chuyện với Hà Trang một chút rồi đi sau.

Vũ Phong nhìn vẻ mặt đắc ý của Hà Trang thì bực tức, nhưng cũng đành buông Tùng Quân ra. Sau đó sốc lại chiếc túi quai xéo mình đang đeo bỏ đi một mạch. Tùng Quân thấy Vũ Phong bỏ đi mới lên tiếng hỏi:

- Em đưa lộn quà cho Ngọc Loan hay sao? Sợi dây chuyền này là anh tặng cho Ngọc Loan mà.

- Không phải em đưa lộn đâu. Là do Ngọc Loan bảo- Hà Trang lộ ra vẻ khó xử.

- Cô ấy bảo không thể tùy tiện nhận những món quà thế này, sẽ dễ gây hiểu lầm cho người tặng. Đây là thành ý của anh nên....- Hà Trang cúi đầu hối lỗi – Em đã tự ý đổi quà với bạn ấy. Em nói là anh tặng cho cả hai, ai muốn lấy quà nào thì lấy. Ngọc Loan liền chọn chiếc đồng hồ đeo tay.

- Cô ấy là sợ gây hiểu lầm cho anh à – Tùng Quân thoáng buồn hỏi trong mơ hồ.

- Có lẽ Ngọc Loan sợ Vũ Phong hiểu lầm cũng nên – Hà Trang làm như vô tình nói ra chuyện Vũ Phong và Ngọc Loan quen nhau, cô vội vàng im bặt rồi nhìn Tùng Quân bảo – Anh đừng nói ra nha, hai người họ dường như tình trong như đã mặc ngoài còn e...cho nên chưa muốn ai biết cả đâu.

- Vậy sao – Tùng Quân đáp với giọng khàn, ánh mắt mang nỗi buồn vô cùng. Anh vẫn biết Vũ Phong và Ngọc Loan rất thân với nhau, không ngờ hai người chẳng phải quan hệ anh em như chính miệng đã nói. Anh đã chậm bước rồi...

Tùng Quân quay lưng bước đi trong buồn bã, chỉ với việc Vũ Phong là bạn tốt của anh, anh chỉ có thể cầu chúc cho họ mà thôi.

Hà Trang nhìn theo bóng dáng của Tùng Quân, cô cắn chặt môi, trong lòng có chút đố kỵ với Ngọc Loan. Vì sao cô đã ra tín hiệu đến như vậy mà Tùng Quân lại không nhận thấy, còn Ngọc Loan có điểm nào hơn cô mà vì sao có thể cướp lấy trái tim anh như vậy.

Sự tức giận vây chặt lấy Hà trang khiến cô khó thở. Sợi dây truyền treo trên cổ như đang siết chặt lấy cổ của cô khiến cô bức bối đến ghệt thở. Hà Trang đưa tay chạm vào sợi dây truyền một chút, sau đó siết chặt sợi dây trong lòng bàn tay.

- Phụt....

Sợi dây truyền đứt đôi rơi ra khỏi cái cổ trắng ngần của cô để lại một vết đỏ, sau đó tung tăng trong tay cô.

Tùng Quân rời đi thì bắt gặp Ngọc Loan đang đứng cùng Vũ Phong.

- Pé heo. Em xem anh vừa tìm thấy một vật này thú vị lắm nè.

- Cái gì vậy – Ngọc Loan tròn mắt nhìn Vũ Phong đầy mong đợi

- Tềng tềng tềng....- Vũ Phong rút trong túi ra một sợi dây truyền bằng bạc sáng lấp lánh ra trước mặt Ngọc Loan rồi chỉ vào cái mặt dây truyền nói – Nhìn xem, anh nhìn thấy con heo này là nghĩ đến em ngay.

- Anh chết đi – Ngọc Loan trừng mắt cung tay đâm Vũ Phong.

- Anh có lòng mua cho em, nếu em không thích thì anh cất lại vậy – Vũ Phong nhướn mày giả vờ bỏ sợi dây chuyền vào túi.

- Ai nói là em không lấy – Ngọc Loan liềm dậm chân đáp – Mau đưa cho em, nó là của em.

- lấy được thì là của em – Vũ Phong cầm dây truyền đưa lên cao lè lưỡi trêu chọc.

- Mau đưa cho em – Ngọc Loan nhón chân với tay quyết lấy sợi dây cho bằng được.

Hai người cười đùa rất vui vẻ trong mắt Tùng Quân, anh cảm thấy đau lòng vô cùng. Ánh mắt trầm xuống mang một màu ảm đạm, tựa như lá khô rơi lặng lẽ buồn bã muôn trùng.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 10

55. Chương 10

Chương 10: Nỗi đau của sự thật

Từ dạo Tú Quyên nhờ đưa thư, rồi để an ủi Tú Quyên, Ngọc Loan đã tặng cô vé đi xem họ biểu diễn, Tú Quyên rất có cảm tình với Ngọc Loan. Tuy hai người học khác khoa, nhưng thính thoảng hai người vẫn thường gặp ở căn tin hay thư viện của trường. Tú Quyên nhiều lúc giúp Ngọc Loan giữ chỗ, vậy là hai người cũng bắt đầu thân nhau.

Hôm nay Hà Trang không đến, Ngọc Loan cùng Tú Quyên đi uống nước, Vũ Phong lại gọi điện đến.

- Vũ Phong, có chuyện gì?

- Đi ra biển chơi nữa không – Giọng Vũ Phong ở đầu dây bên kia đầy vui vẻ.

- Thôi, đi giờ này nắng lắm, sẽ bị đen da hết – Ngọc Loan phụng phịu từ chối.

- Cùng lắm thì em thành heo quay thôi, có gì phải lo chứ – Vũ Phong phá ra cười trêu cô.

- Có anh mới thành heo quay đó, em cầu cho anh đi biển đen thui luôn, mãi mãi chẳng thể trắng trở lại – Nói xong cô hừ mũi rồi tắt máy.

Nhưng cứ nhìn cái điện thoại rồi bật cười, ánh mắt cô long lanh một cách kỳ lạ. Mãi cho đến khi Tú Quyên tặng hắng một cái Ngọc Loan mới giật mình nhìn lại, cô cười bên lên rồi cất điện thoại vào túi. Khi ngẩng lên thì bắt gặp ánh mắt cực kì gian xảo của Tú Quyên.

- Có gì sao? – Cô chột dạ nhìn Tú Quyên hỏi.

- Khai ra đi. Hai người có gian tình đúng không?

- Ai với ai? – Ngọc Loan ngây ngô hỏi

- Còn giả vờ nữa. Có tin mình đánh một phát chết tươi hay không hả. Tất nhiên là mình đang nói Loan và anh Phong chứ còn ai trồng khoai đất này nữa – Tú Quyên cung tay giả vờ đe dọa Ngọc Loan nếu cô còn tiếp tục giả vờ.

Ngọc Loan bỗng chốc đỏ mặt, cảm thấy tim mình dường như có chút đập mạnh một cách khác lạ, nhưng cô chỉ cho là Tú Quyên trêu ghẹo mình nên lắc đầu:

- Không phải mà. Vũ Phong chỉ xem mình là em gái thôi. Mình cũng vậy.

- Mình không tin. Cho là Vũ Phong xem Loan là em gái đi, nhưng còn Loan thì sao. Có biết bộ dạng lúc này của Loan là gì hay không hả? – Tú Quyên nhướn mày đắc ý hỏi.

- Là gì – Ngọc Loan cắn môi mếu máo nhìn Tú Quyên hỏi.

- Là bộ dạng của những người đang yêu đó, có biết hay không hả – Tú Quyên vuốt mũi trêu ghẹo cô – Không phải Loan đã yêu anh Phong rồi chứ hả.

KHông biết có phải vì cái vuốt mũi của Tú Quyên hay không? Hay là vì sự xấu hổ khiến mũi cô nóng bừng lên, mơ hồ nhận ra điều gì đó, nhưng cô vẫn không dám tin vào sự thật mà Tú Quyên vừa nói đến. Nhưng cũng không biết nên cãi thế nào, chỉ bối rối nói:

- Mình.....

- Mình biết mà, lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy mà , haha, nói thật nha, hai người cũng xứng lắm đó – Tú Quyên vỗ vai cô trêu.

Ngọc Loan thấy trong lòng lâng lâng lên cảm xúc kì lạ vô cùng, lẽ nào như Tú Quyên nói.

Ngọc Loan về nhà, lời của Tú Quyên cứ đeo bám lấy cô, cô bỗng nhận ra hình như dạo gần đây mình thường hay thấy nhớ Vũ Phong. Nhớ giọng nói, nụ cười và ánh mắt của anh. Càng nghĩ đến Vũ Phong, tim cô càng đập nhanh hơn.

Ngọc Loan thử nhắn tin cho Vũ Phong để thử xem mình có thật là đã yêu Vũ Phong hay không?

“ Anh đang làm gì?”

Ngay khi cô gửi đi, Ngọc Loan cảm thấy mong chờ vô cùng, mong chờ Vũ Phong trả lời lại tin nhắn của cô. Và dường như tim cô reo vui khi Vũ Phong nhắn tin trở lại, cô lập tức mở ra xem Vũ Phong nhắn cái gì.

“ Nhớ em”

Mặc dù biết Vũ Phong là đang đùa, nhưng trong lòng Ngọc Loan lại không tránh được sự ngọt ngào như mật chảy trong tim. Cô háo hức nhắn lại một câu mừng anh.

“ Lưu manh”

Sau đó cô hồi hộp chờ tin trả lời của anh, miệng khe cười, cảm giác ấm áp vô cùng. Không ngờ Vũ Phong không trả lời mà là trực tiếp gọi điện cho cô. Cả hai trò chuyện một lúc lâu , Vũ Phong khiến Ngọc Loan vừa cười vui vẻ, vừa tức giận. Cho đến khi gác máy, nụ cười vẫn cứ hiện diện trên môi cô không rời.

Ngọc Loan nằm trên giường thao thức mãi, vẫn không tài nào ngủ được. Cô chán trở mãi, cái cảm giác ở bên Vũ Phong hoàn toàn khác với cảm giác ở bên Tùng Quân.

Đối với Tùng Quân dường như là một sự ngưỡng mộ nhiều hơn. Nhưng ở anh cô không có sự mong chờ nhớ nhưng như Vũ Phong. Có thể như Vũ Phong đã nói cô chỉ là nhất thời say nắng đối với Tùng Quân mà thôi. Vậy thì người mà cô yêu chính là Vũ Phong rồi.

Nhưng mà anh có thích cô hay không? Tú Quyên đã nói: “ Không có mối quen hệ trong sáng nào giữa nam và nữ hết đâu” . Như vậy cô đã thích anh rồi, chỉ là không biết Vũ Phong thế nào. Anh còn vấn vương cô gái mặc váy trắng đó hay không?

- Vậy thì chủ động tỏ tình với anh ấy đi – Hà trang sau khi nghe Ngọc Loan kể lại thì liền vui mừng hồi thích.

- Nhưng mà, như vậy có phải là kì lắm hay không? – Ngọc Loan do dự.

- Có gì đâu mà kì. Bây giờ là thời đại nào rồi. Bây giờ cộc đi tìm trâu chứ đâu phải trâu đi tìm cộc đâu cơ chứ. Con gái cũng có quyền chủ động đeo đuổi hạnh phúc của mình mà. Mình ủng hộ Loan, mau giữ lấy Vũ Phong nếu không sẽ bị cô gái khác lấy mất – Hà trang vội vàng thúc giục, gán ghép Ngọc Loan với Vũ Phong, có như vậy thì Tùng Quân mới bỏ cuộc được.

Ngọc Loan cắn môi tự nhủ bản thân nên thử một lần, bởi vì lần trước cô nhát gan không dám nói, nhưng lần này cô không muốn mất Vũ Phong.

Cho nên Ngọc Loan lựa một hôm, cô và Vũ Phong cùng đi ngang qua con đường mà Vũ Phong gặp cô gái kia bên hồ:

- Anh còn có ý định tìm cô gái váy trắng kia nữa không?

- Anh không biết nữa. Có lẽ anh quá cố chấp cho nên mới muốn tìm ra cô ấy, cũng nên từ bỏ rồi – Vũ Phong cười cười đáp, nhưng Ngọc Loan biết trong lòng anh vẫn còn vương vấn nhiều lắm.

Chính vì Vũ Phong như thế cô càng thích anh nhiều hơn.

- Vậy sao này anh muốn quen với một cô gái thế nào – Ngọc Loan liếm môi hồi hộp hỏi. Cô gần như ngừng thở vì lo lắng, lén lút nhìn Vũ Phong.

Không ngờ Vũ Phong đã đứng lại nhìn cô thật lâu rồi nói:

- Nếu như lúc anh có thể quên đi hình bóng của cô ấy. Có lẽ người đầu tiên anh muốn quen chính là em.

Đọc tiếp *Tìm lại yêu thương ngày xưa* – chương 10.1

56. Chương 10.1

Mặc dù Vũ Phong nói câu đó với ý nửa cười nửa không, Ngọc Loan cũng cho lời nói đó là nói đùa của Vũ Phong để trêu cô, nhưng lời nói đó lại gieo rắc vào lòng Ngọc Loan một hy vọng. Hy vọng có một ngày Vũ Phong thật sự nhìn về phía cô.

Nhưng hiện tại, Ngọc Loan muốn được ở bên cạnh Vũ Phong như thế này. Cô có thể chờ, chờ đến khi trong lòng Vũ Phong người con gái hư ảo kia tan biến đi. Đến khi đó, cô nhất quyết sẽ thẳng thắn bày tỏ tình cảm của mình với anh ấy.

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, chẳng mấy chốc cũng sắp đến ngày Vũ Phong tốt nghiệp ra trường.

- Này, Pé Heo! Sau khi dự lễ tốt nghiệp xong thì tụi anh có tổ chức một buổi tiệc. Em nhớ đến tham dự nhé – Giọng Vũ Phong ở đầu bên kia điện thoại reo lên một cách vui vẻ – Nhớ ăn mặc thật đẹp có biết không? Không được làm mất mặt anh – Vũ Phong đột nhiên đưa ra yêu cầu với cô.

Ngọc Loan ngây người chưa hiểu rõ ý Vũ Phong, cô nhăn mày hỏi lại:

- Vì sao?

- Tóm lại là, em cứ ăn mặc cho đẹp là được rồi – Vũ Phong nói một câu yêu cầu rồi cúp máy.

Ngọc Loan khó hiểu nhìn mãi chiếc điện thoại của mình, bảo cô đến thì có thể hiểu, nhưng xưa nay đi cùng Vũ Phong, anh dẫn cô đi hết chỗ này đến chỗ kia, khá nhiều chỗ sang trọng, anh cũng chưa từng đưa ra yêu cầu này với cô. Tuy bình thường Ngọc Loan không ăn bận quá cầu kỳ, nhưng cũng không ăn bận xèn xoàng, lối ăn bận của cô khá phù hợp với tất cả mọi nơi.

Ngọc Loan bèn đưa thắc mắc của mình kể với Hà Trang nghe. Hà Trang nghe xong thì dùng tay xoa vào trán cô phán:

- Loan đúng là đồ ngốc mà. Con trai không yêu cầu con gái như thế nếu như không xem cổ gái ấy là bạn gái của mình.

- Nhưng anh ấy đâu có ngổ lời cùng mình – Ngọc Loan buồn bã lắc đầu, cô không tùy tiện ảo tưởng một điều gì khi chưa nắm chắc nó trong tay. Cô không muốn khó xử khi gặp mặt sau này.

- KHÔNG nhất thiết phải ngổ lời nói rằng “ Anh thích em” thì mới có thể xem nhau như người yêu đâu. Đôi khi chỉ cần một lời ám chỉ, hay một cái nháy mắt cũng đủ chứng tỏ tình cảm của đối phương với mình rồi – Hà Trang lấy giọng hiểu biết dạy bảo cô – Biết đâu Vũ Phong bảo Loan ăn bận thật đẹp là để giới thiệu Loan với bạn bè anh ấy với tư cách bạn gái anh ấy thì sao. Nếu không thì là Vũ Phong nhân cơ hội cuối cùng mình còn ở trường, quyết định ngổ lời cùng Loan.

- Vậy....- Ngọc Loan tuy trong lòng rất vui nhưng vẫn còn e ngại vô cùng.

- Chẳng phải Loan thích Vũ Phong hay sao? Nếu như những điều trên là không phải thì cũng có sao đâu. Hôm nay Loan phải ăn diện cho thật xinh đẹp, phải khiến cho Vũ Phong ngây ngất từ cái nhìn đầu tiên luôn. Sau đó cứ thế tỏ tình với anh ấy, mình không tin là anh ấy sẽ từ chối Loan . Dũng cảm lên.

- Có thật không? – Ngọc Loan hỏi lại với một niềm vui sướng mong chờ.

- Tin mình đi. Hôm nay mình cũng sẽ bày tỏ với anh Tùng Quân, nah61t định phải trở thành bạn gái của anh ấy – Hà Trang trong lúc hưng phấn, cô buột miệng nói mà quên mất sự thật mà mình che giấu bao lâu nay.

- O, chẳng phải là hai người đã quen với nhau rồi hay sao – Ngọc Loan đưa mắt nhìn Hà trang lấy làm khó hiểu. Bao lâu nay tuy rằng cô chưa từng được họ chính thức thừa nhận trước mặt cô. Nhưng việc Hà Trang hay đi ra ngoài và bảo là đi gặp Tùng Quân, còn nhiều lần khoe những món quà mà Tùng Quân đã tặng trước mặt Ngọc Loan. Hai người họ chẳng thừa nhận, nên Ngọc Loan tể nhị chưa bao giờ ở trước mặt Tùng Quân hỏi thẳng, cô và Vũ phong cứ nói bóng gió kiểu trêu chọc mà thôi. Chì khi có cô và Hà Trang, Hà Trang mới kể cho cô nghe những chuyện của hai người họ.

Nhưng Vũ Phong thì bảo Tùng Quân kín như bưng, cứ nói là hai người không có gì hết, chỉ là bạn bè bình thường thôi. Lúc đó Ngọc Loan đã nghĩ, do Tùng Quân là con trai, anh lại là dạng người kín đáo, cho nên không thích phô bày tình cảm của mình ra cho người khác thấy.

Hà Trang biết mình đã lỡ lời bèn cười giả lả đáp:

- Lo chuyện của mình đi cho xong trước đi rồi lo đến chuyện của người khác.

Ngọc loan lắc đầu, cô cho rằng, trong tình yêu có nhiều hương vị. Biết đâu Tùng Quân và Hà trang giống như lời Hà Trang đã nói như trên: Không cần phải nói rõ ra mới biết là yêu. Đến khi tình yêu chín mùi thì bày tỏ cũng không muộn. Trước mắt Ngọc Loan hiện giờ chỉ hiện diện hình ảnh của Vũ Phong mà thôi.

- Ngọc Loan! – Hà Trang chợi quay người nhìn Nọc Loan hỏi khê – Có thể ình mượn một chiếc váy của bạn được hay không? Sẵn tiện chọn cho bạn một chiếc váy luôn.

Lâu lâu Hà Trang vẫn mặc đồ bính của Ngọc Loan, nói là đồ bính chứ thật ra hầu như những bộ tặng cho Hà trang, cô chưa mặc lần nào cả, bởi vì những bộ đó quá ư cầu kỳ, không thích hợp với những cuộc gặp gỡ của sinh viên với sinh viên. Cho nên lần này cũng không ngoại lệ, Hà Trang lại hỏi mượn đồ của Ngọc Loan.

Ngọc Loan vốn định chọn chiếc váy màu trắng, đây là một thiết kế của nhà thiết kế nổi tiếng của Việt Nam, chiếc váy không cần thiết kế cầu kì mà vẫn khiến người bạn trở nên xinh đẹp, mặc vào rất tao nhã. Ngọc Loan rất thích chiếc váy này, vì váy màu trắng, cho nên Ngọc Loan không nỡ bận, sợ nó sẽ bị đổi màu vì những hoạt động đời thường của cô. Nhưng hôm nay là một ngày rất đặc biệt, cho nên cô

Nhưng sau đó, Hà Trang phản đối. Cô cho rằng chiếc áo sẽ không khiến Ngọc Loan nổi bật trước đám đông, vậy thì sẽ khiến Vũ Phong mất mặt. Ngọc Loan ngẫm nghĩ, cô cho rằng Hà trang nói có lí nên để Hà Trang tùy ý lựa chọn giúp cô trang phục. Hà Trang chọn cho Ngọc Loan chiếc váy màu hồng lệch vai. Chiếc váy này là quà sinh nhật của cô Ngọc Loan tặng, Ngọc Loan cũng thích chiếc váy này lắm, nhưng cô hơi ngại vì

nó có chút sexy. Chiếc váy ôm gọn thân hình cân đối rất đẹp của Ngọc Loan, nhưng để lộ một bên vai trần đầy vẻ gợi cảm, chân váy cũng khá ngắn. Nhưng quả thật, Ngọc Loan bận vào càng thêm phần xinh đẹp.

Hà Trang thì lại chọn chính chiếc váy trắng đó để mặc ỉnh.

Ngọc Loan vì muốn hôm nay mình thật sự trở nên xinh đẹp trong mắt Vũ Phong, cho nên cô quyết định lấy món quà kỷ vật mà mẹ mình để lại ỉnh đeo vào. Ngọc Loan bèn mở hộp trang sức mà mình vẫn cất giữ cẩn thận ra.

- Woa, thật sự là đẹp quá – Hà Trang reo lên, trong giọng nói không dấu sự ghen tị của mình.
- Mình sẽ chọn một thứ phù hợp để đeo – Ngọc Loan cười đáp.
- Mình muốn mượn chiếc lắc tay này đeo có được không? Nó rất hợp với chiếc váy này – Hà Trang đột nhiên cầm lấy sợi lắc trong hộp đem ra nhìn ngắm rồi quay lại Ngọc Loan mở miệng đề nghị.
- Nhưng mà cái đó...- Ngọc Loan vốn là muốn đeo sợi lắc đó nên mới lấy hộp trang sức này ra. Đây là kỷ vật tình yêu của ba cô và mẹ cô.
- Đi mà...chỉ hôm nay thôi mà, mình sẽ giữ gìn thật cẩn thận – Hà Trang nắm lấy tay Ngọc Loan lắc lắc cầu xin.

Ngọc Loan nhìn sợi lắc một cái rồi nhìn Hà Trang thở dài gật đầu.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 10.2

57. Chương 10.2

Cả lớp Vũ Phong dùng quỹ lớp và một phần tiền hùn của mọi người thuê hẳn một hội trường lớn để vui chơi. Hội trường lễ tốt nghiệp được trang trí khá đẹp, có một chiếc máy chiếu soi lên màn hình projector những hình ảnh đã trải qua của lớp trong mấy năm học.

Hôm nay Vũ Phong ăn bận rất thu hút, anh quả thật nổi bật giữa đám đông từ chiều cao đến gương mặt, không ở đâu mà anh không thu hút ánh mắt của mọi người. Hôm nay Vũ Phong lại là người đứng ra tổ chức cho nên khá tất bật, nhưng không vì vậy mà làm giảm đi phong độ của anh.

Có nhiều cô gái trong lớp ăn bận thật xinh đẹp chọn thời điểm này để đến tỏ tình cùng với những người mình thích. Nếu được thì tiến tới, nếu không được thì đường ai nấy đi cũng không quá mất mặt. Đường nhiên Tùng Quân và Vũ Phong là hai đối tượng được ái mộ nhiều nhất.

Nhưng ngay thời điểm buổi tiệc bắt đầu thì Ngọc Loan và Hà Trang bước vào trong. Họ đều là những cô gái xinh đẹp, càng được ướm lên người những bộ cánh thời trang rất đẹp. Tuy không thể cho rằng họ là những người đẹp nhất trong hội trường hôm nay, nhưng có thể nói việc họ được hai chàng trai nổi bật nhất đến đón là điều khiến cho các nữ sinh hôm nay đều phải ghen tỵ.

Sau một lúc chơi đùa trò chuyện vui vẻ, tất cả mọi người cùng nhau khiêu vũ, Vũ Phong mời Ngọc Loan cùng anh khiêu vũ. Tùng Quân nhìn Ngọc Loan và Vũ Phong tay trong tay với nhau bằng một ánh mắt thật buồn.

- Tùng Quân, chúng ta cũng ra khiêu vũ đi – Hà Trang khê lay tay áo anh gọi.

Tùng Quân quay sang nhìn Hà Trang rồi miễn cưỡng gật đầu, anh khoát tay Hà Trang bước ra khiêu vũ cùng mọi người. Tùng Quân đưa mắt nhìn Vũ Phong và Ngọc Loan, anh nhìn thấy ánh mắt rạng ngời hạnh phúc và gương mặt đỏ bừng thẹn thùng của Ngọc Loan, trái tim anh trùng lại đau buồn khôn xiết. Ánh mắt này, vẻ mặt này chẳng phải là biểu hiện của những cô gái đang yêu hay sao. Dù vẫn thấy Vũ Phong và Ngọc Loan vẫn thường đi bên cạnh nhau, nhưng cho đến giờ phút này Tùng Quân mới thật sự nhận rõ, hai người đó vốn thuộc về nhau.

- Hai người họ đẹp đôi quá đúng không anh? – Hà trang đột nhiên lên tiếng, cô thấy ánh mắt của Tùng Quân nhìn Vũ Phong và Ngọc Loan đang tay trong tay đầy tình ý thì cười, rồi quay mắt nhìn Tùng Quân hỏi, cố ý hỏi.

- Hai người họ rất đẹp đôi – Tùng Quân cười ngượng đáp.

- Còn chúng ta thì thế nào – Hà trang đột nhiên nhìn Tùng Quân hỏi, ánh mắt cô ấy nhìn Tùng Quân một cách kiêu sa gợi cảm, quả thật ánh mắt cùng nụ cười như thế rất dễ khiến đàn ông say mê. Hôm nay cô bạn một chiếc váy trắng nhìn vào thì giản dị, nhưng lại tỏa ra nét đẹp dịu dàng chẳng thua kém gì Ngọc Loan.

- Hôm nay em thật sự rất đẹp – Vũ Phong nheo mắt nhìn Ngọc Loan mở giọng khen ngợi nhưng không có chút trêu đùa nào. Ánh mắt anh dường như bị cô cuốn hút.

Ngọc Loan không nhận ra ánh mắt đó của Vũ phong, cô chun môi bĩu môi đáp:

- Anh đổi tính hay sao vậy. hôm nay không gọi em là Pé Heo nữa.

Vũ Phong nghe xong thì phá ra cười, sau đó cúi người kề sát tai cô khẽ nói, hơi thở của anh phủ đầy vành tai cô:

- Không có con heo nào gợi cảm và xinh đẹp như em bây giờ đâu.

Nói xong Vũ Phong còn khẽ thổi nhẹ lên bờ vai trần của cô khiến cả người Ngọc Loan nóng ra lên, tim đập loạn cả lên, mặt cô đỏ bừng thấy rõ dù rằng họ đang đứng dưới ánh đèn mờ. Cô xấu hổ không biết làm sao định rút tay lại không tiếp tục khiêu vũ nữa nhưng Vũ Phong đã siết chặt tay cô không cho rời đi. Tay kia ôm eo cô, kéo thân hình cô sát vào người mình, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt trầm ấm rồi nói:

- Ra về chờ anh, anh có chuyện này muốn nói với em?

- Là chuyện gì? – Giọng Ngọc Loan khàn đi vì hồi hộp, lời của Hà Trang cứ vang vọng trong đầu cô.

- Lát nữa sẽ nói, ở đây đông người quá – Vũ Phong nheo mắt tinh nghịch đáp.

- Anh mau nói đi, không ai nghe thấy đâu – Ngọc loan nóng lòng muốn biết Vũ Phong muốn nói với mình cái gì, nếu như Vũ Phong thật sự chọn thời điểm hôm nay để tỏ tình với cô, cô sẽ mình không đủ bình tĩnh để chờ đợi đến khi kết thúc buổi tiệc mất, cho nên thúc giục.

Vũ Phong nhìn ánh mắt long lanh của Ngọc loan một cách âu yếm thật lâu cuối cùng quyết định nói:

- Lần trước anh đã bảo là :”Nếu như lúc anh có thể quên đi hình bóng của cô ấy. Có lẽ người đầu tiên anh muốn quen chính là em “....

Tim Ngọc Loan trở nên hỗn loạn, như vậy lời của Hà Trang chắc chắn đúng, trái tim cô nhảy nhót vui sướng không yên. Cô hồi hộp chờ đợi, chờ đợi câu tỏ tình của Vũ Phong.

- Thật ra anh cũng biết là mình rất ngốc khi cứ đi tìm một bóng hình gần như là không có thật. Thậm chí đến bây giờ anh cũng không biết là ngày hôm đó anh có mơ nữa hay không, nếu như không có chiếc khăn tay mà cô ấy để lại? Nhưng tìm cô ấy giống như mò kim nơi đáy bể. Thật ra có nhiều lúc anh đã bỏ cuộc rồi, cho đến khi anh gặp em.....

Vũ Phong mới vừa nói đến đây thì trên sân khấu, cậu bạn dẫn chương trình cầm micro bắt đầu nói. Tất cả mọi người đều dừng lại, quay đầu nhìn lên sân khấu. Vũ Phong và Ngọc Loan quay lên sân khấu rồi quay lại nhìn nhau, Vũ phong nhìn vai ngượng cười định lên tiếng, thì Ngọc Loan nói:

- Ra về em chờ anh.

- Ừ....- Vũ Phong cười rồi gật đầu, anh buông Ngọc Loan ra, cả hai đều hướng mắt về sân khấu.

Buổi lễ tốt nghiệp là một buổi tiệc buffe đứng, mọi người sau giây phút cùng MC chơi trò chơi thì một nhữ, bắt đầu khai tiệc. Vũ Phong đi lấy thức ăn giúp Ngọc Loan, Hà Trang cũng chọn inh một món ăn nhẹ, hai người vô cùng chọn chung một món. Cả hai đều giơ tay cầm lấy chiếc kẹp gấp đồ ăn, hai bàn tay chạm vào nhau, cả hai giật mình quay đầu nhìn nhau, bốn mắt nhìn nhau có chút khó chịu vì không ngờ lại gặp nhau như thế. Vũ Phong theo phép lịch sự, anh buông tay nhường Hà Trang cái kẹp gấp đó. Nào ngờ Hà Trang không thèm nhận lòng tốt của anh, cô bỏ đi qua chỗ khác lấy thức ăn.

Vũ Phong thấy hành động của Hà Trang như vậy thì nhúu mày khó chịu. Anh cảm thấy Hà Trang là một cô gái khá cao ngạo, đôi lúc anh cảm thấy cô rất đáng ghét, không hiểu vì sao Ngọc Loan có thể làm bạn với cô cho được. Mặc dù Ngọc Loan luôn bên vực lên tiếng giải thích giúp cho Hà Trang rằng:” Hà Trang thật ra rất tốt bụng. Em cũng nhờ cô ấy cứu khi bị tai nạn, còn hiến máu cứu em nữa, mà chẳng chịu nhận bất cứ sự đền đáp nào cả. Thật ra lúc đó vắng người, cô ấy có thể bỏ đi, bởi vì dính lúu vào mấy vụ tai nạn thường rất phiền phức bị nghi ngờ lung tung, nên rất nhiều người họ sợ nên thường nhắm mắt làm ngơ. ...nhưng cô ấy chọn lựa việc cứu em. Cô ấy đối xử với tất cả mọi người đều vui vẻ, chỉ có anh là ngoại lệ. Tại vì cô ấy ghét hạng đàn ông con trai lằng nhằng nên mới thấy anh chương mắt như thế. Chẳng phải lúc đầu em cũng ghét anh như vậy hay sao. Anh lại không cho em nói sự thật ra nên cô ấy cứ hiểu lầm như thế, chứ sau này cô ấy hiểu rồi, cô ấy sẽ không ghét anh nữa đâu”. Nhưng dù sao thì thái độ thù ghét của Hà Trang thật khiến người ta không chịu được.

- Nè! Em đang dùng thái độ gì đối với đàn anh vậy chứ.

- Em thấy thái độ của mình rất là hợp lý đó chứ. Nếu không nể mặt Ngọc Loan, thì hạng người như anh, đừng mơ em dòm đến – Hà Trang hất mặt đáp, sau đó cô quay người bỏ đi.

Vũ Phong tức giận, anh bước theo nắm lấy tay Hà Trang giật mạnh lại, tay cô hiện ra trước tầm mắt anh, Vũ Phong nhìn Hà Trang nói:

- Em đừng nghĩ....

Bỗng chiếc lắc mà Vũ Phong khắc sâu trong đầu xuất hiện trước mặt anh, đang đeo tồn teng trên tay Hà Trang. Vũ Phong trợn mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm sợi lắc. Tim anh như bị vật gì cản lại, ép chặt, hơi thở đứt đoạn. Anh kích động siết chặt tay Hà Trang, tay kia của anh cầm lấy phiến là hình trái tim trên đó có khắc hai chữ N&L. Vũ Phong gần như không tin vào mắt mình nữa. Cô gái mà anh đi tìm bao lâu nay, cô gái mà anh khắc vào trong tim hình ảnh quay lưng bỏ đi của cô ấy....

- Anh làm gì vậy hả – Tay bị siết chặt đau đớn, Hà Trang bực bội vùng mạnh tay ra khỏi tay Vũ Phong, sau đó nhìn Vũ Phong vẫn đứng bất động trước mặt mình như người vô hồn, bèn buông tiếng ****:

- Đồ điên.

Hà Trang bực tức quay lưng bỏ đi, Vũ Phong nhìn theo hình bóng của cô. Chiếc váy trắng bồng bềnh, mỏng manh nhưng thanh thoát, mái tóc đen xõa dài sau lưng, cộng với chiếc lắc tay. Không còn nghe ngờ được nữa, hóa ra Hà Trang chính là cô gái mà anh đã cất công đi tìm bấy lâu nay.

Bây giờ anh có thể lí giải nhiều vấn đề. Anh cho rằng cô kênh kiệu khó gần, là vì cô ghét hạng con trai không chung thủy, cô hiểu lầm anh nên mới ghét anh. Cô là cô gái tốt bụng, cô sẵn sàng giúp đỡ anh và Ngọc Loan vô điều kiện.

Cuối cùng anh đã tìm được cô gái mình cần tìm.

Trong giây phút ngỡ ngàng đó, Vũ Phong đã quên mất Ngọc Loan, người mà ít phút trước đó, anh còn muốn tỏ tình cùng với cô.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 10.3

58. Chương 10.3

Ngọc Loan đứng chờ Vũ Phong, thì thấy Tú Quyên đang đi lại, Tú Quyên nhìn cô cười trêu chọc.

- Mình bắt quả tang hai người nhỏ to thân mật nha.

- Đâu có – Ngọc Loan bị trêu thì đỏ cả mặt xấu hổ chối.

- Thành thật sẽ được khoan hồng, dối trá sẽ bị trừng phạt. Nếu Loan còn không khai ra hồi nãy Vũ Phong nói gì với Loan, mình lập tức lên sân khấu công bố ọi người biết gian tình của hai người – Tú Quyên cười gian lườm mắt nhìn Ngọc Loan nói.

- Đừng mà. Mình với Vũ Phong chưa có gì hết . Anh ấy chỉ mới vừa nói....- Ngọc Loan hốt hoảng vội vàng khai, cô sợ Tú Quyên trong lúc cao hứng sẽ lên sân khấu thật thì ngượng chết.

- Anh ấy nói gì? – Tú Quyên nhìn Ngọc Loan với ánh mắt tò mò kích thích đầy mong đợi.

- Anh ấy chỉ nói là:”.... Thật ra có nhiều lúc anh đã bỏ cuộc rồi, cho đến khi anh gặp em.....” – Ngọc Loan thành thật khai báo hết từ đầu tới đuôi câu nói của Vũ Phong.

- Tất nhiên là “ Cho đến khi gặp em, anh mới biết em là người con gái duy nhất mà anh mong đợi” – Tú Quyên cười tít mắt trêu ghẹo – Còn gì khác lời tỏ tình chứ. Hihi...

Ngọc Loan bị trêu ghẹo thì đỏ cả mặt, nhưng trong lòng cô dâng lên niềm vui sướng khôn tả. Nếu đó thật sự là một lời tỏ tình thì đúng là rất đáng mong đợi.

Tú Quyên và Ngọc Loan trò chuyện một lát, cô bèn rời đi đến chỗ bạn bè. Ngọc Loan nhìn theo bóng Tú Quyên, cô khẽ cười. Trước đây Tú Quyên rất thích Vũ Phong, còn nhờ cô đưa thư giùm, nhưng giờ thì dù biết cô và Vũ Phong có tình ý với nhau, chẳng những không giận mà còn cổ vũ hết mình cho cô. Được quen biết với Tú Quyên cũng thật là điều may mắn.

- Vũ Phong đâu, sao lại bỏ em một mình – Tú Quyên vừa đi thì Tùng Quân đến.

- Anh ấy đi lấy thức ăn rồi – Ngọc Loan cười đáp rồi ngó nghiêng phía sau Tùng Quân tìm Hà Trang rồi bảo – Hà trang đâu, sao cô ấy không đi bên cạnh anh?

- Vì sao em cho rằng Hà Trang nhất định phải đi bên cạnh anh – Tùng Quân cao giọng chất vấn.

Ngọc loan ngỡ ngàng, cô nhìn Tùng Quân lấp bắp nói:

- Chẳng phải cô ấy là bạn gái của anh sao?

- Hóa ra lâu nay em đều cho rằng như vậy sao, từ trước đến nay anh đều khẳng định, anh và Hà trang không có quan hệ yêu đương như em nghĩ đâu. Bởi vì...- Tùng Quân ngừng lại nhìn cô rồi nói tiếp – ...anh đã có tình cảm với người con gái khác.

Ngọc Loan bị Tùng Quân nhìn khiến cô bối rối, vội cúi mặt xuống.

- Chào Vũ Phong dùm anh, anh thấy hơi mệt nên về trước đây.

Tùng Quân nói rồi thì nhìn theo, để lại cho Ngọc loan một sự thắc mắc vô cùng.

Ngọc Loan không thấy Vũ Phong quay trở lại, bèn đi tìm anh khắp nơi, cuối cùng cô tìm thấy Vũ Phong đang ngồi ở bậc thềm bên ngoài, vẻ mặt anh trầm tư đầy suy nghĩ. Ngọc Loan lén lút đi ra sau lưng anh, đưa tay che mắt Vũ Phong lại, nhại giọng nói:

- Đoán xem, chị là ai nào?

Nếu là bình thường Vũ Phong sẽ hợp với cô giả vờ đoán tên này tên nọ, nhưng hôm nay Vũ Phong không có hứng thú đùa cợt chút nào. Anh kéo tay Ngọc Loan xuống, ánh mắt vẫn thẫn thờ, gương mặt cũng trầm xuống khác hẳn với một Vũ Phong vui vẻ thường ngày. Ngọc Loan thấy vậy thì lo lắng, bèn ngồi xuống bên cạnh anh hỏi:

- Có chuyện gì à? Sao tự nhiên ra đây, hay là thấy không khỏe trong người?

Ngọc Loan lo lắng đưa tay lên sờ trán Vũ Phong, xem nhiệt độ trong người anh thế nào, nhưng Vũ Phong đã nắm tay cô kéo xuống, khàn giọng nói:

- Không phải đâu. Anh không sao. Chỉ là anh vừa gặp một việc khiến anh khó nghĩ quá.

- Là chuyện gì?

Vũ Phong nhìn Ngọc Loan suy nghĩ một chút rồi bèn kể:

- Có một lần, anh vô tình gặp được một vật, sau đó anh phát hiện ra mình rất thích vật đó. Anh tìm mãi mà không thấy, đến khi anh tìm được thì nó đã có chủ rồi – Vũ Phong không muốn nói rõ cho Ngọc Loan biết mình đã tìm thấy cô gái kia và cô ấy chính là Hà Trang, cho nên dùng cách ám chỉ như thế. Bởi vì Vũ Phong cũng như Ngọc Loan cho rằng Tùng Quân và Hà Trang là một cặp và trêu ghẹo, nhưng Tùng Quân đã một mực phủ nhận. Vũ Phong hiểu rõ Tùng Quân, anh sẽ không một mực phủ nhận sự việc mà mình dính líu như vậy, cho nên bèn gặng hỏi, Tùng Quân cũng nói thật lòng mình, người anh thích là Ngọc Loan. Lúc đó Vũ Phong cho rằng Ngọc Loan là cô gái thích hợp với mình, anh thừa nhận mình có chút thích Ngọc Loan và hôm nay quyết định sẽ ngỏ lời với cô. Nhưng bây giờ anh gặp Hà trang và biết Hà Trang thích Tùng Quân.

Ngọc Loan nghe Vũ Phong kể thế, trong mơ hồ cô nhận ra một điều gì đó. Nhưng cũng thật tâm trả lời:

- Nếu vật đó đã có chủ rồi, thì cứ gặp chủ nó trả giá cao hơn mua lại.

- Em nghĩ có được không? Biết đâu, người chủ đó thích hợp với nó hơn thì sao.

- Vậy thì anh hãy làm cho vật đó hợp với anh là được. Nói chung, khi con người muốn gặt hái thành công thì cần phải có sự cố gắng không ngừng. Dùng thành ý của anh, làm cho vật đó trở thành của mình.

Vũ Phong nghe xong thì gật đầu, ánh mắt anh sáng rực. Tim Ngọc Loan nhói đau, cô biết mình vừa nói ra điều ngu ngốc nhất, nhưng cô vẫn muốn nói ra điều ngu ngốc thứ hai:

- Có phải anh tìm được cô gái mặc váy trắng đó rồi hay không?

Vũ Phong biết Ngọc Loan là cô gái thông minh, anh chỉ cần ám chỉ như thế cô đã hiểu rõ mọi chuyện rồi, cho nên lặng lẽ gật đầu. Ngọc Loan bị cái gật đầu của Vũ Phong làm đau đớn vô cùng, cô biết anh và cô đã không còn kết quả nữa, không thể trông đợi gì thêm được nữa. Ông trời thật độc ác với cô, vì sao bao lâu nay không cho anh gặp lại người con gái đó. Tại sao lựa vào thời điểm này, thời điểm mà cô cho rằng tình cảm của hai người đang thăng hoa lên một cung bậc khác. Vì sao ông không để qua hết đêm nay, vì sao không để cô có được cái cảm giác hạnh phúc bên cạnh anh. Vì sao để cô mong chờ trông ngóng thời khắc này rồi lại cướp nó đi. Vì sao không để nah cho cô một lời hứa hẹn để cô có thể dùng lời hứa đó mà ích kỷ trói buộc anh cơ chứ. Cô nuốt những giọt nước mắt đau đớn vào tận sâu trong tim.

- Có thể cho em biết là ai không?

Vũ Phong dù ngu ngốc đến mấy, anh cũng nhận ra tình cảm của Ngọc Loan đối với mình từ lâu rồi, hướng chỉ anh lại là người từng trải qua nhiều mối tình, dù những mối tình đó chẳng phải là những mối tình thật sự. Đến cả anh còn có tình cảm với cô nữa là, chỉ tiếc là lòng anh đã quá mang nặng hình bóng của cô gái đó, giống như đã khắc sâu nó vào lòng, là một nỗi ám ảnh quá lớn, khó lòng dung nạp thêm nữa. Anh nhìn ánh mắt đã đỏ , đôi môi mím lại cố gắng kiềm chế của Ngọc Loan thì chua xót, dù không đành lòng nhưng vẫn đáp:

- Là Hà Trang.

Ngọc Loan như rơi xuống đáy sâu của sự tuyệt vọng. Nếu là người con gái nào khác, cô có thể cùng họ cạnh tranh, nhưng nếu là Hà Trang, cô có thể cạnh tranh hay không? Nếu như Hà Trang là người yêu của Tùng Quân, cô cũng sẽ không lo lắng, bởi vì Vũ Phong tuyệt đối không cướp bạn gái của bạn. Nhưng mà giờ phút này, Tùng Quân đã nói rõ Hà trang không phải là bạn gái anh. Cô đã biết thì chắc chắn Vũ Phong đã biết, vậy thì anh có quyền theo đuổi Hà trang rồi.

Xem ra, cô và anh có duyên không nợ.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 10.4

59. Chương 10.4

Gió đêm thổi qua chỗ hai người ngồi, tiếng gió thét gào nghe náo nề giống như nổi lòng dằn xé của Ngọc Loan lúc này. Xưa nay cô vẫn đồng cảm cho những người yêu đơn phương, không ngờ bây giờ cô lại phải dùng sự đồng cảm đó để tự an ủi bản thân mình.

- Vậy anh định làm thế nào, Hà Trang cô ấy....- Ngọc Loan nhìn Vũ Phong ái ngại, Hà Trang đã nhiều lần tỏ thái độ ghét Vũ Phong, vả lại cô ấy thích Tùng Quân.

- Chẳng phải em bảo anh nên dùng thánh ý của mình hay sao? Anh sẽ dùng thánh ý của anh để cho Hà Trang thấy là anh thật lòng.

- Chúc anh thành công – Ngọc Loan khẽ cười gật đầu.

- Ngọc Loan – Vũ Phong im lặng một chút, rồi nhìn Ngọc Loan gọi – Em có thể giúp anh không?

Ngọc Loan nhìn Vũ Phong, cả người cô run lên một cách rõ rệt, nếu như không phải từ nãy giờ cô vẫn cần môi kiềm nén thì có lẽ nước mắt của cô đã rơi xuống từ bao giờ rồi. Ngọc Loan bèn khóa nắp che giấu hành động đau đớn nhất thời của mình, cô ôm lấy hay tay xoa xoa, khẽ nhả mặt nói:

- Hôm nay đúng là bị điên nặng nên mới ăn mặt phong phanh thế này. Trời lạnh thật.

Vũ Phong không nói không rằng, cởi áo khoác ra phủ lên người cô, Ngọc Loan cũng không từ chối, cô quần áo thật chặt, che chắn thân người mình để khỏi lạnh. Lặng lẽ hít một hơi thật sâu, sau đó cô trút hết tất cả cái lạnh trong lòng ra, hy vọng nỗi buồn sẽ theo đó mà ra đi. Ngọc Loan quay đầu nhìn Vũ Phong cười nói:

- Vì hành động ga lăng này của anh, em quyết định sẽ giúp anh theo đuổi Hà Trang.

Ngọc Loan nhìn nụ cười đầy phấn khởi của Vũ Phong, cô tự cười nhạo chính bản thân mình. Cô cười cái sự tốt bụng giả tạo của mình, là cô quá thánh thiện, hay chỉ là giả vờ thánh thiện. Rõ ràng cô nhận lời hết lòng giúp đỡ Vũ Phong, nhưng trong lòng cô không ngừng mong mỗi anh mãi mãi không thành công.

Ngọc Loan cũng không biết Vũ Long có thanh công hay không. Có đôi khi cô thầm cầu mong sự theo đuổi của Vũ Phong thất bại, để cô có thể ở bên anh thêm chút nữa. Nhưng nhìn vẻ mặt thất vọng của anh, cô lại không đành lòng, càng ra sức giúp đỡ anh nhiều hơn. Cô còn tìm Hà Trang, nói giúp Vũ Phong.

- Mình biết là Loan tốt bụng, nhưng mà mình thật sự không thích anh ta chút nào hết. Mình cũng không nhớ đã từng giúp đỡ Vũ Phong lúc nào nữa. Mình không tin là có một anh chàng nào lại có thể si tình một cô gái chỉ vô tình giúp anh ta một lần như thế, thậm chí anh ta còn chưa biết mặt cô gái đó nữa mà chỉ thấy dáng dấp sau lưng cô ta thôi, vậy mà cũng nói là yêu hay sao? – Hà Trang nhìn Ngọc Loan cương quyết khẳng định sẽ không bao giờ thích Vũ Phong – Hơn nữa, mình cũng không muốn làm Loan buồn. Chẳng phải Loan thích anh ấy hay sao. Mình chẳng hiểu anh ta có bị thần kinh hay không, tự nhiên lại quay sang đeo đuổi mình, có lẽ là vì mình là cô gái duy nhất không thêm để mắt đến anh ta, cho nên để thỏa mãn lòng hư vinh thích chinh phục mà anh ta quyết theo đuổi mình tới cùng cho bằng được như thế thôi. Anh ta đừng vọng tưởng. Thà lấy chó lấy mèo còn hơn.

- Thật như vậy sao – Ngọc Loan thấy Hà Trang cương quyết như thế thì cũng thấy vui .

- Tất nhiên rồi. Mình chỉ hy vọng là, sau khi anh ta bị thất tình, anh ta sẽ bỏ đi cái thói lăng nhăng để quay đầu nhìn lại để thấy được sau lưng anh ta còn một cô gái tốt như Loan – Hà Trang nhìn Ngọc Loan, cô ta thật lòng chúc phúc cho Ngọc Loan cùng Vũ Phong.

- Cám ơn Trang – Ngọc Loan nắm tay Hà Trang cười chân thành.

Nếu như sẽ có lúc Vũ Phong quay đầu nhìn lại, vậy thì cô tình nguyện chờ đợi cho đến giây phút đó không chút hối hận.

Mỗi ngày Ngọc Loan nhìn Vũ Phong theo đuổi Hà Trang, rồi nhìn anh thất vọng quay về. Ngọc Loan luôn ở bên cạnh anh an ủi, động viên anh, nhưng trong lòng cô hy vọng, không ngừng hy vọng, một ngày nào đó sẽ có lúc Vũ Phong quay đầu.

Có nhiều lúc, Ngọc Loan hỏi Vũ Phong:

- Cô gái đó có chắc là Hà Trang hay không? Lỡ như là ngộ nhận thì sao, người giống người chẳng hạn – Cô và Hà Trang nếu nhìn từ phía sau chẳng khác nào hai chị em sinh đôi, cho nên hai người mới thân nhau như hình với bóng như thế, các bạn học vẫn thường lầm lẫn. Huống chi là một cô gái Vũ Phong nhìn thấy trong mơ hồ.

- Anh đã quen nhiều cô gái, nhưng chưa bao giờ anh khẳng định những cô gái kia là cô ấy cả. Là bởi vì họ không phải. Còn Hà Trang, anh nhìn theo bóng lưng của cô ấy và khắc sâu trong lòng, không thể nhầm lẫn được. Từ trước đến giờ, anh chưa từng nhìn Hà Trang, mãi cho đến hôm tham dự party tốt nghiệp.

- Thật ra có phải anh đang đeo đuổi một ảo ảnh hay không? Là ảo tưởng về tình yêu, chẳng qua khi không có ai chịu giúp đỡ, Hà Trang lại đến giúp anh, cho nên mới ngộ nhận rằng anh yêu cô ấy.

Vũ Phong nghe xong thì bèn trả lời:

- Vậy còn em thì sao? Sau khi được Hà Trang giúp, chỉ cần cho cô ấy một ít tiền báo đáp là được. Vì sao lại trở thành chị em tốt với cô ấy. Tính tình cả hai người hoàn toàn khác biệt nhau mà. Vì sao phải chịu nhiều thiệt thòi vì cô ấy như thế. Cho nên anh cũng như em, chúng ta đều là những kẻ cố chấp, đã nhận định việc gì rồi là sẽ không bao giờ thay đổi.

- Chúng ta đều là hai kẻ ngốc – Ngọc Loan khẽ cười nói.

Hai người đều là hai kẻ ngốc trong chuyện tình cảm. Anh biết Hà Trang sẽ không chấp nhận mình mà vẫn hết lòng theo đuổi. Còn cô biết trong lòng anh có bóng hình của người con gái khác nhưng vẫn cam nguyện chờ anh.

Có lẽ Vũ Phong đã cho Hà Trang thấy được thành ý của anh, cho nên cô ấy cuối cùng đã run động trước tình cảm của anh, sau 6 tháng đeo đuổi, cuối cùng Hà Trang cũng nhận lời làm bạn gái của Vũ Phong.

Hà Trang và Ngọc Loan ngồi đối mặt nhau trong quán nước, Hà Trang không nhìn Ngọc Loan rồi khàn giọng nói:

- Mình xin lỗi, xin lỗi Loan rất nhiều. Mình cứ nghĩ là trái tim mình kiên định lắm, không ngờ mình lại run động vì anh ấy. Vũ Phong anh ấy đã làm ỉn rất nhiều việc, một điều mà chưa có một người đàn ông nào làm ỉn cả. Quả thật là đã khiến mình cảm động, và thay đổi suy nghĩ về anh ấy. Không biết từ bao giờ mình đã yêu anh ấy. Mình đã chấp nhận làm bạn gái anh ấy rồi, mình biết làm như vậy khiến Loan rất buồn, nhưng mà mình không khống chế được tình cảm của mình. Mình xin lỗi – Hà Trang rơi nước mắt áy náy nhìn Ngọc Loan khẽ khàng nói những lời tự trách.

Ngọc Loan nhìn những giọt nước mắt đang rơi trên gương mặt đẹp của Hà Trang, cô lặng lẽ lấy khăn lau giúp cô ấy rồi giọng buồn bã nói:

- Đừng khóc. Trang không có lỗi với mình đâu. Mình chỉ là yêu đơn phương thôi mà. Vậy cũng tốt, nếu như hai người có thể đến bên nhau và hạnh phúc, mình cũng thấy vui.

- Nhưng mà mình....- Hà Trang ghen lời khi thấy Ngọc Loan không trách mình, cô ta nhìn Ngọc Loan đầy cảm kích nói – Cảm ơn Loan nhiều lắm. Mình cảm thấy thật hổ thẹn với Loan rất nhiều.

- Bỏ đi. Dù sao thì Vũ Phong cũng đâu có nói thích mình, cho nên trang không cần áy náy.

- Thật ra, có một chuyện mình vẫn giấu Loan – Hà Trang lăm lăm nhìn Ngọc Loan ngại ngần không biết có nên mở lời hay không?

- Là chuyện gì?

- Thật ra người mà anh Tùng Quân thích chính là Loan.

- Sao.....- Ngọc Loan không tin vào tai mình nữa.

- Thật ra là do mình ích kỷ mà thôi. Lúc đầu mình quá thích anh ấy, cho nên mới đeo bám anh ấy. Lúc mình và anh ấy đi xem phim, mình đã nhân cơ hội đo để tỏ tình cùng anh ấy. Nhưng Tùng Quân đã nói thẳng với mình là anh ấy thích Loan và từ chối mình.

- Nhưng rõ ràng mình nhìn thấy hai người đã ôm nhau mà – Ngọc Loan không tin vào tai mình cô run run nói.

- Không phải đâu. Là mình nhìn thấy Loan đứng chờ xe cho nên mới nói với Tùng Quân, bảo anh ấy ôm mình một cái coi như an ủi mình.

- Sao Trang phải làm vậy?

- Bởi vì mình cảm thấy xấu hổ, mình tự ái khi bị từ chối – Hà Trang khổ sở đáp – Cho nên mình không muốn ai biết mình bị từ chối, cho nên mình mới cố tỏ vẻ là mình với anh Tùng Quân đang quen nhau. Thật ra sợi dây truyền lần đó là của Tùng Quân tặng cho Loan, mình đã trao đổi nó với chiếc đồng hồ. Lúc đó mình thật sự rất thích anh ấy, cho nên mình đã quá hồ đồ mà làm nhiều chuyện không suy nghĩ. Nhưng giờ đây mình mới biết, thật ra người mình yêu thật sự là Vũ Phong. Mình biết mình là đồ ích kỷ, xấu xa, nhưng mà mình không còn cách nào khác hết. Loan cứ trách mình đi, mắng mình đi, thậm chí là đánh mình. Mình sẽ không một lời oán thán đâu.

Thật sự trong lòng Ngọc Loan rất tức giận, thật sự cũng muốn đánh Hà Trang cho hả giận, nhưng cuối cùng cô lại không nỡ. Chuyện với Tùng Quân cũng đã qua lâu rồi, người cô thích bây giờ là Vũ Phong. Cô cũng hiểu, đối mặt với tình yêu, con người ai cũng ích kỷ. Nếu là cô, nói không chừng cô cũng sẽ hành động như thế.

- Bỏ đi, mình không trách Trang đâu, chuyện cũng đã qua rồi.

Hà Trang ngơ ngàng nhìn Ngọc Loan, cô không ngờ Ngọc Loan lại tha thứ mà không một lời oán thán nào hết. Hà Trang nắm lấy tay Ngọc Loan lần nữa nói:

- Cảm ơn Loan rất nhiều. Được làm bạn với Loan là may mắn nhất đời của mình. Chúng ta mãi mãi là bạn tốt của nhau.

Ngọc Loan gật đầu. Hà Trang mới hết khóc nhìn Ngọc Loan bảo:

- Thật ra anh Tùng Quân vẫn thích Loan,

Ngọc Loan cũng cho rằng, là do cô không có số được ở bên cạnh Vũ Phong, không thể trách ai được. Chỉ là ngoài sự thật vừa nói ra, Hà Trang vẫn còn giấu cô chuyện chiếc lắc tay. Cho đến một ngày nọ, cô tình cờ đeo chiếc lắc trên tay trong một buổi tiệc đi cùng ba mình, Vũ Phong cũng có mặt, lâu rồi hai người không gặp nên anh rủ cô ra góc vắng ngồi tâm sự. Cả hai cũng hơi ngượng ngùng nhìn nhau, thật sự Ngọc Loan bối rối không dám đối mặt với Vũ Phong, mỗi lần nhìn thấy anh, tim cô lại thổn thức. Vũ Phong cũng vậy, anh cũng không biết phải mở lời thế nào. Thật ra từ lúc anh và Hà Trang quen nhau, anh và Ngọc Loan cũng ít gặp mặt nhau hơn. Ngọc Loan thường bảo bận học nên không có thời gian nhiều như trước, nhưng Vũ Phong biết cô tránh mặt anh. Anh cũng đau buồn và cũng thấy khó xử vô cùng, anh biết Ngọc Loan thích mình, chỉ tiếc là cô đã đến sau. Vô tình anh nhìn thấy chiếc lắc trên tay cô rồi bèn hỏi:

- Sao chiếc lắc của Hà Trang lại ở trên tay em.

- Chiếc lắc của Hà Trang – Ngọc Loan kinh ngạc hỏi lại, cô không vì sao Vũ Phong lại nói như thế, nhưng sau đó cô nhớ ra có lần mình cho Hà Trang mượn đeo, sau đó Hà Trang còn mượn cô thêm mấy lần để đi hẹn hò với Vũ Phong, cô cũng không muốn Hà Trang mất mặt nên nói – À, là cô ấy tặng em.

- Anh cũng đoán vậy – Vũ Phong gật đầu cười.

Vũ Phong nhìn sợi lắc sau đó khẽ cười rồi nói:

- Thật ra nếu không có sợi lắc này, anh cũng không nhận ra cô gái đó là Hà Trang đâu. Đặc biệt là hai chữ N&L khắc trên đó khiến anh nhận ra cô ấy một cách chính xác.

- Ý anh là, chủ nhân của sợi lắc này, cô gái mặc váy trắng chính là người đã giúp đỡ anh khi đó – Ngọc Loan đứng bật dậy nhìn Vũ Phong đầy kinh ngạc.

- Đúng vậy.

Ngọc Loan có cảm tưởng mình đã rơi từ một nơi rất cao xuống đất, cho nên đau đến nỗi tim cô cũng vỡ ra thành ngàn mảnh. Trong tiềm thức cô bỗng xuất hiện một hình ảnh mơ hồ, một chàng trai ngồi bên bệ hoa

bên ngoài trường ôm lấy bụng, nhăn mặt khó chịu, mồ hôi xuất hiện đầy trên trán anh. Dường như anh ta rất đau, nhưng chẳng ai giúp anh ta cả. Cô thấy thật tội nghiệp nên chạy lại giúp đỡ.

- Sao trước giờ em chưa từng nghe anh nói đến – Nếu như Vũ Phong nói đến điều này, thì cô sẽ nhớ ra mình chính là cô gái ấy, vậy thì cô đâu phải ngày ngày khổ sở lên lút nhìn anh và Hà Trang vui vẻ bên nhau từ xa mà đau lòng như thế. Nếu như cô biết được cô sẽ vui mừng hạnh phúc biết bao nhiêu, người đứng bên cạnh anh chắc chắn là cô chứ không phải Hà Trang.

- Anh nghĩ chuyện đó không cần thiết cho nên....

- Vì sao anh không nói ra sớm hơn chứ – Ngọc Loan nức nở nhìn Vũ Phong chất vấn, cô đã đau khổ biết bao nhiêu, vậy mà....cứ ngỡ hai người không có duyên phận, hóa ra duyên phận đã tìm đến hai người từ lâu nhưng cô lại không hề biết mà để vuột mất.

Vũ Phong nhất thời kinh ngạc, anh không hiểu vì sao Ngọc Loan lại kích động như thế, anh chưa kịp nói gì thì Ngọc Loan đã hỏi:

- Hà Trang có biết hay không?

- Có, sau này anh có nói cho cô ấy biết.

Cho nên Hà Trang cứ năn nỉ hỏi cô mượn chiếc vòng đó, Ngọc Loan ngửa đầu nhìn trời cười lớn, cười như điên dại. Hóa ra mọi chuyện lại là như vậy. Vì sao cô đem tấm lòng ra đối đãi với người, mà chỉ nhận lại được toàn giả dối như thế cơ chứ.

Lúc này có ai đó gọi Vũ Phong trong lúc Ngọc Loan còn đang không tin nổi vào sự thật đang phơi bày trước mặt mình. Vũ Phong đành phải chào Ngọc Loan rồi đi vào.

- Vì sao lại như thế? – Ngọc Loan buông ra câu hỏi mà không cần câu trả lời, cô đứng bỏ đi thật nhanh.

Ngọc Loan đi đến tìm Hà Trang, cô muốn hỏi rõ vì sao Hà Trang lại không nói ra chứ.

- Mình xin lỗi.

Đó là câu nói duy nhất mà Hà Trang đã nói ra khi cô chất vấn. Ngọc Loan nhìn Hà Trang bằng ánh mắt khinh bỉ vô cùng, cô không còn gì để nói với hạng người này nữa. Đã hai lần rồi, hai lần cô để tình cảm vào hai người con trai, nhưng cả hai lần Hà Trang đều nhảy vô giằng lấy. Tùng Quân cũng vậy. Vũ Phong cũng thế. Vì sao làm vậy đối với cô.

Ngọc Loan khẽ nhắm mắt cảm nhận nỗi đau cùng tuyệt vọng, “chọn bạn mà chơi”, hóa ra câu nói này chính là lời răn dạy cho những ai đã thất bại trong tình bạn, mà chỉ khi thất bại họ mới nhận ra được lời khuyên chí lý này.

- Ngọc Loan, mình biết là mình đã quá ích kỷ, mình cũng không còn tư calculus xin bạn được nữa. Nhưng khi mình biết điều này, thì mình đã yêu Vũ Phong rồi, mình không muốn mất anh ấy. So với mình, điều kiện của Loan tốt hơn rất nhiều, sau này sẽ có nhiều người theo đuổi Loan. Mình chỉ cần một mình Vũ Phong thôi, xin Loan đừng nói sự thật này ra với Vũ Phong.

- Không phải đâu. Trang không biết điều này khi Trang đã yêu Vũ Phong mà biết điều này từ sớm. Nhưng do bản tính ích kỷ cùng tham lam của mình Trang đã dấn nhem đi, Trang muốn người ta phải quỳ lạy Trang, muốn trói chặt người khác trong lòng bàn tay mình nên mới như thế. Xin lỗi, lần này mình không thể rộng lượng mà bỏ qua như thế nữa đâu. Mình sẽ đến gặp Vũ Phong và nói rõ hết mọi chuyện.

Ngọc Loan nói xong thì bỏ đi, cô thật sự muốn tìm Vũ Phong nói rõ sự thật, muốn giành Vũ Phong cho riêng mình. Hà Trang nghe cô nói thế thì tái mặt, hốt hoảng giữ tay Ngọc Loan lại nói:

- Đừng mà, mình xin Loan, đừng nói ra sự thật này.

- Muộn rồi. Lần này mình sẽ không nhường Trang nữa đâu – Ngọc Loan quyết gạt tay Hà Trang ra và nói.

- Xem như là trả nợ ỉnh đi. Trả ỉnh công đã cứu bạn thoát chết. Chẳng phải mạng sống của Loan là do mình đem lại hay sao – Hà Trang trong lúc sợ hãi buông lời trong lòng, nói xong cô ngẩng người hoảng hốt.

Ngọc Loan cũng khựng lại, cô không ngờ Hà Trang lại dùng việc này uy hiếp cô, cô quay lại nhìn Hà Trang bằng ánh mắt lạnh lùng không tưởng, đúng là cô đã nợ Hà trang một mạng sống, cuối cùng cô nói:

- Được. Mình hứa sẽ không nói với Vũ Phong, có điều từ nay về sau, chúng ta không còn là bạn bè với nhau nữa.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 11

60. Chương 11

Chương 11: Nỗi đau thâm lặng.

Cả một đêm dài, thời gian cứ lẳng lẽ trôi qua từng phút từng giây nặng nề lạnh lẽo, nhưng không gian ngưng đọng lại nỗi khổ dâng trào trong tim Ngọc Loan. Cả đêm dài không ngủ, Ngọc Loan cứ ngồi trên ghế sofa, mặc kệ cho trời đêm lạnh lẽo đang quay lấy mình, từng chút thâm nhập vào thân người cô gây nên những cơn buốt giá.

Ngọc Loan nhớ từng đoạn quá khứ đau lòng mà rơi nước mắt, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài xuống khóe môi, mặn đắng, xót xa vô hạn. Cô tự nghĩ, mình đem hết lòng dạ đối đãi với người, vì sao lại chỉ nhận lấy khổ đau như thế. Là cô quá ngốc, vì sao biết rõ Hà Trang lợi dụng mình, lại vẫn nghĩ tốt cho cô ấy để rồi nhận lấy vô vàng điều cay đắng.

Nếu như cô ích kỷ, giữ lấy sợi lắt tay cho riêng mình, vậy thì người đưa bên cạnh Vũ Phong chính là cô. Nếu như cô có thể ích kỷ, sau khi biết được sự thật, cứ nói thẳng với Vũ Phong, mình mới là chủ nhân của chiếc lấc, mình mới là cô gái đã giúp đỡ anh năm xưa. Nếu như cô ích kỷ, cô cứ dùng một số tiền lớn đền ơn cứu mạng cho Hà Trang, không cần hứa với cô ấy giữ bí mật này mãi mãi.

Tiếc là từ nhỏ, tất cả các thầy cô giáo, cả ba cô đều không dạy cho cô hai chữ ích kỷ, họ chỉ dạy cô hai chữ vị tha và giúp đỡ người, họ không dạy cô cách hại người. Cho nên cô không hề biết lòng người trong cuộc sống này lại đáng sợ và hiểm độc đến thế, sự tham lam, sự ích kỷ bao phủ lấy họ đến mức cô không dám tin tưởng vào những thứ gọi là tình bạn thân thiết nữa.

Cũng không ai dạy cô cách chiếm đoạt trong tình yêu, cho nên cô mới đứng bên lề đường nhìn người ta tay trong tay hạnh phúc bên nhau, rồi bản thân âm thầm lặng lẽ gạt nước mắt đau khổ. Vì sao chỉ dạy cho cô cách đợi chờ nhưng lại không nói cho cô biết giới hạn của sự đợi chờ là ở đâu.

Vũ Phong đã đi rồi, sự đợi chờ trong bao lâu nay của cô phút chốc tan thành tro bụi, bao lâu nay sự lặng lẽ âm thầm của cô chỉ đổi lại ánh mắt giận dữ và lạnh lùng quay đi của anh. Mà tất cả mọi lỗi lầm đều do cô gây ra.

Gió bắc xô vào lòng em những cơn lạnh..

Đây là đâu.. sao ko thấy tay anh ôm chặt..

Bao lâu em đã quen khi có anh rồi..

Nhưng làm sao có thể níu tay anh

Đôi vai em ngày càng gầy xanh..

Buồn lắm phút biết em lỡ yêu anh khi đôi mình tay trong tay chiều về ngược gió..

Gió có khê hờn trách em yếu mềm.

Sợ gió sẽ vô tình cuốn anh bước đi xa đời em về một miền trời không tên

Em chỉ hạnh phúc khi được bên anh.

Buốt giá thay mùa đông nói với em là..

Đông lạnh hơn khi anh bước ra đi, không về..

Mưa đêm rơi nhiều hơn khi thấy em buồn,

Rơi làm chi tim thêm ướt mềm đi..

Không như xưa, ngày còn bé thích tắm mưa.

Như anh cho yêu thương khác ấm áp hơn em được không ?

Con tim ơi trả lời đi..

Hay em cứ trẻ con và giữ anh riêng mình

Giờ nếu em có thể khóc thành tiếng đến khi nào cơn đau trong tim em vơi đi..

Em đã chẳng vui mình vào lặng câm

Khi bình minh đã bắt đầu rọi những tia sáng đầu tiên bắt đầu một ngày mới, đôi mắt sau một đêm thức trắng chan đầy nước mắt đã trở nên sưng mọng và vô hồn, một đôi mắt đỏ hoe thiếu sức sống và đầy mệt mỏi. Ngọc Loan cứ ngồi yên lắng nghe một đoạn nhạc buồn, bài hát “ Có lẽ em”, lời bài hát như cứa lòng cô, điệu nhạc như se thắt lòng cô hơn nữa. Những giọt nước mắt âm thầm rơi mà không cất được tiếng, cho nên cô lòng cô vẫn mãi đau, một nỗi đau thầm lặng.

Không biết từ lúc Vũ Phong rời đi, cô cũng ngồi đó bao lâu, mãi đến khi tiếng mở cửa vang lên, phá tan đi không khí chìm lặng nào nề trong tâm hồn Ngọc Loan. Cô vội vàng ngoái đầu nhìn về phía cửa, quả nhiên người bước vào là Vũ Phong.

- Vũ Phong, anh về rồi sao?

Ngọc Loan vội vã đứng bật dậy, nhìn Vũ Phong nghẹn ngào lên tiếng hỏi.

Vũ Phong nghe tiếng hỏi, anh quay đầu nhìn về phía Ngọc Loan, mới một đêm mà giọng cô như khàn đặc đi, nghe mà đau lòng. Vũ Phong càng không ngờ, đôi mắt vốn hồn nhiên trong sáng, lúc nào cũng hướng về anh mỉm cười đã trở nên thâm quầng, rèm mi bếch dính lại với nhau cho thấy chủ nhân của nó đã khóc rất nhiều. Vẻ mặt của cô cũng trắng bệch, tiêu tụy đi thấy rõ chỉ sau một đêm, cho thấy cô đã đau khổ rất nhiều. Vũ Phong chợt thấy lòng se lại xót xa vô cùng, anh muốn ôm lấy cô vỗ về xoa đi hết những nỗi buồn trong lòng cô.

Nhưng hình ảnh của hai người họ đêm qua vẫn cứ lẩn quẩn trong tâm trí anh, dù muốn xua đuổi cũng không thể đuổi được. Anh biết Ngọc Loan không có lỗi, nhưng mà sự ích kỷ hờn ghen trong anh vẫn cứ bùng lên. Đàn ông vốn là vậy, họ có thể tự cho phép bản thân lãng nhãng, quen hết cô này đến cô khác, thậm chí ăn nằm với họ dù trái tim họ không chút yêu thương nào. Nhưng đàn ông lại không chấp nhận được người phụ nữ của mình có bất cứ một cử chỉ hay hành động nào cho thấy sự phản bội. Đàn ông có thể tha thứ cho sai lầm của bản thân, nhưng lại không thể tha thứ sai lầm của người phụ nữ bên cạnh mình.

- Anh chỉ về thay quần áo đến công ty thôi – Vũ Phong lạnh lùng nói, ánh mắt lãnh lẽo đến đáng sợ , nói xong anh đi thẳng đến công ty.

Ngọc Loan nhìn Vũ Phong đi lên lầu, cô ngồi thụp xuống ghế tay ôm đầu, mắt nhắm nghiền mệt mỏi.

Vũ Phong lên lầu, thay mở tủ lấy quần áo để thay, nhìn thấy hàng quần áo trắng thơm sạch tinh, trong lòng bỗng nhức nhối. Bàn tay sờ lên từng chiếc áo được Ngọc Loan giặt giũ cẩn thận, còn ủi thật thẳng tắp không có lấy một nếp nhăn, bàn tay chợt buông thõng. Tâm trạng trở nên nặng nề hơn, Vũ Phong mệt mỏi anh nằm ngả vật xuống giường.

Anh cũng không biết bản thân vì sao lại giận dữ như thế, rõ ràng anh biết, dù bản thân tự nhủ cố gắng không phụ lòng Ngọc Loan, cố gắng làm một người chồng tốt để không phụ lòng tốt của cô. Nhưng anh biết đó chẳng qua chỉ là một sự thương hại, một sự áy náy , một sự chuộc lỗi mà thôi.

Anh biết mình không có quyền trách Ngọc Loan khi chính anh bỏ rơi cô để chạy theo Hà trang cho dù anh vì bất cứ nguyên nhân gì đi nữa, cũng không thể phủ nhận anh đang gây tổn thương cho cô. Nhưng không

hiếu vì sao khi anh nhìn thấy Tùng Quân hôn Ngọc Loan, trong lòng anh bùng lên một ngọn lửa giận dữ, trong một phút nào đó anh thật sự muốn chạy đến đánh Tùng Quân một trận để hả giận.

Vì sao anh lại nổi giận đến như thế? Vũ Phong cũng không biết rõ nguyên nhân.

Chẳng lẽ anh giận cô vì đã nghi ngờ anh hay vì nguyên nhân nào mà anh không thể tha thứ cho cô bây giờ được, dù nhìn thấy vẻ mặt cô như thế khiến tim anh đau đớn vô cùng, muốn ôm chặt lấy cô không buông?

Vũ Phong cảm thấy anh giống như là đang nổi cơn ghen hơn là tức giận vì đã ghi ngờ. Nhưng tại sao anh lại nổi ghen? Chẳng lẽ anh đã.....

61. Chương 11.1

Khi Vũ Phong đi xuống dưới lầu, Ngọc Loan đã đứng đợi bên dưới, cô đứng đợi anh bên dưới cầu thang, trên tay cô là một túi xách tay nhỏ. Ngọc Loan thấy Vũ Phong bèn nói:

- Tôi qua anh ngủ ở đâu?

- Chuyện đó liên quan gì đến em – Vũ Phong lạnh nhạt đáp rồi né tránh người cô bước tiếp.

- Đêm qua anh thật sự ở nhà cô ấy sao? – Ngọc Loan quay đầu, giọng cô nghèn nghẹn hỏi.

- Em cần gì phải quan tâm đến những điều đó – Vũ Phong nhếch môi cười đáp – Hay em muốn biết đem qua, tôi và cô ấy xảy ra chuyện gì?

- Anh...- Ngọc Loan chỉ đau đớn kêu lên rồi cổ họng bị chặn lại bởi lời nói lạnh lùng xa cách đầy mỉa mai của Vũ Phong, sau đó cô gằn lòng lại nói – Tôi anh cứ việc về nhà ngủ đi. Dù sao, nhà này cũng là do anh bỏ tiền ra mua, cho nên người nên đi là em.

Vũ Phong giật mình quay người lại, lúc này anh mới biết cái túi xách nhỏ trên tay cô là túi hành lý của cô. Anh quay lại nhìn cô, thì Ngọc Loan đã nói tiếp:

- Em biết bây giờ em có nói gì, anh cũng không tin. Nếu như anh không muốn thấy mặt em thì em sẽ tránh đi.

Vũ Phong định mở miệng nói điều gì đó thì Ngọc Loan đã nói tiếp:

- Nếu như anh muốn ly hôn sớm hơn dự định thì cứ nói, lúc đó em nhất định sẽ ký tên.

Bàn tay vừa định vươn ra giữ lấy tay cô bỗng khựng lại từ từ hạ xuống rồi siết chặt lại, Vũ Phong nhìn Ngọc Loan tức giận nói:

- Bây giờ thì em muốn ly hôn sao. Ly hôn để có thể đến bên cậu ấy à. Hahaha....em không cần phải chờ ý kiến của tôi, nếu em muốn ly hôn thì cứ nói, tôi sẵn sàng ký tên. Tôi sẽ không làm người ngăn cản uyên ương đâu .

- Anh tin cũng được, không tin cũng được, em và Tùng Quân vốn trong sạch. Vũ Phong! Tùng Quân từ trước đến giờ đều không phải là vấn đề của hai chúng ta, anh biết rõ điều này mà. Bây giờ dù không có anh ấy, anh cho rằng chúng ta sẽ không có ngày hôm nay sao.

Ngọc Loan cười buồn nói ra những lời thật từ trong đáy lòng của mình, cô ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Nếu như em muốn đến với anh Tùng Quân, có lẽ em sẽ không chờ đến bây giờ đâu.

Tim Vũ Phong nghe nhức nhối vô cùng, anh biết rõ là Tùng Quân bao lâu nay vẫn lặng lẽ chờ Ngọc Loan nhìn về phía mình. Nếu như Ngọc Loan có Tùng Quân trong lòng thì có lẽ anh và cô sẽ không có một đám cưới giả, một hôn nhân hình thức như thế này. Những lời Ngọc Loan nói anh điều hiểu rõ, tất cả đều là lỗi của anh, xen vào giữa anh với Ngọc Loan là Hà trang chứ không phải là Tùng Quân.

- Giá như em yêu anh ít đi một chút thì tốt biết mấy. Vì như vậy em sẽ không rơi nước mắt khi nhìn thấy anh quay lưng đi, không đau lòng khi thấy anh tay trong tay với người con gái khác. Chỉ tiếc là em lại quá yêu anh, cho nên chọn ình con đường cay đắng của ngày hôm nay – Ngọc loan nhìn Vũ Phong đang đứng ngây người nói tiếp những lời sau cùng – Em sẽ không ép buộc anh nữa đâu, em sẽ để anh tự do đi tìm hạnh phúc của mình. Chỉ cần anh muốn em sẽ ký tên lên giấy ly hôn.

Nói xong Ngọc Loan siết chặt túi hành lý trên tay mình rồi đi. Khi cánh cửa đóng sầm lại thì Vũ Phong mới nhận ra, anh đã sai rồi, quá sai lầm rồi. Thói ích kỷ độc chiếm của đàn ông trong anh đã khiến anh mờ mắt, khiến anh dù hiểu rõ lỗi là ở anh nhưng vẫn cứ muốn đổ tội lên đầu cô. Vũ Phong muốn đuổi theo giữ Ngọc Loan lại, nhưng tay vừa chạm vào nắm cửa, nơi vẫn còn lưu lại hơi ấm của cô anh chợt đứng lại. Anh lấy tư cách gì để cầu xin cô ở lại.

Vũ Phong âm thầm tự trách mình, anh nắm mạnh tay vào cánh cửa, thầm trách mắng bản thân mình, rồi anh dựa lưng vào cửa từ từ ngồi bệch xuống đất trong một mối. Vũ Phong không hiểu trái tim mình lúc này thế nào nữa, nó cứ quặn thắt trong đau đớn.

Ngọc Loan chỉ có thể đi đến nhà Tú Quyên mà thôi, cô không biết mình nên đi đâu nữa, chưa bao giờ cô rời khỏi nhà ngoại trừ việc đi du lịch, cho nên nhất thời cô không biết đi đâu, đành trong cậy vào người bạn tốt của mình mà thôi. Tú Quyên vừa nghe Ngọc Loan gọi điện thoại, liền lập tức trở về nhà. Nhưng Tú Quyên không về nhà một mình mà về nhà cùng với Tùng Quân.

Tú Quyên thấy Ngọc Loan cúi mặt không chịu nhìn Tùng Quân, bèn lúng túng giải thích.

- Mình đi xin phép về nhà. Lúc đó Tùng Quân cũng ở đó cho nên....
- Anh sợ em xảy ra chuyện gì với Vũ Phong, cho đến đây xem – Tùng Quân bèn giải thích hộ Tú Quyên
- Em không sao chứ?
- Em chỉ định dọn đến nhà Tú Quyên để suy nghĩ lại mọi chuyện một chút thôi – Ngọc Loan cười cười đáp
- Em không sao đâu.
- Vậy thì tốt. Anh không làm phiền hai người nữa đâu. Anh về trước đây – Tùng Quân gật đầu rồi chào họ ra về, anh nghe Tú Quyên nói là Ngọc Loan thu dọn hành lý đến ở nhà mình, anh lo lắng nên mới đến xem, thấy Ngọc loan vẫn ổn, anh cũng thấy yên tâm, dù anh biết nụ cười của cô là đang ngượng cười. Nhưng để Tú Quyên an ủi khuyên nhủ cô cũng là điều tốt, cô ở bên Tú Quyên anh cũng an tâm hơn, cho nên anh mới ra về để hai người họ có không gian tâm sự.

Quả nhiên Tùng Quân vừa rời đi thì Ngọc Loan đã lao vào lòng Tú Quyên khóc nức nở. Tú Quyên thở dài vô về an ủi cô, từ từ dìu cô vào nhà, còn giúp cô xách hành lý. Sau khi rót cho Ngọc Loan ly nước và đợi cô bớt thương tâm, Tú Quyên mới hỏi Ngọc Loan đã xảy ra chuyện gì, mặc dù cô đã được Tùng Quân kể sơ qua mọi chuyện rồi.

Ngọc Loan lau khô nước mắt, từ từ phục hồi tâm trạng rồi bắt đầu kể cho Tú Quyên nghe mọi chuyện, Tú Quyên nghe xong thì đứng bật dậy, tức giận mắng:

- Vũ Phong đúng là hồ đồ quá rồi. Con mụ hồ ly tinh Hà Trang đó đúng là đáng sợ thật, ả ta cải tạo thể nào mà khiến Vũ Phong yêu đến mức mù quáng như thế chứ. Nếu như Vũ Phong vẫn còn lương lý, chọn lựa mập mờ đến thế, mà Hà Trang cứ nhất quyết bám chặt không rời như thế thì Loan chỉ có nước khổ dài dài mà thôi. Không được, mình nhất định phải gặp Vũ Phong rồi nói rõ mọi chuyện hiểu lầm năm xưa, cho anh ấy biết bộ mặt thật của Hà trang, để xem sau đó cô ta còn cách nào mà giương nanh nhe móng vuốt của mình nữa.
- Tú Quyên nói là làm liền, cô đứng bật dậy quyết định tìm Vũ Phong nói cho ra lẽ mọi chuyện, nhưng Ngọc Loan đã nhanh tay giữ cô lại, ánh mắt nhìn Tú Quyên đầy sự thỉnh cầu:
- Đừng. Mình đã hứa với Hà Trang là sẽ không nói ra sự thật.
- Giờ này còn giữ lời hứa với hạng người như cô ta làm gì – Tú Quyên lần đầu tiên thấy bản tính ngay thẳng trọng lời hứa của Ngọc Loan là một nhược điểm chí mạng của cô thì không khỏi tức giận.

- Nhưng đó là cách làm người của mình – Ngọc Loan đáp chắc nịch, ánh mắt cô trở nên trong sáng không tí vẩn đục. Tú Quyên nghe vậy cũng hiểu rõ bạn mình đã quyết định điều gì thì chắc chắn sẽ không thay đổi, cô nhìn Ngọc Loan đầy thương xót, nhưng lại cảm thấy bất lực vì không thể làm gì giúp Ngọc Loan xóa đi nỗi đau này.

- Mình quyết định sẽ buông tay. Vũ Phong muốn đi đâu là quyền của anh ấy, mình không thể cản, càng không có tư cách để cản. Anh ấy đã chọn Hà trang, mình tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy, mình sẽ không làm cái chuyện bỉ ổi lật mặt người để tranh giành. Hứa với mình là đừng bao giờ kể chuyện này ra với Vũ Phong, có được hay không?

Ngọc Quyên nắm lấy tay Tú Quyên khẩn cầu cô ấy giữ kín bí mật năm xưa, Tú Quyên miễn cưỡng gật đầu, cô nhìn Ngọc Loan chua xót hỏi:

- Vậy sau này, Loan định thế nào nếu hai người đó đến với nhau? Loan cũng nên tìm inh một nơi nương tựa đi.

- Chuyện sau này thì hãy để sau này tính đi – Ngọc Loan cười khê đáp, cô không muốn nghĩ quá nhiều đến những chuyện này nữa để tránh thêm đau khổ.

Nhưng Tú Quyên lại tự nhủ trong lòng, cô hứa sẽ không nói với Vũ Phong sự thật năm xưa, chứ không hứa sẽ không nói với Tùng Quân. Cô biết Tùng Quân vẫn yêu Ngọc Loan, cô quyết định kể hết mọi chuyện cho Tùng Quân nghe. Cô hy vọng Tùng Quân có thể khiến cho Ngọc Loan được hạnh phúc, có thể quên đi Vũ Phong, quên đi những chuyện đau khổ bao bọc lấy cô ấy.

Cô nhất định phải để Tùng Quân biết được sự thật rồi tác thành cho Ngọc Loan và Tùng Quân, cô nhất định phải làm cho hai người họ hạnh phúc để Vũ Phong và Hà Trang phải tức giận mới hả dạ.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 11.2

62. Chương 11.2

Ngọc Loan ngồi chống cằm trên một quầy bar, trên tay cô là ly rượu hình tam giác, một ly rượu có màu vàng nhạt. Chiếc ly thủy tinh sáng óng ánh không có lấy một vết ố nào hết, càng khiến àu rượu trong ly nổi bật nhiều hơn. Loại rượu này có vị ngọt, cũng có vị cay.

Cũng giống như một tình yêu đơn phương thâm kín vậy. Khi bước vào con đường tình yêu, giống như ném phải một vị ngọt mê say, đây hấp dẫn để rồi con người mãi chìm vào trong tình yêu đó. Nhưng vị ngọt này nếu ném vừa phải sẽ khiến chúng ta thấy ấm áp và hạnh phúc, nhưng nếu ném quá nhiều nó sẽ như một ngọn lửa làm bùng cháy chúng ta.

Ngọc Loan không biết mình đã uống bao nhiêu ly rượu này rồi. Chỉ biết cô ngồi ở đây rất lâu, lâu đến nỗi, người thay ca của quán bar đã đến. Anh chàng pha chế cũ thì thâm vào tai anh chàng mới đến vài câu, ánh mắt họ nhìn về phía Ngọc Loan, ánh mắt cô đã trở nên mơ màng , những ngón tay khê đùa nghịch chiếc ly trên bàn. Cô thấy hai người họ chỉ trở về phía mình, thì khê cười ngẩn. Có lẽ họ cho rằng cô là một cô nàng đang thất tình, đang uống rượu giải buồn, sợ cô sẽ say xin không về được nhà, hoặc họ cho rằng có thể vì thất tình mà làm điều dại dột.

Ngọc Loan biết uống rượu, cô không biết bản thân có thể uống được bao nhiêu. Trước đây đi cùng ba, gọi là nể mặt các chú các bác cùng bàn, cũng nâng ly cạn chén mời, tuy chỉ là nhấp môi, nhưng Ngọc Loan đối với rượu bia cũng không sợ hãi bao nhiêu cả. Chỉ là không biết cô có thể uống đến mức độ nào mà thôi. Hôm nay xem như Ngọc Loan chứng thực tử lượng của mình.

Cô ngồi thẳng dậy uống một hơi cạn luôn ly rượu trên tay mình. Rồi gằn mạnh cái ly xuống bàn nói:

- Lấy thêm cho tôi một chai rượu mạnh.

Anh chàng pha chế mới nhúu mày tỏ vẻ lưỡng lự. Ngọc Loan thấy vậy bèn nói:

- Sao đây. Không muốn bán à, vậy gọi quản lý của anh ra đây, để xem họ mở quán bar này ra làm gì.

Nhìn anh ta bắt đầu dĩ phải đi lấy thêm một chai rượu cho cô, Ngọc loan bật cười. Hóa ra cô cũng có thể ngang ngạnh, ý quyền một chút, làm khó người ta như thế. Sau đó, cô thở dài, nếu cô có thể như thế đối với Hà Trang, thì có lẽ giờ đây cô đang mỉm cười hạnh phúc.

Chai rượu được mở sẵn nắp để trước mặt cô, anh chàng pha chế sau khi giúp cô rót rượu thì quay sang công việc của mình, không muốn quan tâm đến cô thêm nữa, dù sao cũng là người đứng nước lã với nhau mà thôi.

Ngọc Loan định đưa tay uống cạn ly rượu, xem như hôm nay cô vứt bỏ lột vỏ bọc hiền lành để trở thành một cô gái thoát loạn một phen xem thế nào. Nhưng ly rượu trên tay cô vừa đưa đến môi đã bị giữ lại.

Ngọc Loan ngạc nhiên quay đầu nhìn người đã ngăn cô, hóa ra là Tùng Quân, Ngọc Loan có chút ngạc nhiên, mở to mắt nhìn anh sai đó khẽ cười nói:

- Thật trùng hợp, anh cũng đến đây uống bia nữa à.

- Anh đến tìm em – Tùng Quân trầm giọng nói.

- Tìm em làm gì? – Ngọc Loan chớp chớp mắt nhìn Tùng Quân.

- Theo anh đi về – Tùng Quân không đáp mà trực tiếp lấy tiền đặt lên bàn tính tiền rồi nắm lấy tay Ngọc Loan kéo đi ra ngoài.

Ngọc Loan vì quá bất ngờ, cộng thêm cơn say đang chuẩn bị dâng lên cho nên bước chân không vững, xém chút nữa thì cô đã ngã dúi người xuống đất, cưng may Tùng Quân quay lại kịp thời đỡ lấy cô. Anh ôm lấy ngang eo cô, đỡ cô đi ra ngoài xe, đặt cô thật cẩn thận trong xe, rồi đi vòng đến ghé lái, nhanh chóng lái xe về nhà.

Ngọc Loan dựa lưng vào thành ghế yên ả, cô bắt đầu cảm nhận cơn say nhanh hơn, nhưng không phải là những cơn buồn ói, vì cô uống rượu rất chậm, nên cũng khó lòng mà say đến ói nữa, nhưng cô cũng không tránh khỏi sự mệt mỏi trong đôi mắt của mình.

Ngọc Loan liêm dim nhắm mắt nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Tùng Quân quay sang nhìn cô ngủ, trong lòng thương xót vô cùng, vì Vũ Phong mà cô đang buông lơỉ bản thân mình. Hôm nay anh được Tú Quyên kể rõ hết tất cả mọi chuyện, anh đã hiểu được một phần nỗi đau của Ngọc Loan khi bị bạn thân phản bội đến hai lần. Anh cũng biết, Vũ Phong đến với Hà trang là bởi vì cho rằng cô ta là cô gái đã cứu giúp mình năm xưa. Anh cũng có thể thông cảm cho hành động rời xa Ngọc Loan của Vũ Phong khi ấy, nhưng anh không ngờ trong sự việc lại có những âm mưu và thủ đoạn đáng sợ đến thế.

Nhưng điều anh không ngờ là Ngọc Loan đã từng thích anh, nếu như không phải Hà trang xen vào thì giờ đây Ngọc Loan và anh biết đâu đang nắm tay nhau cùng tận hưởng cuộc sống hạnh phúc. Anh đến mang theo một tia hy vọng rằng, Ngọc loan từng thích anh, vậy vị trí anh trong lòng dù ít dù nhiều vẫn còn trong tim. Biết đâu trong lúc này, anh có thể khơi lại ngọn lửa tình yêu dành cho anh năm xưa.

Anh theo Cẩm Tú về nhà cô ấy, không thấy cô ở đâu hết, điện thoại cũng không, quả thật anh rất sợ Ngọc Loan sẽ làm điều dại dột, Cũng may Tú Quyên nói với anh chuyện Ngọc Loan có thể đến quán bar uống rượu. Khi nhìn thấy cô ngồi đó, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

- Anh đang cười em sao? – Ngọc Loan không mở mắt, cô vẫn cảm nhận được ánh mắt thương hại của Tùng Quân dành ỉnh – Có phải anh cho rằng em quá nhu nhược hay không? – Ngọc loan cười khinh bỉ chính bản thân rồi trầm ngâm nhìn bên ngoài hồi lâu mới lên tiếng tiếp – Em không nhu nhược, nếu em như nhược, em sẽ bám chặt lấy Vũ Phong mà cầu xin anh ấy, chứ không chọn cách rời đi như thế này đâu. Em và Vũ Phong có lẽ sẽ ly hôn với nhau.

Tùng Quân bỗng nhiên thắng xe lại thật mạnh, sau đó quay người nhìn Ngọc Loan, môi khẽ run nói:

- Vậy sau khi ly hôn, em có bằng lòng làm bạn gái anh hay không? Anh chắc chắn sẽ để em có một cuộc sống tốt đẹp hơn, sẽ không bao giờ làm em khóc. Chẳng phải trong lòng em từng có anh hay sao?

Ngọc Loan không cần hỏi vì sao anh lại biết rõ về chuyện năm xưa, là ai đã nói thì cũng biết rõ là ai làm rồi. Cô khẽ lắc đầu nói:

- Đã muộn rồi Tùng Quân. Chúng ta không còn có thể quay lại cái thời mà em còn ngây ngô bị rung động bởi người đầu tiên gặp mặt nữa.

- Lần này là anh đeo đuổi em, em có quyền từ chối yêu anh, nhưng em không có quyền ngăn cấm anh yêu em – Tùng Quân kiên định đáp.

Ngọc Loan bị ánh mắt của anh làm bối rối, anh là một chàng trai tốt, có sự nghiệp ổn định, biết bao cô gái say mê, vậy mà anh thích cô thì cô lại thích người khác. Ngọc Loan muốn lẩn tránh ánh mắt đó của anh, cô quay mặt đi trong im lặng.

Không khí trong xe bỗng chốc trở nên ngột ngạt. Chiếc xe cuối cùng cũng dừng bánh.

Tùng Quân thấy Ngọc Loan mặt mũi như thể bèn dìu cô ấy vào trong nhà.

Ngọc Loan cũng bám lấy Tùng Quân trong cơn say mơ hồ của mình, người từ xa nhìn vào cứ tưởng họ là hai tình nhân quấn quýt.

Vũ Phong chị muốn chạy đến xem Ngọc Loan thế nào, quả thật anh rất hối hận khi làm cô buồn như thế. Nào ngờ lại chứng kiến được một cảnh tượng khiến anh đau lòng tức tối.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 11.3

63. Chương 11.3

Người phục vụ một quán rượu khẽ đưa mắt nhìn một người khách nam đã say mèm nằm dài trên sofa trong quán. Khách khứa cũng lần lượt ra về hết rồi, các nhân viên đang lo dọn dẹp để có thể về nhà nghỉ ngơi sau một ngày phục vụ mệt mỏi. Nhưng người khách vẫn nằm đấy, khiến họ khó lòng dọn dẹp và về nhà sớm được. Người phục vụ quyết định đến bên ghế sofa gọi người khách dậy.

- Anh ơi! Đã đến giờ quán đóng cửa rồi, anh mau dậy rồi về nhà đi.

Ngưng người khách đó vẫn nằm bất động trên sofa không nhúc nhích. Anh chàng phục vụ lay mãi vẫn không được, thì thử dài nhìn mấy người bạn cùng làm chung. Đối với những người phục vụ quán rượu như họ đã quá quen với tình trạng này, thông thường họ sẽ gọi khách dậy, kêu taxi giúp khách để họ về nhà. Hoặc chọn cách gọi điện thoại cho người quen của họ đến đưa họ về nhà.

Nhưng vì có tình trạng một số nhân viên lợi dụng khách say rượu mà trục lợi hay chỉ là hiểu lầm gì đó khi khách bỗng dưng bị mất tiền, vàng..., chuyện trở nên ảm ỉ, cho nên sau này, họ rất ngại chạm vào khách.

Gọi thêm một lúc nữa nhưng chẳng thấy vị khách đó có chút nào tỉnh dậy. Ngẫm nghĩ một lúc, anh chàng phục vụ quyết định bước đến mò tìm điện thoại của vị khách kia, dù sao cũng có nhiều đồng nghiệp làm chứng giúp mình.

Điện thoại vừa lấy ra, anh ta thử nhấn vào cuộc gọi mới nhất của Vũ Phong, thấy cái tên Hà Trang, đoán chừng là bạn gái, cho nên anh ta không ngần ngại bấm nút gọi.

Đầu dây bên kia, một giọng nữ troe troe ngọt ngào, giọng nói chứa đầy sự vui mừng vì không nghĩ rằng giờ này người đó lại gọi ỉnh:

- Vũ Phong! Không ngờ anh lại gọi cho em vào giờ này. Sao thế anh, anh đang ở đâu. Em nhớ anh lắm, anh có biết không?

Người phục vụ bỗng nhiên nghe một màn mùi mẫn thì bối rối vô cùng, anh ái ngại hắng giọng đáp:

- Xin lỗi chị! Bạn trai chị hiện giờ đang say rượu ở quán của em. Làm phiền chị đến đón bạn trai chị về giúp.

Hà Trang sững sốt khi nghe anh chàng phục vụ nói như thế, cô ta lập tức hỏi địa chỉ quán và nhanh chóng đón xe taxi đến đó. Sau đó, cùng anh chàng phục vụ đưa Vũ Phong lên xe taxi, Hà Trang rất hào phóng, bỏ ngay cho anh chàng phục vụ mấy trăm ngàn khiến anh ta vui mừng, tận tình chào hai người cho đến khi xe lăn bánh. Cô ta nhìn Vũ Phong ngả đầu trên vai mình, nói địa chỉ nhà mình cho người taxi. Người tài xế taxi cứ theo con đường cũ đưa Vũ Phong và Hà Trang về nhà mình.

Người tài xế giúp Hà Trang đưa Vũ Phong vào nhà cô, Vũ Phong say mềm ngã lăn xuống giường, chẳng hề hay biết mọi sự trên đời. Hà Trang sau khi đóng cửa nhà, cô trở về phòng ngồi xuống bên cạnh Vũ Phong, nhìn ngắm gương mặt của anh thật lâu. Sau đó đưa tay vuốt ve gương mặt của anh, cô nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, vòng tay ôm chặt lấy anh, như muốn giữ chặt Vũ Phong cho riêng mình. Kể từ lúc anh khiến cô run động, cô đã quyết định giữ chặt anh cho riêng mình, tuyệt đối không để anh rơi vào tay bất kỳ người nào khác.

Đó là khi đứa em trai được cưng chiều của cô cứ mè nheo nhất quyết đòi đến dọn ở chung với cô, sau khi bị nhà trường đuổi học vì tội đánh bạn. Ba mẹ cô phải chạy trường cho nó, và nó chọn một trường gần nhà trọ của cô. Mà mục đích của nó, chỉ là đến đây để chơi mà thôi. Đương nhiên Hà Trang chẳng đồng ý việc nó chuyển đến chỗ mình tí nào cả. Nhưng cô bị ba mẹ dọa cắt viện trợ cho nên đành phải để thằng em dọn vào ở chung.

Em trai cô vốn dĩ còn lười hơn cả cô, hai chị em ở chung thành ra cô phải hậu hạ nó, nhiều lúc Ngọc Loan đến cũng phải giúp cô dọn dẹp đến nỗi cô cũng ái ngại. Nhưng nhắc hoài mà thằng em trai chẳng chịu thay đổi, đã vậy nó còn dẫn bạn về nhà quậy phá tưng bừng. Hà Trang khổ sở với nó vô cùng, cô mắng nó, nó chẳng những không nghe, còn đánh lại cô, cũng may lúc đó Vũ Phong kịp thời có mặt, anh thay cô dạy bảo thằng nhóc này một tăng. Em trai cô, dường như sợ Vũ Phong nên sau đó lập tức dọn về nhà.

Hà Trang lúc đó mới bắt đầu có chút thiện cảm với Vũ Phong, anh đã giúp cô một việc lớn, ngay vào thời điểm cô bất lực nhất. Anh đã làm chỗ dựa cho cô. Chẳng biết từ bao giờ, cô bắt đầu đón nhận những quan tâm của anh và yêu anh lúc nào không hay biết.

Cho nên dù có lỗi với Ngọc Loan, dù phải đánh mất tình bạn với cô ấy, cô cũng chấp nhận. Cô cố ý nói rõ mọi chuyện với Ngọc Loan, sau đó dùng ơn huệ để bắt cô im lặng, quả nhiên Ngọc Loan đã làm đúng theo kế hoạch của cô, im lặng và rời xa cô. Chỉ như vậy, cô có thể ở bên Vũ Phong một cách thoải mái, mà không cần có mặt Ngọc Loan. Để cô ấy tránh xa Vũ Phong, thì trong mắt anh sẽ chỉ còn có cô mà thôi.

Quả nhiên Vũ Phong bị cô làm đảo điên, cô biết cách vừa đấm vừa xoa, khiến Vũ Phong yêu thương cô thật lòng. Chỉ hận là, đứa em trai của cô lại tụ tập theo bạn bè xấu đi cướp giật, rồi bị bắt. Ba Vũ Phong lợi dụng cơ hội này, sắp đặt gây khó dễ cho nhà cô, gây áp lực làm xấu hổ mặt mũi ba cô, đe dọa cách chức ba cô, rồi buộc Vũ Phong nghe theo sự sắp đặt của họ.

Cô cho rằng Vũ Phong mãi mãi là của cô, không ngờ rằng Vũ Phong lại cảm thấy áy náy với Ngọc Loan, tình cảm có chút chuyển hướng. Cô nhất quyết buộc Vũ Phong bên người mình, lúc cô đề nghị, anh đã từ chối, nhưng hiện tại, anh đã ngủ say rồi. Hà Trang muốn nhân cơ hội này ở bên anh, hy vọng có thể dùng cách này tách anh và Ngọc Loan ra mãi mãi.

Nghĩ xong, cô đứng dậy, từ từ cởi hết quần áo trên người mình xuống, cô nằm bên người Vũ Phong, lần tay giúp anh cởi bỏ quần áo rồi đặt lên môi anh một nụ hôn.

Sáng sớm, khi trời mới vừa hé sáng, Ngọc Loan còn đang đau đầu sau cơn say rượu tối hôm qua, thì điện thoại của cô vang lên khiến cô mơ màng tỉnh giấc. Là điện thoại của Vũ Phong. Tim Ngọc Loan đập thình thịch, trong lòng có chút vui mừng, cô nhớ Vũ Phong vô cùng, thật sự muốn nghe giọng của anh, nhưng cô lại không đủ can đảm gọi cho anh, vậy mà không ngờ anh đã gọi cho cô trước.

Ngọc Loan vội vàng bóc máy, cơn đau đầu cũng biến mất:

- Alo, Vũ Phong...

Ngọc Loan vẫn còn chưa kịp nói xong thì giọng Hà Trang vang lên ngắt lời cô.

- Là mình.

Lòng Ngọc Loan thất lại khi Hà Trang lên tiếng, trái tim đang đập của cô bỗng ngừng lại một cách đột ngột rồi thấy khó thở. Hà Trang dùng điện thoại của Vũ Phong gọi cho cô vào cái giờ này, cho thấy đêm qua hai người họ ở bên nhau. Tim cô như vỡ ra ngàn mảnh, nước mắt tủi phận chực trào nơi khóe mắt. Anh thật sự đến bên Hà Trang.

- Có chuyện gì – Ngọc Loan cố kìm nén nỗi đau, lấy giọng bình tĩnh lạnh lùng hỏi.

Hà Trang nghe giọng của Ngọc Loan, cô ta khẽ cười, cô biết dù Ngọc Loan có tỏ vẻ thế nào thì giờ phút này, cô ấy cũng không thể che giấu được cảm xúc của mình qua giọng nói được. Hà Trang thản nhiên nói:

- Hôm qua Vũ Phong ngủ qua đêm ở nhà mình, anh ấy chưa ngủ dậy, nhưng mình muốn chuẩn bị quần áo để nah ấy có thể mặc để đi làm luôn. Khó là mình không có chìa khóa nhà, nhờ Loan lấy quần áo đến giúp mình có được không?

Hà Trang nói xong, tay cầm điện thoại của Ngọc Loan buông thõng xuống, nước mắt cô lăn dài trên mặt.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 11.4

64. Chương 11.4

Khi Vũ Phong thức dậy, trời đã gần trưa rồi, đầu vẫn đau nhức như bị búa bổ, đêm qua anh uống rượu say quá. Vũ Phong chợt cảm thấy có gì đó đang bám vào eo mình, mùi nước hoa thơm lừng, một cơ thể mềm mại ấm áp. Vũ Phong giật mình mở chòang mắt ngồi bật dậy nhìn kỹ người đang nằm bên cạnh mình, chẳng lẽ lúc anh ngủ say đã cùng với cô gái nào đó lên giường hay sao. Sự việc này mà đồn ra ngoài thì... Vũ Phong bất giác thở dài.

Vũ Phong định đưa tay đẩy người con gái đó ra khỏi người mình thì khựng lại, anh giật mình nhận ra đây là Hà Trang, vì sao anh lại ở trong nhà Hà Trang, đưa mắt nhìn quanh, đây đúng là căn nhà mà anh đã bỏ tiền ra mua cho cô ấy, để cô ấy thoát khỏi cuộc sống ở gia đình mình. Vũ Phong trầm tư nghĩ chẳng lẽ đêm qua anh say đến nỗi tự mình tìm đến nhà cô mà không nhớ.

Vũ Phong cảm thấy đau đầu vô cùng, anh đã muốn cắt đứt với Hà Trang, cố ý không muốn gặp cô ấy nữa, càng không muốn xảy ra sự việc này. Anh chẳng thà là xảy ra chuyện này với một cô gái qua đường nào đó, như vậy sẽ đỡ phiền phức hơn. Càng dính vào Hà Trang, chỉ càng khiến anh ray rứt với cô nhiều hơn.

Hà Trang thấy Vũ Phong nhúc nhích nên cũng bắt đầu tỉnh giấc, cô mơ màng dụi mắt ngồi dậy gọi khẽ :

- Anh dậy rồi sao, anh thấy thế nào rồi, tối qua anh uống say quá, em phải vất vả lắm mới đưa anh vào đây được.

- Đêm qua anh tự đến đây- Vũ Phong đang định hỏi có phải là mình tự đến đây hay không thì ánh mắt quét ngay đến bộ quần áo được ủi thẳng tắp được Hà Trang treo trên cửa tủ kia. Ánh mắt anh tối sầm lại, trong lòng dâng lên cơn bức bối khó chịu hai bàn tay siết chặt lại, Vũ Phong ghiền rằng cố gắng hỏi – Là cô ấy đưa anh đến nhà em à.

Khi hai người quen nhau, anh mua nhà cho cô, anh cũng thường xuyên lui tới nơi này, cho nên cũng có để lại quần áo. Từ lúc quyết định ở bên Ngọc Loan, Vũ Phong đã đem hết đồ đạc của mình về nhà. Bây giờ bộ quần áo mà anh thích nhất lại đang nằm trong nhà Hà Trang, chìa khóa nhà anh đã để trong công ty, Hà Trang chắc chắn không thể vào được, thì có thể hiểu là do Ngọc Loan đem đến đây mà thôi.

Vũ Phong thấy hận Ngọc Loan vô cùng, cô thật sự muốn vứt bỏ anh cho Hà Trang đến như thế nào. Là vì bây giờ trong lòng cô đã có Tùng Quân có phải hay không? Vũ Phong thấy lòng se lạnh vô cùng.

Hà Trang vốn muốn bảo là Vũ Phong tự mình đến nhà cô, cô định nói rằng, trong lòng anh vẫn còn lự luyến cô nên mới tìm đến như thế, định nhân cơ hội làm lành với Vũ Phong. Nhưng nghe Vũ Phong hỏi thế, cô bèn quyết định gây thêm mâu thuẫn giữa Vũ Phong và Ngọc Loan, khiến Vũ Phong bất mãn với Ngọc Loan, sau đó thừa cơ nhảy vào.

- Em đang ngủ thì nghe Ngọc Loan gọi ra ngoài, sau đó cô ấy đưa em cho anh, còn đưa cả vật dụng hàng ngày và quần áo của anh cho em rồi bỏ về. Em cũng ngạc nhiên lắm muốn hỏi vì sao, nhưng cô ấy đã quay đi rồi, hình như là lên xe của anh Tùng Quân thì phải.

Hà Trang thấy lần đầu tiên Vũ Phong uống rượu say đến mức này, lại nhìn vẻ mặt của Ngọc Loan lúc đưa quần áo cho cô không còn vẻ cao ngạo nữa, cô có thể hiểu rõ giữa hai người họ chắc chắn xảy ra chuyện gì rồi. Mà hôm trước, cô còn thấy Túng Quân trở Ngọc Loan đến nhìn mình và Vũ Phong nói chuyện, nhìn Vũ Phong thế này, Hà Trang biết hai người họ chắc chắn có vấn đề. Cho nên cô không ngu dại gì mà không mượn gió đẩy thuyền, đục nước béo cò.

Quả nhiên khi cô nói xong câu đó, mặt Vũ Phong xầm lại, anh không nói không rằng đứng dậy đi đến giặt mạnh lấy bộ đồ đang treo kia đi thẳng vào buồng tắm. Sau lưng anh, Hà Trang nở nụ cười đắc ý.

Sau khi Vũ Phong tắm rửa thay đồ xong, tâm trạng anh đã ổn định hơn một chút. Anh vừa từ buồng tắm bước ra thì Hà Trang đã xà vào lòng anh ôm chặt, cô tựa đầu vào lòng anh, mở giọng nũng nịu bảo:

- Anh có biết tối qua em hạnh phúc thế nào không? Lâu rồi anh không ghé qua đây, có biết một mình em ở đây buồn và cô đơn thế nào hay không.

Vũ Phong vốn muốn đẩy Hà Trang ra, nhưng lại bị cô vòng tay siết chặt không buông, anh cũng đành thở dài bất lực mà thôi.

- Em và hân ta còn qua lại nữa hay không? – Vũ Phong suy nghĩ bèn hỏi.

- Tất nhiên là không rồi. Anh thừa biết em đi với ông ta là để chọc tức anh thôi mà. Em đâu thèm đi cặp kè với cái lão già dê đó chứ. Anh biết rõ trong lòng em chỉ có mình anh thôi mà – Hà Trang ngẩng mặt, đôi mắt ngân ngấn nước, nũng nịu nói, bài tay vẽ vẽ lên ngực Vũ Phong, một cử chỉ thân mật của những người yêu nhau thường làm.

Vũ Phong nhìn thấy đôi mắt Hà Trang như vậy, anh cảm thấy ần năn vô cùng, cảm thấy mình có lỗi khi bỏ rơi cô như thế. Anh vòng tay ôm lấy cô vỗ về.

Vũ Phong lúc này mới để ý ngửi thấy mùi nước hoa hơi nồng khiến anh có chút khó chịu. Anh nhăn mày đẩy Hà Trang ra, lạnh lùng hỏi cô:

- Em thay mùi nước hoa rồi à.

- Một người bạn tặng, em chỉ muốn dùng thử xem thế nào thôi. Anh không thích à, em sẽ đi tắm ngay – Hà Trang biết Vũ Phong không thích con gái dùng mùi nước hoa quá nồng như thế, nên hốt hoảng giải thích.

- Được rồi. Không cần đâu. Quá trưa rồi, đi ăn cơm thôi – Vũ Phong quay lưng thờ ơ nói.

Hà Trang vui vẻ gật đầu.

Cả hai đi ra khỏi nhà, cùng đội mũ bảo hiểm lên xe máy của Hà Trang, cùng đi ăn cơm. Hà Trang cứ cặp tay ngã đầu vào vai Vũ Phong đầy thân mật, lên xe, cô vòng tay ôm eo Vũ Phong thật chặt. Vũ Phong dù không muốn cũng đành chịu, để mặc cô muốn làm gì thì làm.

Chiếc xe lăn bóng không hề hay biết ở một góc quán có người lặn lẽ ngồi nhìn theo không chớp mắt. Trái tim đau đớn không ngừng, nhưng không rơi nước mắt.

Ngọc Loan từ lúc đưa quần áo cho Hà Trang, cô muốn bỏ đi thật nhanh nhưng chân lại không cất bước nổi, đành ngồi trong quán cà phê đối diện nhìn về căn nhà của họ cho đến khi họ xuất hiện. Cô cũng không biết mình đã ngồi mấy tiếng rồi, dạ dày cũng đã rỗng, con đau thắt quặn lên hành hạ cô, gần như lấy hết sức lực của cô nhưng nhìn thấy hai người họ mới khiến cô thấy đau đớn như gục ngã.

Cô lặn lẽ đứng dậy tính tiền rồi bước ra ngoài, cô cũng không biết mình ngồi đợi ở đây để làm gì. Ngọc Loan cũng không hiểu vì sao cô không hề khóc, có lẽ cô đã buông tay thật rồi, cũng có lẽ đau đến không thể khóc, hoặc là cô không còn nước mắt để rơi.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 11.5

65. Chương 11.5

Ngọc Loan cứ bước lặng lẽ trên đường dài, thành phố buổi trưa với cái nắng nóng hầm hực, nắng cháy da cháy thịt nhưng cô vẫn cứ đầu trần bước đi. Mái tóc bị gió thổi rối tung, vẻ mặt thất thần, đầy sự mệt mỏi. Hình ảnh của hai người kia cứ không ngừng đập vào trong tâm trí cô, cơn đau không ngừng đập đến.

Đôi giày dưới chân cũng bắt đầu khiến chân cô đau nhức đến phồng rộp lên. Ngọc Loan đứng lại, cảm nhận sự tê nhất từ chân truyền lên trí não, cô đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh mình, không một ai chú ý đến cô. Tiếng xe cộ ồn ào qua lại, huyền nào vô cùng, mọi thứ chuyển động nhưng không xoay vòng quanh cô, nhưng Ngọc Loan lại cảm thấy mình như rơi vào một cơn lốc xoáy mạnh mẽ không nhìn thấy được đường ra. Cả người mệt rã rời, đầu óc bắt đầu quay cuồng đến chóng mặt. Toàn thân đứng không vững nữa.

Một chiếc xe vừa lúc chạy đến chỗ cô rồi dừng lại, một người đàn ông bước xuống khỏi xe đầy hồi hã, nhanh tay đóng sầm cánh cửa lại mà không cần tài xế xuống mở cửa inh, ông ta nhìn Ngọc Loan gãi khe:

- Ngọc Loan.

Nghe tiếng gọi quen thuộc, Ngọc Loan quay đầu nhìn lại. Cô nhìn người đàn ông mà hình dáng cô mãi không bao giờ quên, ánh mắt ông nhìn cô đầy lo lắng, vội vàng bước lại gần cô. Ngọc Loan nhìn ông khẽ cười gọi một tiếng:

- Ba.

Sau đó cô ngã xuống, may mắn là ba cô lao đến đỡ kịp, giọng ông Hoàng Lâm lo lắng gọi tên con gái:

- Ngọc Loan, Ngọc Loan....

Người tài xế hốt hoảng lao khỏi xe, cùng ông Hoàng Lâm đưa Ngọc Loan vào trong xe rồi tức tốc chạy xe đến bệnh viện ngay lập tức.

Vũ Phong đang ngồi ăn cơm với Ngọc Loan thì nhận được điện thoại của ông Hoàng Lâm, anh lưỡng lự một lát rồi mới nhận điện lễ phép nói:

- Ba! Ba gọi điện cho con có chuyện gì hay không?

- Ngọc Loan đột nhiên ngất xỉu. Con mau vào bệnh viện ngay đi – Gọng ông Hoàng Lâm đầy lo lắng thúc giục.

- Con vào ngay, Ngọc Loan nằm ở bệnh viện nào hả ba? – Vũ Phong đứng bật dậy đi ngay lập tức, không thêm chú ý đến Hà trang đang ngồi trước mặt mình. Thấy Vũ Phong vừa nghe tin Ngọc Loan bị bệnh thì vội vã chạy đi, cô bực tức siết chặt đôi đũa trên tay, rồi đành móc bóp trả tiền đứng dậy đi theo Vũ Phong.

Vũ Phong đang đứng đón một chiếc taxi, thì Hà Trang đã lấy xe đi tới. Hà trang nhìn Vũ Phong thúc giục.

- Lên xe đi, em đưa anh đi, cô ấy nằm ở bệnh viện nào, chúng ta cùng đi thăm, em cũng lo lắng cho Ngọc Loan lắm.

Vũ Phong đưa mắt nhìn, có lẽ xe taxi còn lâu lắm mới tới, anh nhìn Hà trang rồi đón lấy chiếc mũ bảo hiểm trong tay cô đội lên đầu mình. Leo lên xe, cả hai chạy xe đến bệnh viện ngay.

Vũ Phong vừa đến nơi liền cởi nón quăng ngay cho Hà trang, anh chạy thẳng một mạch vào trong bệnh viện nơi Ngọc Loan đang nằm. Khi tới cửa phòng thì anh dừng lại, hơi thở hổ hển đầy mệt mỏi.

Ông Hoàng Lâm vừa nhìn thấy Vũ Phong mồ hôi đầy trán chạy đến những lời trách mắng đành nuốt vào trong bụng, ông, đứng dậy nói:

- Con bé không sao, chỉ là hơi mệt trong người lại đi nắng cho nên bị say nắng một chút mà thôi.

Vũ Phong lúc này mới thở phào, anh đưa tay quạt những giọt mồ hôi trên trán rồi bước đến ngồi xuống cạnh Ngọc Loan, gương mặt cô càng ngày càng ngày hơn trước rất nhiều, gương mặt cô tều tụy hơn,

Lòng anh thương xót vô hạn, nếu có thể anh muốn xóa đi sự mệt mỏi tồn đọng trên gương mặt cô. Anh nắm tay cô khẽ áp vào mặt mình, tay cô lạnh lạnh nhưng mềm mại khiến anh cảm thấy vô cùng dễ chịu. Vũ Phong đưa tay vuốt ve gương mặt cô, không biết từ bao giờ, anh lại thích nhìn gương mặt hiền hòa của cô như thế nữa.

Ông Hoàng lâm nhìn thấy anh như vậy, ông nghĩ rằng Vũ Phong rất yêu thương Ngọc Loan, cũng cảm thấy hài lòng, ông bèn vỗ vai Vũ Phong nói:

- Có con ở đây chăm sóc cho Ngọc Loan, ba cũng yên tâm. Ba về công ty xử lý một số việc trước, ngày mai ba lại vào thăm Ngọc Loan. Nếu con bé tỉnh lại, gọi điện thông báo cho ba ngay.

- Dạ, ba yên tâm, con sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt – Vũ Phong nhìn ông Hoàng Lâm hứa chắc.

Ông Hoàng lâm gật đầu yên tâm rồi đi về công ty.

Hà Trang vừa chạy vào đang định tìm phòng của Ngọc Loan thì thấy ông Hoàng Lâm, cô hốt hoảng nép mình vào một góc chờ ông đi qua rồi mới đi.

Ông Hoàng Lâm đi ra vài bước thì ông viện trưởng đã đi đến chào hỏi ông. Hai người đứng trò chuyện thêm một lúc nữa, nên Hà Trang cũng đành nép người vào tường thêm chút ít. Hà Trang không phải ngu ngốc mà xuất đầu lộ diện trước mặt ông như thế. Trước đây khi còn chơi với Ngọc Loan, cô vẫn thường xuyên gặp mặt ông, cô nghe người ta nói nhiều về ông, một doanh nhân thành đạt. Cô cũng trò chuyện với ông, lúc đó ông xem cô như con cháu, nên cũng nói khá nhiều chuyện, tuy chỉ là chuyện vụn vặt, nhưng Hà Trang có thể thấy ông thuộc người tai to mặt lớn, lời nói của ông khá có trọng lượng. Nhưng sau đó chuyện cô và Vũ Phong quen nhau, ông cũng biết rõ. Cô không biết, Ngọc Loan kể thế nào với ông về chuyện Vũ Phong và cô, nhưng Vũ Phong vừa hay tin là vào bệnh viện ngay, cô vào theo, thì chứng tỏ rằng, cô và Vũ Phong lúc đó ở gần nhau, sẽ khiến ông Hoàng lâm nghi ngờ. Cô đành phải tránh mặt ông một lúc.

Hà Trang dò hỏi được số phòng của Ngọc Loan thì đi đến, cô nhẹ nhẹ mở cửa nhưng không vào. Cùng lúc đó, Ngọc Loan được truyền nước biển, mấy chốc trong người cảm thấy khá hơn nhiều nên bắt đầu tỉnh.

Ngọc Loan cảm nhận được bàn tay ấm áp của Vũ Phong, cô cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt lo lắng của anh, trong lòng xúc động, Nhưng cô phát giác Hà Trang sao lại ở đây, Ngọc Loan thấy giận Vũ Phong vô cùng, cô ngoảnh mặt không nhìn Vũ Phong nói:

- Em không sao rồi, anh đi đi, em không muốn gặp anh tí nào nữa? Anh về nhà đi.

- Vì sao?

Ngọc Loan không đáp, cô với tay lấy điện thoại di động gọi cho Tùng Quân.

Đọc tiếp *Tìm lại yêu thương ngày xưa* – chương 11.6

66. Chương 11.6

Tùng Quân nhanh chóng bắt máy, Ngọc Loan nói ngay.

- Tùng Quân! Lần trước anh có nói là anh đang có ý định tài trợ trại trẻ mồ côi đúng không?

.....

- Em muốn xin anh cho em đi theo, em cũng muốn làm việc gì có ích cho xã hội. Lần tài trợ này anh dự định thế nào ạ, em có thể xung phong làm giáo viên dạy học cho các em ấy được không ạ – Ngọc Loan siết chặt điện thoại trong tay, cố phớt lờ Vũ Phong đi, cô tiếp tục nói chuyện bình thản với Tùng Quân giống như không có sự xuất hiện của hai người bọn họ – Nếu được, em thật sự muốn làm một việc gì đó. Ở nhà không làm gì cũng thật buồn chán.

.....

- Được, ngày mai em sẽ đến – Ngọc Loan nói ngay khi Tùng Quân cho biết ngày mai sẽ bắt đầu buổi tài trợ của công ty anh với trả trẻ mồ côi.

Vũ Phong nãy giờ im lặng, giờ nghe cô hứa như thế thì không khỏi nhú mào. Anh bị cô phớt lờ, trong lòng có chút buồn bực, bây giờ thấy cô không chịu giữ gìn sức khỏe mà lại đi tham gia cái hoạt động mệt mỏi đó thì tức giận giật lấy cái điện thoại trong tay cô rồi áp vào miệng mình lớn tiếng nói với Tùng Quân:

- Ngọc Loan đang bệnh, cô ấy sẽ không đến đâu.

Nói xong Vũ Phong cúp máy còn khóa máy của cô luôn, anh lạnh lùng nhìn cô rồi đặt điện thoại vào ngăn kéo của chiếc tủ kế bên.

- Anh làm vậy là sao? – Ngọc Loan tức giận trước hành động của Vũ Phong, cô trợn mắt nhìn anh chất vấn.

- Em có biết là mình đang bệnh hay không hả mà còn đòi đi. Bác sĩ nói em nên nằm ở nhà tĩnh dưỡng thêm mấy ngày kia mà. Em lớn thế này mà không biết tự chăm sóc mình như thế. Ngã bệnh hết lần này đến lần khác, em muốn làm người khác phải lo lắng cho em đến đứng ngồi không yên thì mới hả dạ hay sao – Vũ Phong tức giận đứng phắt dậy nhìn cô quát lớn.

- Tôi không mượn anh phải lo lắng cho tôi, tôi đã bảo anh đi về đi rồi kia mà. Mau dẫn bạn gái của anh đi đi, tôi không muốn gặp hai người nữa. Tôi đã nói là đồng ý li dị rồi, tôi buông tay, tôi để cho hai người tự do bên nhau, anh còn muốn gì nữa, vì sao cứ đến làm phiền tôi mãi như thế. Cuộc sống sau này của tôi không còn liên quan gì đến anh, cho nên chuyện của tôi, anh không cần quản – Ngọc Loan phẫn ức nói, cô thật sự kích động không ngừng, bao dồn nén lâu nay, thật sự muốn một lần nói ra hết.

- Em là vợ anh, chúng ta chưa ly hôn, anh vẫn có nghĩa vụ lo lắng quan tâm em, sức khỏe em không tốt, cho nên anh sẽ không để em đi đâu – Vũ Phong nạt lớn.

- Anh quan tâm em hay sao. Anh quan tâm. Vậy anh biết em cần gì không. Anh biết em nghĩ gì hay không?

- Ngọc Loan nhìn thẳng vào mắt Vũ Phong hỏi – Anh và cô ấy ở bên nhau, trong khi em cô đơn trong bốn bức tường lạnh lẽo là anh quan tâm em hay sao. Anh có từng nghĩ mình làm tổn thương em ra sao hay không. Trước kia, em đành cam chịu không một tiếng oán than, bởi vì em là người thứ 3 xen vào giữa hai người, em cam tâm ở bên cạnh anh tác thành cho anh và cô ấy, cho đến khi hai người có thể đường đường chính chính bên cạnh nhau. Nhưng chính anh, anh là người trước mặt bảo là muốn cùng em làm một, xoay lưng đi, anh lại trở về bên cô ấy. Anh bỏ rơi em để đuổi theo cô ấy mà không một lời giải thích, Tùng Quân đã cho em nhìn tận mắt thấy rõ anh ôm cô ấy vỗ về ra sao. Anh có biết cảm nhận của em thế nào hay không hả?

Nước mắt cô chực trào rơi nơi khóe mắt, đôi mắt đỏ hoe, sóng mũi cay nồng nhìn Vũ Phong khiến anh đau lòng.

- Khi Tùng Quân hôn em, anh buông lời trách móc, cho rằng tất cả mọi lỗi lầm đều do em tạo ra, anh có thấy anh ích kỷ hay không? Vì sao anh ở bên người con gái khác thì có thể chấp nhận được, vì sao em lại không thể. Đêm qua anh cùng cô ấy mây mưa thân thiết, vậy mà bây giờ chạy đến đây tỏ vẻ quan tâm lo lắng cho em, anh không thấy nực cười hay sao? Bây giờ còn cùng cô ấy đến đây, anh muốn chứng minh với em điều gì đây hả Vũ Phong.

Vũ Phong nãy giờ mới để ý đến sự có mặt của Hà Trang, mặt anh trầm lại.

- Tối hôm qua em....

- Mình chỉ muốn đến thăm Loan thôi – Hà Trang lập tức bước tới nói chen vào, cô ta nhìn Ngọc Loan tỏ vẻ lo lắng thật sự.

- Không cần tới thăm nữa đâu, mình rất khỏe – Ngọc Loan quay mặt né tránh rồi lạnh lùng đáp.

Vũ Phong bắt lực thở dài, anh quay sang Hà Trang bảo:

- Em về trước đi, anh ở lại chăm sóc cho cô ấy.

- Tôi đã nói không cần – Ngọc Loan lập tức lên tiếng phản đối.

Hà Trang đứng im lặng nhìn Vũ Phong, trong lòng khẽ cười, Ngọc Loan cứ chống đối như vậy thì chỉ càng có lợi cho cô mà thôi. Cho nên cô vẫn đứng im ở đó chờ Vũ Phong cùng về với mình.

- Là ba em giao em cho anh, dù thế nào anh cũng phải chăm sóc em – Vũ Phong nghiêm giọng đáp, anh biết đối với Ngọc Loan , ba cô rất quan trọng, chỉ cần anh nói đến ba cô, cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng lần này Vũ Phong đã tính sai, Ngọc Loan chẳng những không nghe lời mà còn nói:

- Em sẽ nói với ba. Coi như sống chung em mới biết là mình không thích cảnh anh đi đi về về thời gian bất định như thế, cho nên quyết định ly hôn. Anh không cần phải lo chuyện ba em sẽ nổi giận đâu.

Ngọc Loan vừa nói xong thì Vũ Phong quay người thật nhanh, anh nắm tay Hà Trang kéo đi thật nhanh. Ngọc Loan cắn môi quay mặt vào trong , lòng cô như chết lặng, mắt cô khẽ nhắm lại, tay siết chặt chiếc mền đắp trên người. Hai người họ đã đi rồi, lẽ ra cô phải thấy thanh thản hơn chứ.

Tiếng đóng cửa cái rầm như nhát dao cứa vào trong trái tim cô. Cô tự nhủ với bản thân:” Mình không sao, mình sẽ không còn đau lòng nữa.

Nhưng chiếc mền đang phủ trên người cô bỗng bị giật tung ra, tiếng kéo cửa cạch cạch bên ngoài, rồi giọng Hà trang réo gọi:

- Vũ Phong, mau mở cửa cho em.

Ngọc Loan giật mình quay đầu nhìn lại phía sau mình, cô nhìn thấy ánh mắt lóe lên sự phẫn nộ của Vũ Phong, cô chưa từng thấy anh giận dữ như thế, cô bất giác cô người sợ hãi, miệng lắp bắp....

- Anh

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 12

67. Chương 12

Chương 12: Hạnh phúc như tia nắng ấm

Bên ngoài những cơn gió chiều se se sẽ thổi qua, bóng cây bên ngoài cửa sổ phòng bệnh nhấp nhô qua lại, một cảnh tượng mát mẻ vô cùng. Thế nhưng trong căn phòng bỗng nóng rực lên, đèn độ mặt Ngọc Loan đỏ ửng cả lên. Tiếng tim cô đập mạnh đến nỗi, trong căn phòng vắng lặng và yên tĩnh kia có thể vọng ra.

Cô trong giây phút kinh ngạc đến sững người, bị nụ hôn của Vũ Phong che phủ đôi môi của mình, anh ngồi xuống ghế, hai tay vòng bao phủ lấy cô. Hơi thở của cô bị nụ hôn của anh cưỡng bức mà mất dần đi không khí, một luồng hơi ấm lan tỏa toàn thân, cả người run run.

Nụ hôn của anh rất nóng bỏng, không ngừng ép xuống môi cô, cuốn theo hơi thở của anh vào bên trong khoang miệng cô, khiến Ngọc Loan bất giác bị chìm vào trong vô thức, chẳng muốn thoát ra, chỉ muốn chìm trong đó mãi mãi. Nụ hôn mà cô luôn mong muốn, nụ hôn luôn mong nó thuộc về mình mãi mãi.

Cô thật sự muốn chìm trong nụ hôn đó mãi mãi, nhưng....

Ngọc Loan biết, đó chẳng qua là một sự an ủi của anh dành cho cô mà thôi. Cô lặng lẽ quay mặt đi né tránh nụ hôn của Vũ Phong. Nhưng Vũ Phong không cho cô trốn tránh , anh lấy tay xoay cầm cô lại, tiếp tục đặt lên môi cô một nụ hôn. Lần này không như lần trước, nụ hôn của anh gần như cưỡng ép, anh mút mạnh môi cô hơn. Đường như muốn bắt cô đáp trả nụ hôn của anh mới cam tâm.

Ngọc Loan tức giận, cô không muốn anh mỗi lần cô giận thì dùng cách ày dỗ cô, cô không phải là trẻ em, không cần phải cho kẹo để dỗ ngọt, để rồi sau đó lạnh lùng cướp mất viên kẹo đi.

Cô đặt tay lên ngực anh đẩy mạnh anh ra, quay đầu đi, ghiến răng cố kìm chế tiếng nấc trong lòng mình nói:

- Anh đi đi – Giọng cô nghèn nghèn đầy đau khổ – Xin anh đó.

Vũ Phong không nói, anh đưa tay nắm cầm cô lần nữa, xoay mặt cô đối diện với ánh mắt anh. Ngọc Loan muốn xoay mặt né tránh nhưng không tài nào nhúc nhích được, cầm cô bị tay anh giữ chặt, tay anh siết chặt đến nỗi cầm cô thấy đau nhức. Ngọc Loan tức giận, cô trừng mắt nhìn anh, hai tay cô cố gắng nắm tay anh muốn vùng thoát nhưng lại không được.

Vũ Phong nhìn Ngọc Loan đang vùng quẫy muốn thoát, anh càng muốn giữ chặt cô hơn. Anh nắm hai tay cô trong lòng bàn tay to lớn của mình, đưa lên đỉnh đầu cô, tay kia giữ chặt cầm cô, bắt đầu một nụ hôn khác, mãnh liệt hơn, cuồng bạo hơn. Ngọc Loan cũng quyết liệt cắn chặt môi không cho anh cuồng bạo đi vào trong khoang miệng của mình càng quết. Cô càng chống đối tính chiếm hữu dần ông trong Vũ Phong càng cao, anh mút chặt môi cô đến sưng đỏ rồi cắn nhẹ lên đó, giống như đang trừng phạt cô.

Ngọc Loan bị cắn đau, cô khẽ kêu lên một tiếng, Vũ Phong nhân cơ hội môi cô vừa hé ra, anh lập tức đưa lưỡi xông vào bên trong càng quết, cuốn lấy chiếc lưỡi mỏng manh ngọt ngào của cô (nhiều lúc chẳng muốn viết cái này đâu, vì sợ đầu độc trẻ em, nhưng mà tình tiết nó bắt phải thế, hic, nói nghe buồn, mình còn chưa có nụ hôn đầu đời)

Ngọc Loan cuối cùng cũng đã bị Vũ Phong đánh bại, cô chỉ có thể nói kỹ thuật hôn của anh quá điêu luyện. Cô xuôi tay đầu hàng, bản thân đã bị nụ hôn của anh cuốn lấy, đáp trả anh trong vô thức.

Hơi thở càng lúc càng trở nên nóng hơn bao giờ hết, nhưng hơi thở của hai người hòa nguyện vào nhau, cảm giác vị ngọt của đôi môi gắn liền khiến người ta chẳng muốn rời ra.

Một lát sau Vũ Phong mới từ từ buông Ngọc Loan ra, cô bỗng thở gấp gấp, cố gắng lấy lại hơi thở của bản thân mình vừa bị cạn kiệt. Vũ Phong cũng thở mạnh không ngừng, hơi thở của anh phủ lên người cô, ánh mắt của anh trở nên dịu dàng khi nhìn cô, không còn sự tức giận muốn trừng phạt cô nữa. Anh mất làm Ngọc Loan trở nên thẹn hơn, tim cô đập mạnh hơn, cô khẽ cắn môi, đôi môi sưng mọng trở nên đỏ hồng quyến rũ.

Vũ Phong đưa tay giúp cô tóm nhẹ những sợi tóc đang vương trước mặt cô ra sau mang tai, rồi chạm tay đến bờ môi đang bị cắn nhẹ của cô vuốt ve, ánh mắt dịu dàng khẽ nói:

- Đừng cắn.

Ngọc Loan nghe lời hé răng, Vũ Phong khẽ mỉm cười, nụ cười của anh rất đẹp, rạng rỡ và trầm ấm yêu thương. Anh nắm tay Ngọc Loan khẽ đặt lên lồng ngực anh, nơi trái tim đang đập không ngừng.

- Em có cảm nhận được không?

Bàn tay Ngọc Loan đặt nơi lồng ngực anh, dù cách hai lớp áo sơ mi và vest, nhưng vẫn cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ của anh. Cô đỏ mặt gật đầu, cô cúi đầu nhìn xuống, không dám đối mặt với ánh mắt của anh lúc này.

- Lúc trước...- Vũ Phong lên tiếng rò ngừng lại khiến Ngọc Loan ngẩng đầu nhìn – Anh đã từng nói, sẽ cố gắng để trái tim mình hướng về em. Anh thừa nhận, khi nhìn thấy Hà Trang cố tình qua lại với người đàn ông khác giấu trước mặt anh để khiến anh ghen, anh cũng có chút khó chịu. Nhưng hơn hết, anh không muốn cô ấy phải chịu thiệt thòi.

Ngọc Loan nghe Vũ Phong nói, ánh mắt có chút chùng xuống.

- Nhưng mà...khi anh nhìn thấy em cùng Tùng Quân hôn nhau, trong lòng anh có cảm giác rất bức bối rất khó chịu, anh không thể kiềm chế được bản thân mà nổi nóng. Khi anh rời đi, tâm trạng thật sự rất phức tạp, trong đầu anh toàn hình ảnh của em và Tùng Quân, cho nên anh rất giận, dù biết đó không phải ý của em, dù nhìn thấy dáng vẻ ngồi ôm mình trên sofa của em trông đáng thương vô cùng, anh vẫn cố tỏ ra lạnh lùng xa cách.

Mắt Ngọc Loan mở to nhìn Vũ Phong, hai hốc mắt đỏ lên muốn khóc.

- Em không biết khi em ra đi, anh thật sự muốn giữ em lại thế nào đâu. Anh cứ không ngừng lừa dối bản thân là mình sẽ không buồn. Đến khi Hà Trang tìm gặp anh, nhưng nhìn cô ấy, anh chỉ thấy gương mặt em hiện ra. Gương mặt em cứ quẩn quanh trong tâm trí anh, từ nụ cười ánh mắt....Anh đã làm một vòng về

trường đại học của hai chúng ta. Anh muốn đi tìm thử xem thật ra trong lòng muốn mình tìm kiếm điều gì. Cuối cùng anh nhận ra một điều, hóa ra ký ức của anh về em nhiều hơn anh tưởng, nhiều đến nỗi anh cho nó là hiển nhiên và đặt nó tồn tại song song bên cạnh mình. Khi anh đi tìm ký ức về Hà trang, anh chỉ thấy đó là những ký ức rất nhỏ, rất mờ nhạt. Thậm chí anh có tìm hình ảnh cô gái mặc váy trắng năm nào, nhưng nó giống như mặt nước cứ trôi tuột đi. Tối qua anh đã chạy thật nhanh đến trước cửa nhà đợi em, anh chờ đợi để có thể nói với em câu này:” Anh yêu em”

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 12.1

68. Chương 12.1

- Tối qua.....- Ngọc Loan ngỡ ngàng nói, không ngờ tối qua cô lại uống rượu say vì đau buồn khi quyết định rời xa anh thì anh đang đợi cô để nói với cô rằng anh yêu cô, là cô đã bỏ qua giây phút mình mong chờ rồi. Nhưng đêm qua...người đưa cô về nhà là Tùng Quân, lẽ nào Vũ Phong cũng nhìn thấy.

Vũ Phong không đáp, anh nhìn ra ngoài cửa, bên ngoài Hà Trang vẫn không ngừng đập cửa ồn ào, cô ta đòi Vũ Phong phải mở cửa ỳnh. Sau đó là tiếng mấy cô y tá bước đến lớn tiếng quát:

- Nè chị kia, làm gì mà la lối om sòm vậy hả. Đây là bệnh viên, bệnh nhân cần nghỉ ngơi, xin chị hãy yên lặng, ở đây không chỉ có mỗi bệnh nhân phòng đó mà còn các bệnh nhân phòng khác nữa, nếu chị còn gây ồn ào, chúng tôi sẽ gọi bảo vệ mời chị ra ngoài ngay lập tức.

Vũ Phong đứng bật dậy, anh định đi ra ngoài, nhưng Ngọc Loan đã nắm tay anh giữ lại. Vũ Phong quay đầu lại nhìn cô, Ngọc Loan không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn anh, ánh mắt cô long lanh nhìn anh như muốn níu giữ. Vũ Phong khẽ cười, anh ngồi xuống vỗ về cô:

- Anh chỉ muốn bảo cô ấy về nhà, đứng ở đây làm phiền các bệnh nhân khác mà thôi.

Nhưng Ngọc Loan vẫn nhất quyết giữ chặt tay anh, cô cúi mặt lắc đầu, thái độ của cô chẳng khác nào một đứa trẻ đang làm nũng. Cô không biết những lời Vũ Phong vừa nói là có thật hay không. Hơn nữa, cô lo lắng anh hiểu lầm việc Tùng Quân ôm lấy cô đi vào trong nhà khiến Vũ Phong hiểu lầm. Anh vẫn đang bỏ dở lời nói của mình.

Đêm hôm qua, sau khi rời nhà Tú Quyên, anh đã đi đâu. Vì sao lại ở cùng Hà Trang? Lòng cô thất lại khi nghĩ đêm qua hai người họ trải qua chuyện gì. Thật sự cô rất muốn buông tay, nhưng anh lại nói yêu cô, lời nói còn dang dở, cô muốn nghe tiếp cho đến khi kết thúc.

“ Anh yêu em” – Chỉ ba từ này thôi cũng đủ làm quyết tâm rời xa anh của cô bị trùng lại. Có lẽ đây là một sự mù quáng ngu ngốc nhất đời cô. Nhưng tình yêu là có một sức mạnh vô hình khiến sự lí trí bị mài mòn trở nên mù quáng, giống như dấu biết đó là hố sâu không lối thoát những người ta vẫn cam tâm tình nguyện nhảy vào.

Vũ Phong nhìn bộ dáng của cô cảm thấy đáng yêu vô cùng, có lẽ xuất phát từ tình yêu trong trái tim đang nảy nở, cho nên anh cảm thấy như có mật ngọt đang chảy vào tim, ngọt ngào và ấm áp. Vũ Phong không còn ý định rời đi nữa, anh chỉ muốn được ôm thật chặt cô vào lòng mình mà thôi.

Vũ Phong người xuống giường, anh vươn tay ôm lấy Ngọc loan, một vòng tay thật chặt như thể rời đi thì cô sẽ biến mất.

Bên ngoài, Hà Trang trừng mắt nhìn mấy cô y tá rồi nhìn cánh cửa đang đóng chặt im lìm kia thì tức đến nỗi muốn đập thật mạnh cánh cửa để xông vào bên trong để nhìn xem hai người bọn họ đang làm gì bên trong.

Nhưng cô y tá có gương mặt lạnh như tiền và đầy dữ dằn kia đang nhìn cô với ánh mắt hâm he kêu bảo vệ đuổi ra ngoài. Để bảo vệ đuổi ra thì thật là mất mặt, cho nên Hà Trang lăm lăm **** một câu, trừng mắt với cô y tá kia xong mới rời đi.

- Người gì đâu mà thiếu văn hóa quá – Cô tá nhìn theo bóng dáng Hà Trang lắc đầu chép miệng mắng.

Cô y tá cũng quay trở lại phòng làm việc của mình, khu phòng bệnh trở nên yên tĩnh như cũ.

Thật ra, khu phòng bệnh nơi Ngọc Loan đang nằm khá cao cấp, là dạng phòng tốt nhất, đặc tiền. Khu này thường rất ít người, hôm nay cả khu lại chỉ có một phòng bệnh của Ngọc Loan mà thôi. Cho nên căn bản là không sợ làm phiền đến những bệnh nhân khác được.

Hà trang không hề biết điều đó, cho nên cô ấy chấp nhận bỏ đi dễ dàng.

Bên ngoài đã không còn tiếng động, Vũ Phong mới từ từ buông Ngọc Loan ra, cô cắn môi cúi đầu. Vũ Phong đột nhiên nói:

- Đêm qua anh uống say. Không hiểu thức dậy vì sao lại ở nhà cô ấy.

Giọng Vũ Phong mang một sự hờn trách, trách Ngọc Loan đã vội vàng đẩy anh cho Hà Trang. Thật ra, anh nhìn thấy Tùng Quân dìu Ngọc Loan đi trong thân mật như thì rất buồn. Anh đã nổi ghen nên mới uống rượu say như thế, sau đó anh lại còn giận vì cô đẩy anh vào tay Hà Trang. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt nhắm ghiền, nét mặt xanh xao mệt mỏi của cô, bao nhiêu hờn ghen, bao nhiêu bực tức cũng tan theo mây gió chỉ còn lại những yêu thương vô bờ bến mà thôi.

Thật ra thì anh tin Ngọc Loan không phải là loại con gái chỉ trong phút chốc đã thay lòng đổi dạ. Cho nên cũng biết, giữa Ngọc Loan với Tùng Quân sẽ không xảy ra chuyện gì.

- Sao anh lại uống say đến không biết gì – Ngọc Loan mơ hồ đoán ra ý anh nhưng cô vẫn muốn thăm dò anh, Vũ Phong xưa nay uống rượu rất biết chừng mực.

- Em đoán xem – Vũ Phong nghiêng đầu di dời ánh mắt lên gương mặt cô, đáp một câu đầy hàm ý.

- Hôm qua em uống say, Tùng Quân đi kiểm và đưa em về nhà giúp thôi – Cô ấp úng đáp – em không biết là anh đang đợi, nếu em biết thì....Sáng nay Hà trang bảo là anh tìm đến cô ấy, hai người, hai người hàn gắp và.....

- Không hề có chuyện đó. Anh không biết vì sao mình lại ở nhà Hà Trang, nhưng anh dám khẳng định với em, trong trái tim anh hiện nay chỉ có em mà thôi – Vũ Phong nhìn cô thẳng thắn đáp.

- Thật sao – Ngọc Loan vui mừng phát khóc hỏi lại.

Vũ Phong gật đầu. Ngọc Loan liềm ôm lấy anh bật khóc nức nở, những kiềm nén trong lòng bắt đầu tuông ra, cô khóc ướt đầm áo của anh, Vũ Phong, cười nhìn cô nói:

- Pé Heo, đừng khóc, em khóc trong xấu xí lắm.

Ngọc Loan nghe Vũ Phong gọi mình bằng nickname thời con đi học, lâu lắm rồi cô mới nghe lại, cảm thấy rất vui. Cô dùng tay lau nước mắt nhìn Vũ phong, anh cũng nhẹ nhàng lau nước mắt giúp cô.

- Vũ Phong, có phải em đã đợi được rồi hay không?

- Không phải là em đợi được, mà là cuối cùng anh đã nhận ra. Thì ra người anh yêu là em, chỉ là anh cứ bảo thủ, tự nói với bản thân mình là chỉ yêu cô gái đã giúp mình khi đó. Cho nên dù trái tim đã bị em làm rung động, vẫn một mực phủ nhận nó mà theo đuổi Hà Trang, là anh quá ngốc nên mới khiến em đau khổ.

- Vũ Phong thật ra...- Ngọc Loan ngập ngừng muốn nói ra sự thật, nhưng cô nghĩ đến lời hứa của mình nên ngừng lại.

- Sao?

- Em yêu anh –Ngọc Loan lắc đầu khê cười rồi lao vào lòng Vũ Phong ôm lấy anh.

Trời bên ngoài đã bắt đầu nhạt nắng, những tia nắng đang dần xếp lại để ngày mai bắt đầu những giây phút rực rỡ huy hoàng của mình.

Đến tối, ông Hoàng Lâm đi vào thì Ngọc loan đã hoàn toàn khỏe mạnh. Nhìn vẻ mặt hồng hào rạng ngời hạnh phúc của con gái, bàn tay cô và bàn tay Vũ Phong nắm chặt không rời, ông rất hài lòng, vui vẻ nói:

- Xem ra con đã khỏe lại rồi. Vũ Phong đúng là thuốc trị bệnh của con nhỉ.
- Ba....- Ngọc loan đỏ cả mặt xấu hổ khi bị ba trêu , cô khẽ kêu lên.
- Ba, làm ba phải lo lắng rồi. là lỗi con không chăm sóc tốt cho cô ấy – Vũ Phong quay đầu nhìn ba vợ, thành khẩn đáp.
- Không phải lỗi của anh ấy đâu ba, là lỗi của con – Ngọc Loan vội vàng giải thích thay cho Vũ Phong – Là tại con không biết tự chăm sóc mình mà thôi.
- Ba có trách Vũ Phong đâu mà con vội vàng bênh vực thế – Ông Hoàng Lâm phá ra cười nhìn con gái trêu, sau đó ông qua Vũ Phong hiền từ nói – Chuyện này sao có thể trách con được, đời người ai mà chẳng ốm đau bệnh tật cơ chứ. Chỉ cần con luôn đối xử tốt với Ngọc Loan là ba yên lòng rồi – Ông thân tình vỗ lên vai Vũ Phong.

Vũ Phong nhìn ông bằng ánh mắt kính cẩn:

- Ba yên tâm, bắt đầu từ hôm nay, con sẽ chăm sóc Ngọc Loan thật tốt.

Nói xong, anh quay mặt nhìn Ngọc Loan, khẽ đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô siết chặt, ánh mắt nhìn cô đầy sự yêu thương. Giống như bất kể sau này có điều gì, anh nhất định sẽ ở bên cạnh cô không rời. Ngọc Loan cũng nhìn anh đáp lại bằng ánh mắt hạnh phúc.

Ngày Ngọc Loan được ra viện, Vũ Phong không trở cô về nhà mà chở cô đến thẳng nơi quen thuộc. Ngọc Loan nhìn nơi đó, rồi ngơ ngàng quay sang Vũ Phong hỏi:

- Sao lại chở em đến đây.
- Vào trong xem thử đi thì sẽ biết – Vũ Phong cười cười rồi mở cửa xe bước xuống.

Ngọc Loan chau mày khó hiểu nhìn vẻ bí mật của Vũ Phong thì tò mò vô cùng. Cô cũng đành đẩy cửa bước xuống theo. Vũ Phong vòng qua xe, anh đi đến bên cô, vòng tay qua eo cô rỗng ngắt đầu nhìn nơi quen thuộc này, khẽ hỏi:

- Em còn nhớ nơi này chứ.

Ngọc Loan nhìn nơi này khẽ cười rồi gật đầu. Làm sao cô có thể quên nơi này được chứ, năm đó, cô cứ nghĩ Tùng Quân và Hà Trang đã là một cặp, cô mang tâm trạng thất tình nhắn tin cho Vũ Phong, không ngờ anh lại đưa cô lên lút đi chơi. Chính tại nơi này cô bị cảm xúc chi phối khi Vũ Phong ở sau lưng nắm lấy tay cô gõ từng nhịp từng nhịp trống. Có lẽ bắt đầu từ đó cô thích anh.

- Sao lại dẫn em đến đây – Hồi đó, Ngọc loan thỉnh thoảng đến đây xem mọi người tập nhạc, nhưng từ khi cô biết mình yêu anh nên lấy cớ muốn học để từ chối lui đến nơi này nữa. Hôm nay Vũ Phong lại dẫn cô đến đây.

Vũ Phong không đáp, anh ôm eo cô dìu cô đi vào trong, cánh cửa phòng tập nhạc ngày xưa mở ra khiến Ngọc Loan sững sốt vô cùng. Tim cô đập mạnh, mắt mở to, tay che lấy miệng thể hiện sự kinh ngạc vô cùng. Cô quay đầu nhìn Vũ Phong, ngược đôi mắt long lanh trong suốt của mình nhìn anh, muốn mở miệng nói nhưng lại không nói thành lời.

- Có thích không? – Vũ Phong mỉm cười đưa mắt nhìn cô, ánh mắt anh đầu tư hao xen lẫn hạnh phúc.

Ngọc Loan mím môi cố gắng dần xuống hạnh phúc đang trực trào qua đôi mắt của mình. Cô quay đầu nhìn vào bên trong phòng, Vũ Phong dìu cô từng bước bước vào trong, cánh cửa tự động đóng sầm lại sau lưng họ.

Trước mặt Ngọc Loan là một cái cổng hoa, không để Vu Quy, cũng không để Tân Hôn mà để tấm bảng hình hai trái tim gắn liền vào nhau có ba chữ Lễ Thành Hôn. Trên tường, ở hai bên chữ song hỷ đỏ đẹp mắt kia chính là tên của cô với tên của Vũ Phong.

Đây chẳng khác nào một lễ đường nhỏ, có hoa, có thảm đỏ, được trang trí rất đẹp, không quá xa hoa, nhưng cũng đủ đầy khiến người ta hạnh phúc. Điều duy nhất là, ngoài Vũ Phong và cô ra, không còn ai ở đây nữa.

- Anh muốn tổ chức lại cho chúng ta một hôn lễ đúng nghi, muốn bù đắp cho em một hôn lễ thật sự. Nhưng chúng ta đã làm hôn lễ trước mặt tất cả mọi người rồi, cho nên anh tổ chức hôn lễ ở đây, anh hy vọng, dù hôn lễ chỉ có anh và em, nhưng em vẫn là cô dâu hạnh phúc nhất.

- Em không cần gì hết, chỉ thế này là hạnh phúc lắm rồi. Cảm ơn anh Vũ Phong, cảm ơn anh đã cho em phút giây hạnh phúc như bây giờ – Ngọc Loan rưng rưng nước mắt nghẹn ngào nói.

- Vậy em có bằng lòng làm vợ anh không? – Vũ Phong đột nhiên lôi từ trong túi quần ra một chiếc hộp gấm màu xanh, anh nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra, trong đó là một chiếc nhẫn kim cương được mài giữa tình xảo sáng lấp lánh rất đẹp. Đẹp hơn cả chiếc nhẫn cưới mà cô đang đeo trên tay.

Chiếc nhẫn cưới cô đeo trên tay là chiếc nhẫn khá đặc tiền, bởi vì hai gia đình được xem là môn đăng hộ đối. Cho nên nhẫn cưới cũng được đặt làm rất đặc tiền, nhưng Ngọc Loan lại thấy chiếc nhẫn Vũ Phong đang đưa trước mặt cô còn đẹp hơn rất nhiều.

Vũ Phong đưa mắt nhìn Ngọc Loan chờ đợi, đợi cái gật đầu của cô, anh sẽ đeo chiếc nhẫn này vào tay cô, hai người chính thức trở thành vợ chồng.

- Em không đồng ý – Ngọc Loan đột nhiên lên tiếng phản đối.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 12.2

69. Chương 12.2

- Tại sao – Vũ Phong giật mình kinh ngạc nhìn cô dăm dăm hỏi.

- Thủ tục chưa đúng – Ngọc Loan chê môi đáp.

Vũ Phong sau giây phút căng thẳng vì bị cô từ chối thì bật cười, không hiểu từ bao giờ cô gái giản dị trước mặt anh lại trở nên kiêu cách đến như vậy. Vũ Phong khẽ cười, quay sang với ta ngắt một bông hoa trên cánh công hoa bằng những bông hoa thật gắn vào kia. Tiếp theo đó, anh cầm hoa và nhẫn quý xuống trước mặt cô, nhìn cô nói:

- Em bằng lòng làm vợ anh chứ?

Ngọc Loan vẫn một mực lắc đầu. Vũ Phong bị sự từ chối trong khi anh thành khẩn cầu hôn cô, anh thất vọng tràn trề, nét mặt trở nên dăm chiêu. Ngọc Loan khẽ cười nói:

- Em còn chưa làm bạn gái anh, sao có thể nhận lời nhanh như thế chứ.

Vũ Phong vỡ lẽ ra, thì ra thủ tục mà cô nói là chỉ ý này anh đứng dậy, nhìn Ngọc Loan nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, em là bạn gái của anh. Chúng ta đi hẹn hò trước vậy.

- Không chịu, em muốn nhân tiện hoa chưa héo muốn chụp hình đám cưới của mình – Ngọc Loan giữ tay anh lại phụng phịu nói.

- Nhưng mà....- Vũ Phong thật sự không biết xử trí tình huống thế nào.

- Anh hát cho em nghe một bài đi – Ngọc Loan khẽ cười yêu cầu.

- Được – Vũ Phong bật cười, anh bước đến bộ dụng cụ âm nhạc của mình, cầm cây đàn ghi ta lên, đã lâu rồi anh không chơi đàn lại, những ngón tay đã bắt đầu cứng lại. Vũ Phong bèn thử một lát rồi mới nhìn Ngọc Loan nhảy mắt bắt đầu cất cao giọng hát bài “ Falling into you”:

And in your eyes I see ribbons of color

I see us inside of each other

I feel my unconscious merge with yours

And I hear a voice say, "What's his is hers"
I'm falling into you
This dream could e true
And it feels so good falling into you
I was afraid to let you in here
Now I have learned love can't be made in fear
The walls begin to tumble down
And I can't even see the ground
I'm falling into you

This dream could e true
And it feels so good falling into you
Falling like a leaf, falling like a star
Finding a belief, falling where you are
Catch me, don't let me drop!
Love me, don't ever stop!

So close your eyes and let me kiss you
And while you sleep I will miss you
I'm falling into you

This dream could e true
And it feels so good falling into you
Falling like a leaf, falling like a star
Finding a belief, falling where you are
Falling into you
Falling into you
Falling into you

Và trong đôi mắt anh em thấy những dải băng đầy màu sắc
Em thấy chúng mình đang hoà quyện vào nhau
Em cảm nhận được cảm giác hoà quyện không cưỡng lại được với anh
Và em nghe một giọng nói vang vang "Điều gì của anh cũng là của em"
Anh đang say đắm em
Giấc mộng này có thể thành thực
Và cảm thấy thật tuyệt khi yêu em say đắm
Anh sợ để em ở đây
Giờ anh đã học được rằng tình yêu không thể nảy nở trong nỗi sợ
Những bức tường phút chốc đổ sập xuống
Và anh không thể thấy mặt đất đâu

Anh đang say đắm em
Giấc mộng này có thể thành thực
Và cảm thấy thật tuyệt khi yêu em say đắm
Rơi như một chiếc lá, một vì sao
Tìm thấy một niềm tin, ngã vào lòng em
Hãy đón lấy anh, đừng để anh ngã
Yêu anh, đừng dừng lại
Thế thì hãy khép đôi mắt em lại và để anh hôn em
Và trong khi em ngủ anh sẽ nhớ đến em

Anh đang say đắm em
Giấc mộng này có thể thành thực
Và cảm thấy thật tuyệt khi yêu em say đắm
Rơi như một chiếc lá, một vì sao
Tìm thấy một niềm tin, ngã vào lòng em
Anh đang say đắm em
Anh đang say đắm em
Anh đang say đắm em

Bài hát thật hay, thật khiến người ta say đắm, không đợi Vũ Phong hát hết bài, Ngọc Loan đã chạy đến ôm cổ Vũ Phong, cô khẽ nói:

- Em bằng lòng làm vợ anh đến suốt đời xuống kiếp.

Sau màn cầu hôn khiến Ngọc Loan ngây ngất, còn có một bữa tối cực kì lãng mạn dưới ánh đèn cùng âm nhạc du dương. Ngọc Loan ngồi nhìn Vũ Phong nắm lấy bàn tay trái của mình, anh khẽ vuốt từng ngón tay thon nhỏ mềm mại của cô. Anh tháo đi chiếc nhẫn cưới cũ, sau đó cẩn thận đeo vào tay cô chiếc nhẫn mới, đeo xong anh nhìn chiếc nhẫn lấp lánh trên tay cô thật lâu rồi mới ngẩng đầu nhìn Ngọc Loan, hai người cùng nhau chỉ nhìn nhau trong im lặng, ánh mắt thay lời nói trong giây phút này. Yêu và được yêu là sự hạnh phúc lớn nhất của đời người.

Cuối cùng Vũ Phong đưa Ngọc Loan về nhà của hai người họ, anh nắm tay cô đi đến cửa nhà. Một tay đưa vào túi lục tìm chìa khóa, một tay vẫn giữ chặt tay Ngọc Loan không rời. Ngọc Loan thấy anh khổ sở đưa tay chèo về phía bên kia túi quần mò mẫm lấy chìa khóa mà vẫn không chịu buông tay cô ra thì khẽ cười, nhưng trong nụ cười mang theo cảm giác ngọt ngào khôn tả. Cô khẽ siết chặt tay anh, hy vọng bàn tay này sẽ không rời xa cô lần nữa.

Về đến nhà trời cũng đã chuyển khuya, Ngọc Loan liền đi tắm, quả thật ở nhà luôn có cảm giác thoải mái hơn. Cô nhìn gương mặt đỏ hồng hạnh phúc của mình trong gương, gương mặt cô đúng là gầy hơn trước, mắt dường như trũng sâu hơn một chút, nhưng mắt cô rất sáng, nụ cười hiện hiện trên môi không ngừng. Cô đưa ngón tay đeo chiếc nhẫn cưới mới lên ngắm nhìn, cô không biết cô đã ngắm nhìn nó bao lâu rồi, từ lúc Vũ Phong đeo nó lên tay cô, cô đã không thể rời mắt được nó. Suốt cả đoạn đường về, cô nhìn nó chăm chăm, không dám chớp mắt quá lâu, cô rất sợ khi mình chớp mắt quá lâu, khi mở mắt ra tất cả chỉ là một giấc mơ mà thôi. Cho nên Vũ Phong đã nắm chặt lấy tay cô suốt đoạn đường còn lại, anh muốn dùng hơi ấm bàn tay của mình để nói cho cô biết tất cả đều là sự thật. Lúc cả hai ai về phòng người này, Vũ Phong luôn tiễn mãi mới chịu buông cô ra. Nhưng cô phải ngoan ngoãn để cho anh hôn một lúc khá lâu mới rời đi.

Ngọc Loan khẽ lắc đầu, cô quần chặt chiếc áo tắm lên người, lười biếng thay áo ngủ, cô nhanh chóng trèo lên giường, mang theo niềm hạnh phúc kia muốn chìm vào giấc mộng để nó mãi mãi là niềm hạnh phúc của

lòng cô. Cô mân mê chiếc nhẫn rồi nắm chặt nó trong lòng bàn tay, nhất định sẽ không để nó rời khỏi tay mình.

- Em tắm xong rồi à – Vũ Phong đột ngột đẩy cửa bước vào.

Tiếng mở cửa phòng khiến Ngọc Loan giật mình, nụ cười hạnh phúc ngây dại một mình của cô bỗng trở thành nụ cười xấu hổ, ai lại tự nằm cười một mình như con ngốc như thế chứ. Cô che giấu nụ cười của mình ngồi dậy nhìn Vũ Phong đang mở cửa đi vào hỏi:

- Có chuyện gì sao anh.

- Anh còn có chuyện chưa nói với em – Vũ Phong đáp, nụ cười và ánh mắt anh mang đầy vẻ bí hiểm, thật khó lòng đoán được bên dưới nụ cười và ánh mắt đó là điều gì.

- Là chuyện gì? – Ngọc Loan nhìn anh tò mò, lúc này hai người gần như nói với nhau rất nhiều chuyện, không ngờ anh vẫn còn điều chưa nói với cô.

Vũ Phong cười cười không đáp, anh tiến đến gần cô, tự nhiên ngồi xuống giường, sát bên cạnh cô. Chiếc nệm bị lún xuống, người Ngọc Loan hơi ngã về phía Vũ Phong, chạm vào người anh. Hơi thở anh phả lên cái gáy vừa tắm xong của cô, khiến nó nhồn nhột mang một cảm xúc khó tả thành lời, tim cô bỗng đập mạnh không ngừng. Dù cách một lớp áo tắm dày như thế, nhưng mà cô vẫn cảm thấy được thân nhiệt nóng bỏng của anh, Ngọc Loan cảm môi thâm nghĩ, may mà cô lười không mặc áo ngủ, nếu không thì thân cô chắc giờ đây đã bị thêu cháy mất rồi.

Ngọc Loan muốn nhích người ra nhưng cảm thấy ngại. Người cô cứng đờ, bất động, cô cố tìm cách thoát ra khỏi trạng thái ngưng ngừng này bèn cố gắng cười hỏi:

- Còn chuyện gì muốn nói với em sao?

- Uhm ...- Vũ Phong không đáp chỉ khẽ ừ một tiếng, môi anh đã sát bên tai cô.

Ngọc Loan giật thót cả người khi môi anh chạm vào vành tai cô. Cô bị một trận run rẩy toàn thân, yếu ớt khẽ giọng kêu:

- Vũ Phong...Vũ Phong...

- Anh muốn....Anh rất muốn....- Lúc này ánh mắt nóng bỏng của Vũ Phong đang chiếu lên gương mặt cô khiến gương mặt cô nóng bừng lên, tim Ngọc Loan đập không ngừng khi nhìn sâu vào ánh mắt cô, ánh mắt anh cho thấy anh không hề đùa, không phải là trêu chọc cô – Chúng ta đã là vợ chồng, chuyện này sớm muộn gì cũng phải xảy ra, không phải sao?

Cô có thể hiểu lời Vũ Phong nói, chỉ là cô chưa từng nghĩ đến tình huống này, ít nhất anh cũng nên cho cô chút thời gian để chuẩn bị chứ. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên của mình, cô có chút ngưng ngừng...

- Em thơm quá – Vũ Phong kề tai cô khẽ nói, môi anh lướt một đường từ tai đến môi cô, bờ môi ẩm ướt mềm mại mang hương vị của rượu nho mà vừa nãy họ uống.

Vũ Phong rõ ràng không hề cho Ngọc Loan có thêm thời gian để suy nghĩ và chuẩn bị, môi anh bắt đầu di chuyển khắp nơi trên gương mặt cô, chỉ là những nụ hôn chạm khẽ, từ môi, mắt, mũi, đến chiếc cằm nhỏ nhắn xinh xắn của cô. Ngọc Loan cảm thấy nhột nhột khó chịu trong người cô, một luồng máu nóng đang nổi loạn chạy khắp cơ thể cô. Cô run run chống tay lên người Vũ Phong, lần nữa yếu ớt kêu lên:

- Vũ Phong, Vũ Phong....

Nhưng anh đã nắm chặt lấy tay cô vòng ra sau eo mình, để hai tay của cô ôm lấy eo của anh, giọng anh ngọt ngào đầy mờ ám khàn khàn nói:

- Đừng sợ.

- Em... em....

Ngọc Loan gần như thở không nổi đáp không nên lời, cô vẫn chưa hề có kinh nghiệm về chuyện này. Nói thật là cô không đủ can đảm để ngồi xem mấy cái phim đó để tăng thêm sự hiểu biết cho tuổi trưởng thành.

- Em cứ ngoan ngoãn nằm yên là được, còn lại cứ để anh hướng dẫn – Vũ Phong như hiểu được suy nghĩ của cô anh khẽ cười.

Sau câu nói đó của Vũ Phong, Ngọc Loan không biết từ bao giờ mình đã ngã xuống giường rồi, Vũ Phong thuận thể đè lên người cô, tiếp tục những nụ hôn như mưa sa bão táp trên môi cô. Ngọc Loan hoàn toàn không thể kháng cự được nụ hôn mạnh mẽ của anh, lúc này mà vùng quấy thì đúng là phí thời gian sức lực thêm mà thôi.

Thân thể Ngọc Loan run lên một cách mạnh mẽ, một cảm giác mãnh liệt cùng sự kích thích từ đôi môi truyền đến bại não.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 12.3

70. Chương 12.3

Vũ Phong hôn Ngọc Loan cực kì dịu dàng, nhưng cũng không kém phần mãnh liệt, anh gần như muốn hai đôi môi không ngừng cuộn lấy nhau không rời, lúc nóng lúc lạnh. Nụ hôn khiến đôi môi Ngọc Loan cảm thấy tê dại, nụ hôn của Vũ Phong tràn ngập sự khiêu khích, khiến thân thể Ngọc Loan run lên yếu ớt, cô buông lỏng bản thân trong lòng anh mà cảm nhận sự nóng đang lan tỏa đang bao trùm lên cơ thể cô.

Một nụ hôn triền miên kéo dài, nụ hôn ấy dường như chứa đựng sự đợi chờ của cả anh và của cô từ rất lâu rồi, một nụ hôn chân thật của hai trái tim cùng hướng về nhau, cùng trao nhau những yêu thương ngọt ngào không xa rời.

Ngọc Loan khẽ nhắm mắt lại cảm nhận nụ hôn của Vũ Phong, đây chính là kết quả của sự chờ đợi mà cô hằng kiên trì. Bất kể phải trả giá thế nào, kết quả như thế nào, cô cũng chấp nhận, chỉ đổi lại tình yêu của anh dành cho cô, cuối cùng cô đã có được trái tim anh. Cô vòng tay lên cổ anh, giữ lấy anh cho riêng mình, muốn chìm đắm mãi trong nụ hôn của anh.

Môi và lưỡi quấn lấy nhau, tình cảm đang tràn cùng bao khao khát, Ngọc Loan không kiềm chế được mà hít vào thật sâu, phần không khí mang hơi thở và mùi vị của anh, càng khiến thân thể cô bủn rủn.

Vũ Phong cảm nhận được sự ưng thuận của Ngọc Loan, cơ thể hai người quấn lấy nhau, tay anh bắt đầu dịch chuyển chậm chạp từ cổ rồi tham dò từ từ đến ngực cô. Tay anh cứ lần lượt thăm dò từng nơi một mở đường cho đôi môi, đầu lưỡi của anh mơn trớn từng tác da thịt của cô. Ngọc Loan thở dốc không ngừng, cổ gồng hít sâu bổ sung phần dưỡng khí mà não đang thiếu.

Từng ngón tay mát lạnh của Vũ Phong chạm vào da thịt vừa mới tắm của cô lại tạo ra sức nóng không ngừng. Từng ngón tay chui vào vạt áo của cô mà nhẹ nhàng len vào lần đến xương sườn rồi đến ngực cô một cách nhẹ nhàng.

Một lúc sau, Ngọc Loan cảm thấy một sự lạnh lẽo thổi quét qua người cô, chiếc áo khoác tắm của cô đã bị Vũ Phong vạt sang hai bên để lộ cơ thể đầy gợi cảm của cô.

Ngọc Loan hoảng hốt mở mắt ra, cô nhìn thấy trong mắt anh là toàn bộ cơ thể không mảnh vải che thân của mình. Lúc này cô vẫn chưa bận đồ lót, cảm giác ngượng ngùng xấu hổ bao trùm lấy cô khi đôi mắt anh như có lửa nhìn từng tác da thịt cô, cô chưa từng như thế trước mặt ai hết cho nên vội vàng dùng tay giơ lên cao che đi đôi mắt của anh, giọng cô có chút meo nói:

- Không được nhìn.

Vũ Phong thấy bộ dạng xấu hổ đỏ cả mặt của cô, so với vẻ dạng dĩ của Hà Trang khi hai người họ lần đầu tiên thật là khác biệt. Ngọc Loan quá trong sáng, quá ngoan ngoãn, nhưng chính vì vậy càng khiến cô đẹp hơn vào trong thời khắc này.

Vũ Phong bật cười trước bộ dạng lúng túng che mắt anh, anh gỡ tay cô ra nhìn cô âu yếm nói:

- Em không biết là khi người ta không thấy đường, các giác quan khác càng nhạy cảm hơn.

Vũ Phong vừa nói vừa đưa tay bắt đầu cởi từng nút áo của mình ra, để lộ ra đường cong với những cơ bắp hoàn mỹ, Ngọc Loan đỏ cả mặt kêu nhỏ một tiếng rồi nhắm tịt mắt lại.

Ngọc Loan không biết rằng dáng vẻ lúc này của cô càng khiến Vũ Phong kích động nhiều hơn, càng ham muốn cô hơn. Anh kể xuống ôm lấy cô hôn mãnh liệt hơn và càng không thể khống chế được bản thân. Những nụ hôn rơi lên khắp thân thể mịn màng của cô để lại những dấu vết đỏ rực.

Ngọc Loan như tan ra, cả người cô nóng bừng lên, người cô như rơi vào màn sương dày đặc, mơ mơ hồ hồ, hai tay vòng qua cổ anh đón nhận trên lửa nóng trong lòng. Đây là người con trai cô yêu nhất, là người đã cùng cô nên vợ thành chồng, cô nguyện ý trao lần đầu tiên của mình cho anh.

- Ngọc Loan, đừng nhắm mắt – Giọng Vũ Phong đột nhiên căng lên hòa trong bầu không khí nóng bỏng này – Anh muốn em khắc sâu vào trong tâm trí giây phút cảm xúc mãnh liệt ngắn ngủi này. Mở mắt ra nhìn anh đi.

Ngọc Loan nghe lời, cô khẽ mở mắt, cô nhìn thấy đôi mắt của Vũ Phong trở nên mờ đục đầy mê hoặc, nụ hôn của anh rơi xuống như mưa sa bão táp, tiếp theo đó là một nỗi đau mạnh mẽ lan truyền toàn thân, quét qua sợi dây thần kinh mẫn cảm của cô, Ngọc Loan chỉ có thể kêu lên một tiếng, nước mắt đã tuôn chảy không ngừng trên khóe mi của cô.

Cơ thể của Vũ Phong cũng run lên không ngừng, một cảm xúc mãnh liệt dâng trào trong cơ thể anh, cảm giác hạnh phúc được tròn vẹn với người con gái tinh khiết như sương băng đang ở bên dưới mình.

- Ngoan, chịu đựng một chút sẽ hết đau ngay – Vũ Phong vuốt ve an ủi cô – Đưa tay cho anh.

Vũ Phong luồn tay mình vào tay Ngọc Loan, những ngón tay đan xen vào nhau, khiến cho niềm hạnh phúc từ cơ thể chạy thẳng đến đầu ngón tay và truyền qua nhau cái cảm xúc mãnh liệt này.

- Còn đau không? – Vũ Phong hôn nhẹ lên mắt cô, cố gắng xoa dịu cơn đau của cô.

Ngọc Loan khẽ lắc đầu,

Từng đường cong trên cơ thể tiếp hợp một cách chặt chẽ, khoái cảm bắt đầu tăng dần, hai cơ thể hòa quyện vào nhau, nhịp tim hòa nhịp tim, hô hấp hòa quyện hô hấp, cảm xúc thăng hoa đến đỉnh điểm.

Không gian càng lúc càng nóng lên không ngừng, chỉ có tiếng rên khẽ đầy cảm xúc càng làm bùng lên ham muốn mãnh liệt. Họ ôm chầm lấy nhau, mang hết yêu thương trao cho nhau. Cô nguyện đeo hết yêu thương cả đời giành cho anh, anh nguyện cả đời đem lại hạnh phúc cho cô.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 12.4

71. Chương 12.4

Sáng sớm, khi Ngọc Loan mở mắt thức dậy, ánh sáng đã xuyên qua bức màn màu xanh nhạt, len lỏi vào trong phòng, nắng đã lên cao quá đầu.

Ngọc Loan quay đầu nhìn sang bên cạnh mình, người bên cạnh vẫn đang ngủ say. Cô mỉm cười nhìn ngắm gương mặt đang nghiêng về phía mình. Bàn tay vẫn vòng ôm chặt lấy eo cô. Hơi thở nóng ấm của Vũ Phong đều đặn phả ra, khiến Ngọc Loan nhớ lại đêm hôm qua, cô bỗng đỏ mặt xấu hổ. Ngọc Loan khẽ đưa tay vuốt ve cặp chân mày rậm nhưng ngăn nấp đầy chất đàn ông của Vũ Phong, cô cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Ngọc Loan chui rúc vào lòng Vũ Phong, ước mơ mỗi khi thức dậy đều có thể nhìn thấy gương mặt người con trai mình yêu thương nhất đã thành sự thật. Thân nhiệt Vũ Phong ấm áp như tia nắng bên ngoài soi rọi hạnh phúc hiện tại của Ngọc Loan. Ngọc Loan khẽ chồm lên hôn trộm lên môi Vũ Phong một cái thật nhẹ thể hiện hạnh phúc yêu thương nhỏ bé của mình mà không muốn Vũ Phong tỉnh giấc.

Thú nhận là dù đêm qua hai người đã...nhưng cô vẫn không đủ can đảm đối mặt với anh khi mà cơ thể trần truồng không có lấy mảnh vải che thân như thế.

Ngọc Loan đành lùi người, gỡ nhẹ tay Vũ Phong đi ra, rồi vén chăn lên, cô cố gắng ngồi dậy muốn tắm rửa sạch sẽ che giấu đi vết tích còn sót lại của trận kích tình đêm hôm qua.

Nhưng khi cô muốn bước xuống dưới thì một trận tê nhức kéo đến khiến cô kêu lên một tiếng, Ngọc Loan nhăn mặt cố nhịn đau, cô không muốn đánh thức Vũ Phong dậy, cô vẫn thích giữ thói quen thức dậy chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh. Cô thích cái cảm giác được nhìn thấy người mình yêu thương nhất ăn những món ăn mình nấu bằng vẻ mặt hạnh phúc nhất.

Nhưng dù Ngọc Loan kêu rất khẽ, nhưng vòng tay bị mất đi hơi ấm cùng âm thanh nhỏ vang lên cũng đủ đánh thức Vũ Phong dậy. Anh mở mắt nhìn thấy Ngọc Loan đang cố gắng với tay lấy chiếc áo tắm bị vứt vương *** dưới đất lên. Vũ Phong không nói một lời, anh kéo Ngọc Loan ngã lại trên giường. Ngọc Loan bị bất ngờ, cảm giác đau nhức tê dại toàn thân khiến cô rên rĩ.

- Còn đau sao – Vũ Phong nheo mắt nhìn Ngọc Loan cười gian hỏi rồi sau đó cười gian nói tiếp – Có cần anh giúp em tiếp tục làm giảm đau hay không?

Ngọc Loan khẽ than thầm, nếu không phải vì anh, cô có đau đến thế này hay không? Để anh giúp, cô liệu còn sức để ngồi nữa hay không?

- Không cần – Cô vội vàng nói – Anh mau đi tắm đi. Cứ mặc em...- Cô vừa nói vừa cố kéo chăn che kín người lại.

Vũ Phong chẳng những không đi mà còn nhìn cô cười cười, Ngọc Loan vừa xấu hổ vừa tức giận, cô trợn mắt nhìn anh hỏi:

- Anh nhìn cái gì chứ? Nhìn cả đêm qua vẫn không đủ hay sao?

Vũ Phong phá ra cười, anh hất tấm chăn mà Ngọc Loan cố níu giữ che chắn thân người mình ra, Ngọc Loan sợ hãi kêu lên một tiếng. Nhưng Vũ Phong không để cho cô kịp vùng quẫy, anh bế thốc cô lên nhẹ nhàng đi vào buồng tắm, anh đặt cô vào bồn, nhẹ nhàng dùng nước rửa sạch cho cô, tỉ mỉ cẩn thận vô cùng. Ngọc Loan nhìn thái độ yêu thương của anh dành cho cô, cô khẽ cười hạnh phúc, nhưng Vũ Phong nhân lúc cô hưởng thụ sự chăm sóc của anh mà bắt lấy môi cô đặt lên đó một nụ hôn thật sâu.

Sau khi tắm rửa xong, Ngọc Loan định đi làm bữa sáng cho hai người, nhưng Vũ Phong ngăn lại, anh bảo cô cứ ngồi yên. Tự bản thân anh đi làm điểm tâm sáng dù hơi muộn cho hai người.

Bữa sáng chẳng có gì cao sang, chỉ là bánh mì sandwich với xúc xích và dăm bông, nhưng hai người ăn rất ngon miệng. Ngọc Loan luôn miệng nói cười hạnh phúc, đầy mắt cô luôn hiển hiện niềm vui khôn tả.

Vũ Phong không muốn Ngọc Loan phải vất vả nấu bữa cơm trưa, cho nên anh gọi điện cho ba mẹ mình thông báo cả hai muốn về nhà ăn trưa, mẹ anh nghe được thì vui mừng khôn xiết, luôn miệng giục:

- Ủ, hai đứa mau về nhà ăn cơm. Lâu rồi hai đứa không về đây, ba con ra viện rồi cứ nói mãi.

- Con biết rồi mẹ, lát nữa tụi con về.

Cúp điện thoại, Vũ Phong khẽ ôm Ngọc Loan đứng lên đi ra xe, Ngọc Loan mắc cỡ bèn đập tay anh mỉm cười:

- Em có phải là con nít đâu mà anh phải bế.

- Em có chắc mình đi được không đó – Vũ Phong nhìn cô ngờ vực.

- Anh đừng có xem thường xem – Ngọc Loan lườm anh đáp, sau đó nũng nịu trách móc – Anh cứ bế em thế này thì khi đến nhà ba mẹ sẽ phải làm sao chứ.

Vũ Phong khẽ cười, rồi bước đến ôm eo cô nói:

- Để anh dìu em đi, dù sao trách nhiệm cũng thuộc về anh mà. Anh cam tâm tình nguyện chịu trách nhiệm cả đời.

Ngọc Loan biết Vũ Phong ám chỉ điều gì, cô tức giận cúi nhẹ vào tay anh, Vũ Phong chỉ khẽ nhăn mặt chịu đựng mà thôi.

Hai người vui vẻ bước ra khỏi nhà, đang chuẩn bị vào xe thì đã thấy Hà Trang đứng trước cửa nhà, Ngọc Loan và Vũ Phong đều khựng lại, Hà Trang vừa thấy họ thì khẽ gọi:

- Vũ Phong.

Ngọc Loan dờ cả người, cô nắm lấy tay Vũ Phong, anh quay sang nhìn cô khẽ nói:

- Em vào xe trước đi, chờ anh một lát.

Ánh mắt Vũ Phong toát lên vẻ quyết tâm khiến Ngọc Loan thấy yên tâm vô cùng. Cô ngoan ngoãn bước vào trong xe. Vũ Phong bước đến mở cổng nói vài câu với Hà Trang, Ngọc Loan thấy cả hai người dần co nín kéo, vẻ mặt Vũ Phong có chút tức giận. Anh khẽ đẩy tay Hà Trang ra khỏi tay mình rồi quay đầu bước về xe, anh nhanh chóng lên xe, mỉm cười vỗ lên tay cô trấn an, sau đó lái xe chạy đi.

Hà Trang không cam lòng, cô ta đứng trước cổng chặn đường xe, nhưng Vũ Phong vẫn không hạ thấp tốc độ, Ngọc Loan nhìn thấy chiếc xe vẫn lao đi không hề dừng thì hoảng hốt vô cùng. Hà Trang cũng không ngờ Vũ Phong lại tuyệt tình như thế, cô vội vàng tránh đi khỏi đầu xe.

Vũ Phong khẽ nhếch môi cười, Ngọc Loan thấy vậy thì biết Vũ Phong là cố tình chạy như thế.

- Thì ra anh biết cô ấy sẽ tránh, còn làm em lo muốn chết đi được – Ngọc Loan phụng phịu nhìn Vũ Phong khẽ trách.

- Làm người ai mà chẳng sợ chết chứ. Chỉ có cô bé ngốc như em là cam tâm tình nguyện lao vào chỗ chết mà thôi – Vũ Phong cười nói, sau đó anh nắm chặt tay cô nói – Cũng nhờ vậy mà anh mới biết, tình yêu thật sự sẽ như thế nào.

Ngọc Loan khẽ xiết tay Vũ Phong cười, cô nghiêng người ngã đầu vào vai anh, cảm nhận hạnh phúc bình dị đang đến gần.

Ngọc Loan bỗng nhận được điện thoại của Tùng Quân, cô bèn nghe điện thoại, hóa ra Tùng Quân thông báo cho cô ngày đi đến thăm trại trẻ mồ côi.

- Được, em nhất định sẽ đến – Ngọc Loan hứa chắc qua điện thoại với Tùng Quân – cảm ơn anh – Nói xong cô tắt máy, quay sang nhìn vẻ mặt Vũ Phong đã tối sầm lại.

- Sao vậy?

- Anh tưởng em giận lấy anh mà đồng ý đi chứ – Vũ Phong im lặng một lúc rồi nói.

- Anh đang ghen đó à – Ngọc Loan nghiêng đầu cười chế giễu nhìn Vũ Phong – Yên tâm đi, em không có thói quen ngoại tình đâu. Anh hãy tin em.

- Anh tin em, nhưng anh không tin cậu ấy.

- Em chỉ muốn giúp các em nhỏ một chút thôi mà, đừng nhỏ mọn như thế – Ngọc Loan hôn Vũ Phong một cái để thỏa mãn lòng ghen của anh – Trong lòng em không ai bằng anh đâu.

Vũ Phong được hôn cũng không muốn làm kẻ nhỏ mọn nữa. Anh lái xe nhanh về nhà ba mẹ.

Sau khi ăn cơm xong, ba Vũ Phong trò chuyện với hai người một chút, ông than vãn già rồi, chẳng biết làm gì nên cảm thấy buồn chán vô cùng. Ngọc Loan bèn kể với ông chuyện cô tham gia giúp đỡ trại trẻ và rủ ba chồng mình cùng tham gia. Ba Vũ Phong vui vẻ đồng ý.

Sau đó, ông cùng cô đi thăm trại trẻ, hoạt động rất vui vẻ, sau khi xong việc cả hai lên đường trở về nhà, nhưng chẳng may trên đường bị tai nạn.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 13

72. Chương 13

Chương 13: Sóng gió cuộc đời

Ngọc Loan cảm thấy đầu óc quay cuồng, đau nhức vô cùng, cảm giác giống như như bị kim châm vào người khốc chịu vô cùng. Dù ý thức đã thanh tỉnh nhưng cô vẫn không tài nào mở mắt được, toàn thân rã rượi. Phần trán đau đến mức phát khóc, cô cố gắng đưa tay lên xoa trán để giảm bớt sự đau nhức này. Tay cô chạm vào một bề mặt gập trên trán, cảm thấy đau buốt vô cùng.

Cái đau nhức làm tiềm thức cô tỉnh hẳn, cô chớp chớp vài cái mở mắt ra nhìn xung quanh. Chẳng cần suy nghĩ nhiều, Ngọc Loan cũng biết được nơi cô đang nằm là bệnh viện. Bên cạnh cô là một sợi dây truyền dịch cắm vào cổ tay cô.

Vì sao cô lại ở đây? Ngọc Loan cố gắng nhớ lại mọi chuyện, cô cảm thấy nhức đầu khi mọi hình ảnh cứ đổ dồn vào đầu óc cô, nhưng cuối cùng thì nguyên nhân cô phải nằm viện đã xuất hiện.

Hôm đó, sau khi phát quà xong, ba chồng cô có vẻ mệt, cho nên Ngọc Loan dìu ông chở về nhà. Ngọc Loan vì muốn ba chồng được nghỉ ngơi sớm hơn vì tình trạng sức khỏe của ông vẫn còn khá yếu sau lần nhập viện lần trước, cô bảo người tài xế lái nhanh một chút.

Người ta xế lập tức lái thật nhanh, chẳng may trên đường chạy, có một chiếc xe băng ẩu, người tài xế phản ứng mau lẹ, lái xe theo hướng khác, nhưng do xe đang chạy với vận tốc nhanh, cho nên không kịp thắng lại mà đâm sầm vào hàng rào chắn giữa đường. Tai nạn đã xảy ra, trong mơ hồ, Ngọc Loan nhớ ba chồng của cô vì muốn giữ cô khỏi ngã đập người ra kính mà làm chính bản thân ông bị đập vào kính, kính vỡ toang ra, máu chảy ra loan lỗ cặp mắt kính của ông. Bản thân cô bị lực kéo lại, người nghiêng về phía ghế lái, đầu đập mạnh vào thùng đựng đồ ở giữa hai ghế trước, máu chảy xuống mặt cô lênh láng rồi cô không còn ý thức gì nữa.

Ba chồng của cô thế nào rồi? Ngọc Loan chợt nhớ ra điều đó, cô hốt hoảng ngồi bật dậy, mở mắt tìm cửa ra vào định bước đi thì một cánh tay ôm lấy cô nâng đỡ, giọng ân cần quen thuộc hỏi:

- Con vừa tỉnh lại, sức khỏe còn yếu định đi đâu vậy?

- Ba....- Ngọc Loan ngẩng đầu nhìn thấy ba mình thì gọi khẽ. Cô xúc động ôm chầm lấy ba mình, quả thật tai nạn vừa xảy ra, trong tiềm thức, cô cho rằng mình sẽ không sống nổi, có lẽ sẽ không thể gặp được ba cô được nữa. Trên đời này ông chỉ có mình cô, nếu cả cô cũng bỏ rơi ông, có lẽ ông sẽ rất buồn và cô đơn. Ngọc Loan cảm thấy mừng vì mình vẫn còn sống, cô không muốn bỏ rơi ba cô một mình trong cuộc đời này.

- Ngoan , đừng sợ, con không sao rồi – Ba cô an ủi cô, ông khẽ vỗ về lưng cô an ủi, lòng cha già như cô hơn ai hết vui mừng khôn xiết vì đứa con gái yêu quý của ông đã thoát chết.

Sau giây phút xúc động, Ngọc Loan bình tĩnh lại, cô rời khỏi lòng ba mình nhìn ông cố gắng hỏi:

- Ba, ba chồng con thì thế nào ạ.

Ông Hoàng Lâm nghe con gái nói thì sắc mặt sầm lại, ông cup mắt tránh ánh mắt của cô, Ngọc Loan hoảng sợ vô cùng, toàn thân cô phát run, cô bầu chặt lấy tay ba cô hoảng hốt hỏi:

- Không phải ba Vũ Phong xảy ra chuyện gì chứ?

- Con yên tâm, ba Vũ Phong không có chết, chỉ là....- Ông Hoàng Lâm thở ra một hơi mạnh, ánh mắt buồn rĩ rượi, thương cho người bạn già của bản thân mình.

Lòng Ngọc Loan như con thuyền chao đảo trước sóng, cô gần như không còn sức lực để ngồi nữa đành cố gắng bám vào ba mình. Cô cảm thấy cổ họng đau nhức đến nỗi không thể nói, nhưng vẫn cố gắng mở miệng hỏi:

- Ba nói cho con biết đi ba.

- Bác sĩ nói, ba Vũ Phong, quãng đời còn lại chị có thể sống trong bất động mà thôi – Ông Hoàng Lâm đau xót đáp.

Ngọc loan cuối cùng cũng ngã xuống, ông Hoàng Lâm vội giữ chặt lấy cô, sau đó vội tay nhấn nút gọi y tá. Y tá vội vàng chạy vào xem xét tình trạng của cô sau đó tiêm cho cô một mũi an thần. Trong cơn vật vã đau đớn, Ngọc Loan rơi nước mắt trước khi chìm vào giấc ngủ.

Khi cô tỉnh lại lần nữa, cô cảm thấy một bàn tay to lớn và ấm áp đang nắm lấy tay cô, tay còn lại vuốt ve gương mặt cô một cách âu yếm, ngón tay đi đến vết thương trên trán cô thì dừng lại, sự cứng ngắc ở đầu ngón tay cho thấy sự chua xót của chủ nhân nó. Những ngón tay dừng lại rất lâu trên hàng nước mắt của cô, khẽ lau đi những vệt nước mắt đó.

Ngọc Loan từ từ mở mắt ra, giọng cô nghẹn ngào nói:

- Vũ Phong, em xin lỗi, là lỗi của em, nếu em không rủ ba đi cùng, có lẽ ba sẽ không bị tai nạn như thế.
- Khờ quá, tai nạn không ai muốn nó xảy ra hết, em đừng có tự trách bản thân mình như thế. Em càng như vậy thì anh càng lo lắng nhiều hơn có biết hay không? Lúc anh hay tin, em có biết cảm xúc trong lòng anh như thế nào hay không? Anh rất sợ em sẽ xảy ra chuyện gì, rất sợ em sẽ rời bỏ anh mà đi. Thật may mắn là cả em và ba không sao, em đừng tự dằn vặt mình như thế, vì như thế chỉ càng khiến anh đau lòng hơn mà thôi. Chỉ cần em và ba còn sống là điều anh mong muốn nhất.
- Nhưng mà ba....
- Anh đã nói, còn sống thì vẫn còn cơ hội. Nếu em muốn trách thì cứ trách anh đi, anh là chồng của em mà, anh là người chịu trách nhiệm về cuộc đời của em.

Lời Vũ Phong nói khiến Ngọc Loan xúc động vô cùng, anh chẳng những không trách cô mà còn an ủi cô như thế. Cô nhìn anh bằng ánh mắt yêu thương vô bờ, Ngọc Loan đưa hai tay lên cao về phía Vũ Phong, anh hiểu ý nâng nhẹ người Ngọc Loan lên, ôm chặt cô vào lòng mình.

- Cảm ơn anh Vũ Phong, cảm ơn anh.....- Ngọc Loan khẽ khàng nói.

Hà Trang hay tin, cô cũng vội vàng chạy đến, cô đi tìm Vũ Phong, muốn nhân cơ hội an ủi anh để có thể gần gũi hơn, nhưng không ngờ lại nghe thấy những lời tự trách của Ngọc Loan và những lời yêu thương của Vũ Phong, cô cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng, cô nén lòng quay người bước đi, không muốn chứng kiến tình cảnh đau lòng này nữa.

Hà Trang đi ngang qua một phòng bác sĩ, cô bỗng nghe giọng nói của ba Ngọc loan với vị bác sĩ:

- Tình hình của con bé sao rồi, vết thương của nó liệu có còn bị chảy máu nữa không?
- Yên tâm. Con bé bị thương cũng không nặng, mấy vết thương nhỏ bị kính cửa phải sẽ mau chóng lành, vết thương trên trán nặng hơn, nhưng có thể cầm máu được. Bây giờ phải hết sức giữ gìn vết thương đừng làm động để nó bị chảy máu nữa, chờ cho vết thương lành lại là có thể yên tâm rồi – Giọng một vị bác sĩ đã già giàu kinh nghiệm đáp.
- Vẫn chưa tìm được cách điều trị hay sao? – Giọng ông Hoàng lâm đầy thất vọng hỏi.
- Cách tốt nhất bây giờ là phải cố gắng giữ gìn để con bé không bị thương, những vết thương nhỏ có thể xử lý được, chỉ sợ là những vết thương lớn thì rất khó – Vị bác sĩ nói – Có điều này, tôi khuyên anh nên nói thật với con bé đi. Dù sao nó cũng đã lấy chồng, chuyện sinh con đẻ cái là điều tất nhiên. Lúc mang thai có thể sẽ không ảnh hưởng gì, nhưng khi sinh đứa bé ra, dù là sinh thường hay là sinh mổ, con bé đều có thể gặp nguy hiểm vì mất máu. Mà loại máu này quá hiếm, lúc cần khó lòng mà tìm ra, mà có tìm ra chưa chắc cơ thể con bé sẽ hấp thu, cho nên cách tốt nhất là không nên có con.

Hà Trang đứng bên ngoài nghe thấy toàn bộ nội dung câu chuyện, cô khẽ nhếch môi cười, sau đó bước vội đi.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 13.1

73. Chương 13.1

Mẹ Vũ Phong đứng bên ngoài cửa kín phòng bệnh vô trùng nhìn vào bên trong, nơi chồng bà đang nằm mê man sau vụ tai nạn. Trên người ông chỉ có một tấm chăn phụ qua mà thôi, chẳng hề có bất cứ thứ quần áo nào hết. Hoặc có thì đó là những miếng băng quấn khắp người do vết thương bị kính đâm vào. Sóng lưng ông lúc đó do ngã ngã ra cửa bị một tấm kính ghim vào chạm vào một đốt sống gây tổn tại, cho nên từ nay về sau ông chỉ có thể nằm im một chỗ mà thôi.

Bà và ông sống với nhau mấy chục năm trời, tuy vợ chồng cũng có đôi lúc bất hòa với nhau, nhưng trong thâm họ điều biết, cả hai người đều yêu thương lẫn nhau.

Khi bà bàn với ông, quyết định giao toàn bộ công ty lại cho Vũ Phong chăm lo, cả hai sẽ sống cuộc sống nhàn nhã, chờ Vũ Phong cưới vợ sinh con thì cùng nhau chăm sóc cháu nội. Cứ tưởng sẽ sống yên ổn bên nhau đến tuổi già nhắm mắt, vậy mà....

Nhìn nét mặt tái nhợt, đôi mắt nhắm nghiền của ông bà không cầm lòng được lại rơi nước mắt, bà đã khóc và thức suốt một đêm dài trong lo lắng sợ hãi. Đối với bà, dù ông ra sao đi nữa, chỉ cần ông vẫn còn bên cạnh bà thì bà đã cảm ơn ông trời vô cùng, cảm ơn ông vì đã không cướp đi người chồng mà bà yêu thương.

Cả một đêm dài, không ăn không uống, cổ họng bà có chút khó chịu, bà muốn đi tìm chút nước để uống. Nhưng vừa định bước đi đã thấy người mệt mỏi đầu óc quay cuồng, bà phải cố gắng bện vào thành tường để đi. Cả một đêm dài đã hành hạ thể xác bà, trông bà gầy rộc đi thấy rõ, chân bà bước cũng không được vững vàng cho lắm. Bà vừa đi đến một góc quẹo của hành lang thì va vào một cô y tá đang hối hả chạy đi lấy thuốc.

Bị bất ngờ, chân bà không trụ vững liền ngã bịch ra sau, người đập mạnh xuống sàn bệnh viện, người y tá thấy bà bị ngã thì áy náy nói:

- Thật xin lỗi, tôi đang có việc gấp.

Chỉ buông ra mấy lời như thế rồi cô y tá kia lại hối hả chạy đi mất, mẹ Vũ Phong nhìn theo chị thầm thở dài rồi cố gắng ngồi dậy. Một bàn tay bỗng nhẹ nhàng đỡ bà đứng dậy, giọng nói ân cần lo lắng hỏi:

- Bác gái! Bác không sao chứ?

- Không sao. Già cả tay chân vụng về thôi – Bà xua tay đáp, vốn định ngẩng đầu nói tiếng cảm ơn với người đã giúp đỡ mình nhưng sau đó bà nhận ra người con gái đó là Hà Trang thì có chút bối rối.

Bà biết Hà Trang, bà biết Vũ Phong từng rất xem trọng cô, cho nên cũng âm thầm điều tra gia cảnh nhà Hà Trang, nhưng khi điều tra xong, bà lại không thích gia đình của Hà Trang tí nào hết. Cho nên sau này bà Vũ Phong bắt Vũ Phong cưới Ngọc Loan, bà đã nghiêng về phía chồng mình mà phản đối con trai cùng người con gái mang Vũ Phong yêu thương.

- Bác đi đâu, con đưa bác đi – Hà Trang tốt bụng đề nghị bà.

- Được rồi, bác tự đi là được, không phiền con – Bà lạnh lùng đáp rồi dựa tường quay trở lại chỗ ngồi ban đầu của mình.

Hà Trang cũng không đuổi theo, cô quay lưng bước đi theo hướng ngược lại.

Mẹ Vũ Phong thở dài, đã đành chờ chốc lát Vũ Phong đến và mua nước cho bà uống mà thôi. Đang ngồi lo lắng cho chồng mình ở bên ngoài thì Hà Trang lảng lảng đi đến trên tay còn mang theo một ly nước trà đường còn nóng và một ly cà phê đá. Cô đặt nhẹ nhàng vào cái ghế bên cạnh mẹ Vũ Phong rồi ân cần nói:

- Con không biết bác thích cái nào, nên mua đại như thế, nếu bác không thích hai thứ này thì bác hãy nói bác muốn uống cái gì, con sẽ đi mua ngay lập tức.

Mẹ Vũ Phong nhìn hai ly nước ở ghế kế bên mình, một nóng, một lạnh thì ngay người một lúc, bà rõ ràng không hề nói rằng mình khát vì sao Hà Trang lại biết điều này mà đi mua như thế.

- Bác cứ nói đi ạ, con sẽ đi mua ngay – Hà Trang thấy bà ngẩng người bèn lên tiếng hỏi.

Mẹ Vũ Phong giật mình rồi xua tay nói:

- À, được rồi. Bác uống trà đường là được rồi. Cháu ngồi đi .

Bà cầm ly trà đường lên bắt đầu uống bằng ống hút, một chút vị ngọt và thanh của trà khiến bà cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Mẹ vũ Phong nhận thấy Hà Trang đang đứng đó như chờ đợi mình bèn bảo. Ngay lập tức Hà Trang ngồi xuống ở ghế bên cạnh ghế để trà và cà phê. Cô bỗng nhiên thở dài nắm lấy tay mẹ Vũ Phong nhìn bà nói:

- Thật là chuyện đời khó ngờ mà, ai lại ngờ được lại xảy ra tai nạn tàn khốc như thế chứ. Lúc cháu nghe tin người tài xế bị chết, cháu đứng cả tim vì lo lắng. Lập tức chạy đến đây, cũng may nghe bác sĩ nói, bác trai đã qua nguy hiểm con mới thấy nhẹ nhõm trong lòng. Con nghĩ ngày thường bác trai hiền lành nên mới được ông trời phù hộ tai qua nạn khỏi . Tuy là bác ấy bị liệt chỉ có thể nằm im một chỗ, nhưng còn sống đã là điều an ủi nhất đối với mọi người rồi.

Mẹ Vũ Phong thấy Hà trang nói đúng nỗi lòng của mình, ba khẽ gạt đầu vỗ vỗ lên tay cô mỉm cười yếu ớt.

- Mà bác trai đi đâu vậy bác, đi đâu mà để xảy ra tai nạn như thế? – Hà Trang cố tình giả vờ không biết gì hỏi.

- Bác trai con đi cùng Ngọc Loan đến buổi từ thiện cho trẻ mồ côi , lúc về thì xảy ra tai nạn – Bà thở dài đáp.

- Sao con không nghe chuyện công ty bác tài trở cho trại trẻ nhũ, chỉ nghe nói đến công ty anh Tùng Quân tài trợ mà thôi – Hà Trang vờ hỏi – Sao bác trai lại không đi làm đại diện cho công ty anh Vũ Phong mà lại đi cho công ty anh Tùng Quân.

Vũ Phong và Tùng Quân là bạn bao nhiêu năm trời, cho nên Tùng Quân cũng rất thân quen với gia đình. Mẹ Vũ Phong tất nhiên cũng quen biết Tùng Quân, bèn nghe mấy lời của Hà Trang nói bèn trả lời:

- Tại bác trai con buồn chán cho nên khi Ngọc loan rủ ông cùng tham gia cho vui , và ông đã nhận lời.

- Nói vậy là nếu như Ngọc Loan không rủ bác trai đi thì đã không xảy ra tai nạn rồi. Ngọc Loan cũng thật là đi giúp người lại thành hại mình. Muốn đi thì đi một mình đi, rủ rê theo làm gì, cuối cùng đã xảy ra hậu quả rồi.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 13.2

74. Chương 13.2

Mẹ Vũ Phong trầm mặt khi nghe Hà Trang nói. Đối với truyện tai nạn đã xảy ra, bà xem như đó là một sự xui xẻo đáng tiếc, bà không muốn đổ lỗi cho ai hết, bà tin chắc chuyện này Ngọc Loan cũng không hề muốn xảy ra, huống hồ là Ngọc Loan cũng bị tai nạn, bà mừng là con dâu mình không sao.

Hà Trang thấy mẹ Vũ Phong im lặng, cô có phần bức tức, nhưng cố kìm nén rồi cười cười nói:

- Nhưng bác cũng đừng trách Ngọc Loan, tai nạn lần này cô ấy cũng không muốn. Con cũng thấy may là Ngọc Loan không sao, nếu không thì...

Hà Trang cố tình bỏ lửng câu nói của mình rồi vỗ tay thân tình an ủi mẹ Vũ Phong:

- Bác cũng đừng buồn nữa bác nhé, hãy phấn chấn lên. Cháu nghĩ Vũ Phong hiện giờ rất vất vả, anh ấy vừa lo chuyện công ty, vừa phải chạy ngược chạy xuôi từ nhà đến bệnh viện rồi công ty. Mà không chỉ chăm sóc mỗi bác trai thôi , còn chăm sóc cho cả Ngọc Loan nữa. Cho nên nếu bác thương anh ấy thì đừng để bản thân ngã bệnh khiến anh ấy vất vả thêm nữa.

- Bác biết rồi , cảm ơn cháu Hà Trang – Mẹ Vũ Phong nghe những lời khuyên chân tình của Hà Trang thì cảm động đáp.

- Nếu như bác không ngại, cháu sẽ giúp bác những việc lật vớt để anh Vũ Phong đỡ vất vả hơn – Hà Trang nhân cơ hội bèn đề nghị – Bác cũng chăm sóc bác trai vất vả như thế mà còn phải đi tới đi lui như vậy không khéo bác lại ốm thì khổ.

- Cảm ơn cháu đã có lòng, nhưng bác ngại làm phiền cháu lắm – Mẹ Vũ Phong lập tức từ chối – Cháu cũng còn công việc của mình mà phải chạy tới chạy lui thì cũng không tốt lắm. Dù sao nhà bác cũng có người giúp việc, cứ để người giúp việc nấu ăn rồi đem đến cho bác với Ngọc Loan là được rồi.

Hà Trang thấy mình bị từ chối thì thất vọng vô cùng, cô cố gượng cười nói:

- Vậy cũng được. Nếu rảnh rỗi thì cháu sẽ ghé thăm bác và bác trai. Đây là số điện thoại của cháu, nếu bác có việc gì gấp mà Vũ Phong lại bận thì bác đừng ngại cứ gọi cho cháu nhé.

Hà Trang đưa mẹ Vũ Phong một cái card rồi đứng dậy từ biệt đi về. Mẹ Vũ Phong nhìn chiếc card rồi nhìn Hà Trang, bà thấy cô gái này cũng nhiệt tình thân thiện, hèn chi mà trước đây Vũ Phong lại chọn cô ấy.

Hà Trang sau đó ngày nào cũng đến thăm ba Vũ Phong, cô mỗi ngày đều mang theo những thức uống bổ dưỡng đến ẹ Vũ Phong ăn. Cô dọn mấy món thức ăn mà người giúp việc mang đến, tỏ ý nói:

- Đúng là chẳng hiểu biết gì hết. Chăm sóc người bệnh cũng vất vả vô cùng, cả người cũng mệt mỏi hơn. Đôi khi thức ăn dễ bị lặt miệng, lại không tiêu, ăn không nổi. Bác cứ ăn thức ăn của cháu, vừa dễ ăn vừa không lặt miệng.

Mẹ Vũ Phong bình thường cũng ăn sang trọng, nhưng cứ ăn mãi cũng ngán, nhất là trong lúc bà tinh thần và sức lực mệt mỏi như thế này thì càng không muốn ăn. Nhưng những món Hà Trang đem đến quả thật là mềm, toàn thứ dễ nuốt mà thôi. Mẹ Vũ Phong bất giác cũng chỉ muốn ăn những món ăn Hà Trang đem đến mà thôi.

Hà Trang ân cần lấy thức ăn cho bà, còn giúp bà làm nguội mới đưa cho bà. Mẹ Vũ Phong cảm động lắm rước tình cảm của Hà Trang, bà đối với Hà Trang thân thiện hơn rất nhiều.

Hà Trang nhìn mẹ Vũ Phong ăn ngon lành thức ăn mình đem đến thì khẽ cười. Thật ra chỉ là tác động tâm lý mà thôi. Những món ăn của cô cũng chẳng khác mấy những món người giúp việc mang đến, chỉ là bị Hà Trang phủ nhận nhiều lần nên tâm lí đang mệt mỏi của mẹ Vũ Phong cũng bị tác động. Cộng thêm với việc bà ở bệnh viện có một mình, tuy cũng có nhiều người đến thăm, nhưng bọn họ chỉ đến rồi đi như cơn gió, hoặc vả chẳng nhìn chồng bà một cách ái ngại và thương hại khiến bà khó chịu. Chỉ có Hà Trang là ân cần hỏi han, thậm chí là phụ giúp bà chăm ông.

- Bác trai hôm nay thế nào hả bác?

- Bác trai con đã khỏe hơn nhiều rồi, Vũ Phong thuê y tá chăm sóc cho ba nó, nên bác cũng đỡ vất vả hơn.

- Anh Vũ Phong hôm nay có đến hay không bác? – Hà Trang đang soạn một ít đồ mang đến bày vào tủ ra nghe vậy thì dừng tay hỏi. Mấy hôm nay cô thường lui đến nhưng lại chẳng hề gặp được Vũ Phong, cô có chút không cam tâm. Cô cố gắng chịu đựng thường xuyên lui tới đây hồng lấy lòng mẹ Vũ Phong, sau đó muốn Vũ Phong biết rằng, cô vì yêu anh nên mới hy sinh nhiều như thế. Vậy mà những khổ sở mấy ngày qua, lại không được Vũ Phong ghi nhận, cô không biết mẹ Vũ Phong có nhắc chuyện mình thường lui tới đây với Vũ Phong hay không? Cô cũng không thể hỏi thẳng mẹ Vũ Phong, nên chờ dịp dò ý.

- Hôm qua Ngọc Loan được ra viện, Vũ Phong đưa nó về nhà rồi. Bác bảo nó từ công ty về nhà luôn không cần ghé qua đây làm gì. Dù sao Ngọc Loan vẫn còn yếu, cần người chăm sóc, bác trai dù sao cũng có bác và y tá chăm lo.

- Ngọc Loan thật tốt phước – Hà Trang cố nén tiếng thở dài đáp.

Mẹ Vũ Phong nghe Hà Trang nói thế thì cũng thấy thương, nếu bà biết Hà Trang sớm hơn có lẽ bà cũng không nghiêng về chồng mình mà ép Vũ Phong cưới Ngọc Loan. Nhưng quả thật, bà biết Ngọc Loan từ bé, cho nên trong lòng cũng khá là yêu thương cô như con gái của mình, nên muốn cô về làm dâu nhà mình hơn.

- Cháu là một cô gái tốt, rồi cháu cũng sẽ tìm được một chàng trai tốt – Bà nhẹ nhàng an ủi Hà Trang.

- Cháu biết, cháu cũng đang chờ người đó xuất hiện, nếu không cháu khó lòng quên được Vũ phong – Hà trang lấy giọng nghèn nghẹn nói.

Mẹ Vũ Phong nghe Hà trang nói bằng giọng vỡ òa muốn khóc như thế thì thương cảm vô cùng, bà lặng lẽ quay mặt đi.

Cuối cùng thì ba Vũ Phong cũng được bác sĩ cho về, tuy nhiên là trong tình trạng liệt toàn thân. Ông chỉ có thể ú ớ vài câu khó hiểu mà thôi, chẳng thể nào nói được một câu tròn vẹn cả.

Vũ phong và Ngọc Loan cùng nhau đến đón ông bà trở về nhà. Ngọc Loan nắm lấy tay mẹ Vũ Phong nói:

- Mẹ! Vì chuyện của ba, con và Vũ Phong đã bàn nhau rồi. Tụi con quyết định dọn về nhà ở với ba mẹ, cùng mẹ chăm sóc cho ba.

Trước khi họ lấy nhau, vì để tránh tai mắt của ba mẹ Vũ Phong cho nên hai người nhất mực không muốn về sống chung với ông bà, viện lý do tuổi trẻ cần tự do, cần chốn riêng tư mà hai người cứ thế ở riêng.

Nhưng lần này, ba Vũ phong bị liệt, người không thể cử động được, cần có người phụ bà chăm sóc, với lại lần này, Vũ Phong và Ngọc Loan hai người đã thuộc về nhau rồi, cho nên cũng không còn gì e dè nữa.

- Thật sao? – Mẹ Vũ Phong vui mừng nhìn Ngọc Loan hỏi..

- Dạ, tụi con từ nay sẽ báo hiếu ba mẹ tốt hơn – Vũ Phong bước đến ôm eo Ngọc loan âu yếm thay cô trả lời.

Cả bốn người trong gia đình họ tràn ngập hạnh phúc.

Bên ngoài Hà Trang đứng ghe hết mọi chuyện, cô tức giận bấm móng tay vào lòng bàn tay, ghiến răng trừng mắt nhìn bọn họ.

75. Chương 13.3

Vũ Phong và Ngọc Loan đã chuyển căn phòng của ba mẹ Vũ Phong xuống tầng trệt để dễ dàng cho việc đi lại. Bởi vì dù rằng ba Vũ Phong bị liệt, nhưng theo lời bác sĩ không thể để ông nằm hoài một chỗ được, cần để ông được phơi nắng và tích cực xoa bóp chân tay cho ông để không bị thối hóa.

Việc chăm sóc ông khá vất vả, bởi vì ba Vũ Phong cũng là một người to lớn, chứ không phải một đứa trẻ, mặc dù Vũ Phong đã thuê mướn người hàng ngày đến chăm sóc ba mình. Nhưng dường như việc không thể đi lại khiến ông buồn rầu nhiều hơn, bản tính trở nên cáu gắt, y tá nhiều lúc cảm thấy khó khăn.

Mẹ Vũ Phong thương chồng, bà cho y tá nghỉ, tự bản thân ngày ngày chăm sóc chồng. Nhưng bà đã không còn ở cái tuổi đôi mươi nữa. Gần 50 tuổi, cái tuổi cũng chưa gọi là già, nhưng bà xưa nay chưa bao giờ làm việc nặng nhọc, cho nên việc hàng ngày giúp chồng tắm rửa, ra ngoài phơi nắng....cũng là những việc đòi hỏi sự kiên nhẫn cực đại của bà. Bà yêu chồng, cô gắng nhẫn nại chăm sóc ông, nhưng mà nổi vất vả lâu dài khiến bà thấy mệt mỏi, cộng thêm chồng bà cũng bắt đầu thay đổi tính tình, ông nhiều lúc cáu gắt, nổi giận vô cớ, ông thường có thái độ chống đối, như cắn chặt răng không cho bà đút thức ăn vào miệng....thậm chí ông đi cầu đi tiểu cũng không muốn ra hiệu cho bà biết, báo hại bà phải dọn dẹp vất vả vô cùng.

Từ ngày Ngọc Loan và Vũ Phong chuyển về, Ngọc Loan vẫn luôn giúp bà chăm sóc ông, cùng bà dìu ông lên xe , đẩy ra ngoài sân phơi nắng. Nhưng có nhiều việc bà cảm thấy Ngọc Loan không tiện làm, cho nên bà phải tự làm lấy. Vì thế mệt mỏi ngày càng tăng, tinh thần cũng dần trở nên cáu bẳn.

Ngọc Loan cứ cách ngày lại đến bệnh viện lấy thuốc cho ba chồng mình. Cô đi rất đúng giờ , cho nên Hà Trang nhân cơ hội cô đến bệnh viện thì đến nhà thăm.

- Bác....- Hà Trang giả vờ thét lên – Sao có mấy hôm mà bác ốm đi nhiều đến thế.

Mẹ Vũ Phong tuy cũng không phải là người thích trưng diện, nhưng bao lâu nay bà sống trong giới thượng lưu, việc chú ý dáng vẻ là điều rất quan trọng, vậy mà giờ đây lại tiêu tụy thế này cho nên trong lòng có chút buồn bã.

- Bác à. Để cháu giúp bác mát xa thư giãn một tí nhé, có thư giãn thì mới thấy thoải mái tinh thần hơn, người không mệt mỏi thì vẻ đẹp sẽ trở lại như xưa – Hà trang liền nhân cơ hội này lập tức nịnh nọt bà.

Hà Trang không để mẹ Vũ Phong kịp từ chối, cô vừa dứt lời thì ngay lập tức chạy đến sau lưng mẹ Vũ Phong bắt đầu xoa bóp vai cho bà. Mẹ Vũ Phong vốn định từ chối nhưng Hà trang đã bắt đầu xoa bóp rồi. Một trận đau nhức khiến bà không thể mở miệng được, nhưng cơn đau nhanh chóng dịu lại nhường cho sự thoải mái. Bàn tay Hà Trang khéo léo lúc nặng lúc nhẹ đi từ huyết này đến huyết kia khiến bà thư thái hơn nhiều, cơn đau và sự mệt mỏi cũng dần rời đi.

Đến khi Hà trang dừng tay, mẹ Vũ Phong đã hoàn toàn thoải mái, không còn sự mệt mỏi nào. Bà nhìn Hà trang với ánh mắt biết ơn nói:

- Cám ơn cháu rất nhiều.

- Bác đừng nói vậy, tuy chúng ta không có duyên được làm người một nhà nhưng cháu luôn coi bác cũng như mẹ của cháu – Hà trang mỉm cười đáp.

Mẹ Vũ Phong bất giác thở dài, trong lòng có chút luyến tiếc cho Hà Trang.

Hà Trang rất thường lui tới nhà này, khi thì tặng mẹ Vũ Phong mỹ phẩm, khi thì một dụng cụ mát xa nào đó mà cô hỏi thăm là rất tốt, giúp ích cho việc tập luyện của ba Vũ Phong. Nhưng chuyện cô lui tới là bí mật giữa mẹ Vũ Phong và cô mà thôi, Hà trang từng rưng rưng nước mắt cầu khẩn mẹ Vũ Phong:

- Bác, con biết mình không có phúc được làm con dâu nhà bác. Nhưng con yêu Vũ Phong, con rất yêu anh ấy, con không dám có mơ tưởng cao sang, chỉ là muốn được âm thầm bên cạnh anh ấy mà thôi. Con yêu anh ấy nên cũng muốn coi ba mẹ anh ấy là ba mẹ của mình. Con chỉ muốn sang sẽ nỗi buồn cùng bác mà thôi, cho nên mới lén lút đến đây. Nhưng con sợ Vũ Phong hay Ngọc Loan biết con đến thì sẽ ngăn cấm. Cho nên xin bác đừng nói việc con đến đây nha bác, xin hãy cho phép con có thể lui tới đây thăm 2 bác, chỉ cần như vậy, con đã mãn nguyện rồi.

Lời Hà trang nói trong nước mắt khiến mẹ Vũ Phong xiêu lòng, bà thở dài gật đầu, bà nhìn Hà trang thương tiếc vô cùng. Vì sao cô gái tốt như thế mà lại gặp phải cảnh này.

Cứ thế Hà Trang thường đến thăm vào giờ Ngọc Loan đi đến bệnh viện.

- Còn chuyện công ty của con thì sao? Con đi thế này, giám đốc công ty con có trách con không?

- Không sao đâu bác, con làm ở bộ phận quảng cáo mà, nên thường đi tới đi lui – Hà trang cười đáp, nhưng trong bụng cô biết rõ, lão giám đốc chỗ cô đang mê mẩn cô, cho nên dung túng cho cô đi dọc đi ngang như thế.

- Bác a, vì bác trai mà bác vất vả như thế khiến con xót xa lắm. Nếu bác trai không bị như thế thì bác đâu phải vất vả, mà cũng tại Ngọc Loan, khi không rủ bác trai đi theo làm gì để bây giờ...

Hà trang mỗi ngày tỏ vẻ lo lắng ẹ Vũ Phong nhưng thật chất cô ngầm đổ hết mọi tội trạng lên đầu Ngọc loan. Mẹ Vũ Phong càng lúc càng bị lời nói của Hà trang tác động, lại nhìn chồng buồn bã khiến bà buồn bã theo, tự nhiên trong lòng trở nên xa cách lạnh nhạt với Ngọc Loan.

Ngọc Loan vô tư nào biết chuyện Hà Trang tác động lên mẹ chồng cô. Ngày ngày cô chăm chỉ làm một người vợ hiền dâu thảo. Nhưng sự lạnh nhạt của mẹ chồng dần dần khiến cô nhận ra.

Vào buổi cơm tối ở nhà, sau khi Ngọc Loan cho ba chồng ăn xong, cô nhìn thấy mẹ Vũ Phong đã ăn hết cơm thì lập tức hỏi:

- Mẹ ăn thêm nữa không? Để con bới cơm thêm ẹ nha.

- Không cần đâu – Mẹ Vũ Phong từ chối còn đẩy bàn tay đang giờ ra của cô.

Ngọc loan có chút giật mình, nhưng cô lại hỏi tiếp:

- Vậy mẹ có muốn ăn canh không, để con múc ẹ một chén nha.

- Không cần. Mẹ no rồi, mẹ về phòng đây.

Ngọc loan xụ mặt buồn bã, cô cảm thấy mẹ chồng mình dạo này tâm tánh không được tốt lắm, thường hay cáu giận thậm chí lạnh nhạt với cô vô cùng. Buổi tối khi Vũ Phong ôm cô vào lòng, Ngọc loan bèn đem nghi vấn này nói với Vũ Phong nghe, Vũ Phong nghe xong thì cười bảo.

- Em đa nghi quá đó thôi. Anh thấy mẹ vẫn bình thường mà. Chắc tại dạo này mẹ buồn vì ba thôi.

- Vậy sao, sao em lại có cảm giác... – Ngọc loan dăm chiêu nghĩ ngợi nói, nhưng cô chưa kịp nói xong thì bị Vũ Phong ngắt vật xuống giường, anh nhìn cô cười gian nói.

- Đừng lo lắng, anh có cách để mẹ vui lên rồi.

- Thật sao? – Ngọc Loan hiểu sai ý của Vũ phong, cô tưởng Vũ Phong có cách gì khiến mẹ chồng vui lên thì vui mừng nắm lấy hai bờ vai anh hỏi.

- Thật – Vũ Phong gật đầu xác nhận.

- Cách nào?

- Chúng ta sinh em bé.

Vũ Phong đáp rồi nhanh chóng bắt giữ lấy Ngọc Loan không cho cô chạy thoát, rồi cúi người hôn cô. Ngọc Loan phát hiện ra mọi chuyện thì đã muộn màng.

Hà Trang hôm nay xem như kế hoạch mẹ Vũ Phong của cô đã chín mùi, cô bắt đầu hành động bước tiếp theo.

Đang trò chuyện với mẹ Vũ Phong, cô bỗng làm động tác buồn nôn, mặt cũng tái xanh, khiến mẹ Vũ Phong lo lắng.

- Con sao vậy.

- Dạ con không sao – Hà trang xoa tay nói.

- Con không bệnh gì chứ?

- Dạ, con không bệnh gì đâu, chỉ là muốn nôn thôi.

Mẹ Vũ Phong tuy chỉ có mình anh, nhưng bà cũng có kinh nghiệm, bà quan sát Hà trang, Hà trang tỏ ra bối rối liền nói:

- Con ...con về trước đây bác.

Cô vội lấy chiếc túi xách, nhưng vì lúng túng cho nên va vào chiếc ghế trước mặt, chiếc túi vì thế rơi xuống, những vật dụng trong đó rơi ra. Một tờ giấy trắng cũng rơi ra hiện rõ mấy chữ:” Giấy khám thai”

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 13.4

76. Chương 13.4

- Cái này – Mẹ Vũ Phong trở mắt nhìn thấy tờ giấy rơi xuống đất, trong lòng chấn động vô cùng, giọng bà run run kêu lên.

Hà Trang vội vàng cúi người xuống nhặt lại tờ giấy khám thai dưới đất, nhưng khi cô định cất dấu vào trong túi thì bị mẹ Vũ phong bước đến giữ chặt lại. Hà Trang vội giữ chặt tờ giấy, nhưng bị cái nhìn của mẹ Vũ Phong làm khựng lại, cuối cùng đành buông tay để mẹ Vũ Phong rút tờ giấy ra khỏi tay.

Mẹ Vũ Phong cầm tờ giấy khám thai nhìn kỹ rõ cái tên “Hà Trang” trên tờ giấy khám thai thì bàng hoàng ngồi xuống chiếc ghế mà Hà Trang va phải lúc nãy. Bàn tay bà khẽ run run, xiết chặt tờ giấy, mắt không rời khỏi những dòng chữ trên giấy.

Hà Trang nhìn thấy biểu hiện của mẹ Vũ Phong như thế thì khẽ cười, cô chờ khoảnh khắc này đã lâu lắm rồi. Cô nhất định phải cướp lại Vũ Phong cho riêng mình. Vũ Phong vốn thuộc về cô, anh là của cô, cô nhất định phải nắm lấy anh, anh sẽ là chỗ dựa suốt đời của cô. Nhưng trước mặt mẹ Vũ Phong, cô cứ phải làm một cô gái đáng thương bị ruồng bỏ, Hà Trang trưng ra bộ mặt đau khổ bất đắc dĩ, cắn chặt môi giống như người mắc lỗi bị bắt quả tang.

- Là của Vũ Phong sao? – Mẹ Vũ Phong nhìn Hà Trang hỏi, bà cho rằng, Hà Trang rất mực yêu Vũ Phong, chuyện Ngọc Loan và Vũ Phong kết hôn giả cũng bại lộ, bà nghĩ Vũ Phong vẫn âm thầm qua lại với Hà Trang cho nên đây là kết quả của sự qua lại đó.

- Dạ – Hà Trang buồn rầu gật đầu.

Mẹ Vũ Phong thở dài, bà cố gắng hỏi giọng yếu ớt:

- Vũ Phong đã biết chưa?

- Dạ chưa – Hà Trang đáp rồi bất chợt quỳ xuống nắm lấy tay mẹ Vũ Phong, nước mắt bắt đầu chảy xuống, cô dùng giọng nghẹn ngào nhìn mẹ Vũ Phong cầu khẩn – Bác, con xin bác đừng nói chuyện này với anh Vũ Phong.

- Tại sao? – Mẹ Vũ Phong có phần kinh ngạc, nhíu mày nhìn Hà Trang hỏi.

Hà Trang sụp mắt xuống, cô lắc đầu về mặt buồn rười rượi giọng buồn bã nói:

- Bác biết vì sao mà con không muốn để Vũ Phong và Ngọc Loan biết con đã đến thăm bác và bác trai hay không? Là bởi vì Vũ Phong đã không còn yêu cháu nữa. Cháu biết, mình là một cô gái bình thường không thể nào sánh được với Ngọc Loan, cô ấy cái gì cũng có, còn cháu chẳng có thứ gì cả, Vũ Phong yêu Ngọc Loan, cháu cũng không có quyền oán trách anh ấy. Cháu chấp nhận ở bên cạnh chúc phúc cho hạnh phúc của anh ấy. Cháu tuyệt đối không muốn làm người thứ ba xen vào hạnh phúc của anh ấy, càng không muốn dùng cái thai này để mà uy hiếp anh ấy. Huống hồ Vũ Phong chưa chắc đã chấp nhận cháu cùng cái thai này.

- Vậy chẳng lẽ cháu định một mình sinh đứa bé hay sao? – Mẹ Vũ Phong nhìn Hà Trang thương xót kêu lên.

- Vâng, cháu muốn nuôi đứa bé này. Bởi vì nó là con của Vũ Phong với cháu. Cháu yêu Vũ Phong cho nên đứa bé này đối với cháu rất quan trọng – Hà Trang giả vờ sờ bụng mình ẹ Vũ Phong tin tưởng cô đúng là đang mang thai – Hơn nữa, dù sao Ngọc Loan cũng không thể có con- Hà Trang nói tới đây thì vội vàng đưa tay bịt miệng, giống như mình đã lỡ lời nói ra bí mật này.

- Cháu vừa nói sao – Mẹ Vũ Phong có chút tức giận đến run người khi nghe Hà Trang nói ra câu cuối cùng.

- Cháu...

- Ngọc Loan không thể có con sao? – Mẹ Vũ Phong nhìn Hà Trang chất vấn.

Hà Trang cắn môi im lặng.

- Cháu mau nói cho bác biết đi, mọi chuyện là thế nào – Mẹ Vũ Phong nhìn Hà Trang trừng trừng hỏi bằng một giọng tức giận vô cùng.

Hà Trang nhìn bà bằng ánh mắt rơm rớm nước mắt.

- Nói mau – Mẹ Vũ Phong quát lớn lên.

Tiếng đồng hồ tích tắc càng làm người ta cảm thấy ngột thở hơn tiếng quát của mẹ Vũ Phong.

Vũ Phong vừa về nhà, anh đã nghe được một mùi thơm lừng từ nhà bếp vọng ra, cái mùi này là mùi món sườn xào chua ngọt mà anh rất thích ăn, anh càng thích Ngọc Loan nấu món này, bởi vì nó rất hợp với khẩu

vị của anh. Vũ Phong quang cái cặp xuống ghế sofa sau đó di chuyển nhanh xuống bếp. Anh nhìn thấy có một mình Ngọc Loan dưới bếp mà thôi.

Vũ Phong lẳng lặng nhìn ngắm vợ yêu của mình, khóe môi hiện ra một nụ cười. Anh cảm thấy câu nói: “Đường đi đến trái tim đàn ông phải thông qua dạ dày”, câu nói này quả thật rất đúng. Lúc trước, anh và Hà Trang chỉ toàn đi ăn bên ngoài mà thôi bởi vì Hà Trang không thích nấu ăn và cô nấu ăn cũng không ngon lắm, cho nên hai người mất kệ, Vũ Phong cũng cho rằng sau này muốn người giúp việc về nấu cơm là xong. Cho nên chưa từng đòi hỏi quá nhiều về việc Hà Trang nấu cơm cho anh ăn.

Nhưng thật ra, Vũ Phong không thích ăn cơm bên ngoài cho lắm, cho nên vẫn thường ở nhà ăn cơm cùng ba mẹ anh, sau này khi cưới Ngọc Loan, mỗi ngày đều được cô nấu ăn cho anh, anh càng không thích cơm bên ngoài nữa.

Khi anh đã thật sự yêu thương Ngọc Loan, anh mới thấy bữa cơm Ngọc Loan nấu cho anh ăn càng ý nghĩa vô cùng. Nhìn thấy cô vắn tóc đeo tạp dề, nhuần nhuyễn thái rau xắt thịt, trán đổ mồ hôi vì tiếp xúc cái nóng bốc ra từ đồ ăn, anh cảm thấy thật hạnh phúc vô cùng. Đây mới thật sự là gia đình, thật sự là tổ ấm mà anh muốn có.

Nghĩ như vậy, Vũ Phong không nhịn được chạy đến ôm eo Ngọc Loan, anh đứng phía sau lưng cô giả vờ hít sâu rồi thở nhẹ khen một câu:

- Thơm quá đi mất. Đúng là vợ anh nấu ăn thì không ai bằng.

Ngọc Loan nghe Vũ Phong nói thì mỉm cười hạnh phúc, nhưng sau đó cô giả vờ hất tay anh ra nói:

- Sao bây giờ anh mới về. Người đẹp đó có sức hút đến vậy sao?

Hôm nay Vũ Phong có hẹn với một đối tác, là một nữ doanh nhân, anh gọi điện thông báo cho Ngọc Loan biết còn cố ý trêu cô rằng:” Nữ doanh nghiệp này còn khả trẻ lại rất xinh đẹp, mà hình như cô ấy cũng có tình ý với anh”.

Bình thường thì Vũ Phong dù đi đâu cũng luôn từ chối các cuộc ăn nhậu, anh viện lý do cần về chăm sóc ba, ai cũng biết ba anh bị tai nạn nên cũng thường rất thông cảm với anh. Cho nên Vũ Phong thường về nhà trước 6 giờ. Hôm nay anh lại về trễ gần cả tiếng đồng hồ, Ngọc Loan bèn cố ý tỏ vẻ hờn dỗi chất vấn anh.

- À, sao mà anh thích nhìn thấy vợ yêu của mình ghen thế nhỉ – Vũ Phong hấp háy mắt trêu chọc, rồi anh ôm lấy Ngọc Loan, hôn trộm lên môi cô một cái rồi cười nói – Vợ à em yêu tâm đi, dù ai có đẹp thế nào cũng không đẹp bằng vợ anh, cũng không nấu ăn ngon bằng vợ anh đâu. Em mau nấu cơm đi, anh sắp chết đói rồi nè.

Ngọc Loan nghe Vũ Phong nịnh bợ thì cười, ánh mắt mang đầy hương vị tình yêu hạnh phúc, cô phụng phịu nói:

- Anh phải buông em ra thì em mới nấu cơm được chứ.

Ngọc Loan nói xong thì khẽ bấu tay Vũ Phong, để tay anh buông cô ra.

- Hôm nay mẹ thấy hơi mệt, cho nên em bận chăm sóc ba, vì thế mới nấu cơm muộn thế này.

- Vợ anh vất vả rồi, phải thưởng cho em một cái mới được – Vũ Phong nói xong thì lại hôn Ngọc Loan một cái nữa khiến mặt cô đỏ ửng cả lên, cô cong miệng mắng anh

- Đáng ghét.

- Để anh phụ em nấu cơm cho nhanh – Vũ Phong nói xong thì xằng tay áo hắng hái phụ giúp Ngọc Loan nấu cơm.

Hai vợ chồng hạnh phúc cười đùa với nhau, Ngọc Loan đưa Vũ Phong, đưa bóc một miếng đồ ăn đưa lên cho Vũ Phong thử, nhưng sau đó nhanh chóng rút tay lại khiến Vũ Phong ăn hụt, cô thích chí cười vang, cố ý trêu Vũ Phong lần nữa, nhưng không ngờ Vũ Phong đã chụp tay cô giữ lại rồi đưa những ngón tay nhỏ nhắn của cô vào miệng cắn nhẹ cùng với đồ ăn. Ăn xong anh nháy mắt nói:

- Đúng là thơm ngon vô cùng.

Ngọc Loan biết Vũ Phong đang nói với ý ẩn dụ gì, cô đỏ cả mặt thẹn mắng anh.

Mẹ Vũ phong nhìn hai vợ chồng hạnh phúc như vậy, trong lòng bà bỗng chốc thấy khó chịu vô cùng. Bà nhìn Ngọc Loan chăm chăm, lời nói của Hà Trang cứ vang trong tai bà.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 14

77. Chương 14

Chương 14: Hạnh phúc mong manh

- Vũ Phong – Tiếng mẹ Vũ Phong vang lên lạnh lẽo cắt đứt phút giây hạnh phúc của hai vợ chồng, Ngọc Loan vội đẩy Vũ Phong ra đứng nghiêm chỉnh lại cúi đầu gọi “mẹ” một tiếng.

Vũ Phong cũng không đùa nữa, anh nghiêm chỉnh nhìn mẹ.

- Đi làm về thì lên lầu tắm rửa nghỉ ngơi đi tí còn ăn cơm. Chuyện bếp núc là chuyện của đàn bà – Bà tiếp tục lạnh giọng nói, mắt khẽ liếc qua Ngọc Loan nói tiếp – Cứ bảo chị bếp xuống phụ vợ con nấu cơm là được.

Bà cố tình nhấn mạnh câu “Chuyện bếp núc là chuyện của đàn bà”, nghe qua là hiểu rõ thái độ không bằng lòng với Ngọc Loan rồi. Vũ Phong định lên tiếng bênh vực thì Ngọc Loan khẽ kéo áo anh giữ lại. Cô nhẹ cười bảo:

- Mẹ nói đúng đó. Anh mau lên tắm rửa rồi xuống ăn cơm, em cũng nấu cơm xong rồi. Nhanh lên kéo mẹ đợi.

Vũ Phong nghe vậy thì gật đầu, trước khi đi còn quay lại nháy mắt với Ngọc Loan một cái khiến cô bật cười. Nhưng nhìn ánh mắt không hài lòng của mẹ Vũ Phong, cô vội im bặt, đợi Vũ Phong đi rồi cô mới nhìn bà hỏi:

- Mẹ, mẹ đói bụng chưa. Con dọn cơm ẹ ăn trước nha.

- Không cần đâu – Nói xong bà quay lưng đi vào phòng của mình, lát sau chị giúp việc đi ra phụ giúp Ngọc Loan dọn cơm.

Ngọc Loan cảm thấy mẹ Vũ Phong gần đây thái độ rất lạnh nhạt với mình, lúc trước cô và Vũ Phong cứ nghĩ do mẹ chăm sóc ba vất vả nên mới sinh ra một mối cẩu giân. Nhưng dạo gần đây, bà còn cẩu bẳn, lạnh nhạt với cô còn hơn cả ba Vũ Phong.

- Vũ Phong, anh có thấy dạo gần đây dường như mẹ không thích em như trước không? Có phải em đã làm gì ẹ giân hay không?

Ngọc Loan dọn cơm xong thì lên lầu chờ Vũ Phong tắm xong rồi cùng xuống nhà mời mẹ ăn cơm. Cô đem vấn đề này bàn với Vũ Phong. Vũ Phong vừa tắm xong, anh quần một cái khăn tắm, cả người thơm mùi xà bông thơm lừng đầy cuốn hút, hơn nữa thân hình của anh lộ rõ trước mặt Ngọc Loan. Anh ôm choàng lấy cô nói:

- Sao vậy? Vì chuyện lúc nãy hay sao?

- Không phải, chỉ là...- Ngọc Loan lắc đầu đang định nói thì thấy bàn tay không đứng đắn của Vũ Phong du trên người mình liền khẽ tay anh mắng – Đáng ghét, mau thay đồ, đừng để mẹ đợi lâu.

- Vậy em mau giúp anh – Vũ Phong vừa nói vừa tháo chiếc khăn tắm quần ngang eo ra, Ngọc Loan thoáng đỏ cả mặt, cô bẽn lẽn nhìn anh nói – Tự đi mà thay.

Nói xong cô nhanh chóng chạy biến ra cửa khiến Vũ Phong không khỏi cười lớn. Anh lắc đầu lấy quần áo mà Ngọc Loan chuẩn bị sẵn thay vào rồi đi theo cô xuống lầu. Mới vừa xuống thì thấy Ngọc Loan khựng lại giữa chừng ở cầu thang, cô đứng ngay người ở đó không nhúc nhích.

- Chờ anh à – Vũ Phong đi từng bước xuống ôm eo Ngọc Loan trên chóc.

Nhưng anh nhanh chóng nhìn thấy vẻ mặt hơi tái, môi mím chặt của Ngọc Loan thì kinh ngạc, anh muốn hỏi có chuyện gì nhưng nhìn theo ánh mắt của Ngọc Loan, Vũ Phong nhìn thấy Hà Trang đang ngồi chễm chệ trên ghế sofa nhà mình, cô ta đang nói chuyện với mẹ Vũ Phong.

Trong lòng Vũ Phong có chút bức bối, cũng lâu rồi anh và cô không liên lạc với nhau, Vũ Phong cứ nghĩ bị anh cự tuyệt nên Hà Trang đã từ bỏ ý định bám theo rồi. Anh thật không ngờ Hà Trang lại mò tới tận nhà ba mẹ anh như thế.

Anh vẫn ôm chặt eo Ngọc Loan, như muốn cô biết anh lúc nào cũng ở bên cạnh cô, Vũ Phong dìu Ngọc Loan từng bước đi xuống dưới lầu đối mặt với Hà Trang.

Hà Trang thấy hai vợ chồng Vũ Phong đi xuống thì ngẩng mặt lên nhìn. Trong ánh mắt tỏ vẻ đáng thương như vừa khóc một trận, nhưng lại lóe lên một sự dặt ý vô cùng.

- Ai cho em đến đây – Vũ Phong nhìn Hà Trang lạnh lùng tra hỏi.

- Em...- Hà Trang tỏ vẻ sợ hãi Vũ Phong, cúi đầu không dám nói.

- Là mẹ kêu Hà Trang đến đây – Mẹ Vũ Phong liền lên tiếng đáp thay Hà Trang.

Ngọc Loan và Vũ Phong đều không ngờ là mẹ Vũ Phong lại gọi Hà Trang đến, cả hai đều quay đầu nhìn bà kinh ngạc. Vũ Phong dìu Ngọc Loan ngồi xuống ghế rồi nhìn mẹ hỏi:

- Mẹ gọi cô ấy đến làm gì?

- Con xem cái này đi – Mẹ Vũ Phong không đáp mà chỉ quãng cho Vũ Phong một quyển sổ và vài tờ giấy.

Vũ Phong nhíu mày nhìn tờ giấy đó, trong khi Ngọc Loan bị kích động, cô run rẩy với người cầm quyển sổ đó lên, cả người chấn động khi nhìn thấy ba chữ “ Sổ khám thai”

- Chuyện này là sao – Vũ Phong nhìn Hà Trang phần nộ hỏi.

- Em đã có thai rồi, cái thai được gần 2 tháng rồi – Hà Trang tỏ vẻ đáng thương nói.

- Tôi nhớ rõ, chúng ta chia tay nhau đã hơn 2 tháng rồi mà – Vũ Phong cười nhạt nhìn Hà Trang đáp.

- Vũ Phong, anh quên rồi, có lần anh uống say, anh đã đến nhà em, chúng ta đã – Hà Trang nói giọng ủy khuất nhìn Vũ Phong.

Sắc mặt Vũ Phong đanh lại, ánh mắt tối sầm, thật không ngờ họ ở bên nhau lâu như vậy, Hà Trang lại không có gì, chỉ có đêm hôm đó thôi mà cô lại mang thai như thế. Vũ Phong cảm giác thân mình Ngọc Loan ở bên cạnh khẽ run run, lòng anh trùng lại, anh đưa tay nắm lấy bàn tay đã chuyển lạnh của cô siết chặt. Dù có hơi tàn nhẫn nhưng Vũ Phong vẫn quyết định nói:

- Ngày mai anh đưa em đi giải quyết.

Hà Trang tái mặt trước câu nói của Vũ Phong, cô không ngờ anh lại tàn nhẫn đến như thế, cô giả vờ ôm mặt bật khóc trong đau khổ. Mẹ Vũ Phong thấy vậy thì nóng ruột mắng con trai:

- Con ăn nói hồ đồ từ bao giờ vậy hả Vũ Phong? Dù gì nó cũng là giọt máu của con, sao con có thể tàn nhẫn như thế. Con làm thế không thấy có lỗi với Hà Trang hay sao?

Vũ Phong không đáp, anh quay mặt đi nhìn sang nơi khác. Nhưng những ngón tay Ngọc Loan trong tay anh khẽ cử động khiến Vũ Phong thêm quyết tâm cương quyết nói:

- Dù sao đi nữa, con vẫn không thể giữ đứa bé lại được. Hà Trang, sau này con sẽ bù đắp cho cô ấy, cô ấy muốn cái gì trong khả năng của con, con sẽ đáp ứng tất cả cho cô ấy.

- Đây là đứa cháu đầu tiên của mẹ. Mẹ tuyệt đối sẽ không cho phép con phá bỏ nó.

- Mẹ, sau này con và Ngọc Loan sẽ sanh ẹ nhiều đứa cháu khác – Vũ Phong bèn ôm chặt Ngọc Loan vào lòng nói.

- Mẹ chỉ sợ là ngày đó không bao giờ đến – Mẹ Vũ Phong nói giọng đầy chế giễu.

- Mẹ, sao mẹ lại có thể nói như thế – Vũ Phong phản nộ hỏi.

- Con hỏi Ngọc Loan xem, mẹ nói có đúng hay không?

Ngọc Loan nãy giờ vẫn im lặng chịu đựng không lên tiếng, không ngờ mẹ Vũ Phong lại lên tiếng nói như thế, cô ngơ ngác nhìn bà , giọng cô run run hỏi:

- Ý của mẹ là...

- Con hãy đọc cái này đi, rồi tự mình đưa ra quyết định. Mẹ chỉ là muốn tốt cho hai vợ chồng con mà thôi

- Mẹ Vũ Phong lấy một xấp bệnh án đang nằm kế bên bà đưa cho ngọc Loan.

Ngọc Loan kính cẩn đưa hai tay tiếp nhận, cô đọc từng nét chữ của bác sĩ trong đó, cả người bỗng thấy lạnh run, không còn sức cầm nổi những tờ giấy đó, cô buông xuôi nó rơi xuống đất sau đó ngất xỉu.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 14.1

78. Chương 14.1

Khi Ngọc Loan tỉnh lại, cô nhìn thấy ba mình đang ở trong phòng vợ chồng cô cùng Vũ Phong, cả hai đều lo lắng cho cô.

- Ngọc Loan , em sao rồi? – Vũ Phong nắm tay cô, vuốt ve gương mặt xanh xao của cô lo lắng hỏi.

Ngọc Loan rút tay ra khỏi tay Vũ Phong, cô mệt mỏi nói:

- Vũ Phong, anh ra ngoài đi, em muốn nói chuyện riêng với ba một lúc

Cô cố ý nhấn mạnh chữ “riêng” để Vũ Phong không từ chối được. Vũ Phong nghe vậy thì quay đầu nhìn ông Hoàng Lâm, ông nhẹ nhàng gật đầu. Vũ Phong thấy vậy bèn quay lại vỗ nhẹ tay Ngọc Loan rồi nói:

- Vậy hai người cứ nói chuyện đi, anh ra ngoài một lát.

Vũ Phong nói xong anh đứng dậy đi thẳng ra ngoài đóng cửa lại, nhường không gian riêng tư cho hai cha con Ngọc Loan trò chuyện.

Vũ Phong ra ngoài, không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên lạnh ngắt, im lìm, mãi một lúc sau ông Hoàng Lâm mới thở dài bước đến bên Ngọc Loan. Cô kiềm nén nỗi đau trong lòng mình quay lại nhìn ông hỏi:

- Ba, có phải ba biết lâu rồi hay không?

Ông Hoàng lâm đứng im lặng không lên tiếng.

- Vì sao ba không nói cho con biết? – Cô tức giận nhìn ông oán trách – Vì sao từ trước đến giờ ba lại giấu con chứ?

Ngọc Loan đau khổ rơi nước mắt khóc nức nở. Vì sao? Vì sao ông trời lại nỡ ban cho cô một số phận hẩm hiu như thế cơ chứ? Chẳng lẽ là vì từ nhỏ đến lớn, cô có được nhiều thứ hơn người khác, từ nhỏ đến lớn cô sống trong nhung lụa trong khi nhiều người bữa đói bữa no. Là luật công bằng của ông trời hay sao? Ông ban cho người ta cái này thì lấy đi của người ta một thứ khác có đúng không? Vì thế, ông cho cô đủ đầy vật chất, nhưng lại lấy đi thứ quý báu nhất đối với người phụ nữ, khả năng làm mẹ.

Đúng là quá bất công. Đúng là quá tàn nhẫn.

Cô tự nghĩ, từ nhỏ đến lớn, tuy sống trong giàu sang, nhưng cô không thích se sua chùng diện. Tuy ở tầng lớp cao sang, nhưng cô chứ từng khinh khi người nghèo khó. Vậy mà vì sao.....cô chẳng những mang trong

mình dòng máu hiếm, lại mắc phải căn bệnh khó tái tạo máu. Ngọc Loan đau lòng như thể tim gan bị ai cẩu xé.

Ông Hoàng Lâm trước lời trách móc và ánh mắt oán giận của con gái thì đau lòng vô cùng. Ngay khi biết Ngọc Loan có chứng bệnh khó tái tạo máu, ông đã lo lắng không yên, thức mấy đêm trời tìm hiểu về căn bệnh này, gửi bệnh án đến biết bao nhiêu nơi để mong tìm được cách điều trị cho con mình. Thậm chí ông còn gửi ra nước ngoài, còn muốn đưa Ngọc Loan ra nước ngoài điều trị, nhưng ông lại không nỡ để con đối mặt với sự thật này nên đã giấu nó đi, âm thầm chăm sóc con gái, bảo vệ để Ngọc Loan không chịu bất cứ tổn thương nào.

- Ngọc Loan, con nghe ba nói đi – Ông Hoàng lâm ngồi xuống bên con gái, hai tay ông nắm lấy hai vai cô lay nhẹ, mắt ông nhìn thẳng gương mặt đau khổ tuyệt vọng của Ngọc Loan bảo – Chuyện này không nghiêm trọng như con nghĩ đâu?

- Không như con nghĩ? – Ngọc Loan bật cười, cười trong đau khổ – Chuyện con không thể có con thật sự ba cho rằng không nghiêm trọng sao? Ba biết rõ, Vũ Phong là con trai duy nhất trong nhà, ba nghĩ ba mẹ anh ấy chấp nhận chuyện một cô con dâu không thể sinh đẻ như con sao.

- Không phải là con không thể sinh con đâu – Ông Hoàng lâm quyết định nói rõ chuyện này.

- Ý ba là sao? – Ngọc Loan ngay người, cô nhìn ông run rẩy hỏi, trong lòng mang một tia hy vọng từ trong lời nói của ba mình.

- Con cũng biết, cứ một năm , ba lại đưa con đi lấy máu một lần đúng không? – Ông Hoàng Lâm bắt đầu giải thích.

Ngọc Loan biết điều này. Cô không nhớ rõ bắt đầu từ năm nào cấp 3, cô bắt đầu được ba đưa đi lấy máu một lần mỗi năm, cô cứ nghĩ là đi hiến máu nhân đạo, nhưng người ta chỉ lấy của cô từ 50 cc đến 100 cc mà thôi, chẳng bao giờ lấy hơn thế tí nào. Nhưng mỗi khi lấy máu về, cô luôn trong tình trạng mệt mỏi mỗi một thời gian khá dài. Lúc đầu cứ nghĩ mình bệnh nên phải lấy máu, nhưng cô lại nghĩ, muốn xét nghiệm máu, không cần dùng quá nhiều máu như thế. Mà cô cô chẳng chịu giải thích gì hơn ngoài câu nói: “Lấy máu cũ ra để cơ thể tái tạo máu mới tốt hơn.”. Cho nên từ đó cô cũng không hỏi gì nhiều.

- Không phải là con không thể mang thai, không phải là con không thể có con, nhưng để có con, con sẽ phải vất vả rất nhiều.

- Ba nói rõ hơn nữa đi – Ngọc Loan nắm chặt tay ba mình cầu xin ông nói rõ mọi chuyện.

- Có lẽ sẽ dẫn đến tình trạng thiếu máu khi mà đứa trẻ cần chất dinh dưỡng để phát triển. Cho nên cần bổ sung rất nhiều dinh dưỡng cho con và đứa trẻ. Nhưng nếu con thiếu máu thì khi sinh em bé, sẽ rất nguy hiểm cho con, có thể con sẽ phải chết. Cho nên lúc con sinh, cần một người hiến máu cho con để bổ sung. Dẫn con đi lấy máu, thực chất là để dành khi cần thiết về sau. Ba đã bỏ ra một số tiền lớn để bảo quản máu ở ngân hàng máu cho con – Ông Hoàng Lâm nói.

Ngọc Loan nghe xong cảm động vô cùng, thì ra ba cô vì cô mà lao tâm khổ tứ nhiều đến thế, cô xúc động ôm chầm lấy ba mình khóc nghẹn ngào trong lòng ông.

- Nghĩa là con cũng có thể làm mẹ như bao người khác phải không ba?

- Có thể – Ba cô ôm con gái vuốt ve mái tóc cô an ủi – Nhưng hiện tại bây giờ thì chưa thể được.

- Vì sao – Niềm vui sướng ngập tràn hạnh phúc vừa lóe lên bỗng bị dập tắt . Ánh mắt Ngọc Loan thần thờ nhìn ba mình.

- Lần trước con bị tai nạn, số máu ba dự trữ đã đem ra sử dụng hết, cho nên hiện tại là không thể – Ông Hoàng lâm thở dài nói.

- Dùng hết luôn một lần sao? – Ánh mắt Ngọc Loan thoáng buồn rầu , cô không biết mình phải dùng bao nhiêu năm trời mới có thể có được số máu đó, vậy mà chỉ dùng được một lần. Nếu như có được số máu như thế, cô phải chờ đợi thêm bao nhiêu năm nữa đây.

- Con yên tâm, ba đã phái người đi tìm người có nhóm máu giống con. Chỉ cần ba chịu trả cho họ một khoản tiền cao, họ nhất định sẽ làm kho máu cho con – Ông Hoàng Lâm trấn an con gái.

Ngọc Loan đến giờ phút này chỉ còn trông chờ vào điều này mà thôi. Hiện tại người có cùng nhóm máu với cô mà cô biết đó là Hà Trang, nhưng cô ấy chắc chắn sẽ không đời nào chịu hiến máu cho cô lần nữa đâu. Ngọc Loan nhắm mắt khê cầu khẩn, cô cầu xin ông trời, xin ông trời cho ba cô mau chóng tìm được người có cùng nhóm máu với cô, để cô vẫn có thể làm mẹ, làm một người vợ tròn vẹn.

Bỗng dưới nhà có tiếng quát lớn của Vũ Phong khiến hai cha con giật mình.

- Mẹ, dù sao đi nữa, con cũng không muốn làm Ngọc Loan buồn. Cô ấy đã rất đau khổ khi biết được tin này rồi, chẳng lẽ mẹ cho như vậy là chưa đủ hay sao mà còn muốn cô ấy thêm đau buồn như thế chứ.

- Nhưng con phải biết, con là con trai duy nhất trong nhà này, mẹ có thể không cần cháu trai, nhưng đứa cháu nội của mẹ phải mang dòng máu của gia đình mình. Ngọc Loan không thể sinh con, cho nên mẹ nhất quyết phải giữ lại cái bào thai của Hà Trang – Mẹ Vũ Phong cũng giận dữ quát lớn – Đây là dòng máu của gia đình mình, là cháu của mẹ.

- Nhưng mà mẹ không thể để Hà Trang ở lại đây được – Vũ Phong tức tối đứng bật dậy nói.

- Sao lại không được, Hà Trang ở một mình không ai chăm sóc, mẹ đưa nó về đây để tiện bề chăm sóc. Dù sao đây cũng là đứa cháu đầu tiên của mẹ, mẹ không muốn nó xảy ra bất cứ điều gì hết. Mẹ không bắt con ly hôn với Ngọc Loan, nhưng con phải chấp nhận cho Hà Trang ở lại nhà mình – Mẹ Vũ Phong đánh thếp nói.

- Đủ rồi – Ông Hoàng Lâm dìu Ngọc Loan đi xuống lầu nghe rõ mọi chuyện tức giận quát lên.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 14.2

79. Chương 14.2

Tất cả mọi người giật mình quay đầu nhìn lên trên lầu, họ bắt gặp ánh mắt tức giận muốn giết người của ba Ngọc Loan thì đều lo lắng. Những người không biết thì coi như không tính, nhưng những người một khi đã biết đến ông Hoàng Lâm, không ai không nể trọng ông. Ông sở dĩ có thể thành công như thế là bởi vì ông có sự quen biết rộng rãi với các cấp lãnh đạo nhiều nơi, quan hệ rất thân thiết, tất cả hầu hết là bạn bè của ông. Đôi khi chỉ cần một lời nói của ông, cũng có thể giúp đưa bạn thành công trong sự nghiệp, nhưng đôi khi chỉ cần một ánh mắt không hài lòng của ông, người kia phút chốc sẽ thành trắng tay. Cho nên nhiều người không dám đắc tội với ông.

Mẹ Vũ Phong và Hà Trang thấy sắc mặt giận dữ của ông cũng có chút lo lắng, cả hai đồng loạt im lặng trong hồi hộp.

- Con gái của tôi đang bệnh, các người muốn gây ồn ào thì ra ngoài mà gây – Ông lạnh lùng chẳng chút kiên nhẫn quát lên.

Mẹ Vũ Phong tái mặt, dù sao đây cũng là nhà bà, vậy mà ông ngang nhiên đuổi bà ra ngoài như thế, trong lòng vô cùng bức tức, nhưng bà vẫn nể sợ ông, nên nuốt giận vào trong lòng.

- Sao em lại xuống đây, mau trở lên nghỉ ngơi đi – Vũ Phong vội vàng chạy lại đỡ Ngọc Loan giúp ông Hoàng Lâm, nhưng ông Hoàng Lâm không buông tay, ông trừng mắt nhìn Vũ Phong.

Ngọc Loan thấy vậy bèn rời khỏi tay ông, cô để Vũ Phong dìu mình, cô quay lại nói với ba hòng hòa giải chuyện căng thẳng này:

- Để Vũ Phong dìu con đi ba.

Ông Hoàng Lâm miễn cưỡng để Vũ Phong dìu Ngọc Loan, dù sao những lời lẽ của Vũ Phong lúc này cũng làm ông hài lòng. Nhưng sự việc Vũ Phong làm Hà Trang có thai, chứng tỏ mối quan hệ giữa hai người họ

không bình thường. Ông đưa mắt nhìn người con gái mà làm Vũ Phong và mẹ anh tranh cãi với nhau kịch liệt, là người đang xen vào hạnh phúc của con gái mình.

Hà Trang bị cái nhìn của ông làm sợ hãi, đối với ông Hoàng lâm, cô cũng biết khá rõ. Công ty cô còn lệ thuộc khá nhiều vào công ty ông, hàng tháng giám đốc bên cô còn phải mua quà đến biếu tặng, quà là chính tay cô chọn. Tuy là cô và ông chưa từng gặp khi hai bên công ty hợp tác, nhưng khi là bạn Ngọc Loan, cô đã từng gặp ông. Lúc trước, ông cũng từng đích thân đến nhà cô để cảm ơn cô về việc đã cứu Ngọc Loan lúc cô ấy bị tai nạn. Ba Hà Trang cũng vì điều này mà được thăng chức, và vui vẻ đồng ý cho cô dọn ra sống riêng. Ngọc Loan cũng thường dẫn cô về nhà mình chơi, tuy là ít gặp ông, nhưng cũng có chào hỏi khá nhiều.

Ông Hoàng Lâm nhận ra Hà Trang, cô từng là bạn rất thân của Ngọc Loan, Ngọc Loan hay kể chuyện Hà Trang cho ông nghe. Chỉ là sau đó ông không thấy Hà Trang đến chơi, cũng không thấy Ngọc Loan nhắc đến nữa, lại thấy sau đó Ngọc Loan cũng hay buồn, sống im lặng hơn, ông cho rằng có khuất tất, nhưng chẳng muốn hỏi con gái để khơi lại nỗi buồn thêm nữa. Cũng đã bằng đi mấy năm.

Đây là lần đầu ông gặp lại Hà Trang sau gần ấy thời gian. Không ngờ khi gặp lại, Hà Trang lại là người thứ 3 chen vào hạnh phúc của con gái ông. Có lẽ năm xưa cũng chính vì điều này mà Ngọc Loan với Hà Trang mới không còn qua lại với nhau nữa. Nghĩ đến đây trong lòng ông thấy nổi giận.

Ông Hoàng Lâm liếc nhìn Hà Trang một cái rồi đi thẳng đến ghế và ngồi xuống, dáng vẻ oai vệ khiến hai người đối diện không khỏi sợ hãi, không ai dám nhìn thẳng vào ông. Vũ Phong cũng dìu Ngọc Loan ngồi xuống ghế cạnh ông.

- Được rồi, bây giờ thì các người muốn bàn tính gì thì cứ nói – Ông lạnh lùng nói, giọng ông không lớn nhưng đầy uy lực bao trùm.

- Anh Lâm...- Mẹ Vũ Phong lên tiếng, trong giọng bà có chút lo lắng – Chuyện là con bé này đã lỡ có thai với Vũ Phong. Mà Ngọc Loan lại không có khả năng sinh con, cho nên tôi mới dự định...dự định...- Bà muốn nói tiếp nhưng bị ánh mắt của ba Ngọc Loan làm cho hồn vía lên mây, bà chưa từng thấy ông đáng sợ đến như thế. Bây giờ bà đã biết, chồng bà vì sao kính nể ba Ngọc Loan, bình thường ông vẫn hay tươi cười với mọi người, nhưng khi cần thiết, ông tỏ rõ uy quyền khiến người khiếp sợ.

- Vũ Phong, con nói đi, chuyện này là sao hả – Ông Hoàng lâm tức giận đập tay xuống bàn cái rầm khiến hai người phụ nữ trước mặt mình tái xanh mặt mày, Hà Trang lo lắng ngồi sát cạnh mẹ Vũ Phong.

- Ba à, là lỗi của con – Vũ Phong cuối đầu nhận lỗi.

- Ba, là lỗi của con – Ngọc Loan biết tính ba mình, bình thường ông không dễ dàng nổi nóng, nhưng một khi ông nổi nóng, sẽ vô cùng đáng sợ, nhất là chuyện có dính dáng đến cô – Hôm đó, con hiểu lầm Vũ Phong khiến anh ấy buồn và uống rượu sau đó mới xảy ra chuyện với cô ấy. Vũ Phong đã kể hết cho con nghe, và xin con tha thứ. Con cũng tha thứ cho anh ấy rồi, dù sao lỗi cũng ở con một phần. Không ngờ sự việc lại thành ra thế này.

Vũ Phong cảm kích Ngọc Loan đã giải vây giúp mình, anh âm thầm siết chặt tay cô bày tỏ lòng cảm ơn đầy yêu thương với cô.

- Đúng...đúng...chuyện là như vậy đó anh Lâm – Mẹ Vũ Phong vội vàng nói để đùn đẩy hết trách nhiệm sang Ngọc Loan và vuốt giận ông Hoàng Lâm.

Ông Hoàng lâm nghe vậy thì cũng có chút nguôi giận với Vũ Phong, ông cũng không phải người không biết lí lẽ. Ông đưa mắt nhìn Hà Trang:

- Bây giờ cô muốn Vũ Phong chịu trách nhiệm với cái thai đó à.

- Con ...con ...con...- Hà Trang sợ hãi ấp úng nói không nên lời.

- Anh Lâm, chuyện đã như vậy rồi, dù sao cũng là một sinh mạng, hãy để Hà Trang sinh em bé ra có được không ? – Mẹ Vũ Phong vội che chở cho Hà Trang.

- Sau đó thì sao ? – Ông Hoàng lâm hỏi với giọng mỉa mai khiến mẹ Vũ Phong cứng cả họng, bà cúi đầu im lặng, nhưng trong lòng tức giận vô cùng – Tôi không cho phép bất cứ điều gì gây cản trở hạnh phúc của

con gái tôi, kể cả cái bào thai đó. Lập tức đi phá ngay – Ông lạnh lùng hạ lệnh.

Hà Trang gñhe vậy thì ôm mẹ Vũ Phong bật khóc nức nở, miệng gào lên:” Bác ơi, con khổ quá”

- Anh – Mẹ Vũ Phong run run lên vì tức giận nhưng không nói được lời nào.

Đối mặt với ông Hoàng Lâm, ba không thể, cho nên bà quyết định quay sang Ngọc Loan, bà biết Ngọc Loan từ thuở bé, cũng hiểu rõ bản tính hiền lành dễ siêu lòng của cô, cho nên bà nhìn cô bằng ánh mắt cầu khẩn :

- Ngọc Loan, mẹ xin con. Vũ Phong là con trai duy nhất của nhà này. Ba nó lại bị liệt như thế, con nghĩ thử xem nếu như phá bỏ cái thai đi mà sau này hai đứa lại không thể sinh con, gia đình này sẽ tuyệt tự, lấy ai chăm sóc cho những cái thân già sau này chứ? Mẹ chỉ muốn giữ cái thai lại thôi, con hãy rộng lòng thương xót giúp mẹ cầu xin ba con có được không?

Ngọc Loan thật muốn nói cho bà nghe chuyện cô vẫn có thể sinh con, chỉ có cần tìm ra người có cùng nhóm máu với cô để hiến cho cô lúc cô sanh em bé. Nhưng cô lại sợ sẽ không tìm ra người có nhóm máu giống mình. Điều đáng nói ở đây là một sinh mạng nhỏ bé. Dù cho là chưa hình thành, nhưng dù sao cô vẫn không đủ nhẫn tâm bảo Hà Trang bỏ nó đi. Nhưng nếu cô đồng ý để Hà Trang giữ cái thai, vậy hạnh phúc sau này của cô sẽ thế nào?

- Bà im đi. Tôi không đời nào chấp nhận chuyện đó – Ông Hoàng lâm nạt ngang.

Mẹ Vũ Phong nứu lấy tay Ngọc Loan nhìn cô bằng đôi mắt rưng rưng, Vũ Phong thở dài nhìn bà nói:

- Mẹ, đừng làm Ngọc Loan khó xử như thế mà.

- Con chưa làm cha mẹ, làm sao hiểu được nỗi lòng của mẹ chứ.

- Nếu như con nói, con có thể sinh con thì sao? – Ngọc Loan bỗng lên tiếng hỏi bà.

- Con...- Mẹ Vũ Phong ngay người nhìn Ngọc loan.

- Nếu như con nói, cho con thêm một ít thời gian, con nhất định sẽ sinh ẹ một đứa cháu thì sao? – Cô hỏi lại lần nữa

Mẹ Vũ Phong nhìn Ngọc Loan dù biết mình có lỗi với cô vẫn nghiêm giọng nói:

- Con đã nói là nếu như...vậy mẹ hỏi con nếu cho con thêm thời gian mà con vẫn không thể thì sao? Mà nếu con có thể sinh con, theo thể trạng của con như thế, liệu em bé sau này có khỏe mạnh hay không? Liệu nó có là một Ngọc Loan thứ hai với căn bệnh như thế hay không?

Điều mẹ Vũ Phong vừa nói đã đánh bay sự do dự của Ngọc Loan, cô nhắm mắt chôn nỗi đau vào lòng quyết định nói:

- Vậy thì cứ để cô ấy giữ lại cái thai đi.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 14.3

80. Chương 14.3

- Không được – Ông Hoàng Lâm giận giữ quát lên, ánh mắt ông đầy băng giá quét qua Hà Trang và mẹ Vũ Phong khiến hai người họ run lên cầm cập.

- Con cũng không tán thành – Vũ Phong lên tiếng ủng hộ ông Hoàng Lâm – Mẹ, con và Ngọc Loan nhất định phụng dưỡng tốt cho ba mẹ lúc về già. Còn chuyện con cái của con và cô ấy, thiết nghĩ đây là chuyện của vợ chồng con – Anh nhấn mạnh quyền riêng tư của vợ chồng mình.

Mẹ Vũ Phong tái mặt nhìn đứa con trai của mình bên vực người khác mà chống đối bà. Ông Hoàng Lâm gật gù hài lòng trước những gì Vũ Phong nói. Còn Ngọc Loan, cô xúc động cực kì, cô không nghĩ Vũ Phong

sẽ nói những lời này để bảo vệ cô, mắt cô bỗng chốc đỏ hoe, sống mũi cay nồng, cô đưa đôi mắt cảm động nhìn anh. Vũ Phong dang tay ôm chặt Ngọc Loan vào lòng, anh khẽ khàng nói:

- Anh đã nói, trọn đời này sẽ yêu em. Chuyện trước đây, hãy xem như gió thoảng qua, người con gái anh yêu cuối cùng chính là em.

- Vũ Phong – Ngọc Loan nghẹn ngào ôm chặt lấy Vũ Phong nức nở gọi tên anh.

- Có anh ở bên cạnh, anh sẽ không để ai ức hiếp em nữa đâu – Vũ Phong vỗ về cô.

Hà Trang thấy cảnh tượng như thế thì cảm giận vô cùng, cô ghiền rắng cổ kiềm cơn giận dữ của mình xuống.

- Thôi được rồi, chuyện này nên chấm dứt tại đây đi. Nể mặt ba Vũ Phong, tôi sẽ không tính toán với các người. Nhưng nếu các người còn toan tính chuyện hợp lại ức hiếp con gái tôi, tôi sẽ không khách sáo đâu.

Nói xong, ông quay lại nhìn Ngọc Loan yêu thương nói:

- Ba về đây, con lên lầu nghỉ ngơi đi.

Rồi ông quay sang Vũ Phong ra lệnh:

- Ba giao Ngọc Loan cho con, hy vọng con sẽ chăm sóc tốt cho nó. Còn nữa, lần sau ba đến, không muốn thấy cô ta hiện diện ở đây nữa đâu. Nếu con làm gì khiến Ngọc Loan đau buồn, thì đừng trách ba.

- Con biết rồi, ba yên tâm. Con sẽ không để ai làm tổn thương Ngọc Loan đâu – Vũ Phong vừa nói vừa siết chặt tay Ngọc Loan, anh luồn những ngón tay mình vào ngón tay cô, nguyện mãi không rời.

Ông Hoàng Lâm hoàng toàn không để hai người kia trong mắt, ông giữ áo đứng dậy bước thẳng ra cửa, sau khi để lại một ánh mắt hăm dọa.

- Anh đưa em lên – Vũ Phong cũng dìu Ngọc Loan đi lên trên lầu nằm nghỉ, cô vẫn chưa khỏe lại sau cú shock, cũng may là lúc cô ngất, y tá đến thăm bệnh cho ba Vũ Phong cũng vừa đến, nếu không anh nhất định đưa cô đến bệnh viện.

- Vũ Phong ...- Hà Trang yếu ớt gọi anh.

Vũ phong và Ngọc Loan đều dừng lại, Vũ Phong lạnh lùng nói:

- Giải quyết đi, xong rồi em cần gì cứ nói với anh.

- Bác ơi, con khổ quá bác ơi, chắc con chết quá – Hà Trang bật khóc nức nở nhào vào lòng mẹ Vũ Phong than khóc.

Mẹ Vũ Phong cũng xót xa cho Hà Trang vô cùng, bà thở dài bất lực, nếu như Vũ Phong không can thiệp vào thì bà còn có thể lấy quyền làm mẹ mà phản bác ông Hoàng Lâm, nhưng Vũ Phong đã lên tiếng như thế, nếu bà còn phản đối, chắc chắn sự việc sẽ trở nên ồn ào nghiêm trọng. Cho nên bà chọn cách im lặng nhẫn nhục, bà chọn cách chờ đợi, chỉ cần thêm một thời gian nữa, bà sẽ có cơ mà phản đối và đưa Hà Trang vào nhà.

Ngọc Loan nhìn thấy hai người họ kẻ khóc lóc, người vỗ về, lòng cô bỗng thương cảm, cô nhìn Vũ Phong khẽ gọi khẽ:

- Vũ Phong.

Vũ Phong lặng lẽ lắc đầu cương quyết dìu Ngọc Loan về phòng, anh đưa Ngọc Loan về phòng, giúp cô nằm cẩn thận lên giường rồi mới đứng lên, nhưng ngọc Loan đã nắm tay anh lại. Vũ Phong thấy vậy bèn ngồi xuống nhìn cô khẽ nói:

- Anh đã dặn chị bếp nấu cho em ít cháo. Anh xuống bê lên cho em, em vẫn chưa ăn được gì mà.

- Để lát đi, giờ em chỉ muốn được ôm anh mà thôi – Ngọc Loan nhìn Vũ Phong bằng cặp mắt long lanh mong đợi pha chút nhõng nhẽo khiến Vũ Phong không khỏi bật cười, anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, để trán cô tựa vào vai mình. Ngọc loan ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của Vũ Phong.

- Vũ Phong! Anh muốn có con không? – Ngọc Loan bất chợt hỏi khẽ Vũ Phong.

- Muốn....

Vũ Phong thẳng thắn đáp, lời của anh khiến trái tim Ngọc Loan thất lại, đúng là ai mà chẳng muốn có được những đứa con mình sinh ra chứ.

- Nhưng phải là con do em sinh ra – Vũ Phong bắt chợt nói tiếp.

- Nhưng em lại...- Ngọc Loan muốn thử xem Vũ Phong đối với chuyện cô không thể có con sẽ nghĩ gì.

- Vậy thì không muốn – Vũ Phong bèn nói tiếp ngăn không cho Ngọc Loan nói tiếp – Anh hiểu Hà Trang làm vậy với mục đích gì. Cô ấy là muốn dùng đứa bé ràng buộc anh, nhưng anh đã xác định rõ lòng mình, cả đời này chỉ muốn ở bên cạnh em mà thôi. Cho nên nếu Hà Trang muốn dùng đứa bé để anh rời xa em thì anh không làm được, vậy thì chẳng thà không có nó trên đời này. Sau này chúng ta có thể xin con nuôi, chẳng phải em rất thích chăm sóc cho các em bé mồ côi hay sao. Chúng ta có thể nhận vài đứa về nuôi, coi như giúp ích cho xã hội luôn.

- Nhưng dù sao con do chính mình đẻ ra vẫn thích hơn....

- Con đẻ cũng được, con nuôi cũng được, miễn là anh và em có thể sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau là được rồi – Vũ Phong cốc nhẹ vào trán cô ý trách cô quá miễn cưỡng.

Đến phút này Ngọc Loan hoàn toàn không còn nghi ngờ gì về tình cảm của Vũ Phong nữa rồi, cô quyết định kể cho anh nghe mọi chuyện. Vũ Phong nghe xong thì vui mừng khôn xiết. Anh ôm chặt cô vào lòng nói sau đó hôn chụt lên má cô:

- Vậy thì anh sẽ tích cực tìm kiếm người có cùng nhóm máu với em. Sau đó sẽ bắt em sinh cho anh một đám con mới được.

- Đáng ghét – Ngọc Loan cười hạnh phúc mắng anh.

- Từ nay cho đến lúc đó anh sẽ hết sức cẩn thận, em cũng phải hứa với anh, tuyệt đối không được dấu diếm anh chuyện gì. Anh không muốn có chuyện nguy hiểm gì xảy ra với em, anh không muốn phải rời xa em, có biết không?

Ngọc Loan gật đầu hứa với anh.

Sáng hôm sau, Hà Trang bỗng nhận được lệnh đuổi việc, ba mẹ cô cũng đồng thời gọi đến bảo là họ bị ép phải nghỉ hưu non. Hà Trang tức giận xiết chặt cái điện thoại trong lòng bàn tay, người cô run lên vì tức giận lẫn sợ hãi. Quả nhiên ba Ngọc Loan làm việc vô cùng nhanh gọn, chỉ một đêm tối sáng mà có thể đuổi việc cô cùng ba mẹ cô dễ dàng như thế.

Hà Trang mím môi, mắt lóe lên sự căm phẫn:

- Nếu đã như vậy thì cô nhất quyết phải có bằng được Vũ Phong.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 14.4

81. Chương 14.4

Ngọc Loan đang giúp ba chồng mình xoa bóp chân tay để không cứng đờ, cô bỗng nghe tiếng mẹ chồng hét lên trong điện thoại bên ngoài phòng khách:

- Giờ con đang ở đâu, bác tới ngay lập tức.

Sau đó là tiếng đập máy thật mạnh và tiếng bước chân hối hả đi về phía phòng ngủ. Cánh cửa bật mạnh ra, sau đó mẹ Vũ Phong bước vào, gương mặt bà tái nhợt đầy lo lắng. Ngọc Loan quay đầu nhìn ba định mở miệng hỏi bà đã xảy ra chuyện gì thì bất gặp ánh mắt giận dữ như muốn thêu sống cô của bà, lòng cô không khỏi lo lắng.

Mẹ Vũ Phong lạnh lùng nhìn cô rồi quay sang chồng mình nói nhỏ một câu:

- Tôi ra ngoài một chút.

Sau đó bà lấy áo khoát và chiếc túi xách của mình bước vội ra ngoài. Ngọc Loan thấy bà như vậy thì không biết xảy ra chuyện gì cô vội vã đứng dậy đi theo sau lưng bà, tài xế hôm nay xin nghỉ nên cô bèn đề nghị:

- Mẹ, mẹ muốn đi đâu, con đưa mẹ đi.

- Không cần đâu, tôi tự biết đón xe – Bà lạnh lùng xa cách đáp lời cô.

Ngọc Loan nghe bà nói như vậy, mắt cô sụp lại cảm giác đau lòng khôn xiết. Cô nhớ bà từng rất yêu thương cô, cô nhớ bà từng bảo muốn cô làm con gái yêu của bà. Cô nhớ bà đã nắm tay cô vui mừng bảo :” Từ nay mẹ sẽ yêu thương con như con đẻ của mẹ” . Vậy mà....chỉ phút chốc thôi bà lại thay đổi thái độ một cách đáng sợ như thế.

Mẹ Vũ Phong ra ngoài đón xe, chẳng thấy chiếc xe nào đến, gọi tổng đài cũng bận. Mãi không có chiếc xe nào, bà càng nóng lòng hơn bao giờ hết, cứ nhìn đồng hồ mãi. Ngọc Loan bèn đánh xe đến chạy ra nói với bà.

- Mẹ lên xe đi, con chở mẹ đi, nếu không sẽ trễ hẹn đó mẹ, giờ này cũng khó đón được xe lắm.

Mẹ Vũ Phong nhìn ra ngoài đường rồi nhìn Ngọc Loan lưỡng lự, cuối cùng bà quyết định lên xe để Ngọc Loan chở mình đi. Ngọc Loan theo lời bà chở đến bệnh viện, không đợi Ngọc Loan cùng vào, bà vừa xuống xe đã vội chạy vào bên trong bệnh viện. Ngọc Loan cứ tưởng mẹ chồng mình đến thăm người quen bệnh nặng mới như thế, cũng vội vàng gửi xe đi vào sau. Khi cô vào đến nơi thì nghe mẹ chồng nói điện thoại:

- Lầu 3, phòng 4, bác biết rồi, bác lên ngay.

Nói xong bà vào thang máy vừa mở cửa , cách cửa nhanh chóng khép lại, Ngọc Loan định lên tiếng gọi như không kịp, đành chờ chuyển sau, dù sao cô cũng biết nơi đến.

Khi Ngọc Loan đi chuyển sau đến, cô đang tìm số phòng thì đã nghe tiếng nức nở trong phòng vọng ra:

- Bác ơi, con khổ quá bác ơi. Chẳng thà con chết đi cho thoải mái.

- Con đừng nói vậy, sao lại đại dốt tự tử như thế chứ. Dù sao cũng phải nghĩ đến đứa bé trong bụng, con làm như vậy nghĩa là 1 xác hai mạng, con có biết hay không? – Giọng mẹ Vũ Phong lên tiếng trách, nhưng không hề có sự giận dữ mà chỉ có sự xót thương mà thôi.

Ngọc Loan đứng bên ngoài nhìn vào, cô thấy trên cổ tay Hà Trang là một vết băng kín, cô không khỏi sợ hãi lùi lại mấy bước, không ngờ Hà Trang lại cắt cổ tay tự sát như thế.

- Vậy bác bảo con phải làm sao đây? Vũ Phong không cần con đã đành, anh ấy cũng không cần đứa trẻ này còn bắt ép con bỏ nó. Ba Ngọc Loan thì ép con thôi việc, cả ba mẹ con cũng bị bắt ép như thế. Con có lỗi với ba mẹ con đã đành, nhưng còn đứa con của con, con dù sinh nó ra cũng chưa chắc có thể cho nó một cuộc sống tốt hơn, cho nên thà con cùng chết với nó – Hà Trang ôm bà khóc lóc.

- Bậy bạ quá, cũng may con và đứa bé trong bụng không sao, nếu không thì đúng là thất đức quá. Con yên tâm đi, bây giờ dù ai có nói gì, bác cũng sẽ không để con và con của con chịu khổ đâu. Theo bác về nhà, bác sẽ chăm sóc cho hai mẹ con của con – Mẹ Vũ Phong hạ quyết tâm nói.

- Nhưng mà anh Vũ Phong, còn có ba Ngọc Loan và cô ấy thì làm thế nào hả bác – Hà Trang nghe bà nói thế thì ngừng khóc ngẩng đầu nhìn bà hỏi – Ba Ngọc Loan chắc chắn sẽ không để chúng ta yên đâu.

- Yên tâm đi. Mình sẽ không để chuyện gì xảy ra đâu – Ngọc Loan đẩy cửa bước vào nói.

- Con điên rồi – Ông Hoàng Lâm giận dữ quát lên khi Ngọc Loan đến tìm ông cầu xin ông để Hà Trang và gia đình cô ấy yên ổn. Đồng thời nói rõ việc mình đã chấp nhận cho Hà Trang đến nhà để dưỡng thai – Con có biết, một khi đứa trẻ đó sinh ra đời thì hậu quả sẽ như thế nào hay không hả?

- Con biết – Ngọc Loan cắn môi gật đầu xác định.

- Con biết – Ông Hoàng Lâm nhìn Ngọc Loan với ánh mắt không tưởng – Con biết mà vẫn chấp nhận à.

- Ba, dù sao cũng là một sinh mạng, đứa trẻ đó là vô tội – Ngọc Loan nhìn ba khe khẽ đáp.

Ông Hoàng lâm ngay người nhìn con gái thật lâu rồi thở dài .

- Ba sai rồi. Ba đã sai rồi. Ba không nên dạy con sống rộng lượng như thế – Ngọc Loan vốn giống tính mẹ cô hiền lành nhân hậu, ông Hoàng lâm cũng không muốn con gái sống trong xã hội đầy sự lọc lừa tính toán, mà luôn mong muốn con gái có một cuộc sống an nhàn sung sướng mà thôi, gia tài của ông để lại cho cô đủ để cô sống nhàn hạ đến suốt đời. Việc cuối cùng là ông tìm cho con gái một người chồng tốt nữa là ông đã thỏa mãn rồi. Ông không ngờ cách dạy của mình đã để lại hậu quả như thế này. Con gái ông quá hiền lành, không đủ nhẫn tâm để gạt bỏ chương ngại trên con đường hạnh phúc của mình.

- Ba hứa với con đi ba – Ngọc Loan nắm lấy tay ông khe khẽ cầu xin – Dù sao đứa bé đó cũng là con của Vũ Phong, nếu lỡ như mai này con không thể sinh con cho anh ấy, thì đứa bé ấy chính là con của con, con sẽ xem nó như con của mình.

- Tội đại gì con phải làm vậy. Vũ Phong có xứng đáng cho con phải hy sinh đến như vậy không?

- Nếu như trước đây, có lẽ con sẽ trả lời là không? Nhưng bây giờ thì con cho là xứng đáng, dù con có hy sinh cho anh ấy bao nhiêu, gánh lấy những nỗi đau gì đi chăng nữa, chỉ cần hiện tại Vũ Phong yêu con là đủ. Chuyện sau này cứ để sau này tính đi – Ngọc Loan cười dịu dàng nhìn ông đáp, ánh mắt hiển hiện niềm hạnh phúc khi nhắc đến Vũ Phong.

Ông Hoàng lâm sư hạnh phúc trong mắt của con gái, ông thở dài căn dặn nói:

- Thôi được, ba sẽ không gây khó dễ cho gia đình cô ấy nữa, nhưng mà Ngọc Loan, con phải biết, làm người không thể quá hiền lành. Đôi khi phải biết sống ích kỷ vì bản thân mình, thà rằng phụ người chứ đừng để người phụ ta. Có thể nhân nhượng cho cô ta đến khi sinh đứa bé, nhưng nhất định không thể để cho cô ta mẹ sang nhờ con được, con có hiểu hay không. Là của con thì nhất định không để cô ta chạm tay vào. Đừng quá hiền lành mà để bị bắt nạt.

Ngọc Loan xúc động trước những lời căn dặn vì lo lắng tình của ba cô, cô khe khẽ gật đầu cho ông yên lòng.

- Con biết rồi ba, con không ngốc ghêch đến mức để người khác ức hiếp mình mãi đâu.

- Hãy nhớ, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, ba luôn luôn ở sau bảo vệ và ủng hộ con.

- Con cảm ơn ba – Cô nhẹ nhàng ôm lấy ba mình , hạnh phúc khi được ở trong vòng tay yêu thương và bao bọc của ba mình.

Vũ Phong hôm nay ghé vào một tiệm bánh mà Ngọc Loan rất thích, anh mua bánh đem về cho Ngọc Loan, chắc chắn cô sẽ rất thích. Vũ Phong đặt bánh thật cẩn thận trên ghế, anh nhìn hộp bánh khe khẽ cười, mấy ngày nay toàn gặp chuyện không vui, anh muốn làm Ngọc Loan vui lên một chút.

Xe vào đến cổng, Vũ Phong hớn hờ cầm hộp bánh vào nhà, nào ngờ anh vừa vào nhà thì nghe tiếng Hà Trang reo mừng kêu lên:

- Vũ Phong, anh về rồi.

Vũ Phong quay đầu nhìn Hà Trang, cô ta đang mặc một bộ đồ lửng thường ngày ở nhà chứ không phải một bộ đồ lịch sự khi ra đường như thường ngày, anh lấy làm khó chịu nhìn cô ấy hỏi:

- Cô đến đây làm gì?

- Là mẹ kêu Hà trang đến đây ở – Mẹ Vũ phong lên tiếng thay cho Hà Trang.

- Mẹ, sao mẹ lại làm nư vậy chứ, sao mẹ không nghĩ đến cảm nhận của Ngọc Loan, cô ấy sẽ như thế nào? – Vũ Phong bực tức quay đầu nhìn mẹ mình nói – Nếu như mẹ muốn rước cô ta về đây sống, thì con và Ngọc Loan sẽ trở về nhà mình sống.

- Là Ngọc Loan đồng ý cho Hà Trang về đây ở, chẳng phải mẹ ép uống gì nó, không tin con cứ lên phòng hỏi nó đi – Mẹ Vũ Phong hất mặt về phía lầu đáp.

Vũ Phong nghe vậy thì tức giận đùng đùng, anh nhanh chóng sải chân bước thẳng về phòng của mình.

82. Chương 14.5

Vũ Phong nghe vậy thì tức giận đùng đùng, anh nhanh chóng sải chân bước thẳng về phòng của mình.

Anh thật sự không hiểu được suy nghĩ của Ngọc Loan, cô đâu phải là một cô gái ngốc. Vì sao không thể hiểu được dụng ý từ chối của anh với Hà Trang, một khi Hà Trang bước vào nhà này, anh không thể xem như cô ấy không tồn tại, càng không thể không nhìn nhận giọt máu của mình.

Ngọc Loan đang ủi quần áo của Vũ Phong, thấy Vũ Phong mở cửa với sắc mặt không vui, cô biết chuyện gì xảy ra bèn nhìn anh nói:

- Anh về rồi sao?

Vũ Phong nhìn Ngọc Loan nhìn anh nở nụ cười tươi, rồi bình thần tắt bàn ủi đi đến bên tủ lấy quần áo mặc ở nhà cho anh thay. Anh không khỏi nhủ thầm, lẽ nào cô không nhìn ra sự tức giận hiện rõ trên gương mặt của anh. Tay anh bỏ hộp bánh lên trên bàn rồi quay lại nhìn cô, giọng nói thể hiện sự chất vấn quyết liệt.

- Mấy hôm nay mẹ dọn phòng khách chính là để cô ấy vào ở. Dù em không biết thì khi cô ấy đến, em cũng nên báo với anh một tiếng chứ. Vì sao còn đồng ý để cô ấy vào ở trong nhà.

- Em định chờ anh về rồi mới nói – Ngọc Loan nhẹ nhàng đáp, cô đưa bộ quần áo cho Vũ Phong, sau đó mới nói tiếp – Thật ra em biết mẹ dọn dẹp phòng là để Hà Trang đến ở.

Vũ Phong không ngờ Ngọc Loan đã biết từ trước, anh cứ nghĩ, mẹ mình ngang ngược đưa Hà Trang về nhà, Ngọc Loan phải miễn cưỡng đón nhận.

- Em có xem anh là chồng em hay không?

- Sao anh lại hỏi vậy – Ngọc Loan tròn mắt nhìn Vũ Phong.

- Có người phụ nữ nào lại dẫn tình nhân của chồng về nhà nuôi như em hay không?

- Đó là do những người phụ nữ kia quá ngốc thôi. Định ở xa, mình không thấy không biết nên không đề phòng được. Định ở bên cạnh mình, mình dễ dàng biết được họ muốn gì mà – Ngọc Loan cười cười nói đùa – Thay vì để anh gặp cô ấy bên ngoài thì để hai người gặp trước mặt em, sẽ không xảy ra chuyện gì khiến em không hài lòng cả.

Vũ Phong thấy lý luận của Ngọc Loan đúng là rất đúng, nhưng anh vẫn không thích Hà Trang xuất hiện ở nhà mình, anh gầm gừ nói:

- Tóm lại là anh không thích.

Anh giận dỗi giật lấy bộ quần áo trên tay cô rồi tự mình thay quần áo, Ngọc Loan muốn giúp anh cởi nút áo nhưng anh quay người lảng tránh. Vũ Phong vừa cởi bỏ chiếc áo sơ mi của mình ra thì Ngọc Loan lấy ngón tay chìa vào eo anh, tình nghịch hỏi:

- Anh giận à?

- Em nghĩ xem?

- Dù sao đến cũng đã đến rồi, ở thì cũng ở rồi, anh đừng giận nữa mà – Ngọc Loan ôm eo anh từ phía sau nũng nịu nói.

Vũ Phong thật sự mềm lòng trước sự nũng nịu của cô nhưng vẫn vờ muốn đẩy cô ra, Ngọc Loan kiên quyết không chịu buông tay. Vũ Phong bất lực thở dài, anh xoay người ôm Ngọc Loan vào lòng, khẽ vuốt ve mái tóc của cô rồi mới hỏi lại:

- Vì sao cho cô ấy đến đây.

- Cô ấy đã cắt cổ tay tự tử – Ngọc Loan đáp lại với giọng đượm buồn.

Vũ Phong giật mình, anh đẩy Ngọc Loan ra nhìn ngấm gương mặt cô, hy vọng tìm kiếm một nụ cười nơi khóe môi của cô để biết cô đang nói đùa, nhưng Ngọc Loan không hề cười, cô nghiêm nghị nhìn anh gật đầu.

- Cô ấy được đưa đi cấp cứu kịp thời cho nên mới không sao. Đứa bé trong bụng may mắn không sao. Ý mẹ lại muốn chăm sóc cho đứa cháu của mình, cho nên đưa cô ấy về đây là cách tốt nhất. Em cũng đã xin ba rồi, anh cứ yên tâm.

- Xin lỗi em! Tất cả đều là tại anh, anh hứa với em, chỉ cần Hà Trang sinh em bé xong, anh sẽ sắp xếp cho cô ấy một căn nhà và chu cấp cho cô ấy một ít tiền rồi chấm dứt với cô ấy ngay – Vũ Phong xiết chặt Ngọc Loan trong vòng tay mình, anh cảm thấy có lỗi với cô rất nhiều muốn bù đắp cho cô thật nhiều.

Vũ Phong cúi xuống hôn nhẹ lên môi Ngọc Loan, Ngọc Loan cũng hôn đáp trả lại anh. Cảm giác yêu thương hòa nguyện từ hai trái tim cùng nhịp đập thắt chặt vào nhau không rời.

- Cốc cốc...cốc

Bên ngoài vừa có tiếng gõ cửa thì đồng thời cánh cửa cũng bật mở, Vũ Phong và Ngọc Loan phải buông nhau ra.

Người mở cửa là Hà Trang, cô thấy hai người họ hôn nhau thì nụ cười trên môi bỗng biến mất, sắc mặt hơi tái lại, nhưng nhanh chóng trở lại tươi cười nói với Vũ Phong:

- Vũ Phong, mẹ bảo em mời anh xuống ăn cơm.

Vũ Phong nhìn Ngọc Loan chẳng buồn liếc Hà Trang một cái nói:

- CHÚNG ta xuống ăn cơm đi.

Ngọc Loan cười vui vẻ gật đầu nhưng cô để Vũ Phong đi xuống trước, còn mình bước đến trước mặt của Hà Trang thì dừng lại, cô nhếch môi cười nói với Hà Trang:

- Xin nhớ cho, hiện tại cô là khách, chứ không phải chủ nhà. Đừng tùy tiện bước vào phòng người khác như thế.

Nói xong, Ngọc Loan đóng sập cửa phòng vợ chồng mình lại trước mặt Hà Trang, sau đó đi xuống lầu.

Hà Trang nhìn theo bóng Ngọc Loan lòng ức uất vô cùng, chỉ một câu nói, Ngọc Loan đã khẳng định quyền làm chủ của mình rồi. Cô vốn định phá bình hai vợ chồng nên mới tự mở cửa vào như thế, thật không ngờ họ lại đang....đã vậy Vũ Phong lại không thèm nhìn lấy cô một lần, càng khiến Hà Trang thêm phần bức tức, nhưng cô biết, lần này mình phải nhẫn nhịn.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 15

83. Chương 15

Chương 15: Tháng năm êm đềm

Hà Trang bước xuống sau, cho nên cô không thể ngồi cạnh Vũ Phong được, cô mím môi nhìn Ngọc Loan ngồi bên cạnh Vũ Phong vui vẻ nói chuyện. Đành đi đến ghế đối diện với Vũ Phong ngay bên cạnh mẹ anh. Dù sao cô cũng có thể mặt đối mặt với Vũ Phong.

- Uhm, vậy thì từ hôm nay Hà Trang sẽ ở nhà của mình để dưỡng thai. Mẹ hy vọng không có ai làm khó dễ con bé, làm tinh thần con bé sa sút. Vũ Phong, con nên thường xuyên đưa Hà Trang đi khám thai, dù sao con cũng là cha đứa bé – Mẹ Vũ Phong lấy giọng tươi cười nói, sau đó nhìn Ngọc Loan dò ý – Chắc con sẽ không phản đối đúng không, Ngọc Loan.

Ấn ý của bà quá rõ ràng, Ngọc Loan lẽ nào không biết, cho nên cô gật đầu đáp:

- Con thấy không nên đâu mẹ, Vũ Phong anh ấy ngày thường đã bận rộn nhiều như vậy rồi, nếu còn phải đưa đón Hà Trang nữa thì e là...Con thấy chuyện đưa đón đó nên để con làm, dù sao thì con cũng ở nhà nên rảnh rỗi hơn – Ngọc Loan quay sang Hà Trang mỉm cười nói – Chắc Trang không buồn vì người đưa đi là mình đúng không?

Hà Trang không ngờ Ngọc Loan lại dùng chính câu hỏi của mẹ Vũ Phong để nói. Nếu cô không chấp nhận thì cũng dở mà chấp nhận thì cũng dở, cho nên đành nói:

- Không cần đâu. Mình có thể tự đi một mình được, đón taxi là xong ngay, không cần phiền đến Loan đưa rước đâu. Dù sao ba...- Hà Trang định nói là ba, nhưng cô nhẩm nhẩm sửa thành “bác” – ...bác trai cũng cần người chăm sóc, Loan đi rồi lấy ai phụ bác gái.

Ngọc Loan chỉ chờ Hà Trang nói thế thì mỉm cười quay sang Vũ Phong nói, cô còn gấp thêm một món thức ăn cho Vũ Phong:

- Vậy thì hay rồi, chúng ta ai cũng bận rộn, Hà Trang rảnh rỗi nên tự đi một mình được, Vũ Phong, anh có thể đi làm thật tốt mà không vướn bận rỗi.

- Ủ – Vũ Phong gật đầu rồi đón nhận món ăn của Ngọc Loan gấp ình bỏ vào miệng nhai một cách ngon lành còn mỉm cười nhìn cô, rõ biết là cô cố ý.

Mẹ Vũ Phong thấy vậy thì cũng không biết nói sao, cũng đành im lặng ăn cơm. Hà Trang liền gấp ẹ Vũ Phong một miếng thịt bò xào nịnh nọt nói:

- Bác gái, ăn miếng thịt này đi, con nghe nói bác thích ăn thịt bò. Dạo này không biết có phải tại cái thai hay không mà con cũng thích ăn thịt bò ghê.

- Cám ơn con – Mẹ Vũ Phong nghe nói đến đứa bé thì vui mừng vô cùng, bà hí hửng nói với Hà Trang – Thịt bò rất tốt, con mau ăn nhiều vô – Bà cũng gấp bỏ vào chén của Hà Trang mấy miếng

- Dạ. Con cám ơn bác – Hà Trang vui tít mắt, cô ta đã thành công lấy lòng được mẹ Vũ Phong nên rất đắc ý. Hà Trang liền vừa gấp vừa nói với Vũ Phong:

- Vũ Phong, anh cũng ăn đi. Thịt bò rất tốt.

Chiếc đĩa còn chưa kịp rời khỏi đĩa thì Ngọc Loan đã lấy đĩa chặn lại, Hà Trang có chút tức giận, nhưng cô ta nhanh chóng nghĩ, Ngọc Loan đang ghen tuông với cô nên mới chặn lại. Như vậy thì trong mắt mẹ Vũ Phong, Ngọc Loan là cô gái lòng dạ hẹp hòi. Chỉ cần Ngọc Loan tỏ thái độ thì cô sẽ giả vờ oan khuất với Vũ Phong. Nhưng Hà Trang đã tính toán sai lầm, khi cô ngẩng đầu lên định tỏ vẻ khốn khổ thì Ngọc Loan cười nhẹ nhàng nói:

- Để mình gấp cho Vũ Phong, Trang đang mang thai, không nên với tới như thế, sẽ không tốt cho em bé đâu.

Hà Trang nghe vậy thì sa sầm mặt, thu đĩa về rồi ngồi xuống ghế. Mẹ Vũ Phong cũng gật gù nói:

- Đúng rồi đó. Phụ nữ mang thai trong thời kì đầu cần chú ý rất nhiều. Nếu không sẽ không tốt cho em bé.

- Con xin lỗi, con không biết điều đó – Hà Trang tỏ vẻ đau khổ tự trách.

- Không sao, là do con mới mang thai lần đầu nên thế, cần kiêng cử nhiều – Mẹ Vũ Phong nhàn nhã an ủi thông cảm cho Hà Trang.

- Hay là vậy đi, con dù sao cũng hiểu biết một chút về việc mang thai, sau này con sẽ dạy cho Hà Trang – Ngọc Loan bèn đề nghị.

- Cũng được, con biết gì thì dạy đó. Thanh niên bây giờ không giống như ở thời đại của mẹ, mẹ sợ là mẹ dạy dỗ lại không hợp với thời đại lớp trẻ tụi con. Mẹ nhờ con vậy.

- Dạ, được à, đứa bé này là đứa trẻ đầu của nhà ta, cần chăm sóc cho nó thật tốt – Ngọc Loan vui vẻ đáp, mẹ chồng cô cúi cùng cũng vui vẻ mà nhờ cô, đây là điều cô mong muốn.

Hà Trang ghen cả hòng, rõ ràng cô muốn lấy lòng mẹ vũ phong và anh, cuối cùng thì Ngọc Loan lại nhận lấy hết. Cô tức giận lên lút trừng mắt nhìn Ngọc Loan. Ngọc Loan chỉ khẽ cười đáp lại rồi bỏ lơ Hà Trang quay sang Vũ Phong nói:

- Vũ Phong, ăn thịt bò đi, thịt bò rất tốt.

Vũ Phong đón nhận rồi cười gian kè sát tai cô nói:

- Đúng là thịt bò rất tốt.

Món ăn không vấn đề, vấn đề ở lời nói của Vũ Phong, vô cùng ám muội khiến Ngọc Loan đỏ cả mặt. Vũ Phong bắt đầu hiểu cái câu dịch ở gần để biết động tĩnh của Ngọc Loan, anh im lặng từ đầu tới đuôi xem Hà Trang diễn trò, cũng ngồi xem bản lĩnh của vợ mình.

- Hôm nay em giỏi lắm, lát nữa vào phòng anh có thưởng.

- Anh...- Ngọc Loan đỏ cả mặt lần nữa, khẽ nhỏ giọng kêu.

Vũ Phong bật cười, anh chỉ muốn trêu cô mà thôi, nhưng gương mặt đỏ lên của Ngọc Loan đúng là đáng yêu vô cùng.

Hà Trang nhìn thấy cảnh hai vợ chồng trước mặt mình cứ thì thầm nhỏ to, lòng cô như có lửa đốt, cô cảm thấy Vũ Phong đã thoát khỏi vòng kiểm soát của cô rồi, cô không muốn, cũng không cam tâm chấp nhận điều đó tí nào cả.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 15.1

84. Chương 15.1

Ăn cơm xong, thấy Ngọc Loan đang chuẩn bị thu dọn chén bát trên bàn, Hà Trang vội vã thu dọn chén bát giành công việc rửa chén. Ngọc Loan không nói gì, cô và Vũ Phong chỉ thu dọn một chút rồi đi thăm ba chồng mình, sau đó Vũ Phong nhẹ nhàng quay trở lại phòng. Mẹ Vũ Phong thấy Hà Trang nhiệt tình quá, lại cho rằng cô ngại cảnh ăn không ngồi rồi nên mới giành như thế, cũng không ngăn cản.

Ngọc Loan đi ra chuẩn bị về phòng mình thì Hà Trang cũng rửa chén xong, cả hai đều cùng lúc muốn đi lên lầu. Hà Trang thấy Ngọc Loan định bước đi thì nhường bước.

Ngọc Loan cũng chẳng buồn để ý, cô thoải mái bước lên lầu đi trước, Hà Trang hậm hực bước theo sau. Khi tới cửa phòng mình, Ngọc Loan dừng lại quay đầu nhìn Hà Trang nói:

- Mai mốt không cần rửa chén đâu, đó là chuyện của người giúp việc, nếu Trang cứ thích làm việc nhà như vậy, nhớ báo trước inh hay, dứt khoát cho người giúp việc nghỉ, đỡ một phần tiền công.

Nói xong, Ngọc Loan nhếch môi cười quay lưng mở cửa đi vào trong phòng, Hà Trang nghe Ngọc Loan nói thế thì tức lắm, không ngờ mình lại bị chơi một vố đau như thế. Giờ cô mới biết, Ngọc Loan là cố tình gài bẫy cô để cô tự động đòi đi rửa chén như thế rồi quay sang cười khinh cô. Nhưng cô không thể làm gì Ngọc Loan được, đành cố gắng nhẫn nhịn mà thôi. Nhân lúc Ngọc Loan mở cửa, cô hé mắt nhìn vào trong xem Vũ Phong đang làm gì thì Ngọc Loan đã đóng sầm cửa lại.

- Ông xã, không chờ em mà đã thay đồ trước rồi sao – Giọng Ngọc Loan nũng nịu nhẹ nhàng vang lên đủ để Hà Trang đứng bên ngoài nghe thấy.

Vũ Phong nghe Ngọc Loan nói thì cười khúc khích nheo mắt nhìn cô đi vào rồi chờ cô lên giường, anh vòng tay ôm lấy cô kéo vào lòng anh. Ngọc Loan chưa bao giờ dùng cái giọng nói như thế, kẻ ngu ngốc cũng hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Vũ Phong tất nhiên là hiểu Ngọc Loan là cố ý nói để Hà Trang nghe thấy. Anh thêu thào bên tai Ngọc Loan:

- Cô ấy đang bên ngoài sao?

Ngọc Loan cầu bàn tay đang làm loạn của Vũ Phong không trả lời mà chỉ khẽ gật đầu. Vũ Phong bật cười lớn tiếp tục thêu thào bên tai Ngọc Loan:

- Giờ anh mới biết hóa ra bên cạnh mình cũng là con cáo già đội lốt nai tơ. Xem ra lần này Hà Trang bị em chọc đến tức điên lên rồi.

Ngọc Loan bị Vũ Phong trêu chọc thì đỏ mặt đầm vào ngực anh, sau đó đẩy anh ra chun miệng nói:

- Là em học anh thôi, có ai đó bảo về phòng sẽ thưởng cho em mà.

- Hóa ra đầu óc em đen tối như thế – Vũ Phong bật cười lớn – Anh có nói thưởng là ý chỉ chuyện đó đâu.

- Vậy phần thưởng của anh là gì – Ngọc Loan không tin Vũ Phong không có ý cợt nhả nào, cô nhướn mày nhìn anh ý bảo Vũ Phong chứng minh anh không có ý đồ đen tối trong lời nói.

Vũ Phong cười cười chỉ tay về phía cái bàn trang điểm của Ngọc Loan. Lúc này khi về anh đã mua hộp bánh mà cô thích ăn nhất đặt trên đó. Ngọc Loan quay đầu nhìn cái hộp bánh, sắc mặt trở nên ngượng vô cùng. Vũ Phong lén lút cười cô rồi nói:

- Nói xem, anh đen tối hay em đen tối đây.

Ngọc Loan bị Vũ Phong trêu thì đỏ cả mặt, cô xấu hổ quá bèn đẩy anh ra đứng lên đi lại bàn lấy hộp bánh rồi nói:

- Ủ em đen tối đó có được hay không?

Vũ Phong không nhịn được bèn cười lớn.

Hà Trang bên ngoài ngh tiếng rì rầm cười khúc khích của hai vợ chồng họ thì giận dữ vô cùng, cô quay về phòng mình, tức giận đóng sầm cửa lại. Cô đóng mạnh đến nỗi Vũ Phong và Ngọc Loan cảm nhận được Hà Trang giận đến mức nào.

Ngọc Loan cầm hộp bánh mở ra, lấy một cái bánh ăn rồi đi đến bên giường vùi người vào lòng Vũ Phong thở dài một cái. Vũ Phong cũng im lặng vuốt ve cánh tay cô. Cả hai đều hiểu để Hà Trang vào ở trong nhà, sẽ có nhiều rắc rối sẽ xảy ra sau này.

- Thật ra em cũng thấy có lỗi với cô ấy về việc ba em gây áp lực khiến cô ấy bị công ty cho thôi việc, bây giờ dù muốn công ty cũng không thể mời cô ấy trở lại làm việc được nữa. Cho nên dù biết là cô ấy giả vờ tự tử để đổi lấy lòng thương hại của mẹ, em vẫn cho cô ấy đến ở. Dù sao đó cũng là mong muốn của mẹ, cho cô ấy đến mẹ cũng vui hơn, không cần chẳng trở suy tư nữa. Tiếc là cô ấy không chịu an phận của mình. Em đã nhường nhịn cô ấy hết mức rồi, không thể để cô ấy được nước làm tới nữa. Em phải để cô ấy biết địa vị của cô ấy như thế nào, để cô ấy sớm từ bỏ.

Ngọc Loan thấy Vũ Phong im lặng, cô ngẩng đầu nhìn Vũ Phong, thấy vẻ mặt anh trầm ngâm, bèn đưa tay vuốt ve gương mặt anh rồi mới hỏi:

- Không phải anh đau lòng thay cho cô ấy chứ?

- Anh chỉ thấy tiếc cho cô ấy. Thật ra cô ấy còn trẻ đẹp, có thể tìm ình một người tốt hơn anh, tiếc là cô ấy quá cố chấp, muốn phải có được thứ mình thích cho bằng được. Chính vì sự cố chấp đó của cô ấy khiến anh chán ghét.

Vũ Phong nhìn Ngọc Loan hôn nhẹ lên trán cô nói:

- Thật may anh vẫn còn đủ lý trí để nhận ra mình đang mắc sai lầm lớn. Anh cũng là một kẻ cố chấp, cứ cố chấp mãi về việc cô ấy đã giúp mình mà ...

Vũ Phong không nói hết câu, anh khẽ thở dài, Ngọc Loan vùi mình vào lòng anh, thật sự trong cô mâu thuẫn vô cùng, vừa muốn nói, vừa lại không. Dù sao thì cuối cùng, cô cũng đã có được toàn bộ con người anh rồi. Hà Trang cũng đã mất nhiều thứ trong tình yêu với Vũ Phong, cô cũng hiểu Vũ Phong đang tự trách mình rất nhiều, cũng vì anh mà Hà Trang lỡ dở cuộc đời.

- Sau này đối xử tốt với cô ấy một chút là được – Ngọc Loan buộc miệng xác cảm nói.

- Em không ghen chứ? – Vũ Phong nâng cằm cô lên nhìn cô trêu ghẹo.
- Ai thèm ghen – Ngọc loan bĩu môi đáp.
- Bà xã của anh hôm nay thật đáng yêu, đúng là nên thưởng – Vũ Phong nói xong thì ôm chặt Ngọc loan xoay người đè lên cô bắt đầu hôn lên môi cô.
- Á , em không cần anh thưởng thêm nữa – Ngọc Loan khẽ kêu lên tay muốn đẩy Vũ Phong ra.
- Phản đối vô hiệu – Vũ Phong cười đáp.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 15.2

85. Chương 15.2

Hà Trang trở về phòng, cô tức giận muốn đập phá tất cả đồ đạc bên trong căn phòng thành từng mảnh. Cô thừa biết Ngọc Loan là cố tình để cô nghe thấy những lời nói đó, nhưng nụ cười mãn nguyện và vui thích của Vũ Phong lại khiến cô đau đớn vô cùng. Từng ánh mắt, nụ cười của anh đã quen thuộc với cô đến mức, cô biết nụ cười nào của anh là vui thật sự, nụ cười nào chỉ là muốn che giấu.

Vũ Phong đã cười rất thật, anh đã thật lòng yêu Ngọc Loan rồi, anh đã trao cho Ngọc Loan trái tim mà cô từng nắm giữ. Cô phải làm sao, làm sao để Vũ Phong quay về với cô, làm sao để anh chỉ yêu một mình cô mà thôi.

Vì sao chuyện gì Ngọc Loan muốn đều có thể lấy được, trước đây là Tùng Quân, bây giờ là Vũ Phong, vì sao cô chỉ mong mỗi một người mà lại không thể chiếm được, vì sao hết lần này đến lần khác những người đàn ông mà cô mong muốn đều lần lượt rơi vào tay Ngọc Loan. Ngoại trừ gia thế, cô có cái gì không bằng Ngọc Loan cơ chứ?

Cô không cam tâm, không cam tâm. Hà trang xiết tấm ra giường thật chặt khiến nó nhả nhúm lại.

Sáng sớm thức dậy Hà trang đã đứng trước cửa phòng ba mẹ Vũ Phong cười vui vẻ nói:

- Con chào hai bác.
- Chào con – Mẹ Vũ Phong cười nhẹ nhìn Hà Trang chào.

Thấy mẹ Vũ Phong đang chuẩn bị đẩy chồng ra ngoài phơi nắng, Hà Trang vội vàng chạy đến bảo:

- Để con giúp bác đẩy bác trai ra ngoài.

Ba Vũ Phong tuy ông không cử động được nhưng thần trí vẫn còn rất minh mẫn. Ông biết Hà Trang đến nhà ở, tuy ông không thể lên tiếng phản đối, nhưng thái độ qua ánh mắt cho thấy rõ ông không thích cô hiện diện ở nhà mình một chút nào hết, nên ông đưa mắt đi nơi khác bày tỏ thái độ không thích của mình.

Hà Trang cũng biết ông không thích mình, nhưng vẫn cố gắng hòa nhã bước tới.

Ngọc Loan vừa đi đổ thau nước lau mặt rồi quay lại thấy vậy bèn ngăn lại:

- Không cần đâu. Để đó ỳnh.

Hà Trang nghe Ngọc Loan nói vậy, nhưng vẫn cố chấp đẩy xe, Ngọc Loan bước đến nắm tay Hà Trang giữ lại, Hà Trang liền nhìn mẹ Vũ Phong với đôi mắt rưng rưng muốn khóc nói:

- Con chỉ muốn giúp đỡ một chút thôi. Dù sao cũng ở đây tới khi sanh đẻ, con không thể cứ ăn không ngồi rồi như vậy được, con chỉ muốn làm gì đó phụ giúp thôi. Cứ thế này, con cảm thấy mình quá vô dụng, con áy náy vì cứ ăn không ngồi rồi như vậy, chẳng thả là con dọn ra ngoài ở còn hơn.

Mục đích của Hà Trang là để ẹ vũ Phong thấy Ngọc Loan lòng dạ hẹp hòi, có mỗi chuyện bé như thế cũng xé ra to. Mẹ Vũ Phong liền đưa mắt nhìn về phía Ngọc Loan tỏ vẻ không hài lòng. Ngọc Loan bình thản mở miệng nói:

- Chiếc xe này nặng lắm, Trang đang mang thai, nếu mà cố gắng quá sức, lỡ đứa bé có chuyện gì thì sao. Trang phải nghĩ đến việc mẹ rất lo lắng ình và đứa bé mà nên cẩn thận, suy nghĩ thấu đáo hơn chứ. Sao chỉ có một chuyện nhỏ như thế này mà lại làm ầm lên như vậy. Nếu Trang thấy áy náy vì ăn không ngồi rồi thì sau này cứ tiếp tục rửa chén đi, dù sao rửa chén cũng không vất vả mấy.

- Ngọc Loan nói cũng phải – Mẹ Vũ Phong gật đầu tán thành nhìn Hà trang bảo – Cái xe này cũng nặng lắm, cứ để Ngọc Loan làm đi, dù gì Ngọc Loan làm cũng quen rồi. Con đang mang thai những chuyện này nên chú ý chút. Nếu cảm thấy áy náy thì cứ rửa chén là được.

Mặt Hà Trang sầm lại, vốn định làm xấu mặt Ngọc Loan, vậy mà cuối mình lại trở thành đứa không hiểu chuyện. Lại còn bị Ngọc Loan thừa dịp xem như người làm sai đi rửa chén. Nhưng chuyện đã thế này rồi, sau này cô phải tiếp tục đi rửa chén, nếu không thì thật mất mặt. Cô ngượng cười hồi lỗi rồi nói:

- Hôm nay con có hẹn đi khám thai. Con đến chào hai bác để đi.

- Được, nhớ hỏi kỹ bác sĩ cách chăm sóc sức khỏe nha con – Mẹ Vũ Phong nghe thế vui mừng nói – Để bác bảo tài xế đưa con đi.

Ánh mắt ba Vũ Phong mới bắt đầu quay lại nhìn Hà Trang. Ngọc Loan khẽ đưa mắt nhìn cô ấy, lòng có chút buồn bã. Hà Trang vờ như không nhìn thấy ánh mắt của ông, mỉm cười đáp lời mẹ vũ Phong:

- Không cần đâu bác để con tự đón taxi đi. Chẳng biết khám tới mấy giờ mới ra, cứ để tài xế ở nhà, hai bác muốn đi đâu thì cũng có tài xế.

- Vậy con đi cẩn thận – Mẹ Vũ phong cũng không ép buộc bèn nói, sau đó bà mở tủ lấy ra một cọc tiền đưa cho Hà Trang – Con để dành tiền này để đi khám thai. Nếu hết tiền cứ bảo bác . Bác sẽ bảo Ngọc Loan nấu thật nhiều đồ bổ cho con ăn.

- Dạ, không cần đâu bác – Hà trang vội từ chối.

- Cầm đi, cái này không phải vì con mà cứ xem như vì đứa bé đi – Mẹ Vũ Phong nhét vào tay Hà Trang.

Hai bên cứ đẩy đưa mãi cho đến khi Hà Trang rút cuộc cũng chịu cầm lấy cọc tiền đó. Ba Vũ Phong cố đưa mắt nhìn Ngọc Loan, cô mỉm cười lắc đầu vờ vai của ông tỏ ý mình không sao. Nhưng thật ra lòng cô buồn vô cùng, đến bao giờ cô mới có đũa57c điểm phúc này.

Ngọc Loan đi lấy thuốc cho ba Vũ Phong, cô hẹn gặp Tú Quyên trò chuyện một lát ở quán nước. Cả hai đang ngồi thì thấy Hà Trang đi ngang qua, bên cạnh là mấy cô đồng nghiệp làm trong công ty cũ bởi vì họ uống nước ở gần công ty cũ của Hà trang..

- Chẳng phải bảo cô ta đi khám thai hay sao? – Tú Quyên sững sốt ghiền rằng tức giận trừng mắt không rời khỏi người Hà Trang đang đi bên ngoài đường.

- Chắc là sẵn tiện đi mua sắm luôn – Ngọc Loan cũng ngoái đầu nhìn theo nói – Mặc kệ đi.

- Đúng là bực chết đi được mà, dám ngang nhiên vào nhà người ta ở như thế, đúng là đồ mặt dày. Cũng may Loan ra mặt thẳng như thế, nếu không mình sẽ tức chết vì Loan mất, ai đời lại rước họa về nhà như thế.

Ngọc Loan chỉ cười không đáp, cô cúi đầu uống tiếp ly nước của mình.

- Nhìn cách ăn mặc của cô ta coi, đàn bà có thai nào lại mang giày cao gót như thế hay không? Đúng là điệu đà quá mức – Tú Quyên vẫn bực tức nhìn theo Hà Trang – Mà có chắc là cô ta đã mang thai hay không? Nói không chừng là lừa gạt thì sao?

- Chắc không đâu. Chuyện như thế ai lại dám nói bừa, sau này bụng phát triển thì sao – Ngọc loan cười buồn nói.

Tú Quyên thở dài rời ánh mắt khi Hà trang cũng bắt đầu khuất bóng.

- Dù sao thì bây giờ Vũ Phong cũng yêu Loan thật lòng, nghĩ đến việc cô ta ganh tỵ mà mình thấy vui chết được. bây giờ cô ta có con rồi thì sao, mai mốt Loan sinh con rồi, xem con cô ta với con của Loan, đứa nào được thương hơn. Mình tin chắc con của Loan sẽ được Vũ Phong yêu mến nhiều hơn con cô ta.

Ngọc Loan sụp mắt xuống khẽ cười lắc đầu. Cô thật lòng mong có ngày đó biết bao nhiêu.

Đột nhiên Ngọc Loan cảm thấy trong người rất khó chịu, cô vội chạy vào toilet nôn khan vài cái. Khi ngẩng đầu lên, mặt đã trắng bệch đầy mệt mỏi.

Tú Quyên cũng chạy theo sau lưng cô lo lắng.

- Loan không sao chứ?

- Không sao. Chắc là ăn trúng thứ gì không tốt thôi – Ngọc Loan lắc đầu đáp, nhưng ngay lập tức cô lại nôn khan lần nữa.

Tú Quyên ngậy người nhìn cô một lúc rồi chợt vui mừng reo lên:

- Này, có khi nào Loan cũng có rồi hay không?

Ngọc Loan sững người nhìn Tú Quyên, cô run run nhớ lại ngày kinh cuối cùng của mình, lẽ nào....

- Mau lên, chúng ta đến bệnh viện đi. Phải mau đi khám xem thế nào, nếu thật sự Loan có thai rồi thì hay biết mấy. Để xem, cô ta còn đặc ý được hay không? – Tú Quyên reo lên rồi nắm tay Ngọc Loan lôi đi.

Ngọc Loan cả người lo lắng cùng Tú Quyên đi đến bệnh viện, trong lòng cô ngổn ngang bao cảm xúc. Cô mãi suy tư cho đến khi Tú Quyên ôm cô vui mừng hét lên :

- Đúng là Loan có thai rồi. Hoan hô.

Ngọc Loan đứng im bất động mặc cho Tú Quyên ôm mình vui mừng, tay cô khẽ sờ lên phần bụng của mình, nơi đang hình thành một giọt máu. Mắt nhắm ghiền lại tự hỏi:” Vì sao lại đến vào lúc này”.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 15.3

86. Chương 15.3

- Phải mau báo tin cho anh Vũ Phong hay mới được – Tú Quyên vui mừng lôi điện thoại ra tìm số của Vũ Phong báo cho anh hay tin mừng này.

Tú Quyên vừa mới bấm một số thì Ngọc Loan đã ngăn cô lại:

- Đừng gọi.

- Sao thế? – Tú Quyên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Ngọc Loan hỏi.

- Không có gì? Tạm thời mình muốn giấu Vũ Phong để tạo cho anh niềm vui bất ngờ mà thôi – Ngọc Loan cố cười để Tú Quyên nhìn thấy.

- Cũng hay, tạo cho anh ấy một bất ngờ mới được, Vũ Phong chắc chắn sẽ rất vui mừng – cô không kể cho Tú Quyên biết chuyện mình không nên sinh em bé lúc này, cho nên Tú Quyên cứ đinh ninh cô sẽ báo lại cho Vũ Phong hay biết sau, Tú Quyên gật đầu tán đồng với ý của Ngọc Loan bèn tắt điện thoại bỏ vào túi – Mình chờ đến ngày nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Hà Trang, xem vẻ mặt đặc ý còn hiện trên mặt cô ấy nữa hay không.

- Nhất định – Ngọc Loan gật đầu cười, sau đó cô tìm lí do để Tú Quyên ra về trước, còn mình quay trở lại tìm bác sĩ để hỏi chuyện.

Đối mặt với Ngọc Loan là một màu áo trắng tinh khiết, vị bác sĩ mới hơn 40 tuổi, nhưng đủ để nói rằng ông có thừa kinh nghiệm.

- Nếu vậy thì cháu nên bỏ đứa bé đi – Bác sĩ trung niên nhìn Ngọc Loan khẽ nói sau khi nghe hết những lời cô nói và đưa ra lời khuyên chân thành.

Ngọc loan nghe xong thì cả người run lên, cô xiết chặt hai tay lại với nhau nhìn bác sĩ hỏi:

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác hay sao bác sĩ?

- Đáng tiếc là không? – Vị bác sĩ thở dài tháo cặp mắt kính ra lắc đầu nhìn Ngọc Loan bày tỏ thông cảm và tấm lòng chân tình của một vị bác sĩ – Nếu cháu kiên quyết giữ lại và sanh nó ra, có rất nhiều rủi ro. Đứa bé có thể chết trong bụng mẹ. Hoặc giả đến khi sinh giữ mẹ thì không giữ con, giữ con thì không giữ mẹ. Là một bác sĩ, tôi thành thật khuyên cháu nên bỏ đứa bé đi. Cháu còn trẻ, chờ thêm một thời gian nữa, khi tìm được người có cùng nhóm máu thích hợp hiến máu thì cháu hãy tính đến chuyện sinh con.

Ngọc Loan trầm mặt im lặng, môi cô tái nhợt khẽ run run.

- Chú biết, đứa bé này là giọt máu của cháu, cháu không nỡ phá bỏ nó. Nhưng nghĩ thử xem, nếu cháu không có đứa con này thì sẽ có những đứa con khác. Nếu cháu quyết định giữ đứa bé lại, lỡ chẳng may cháu xảy ra chuyện thì đứa bé sẽ làm sao? Nó sẽ mồ côi mẹ suốt đời, cuộc sống sau này của nó thế nào?...

Vì bác sĩ nói rất nhiều, toàn những lời lẽ chân thành khuyên nhủ cô nên bỏ đứa bé đi. Nhưng Ngọc loan đầu óc quay cuồng chẳng còn nghe thấy lời bác sĩ nói nữa, cô cảm thấy đau đớn khôn xiết, tại sao đặt cô vào lựa chọn đau khổ đến như thế.

Ngọc Loan như người vô hồn bước thấp bước cao đi ra ngoài, lòng cô đau đớn vô cùng, đứa bé này là đứa bé đầu tiên của cô và Vũ Phong, vậy mà lại phải dứt bỏ nó. Một người vô tình bước đi ngược chiều và vào cô. Ngọc Loan mới chợt tỉnh lại, cô nhìn người kia đang cúi đầu xin lỗi mà cười lắc đầu tỏ ý bảo không sao. Người đó liền mỉm cười với cô rồi bỏ đi, Ngọc Loan thở dài rồi định bước nhanh ra bệnh viện. Vô tình đập vào mắt cô là tấm bảng với hàng chữ hướng dẫn:” Nạo Phá Thai”.

Ngọc Loan như bị cơn chấn động, cả người lập tức thấy lạnh, đó là mấy chữ mà cô sắp phải thực hiện, cô run run quay đầu nhìn về khu vực đó. Cô nhìn thấy trong đó có rất nhiều cặp đôi còn rất trẻ, không cần nghĩ cũng biết đó là những đứa trẻ lỡ dại và đi đến đây để giải quyết hậu quả. Ngọc Loan bần thần nghĩ, có bao nhiêu người không muốn phá bỏ bào thai của mình nhưng vì hoàn cảnh bắt buộc phải phá bỏ đi như cô. Ngọc Loan không biết họ nghĩ gì và sẽ như thế nào khi phá bỏ nó. Bước chân tự động đi về hướng đó.

Ghế ngồi chật kín hết, Ngọc Loan chọn một chỗ kín đáo đứng nép mình quan sát mọi người.

Có nhiều cô gái thờ ơ bàng quang chẳng chút lo lắng hay buồn bã gì hết. Có nhìn người lo lắng sợ hãi nép mình vào lòng bạn trai. Có rất nhiều cảm xúc pha trộn nơi đây, Ngọc Loan bỗng thở dài.

Cô định bước chân đi khỏi đây, thì một cánh cửa mở ra, một cô gái khóc nức nở bước ra yếu ớt được bạn trai dìu đi, trên tay người còn trai đó còn cầm trên tay một chiếc bọc chứa vật gì đó được bọc chặt, nhưng dường như vẫn thấy màu máu lan ra. Không cần nhìn cũng biết, đó chính là một đứa bé vừa được lấy ra từ bụng mẹ nó.

Ngọc Loan không còn đủ can đảm để nhìn nữa, cô cắn răng bỏ chạy khỏi nơi khủng khiếp đó. Cô chạy nhanh ra bên ngoài tựa tay vào một góc cây, cơn buồn nôn ập đến đúng lúc khiến cô khó chịu vô cùng, nước mắt gần như chảy ra khỏi hốc mắt.

Một bàn tay vỗ nhẹ lên lưng cô, rồi người đó chìa chai nước suối đã mở nắp sẵn cho cô.

- Uống nước đi cháu – Giọng người đó ân cần nhẹ nhàng.

Ngọc Loan quay đầu nhìn người đó, đó là một người phụ nữ cũng đã trên 50 tuổi, ăn mặc giản dị nhưng có nét mặt phúc hậu, cô nhìn bà ngờ ngác đón nhận chai nước trong tay bà uống một ngụm cho trôi đi mùi vị chua trong cổ họng, sau đó cô ngượng ngùng nhìn bà biết ơn nói:

- Cảm ơn bác.

- Lại ghế ngồi đi cháu – Bà nhẹ nhàng dìu Ngọc Loan lại ghế ngồi.

Im lặng một lúc bà mới lên tiếng nói:

- Cháu mới lần đầu mang thai sao?

Ngọc Loan cắn môi rồi gật đầu.

- Cháu muốn bỏ đứa bé đi?

Ngọc Loan nhìn bà một lúc, ánh mắt đau buồn vô hạn cô lại gật đầu lần nữa.

- Cháu có muốn bỏ không?

Ngọc Loan cúi đầu buồn bã lắc đầu.

- Cháu hãy nhìn những bức hình này đi – Bà đột nhiên lôi ra một cuốn album nhỏ trong túi áo đưa cho Ngọc Loan xem.

Ngọc Loan đón lấy và xem, trong album là những bức hình vô cùng đáng yêu của các em bé nhỏ.

- Dễ thương lắm đúng không? – Bà hỏi cô, khẽ đưa tay vuốt tóc giúp cô bà mới nói tiếp – Con của con sau này cũng là một đứa bé đáng yêu như thế. Không biết nguyên nhân vì sao con lại bỏ nó, nhưng con nghĩ xem, đứa bé là vô tội. Nó thật là đáng thương khi chưa kịp nhìn thấy mặt trời đã vội chết đi như thế. Nếu mà nói như kiểu mê tín, nghĩ là đứa bé vừa đào thai vào bụng con thì đã chết, suốt kiếp nó sẽ không được siêu sinh nữa đâu.

Người Ngọc Loan run lên không ngừng rồi cô bật khóc nức nở, cảm thấy cô vô cùng có lỗi với con của mình, dù là chỉ trong ý định đi chẳng nữa, nhưng chắc chắn nó sẽ bị tổn thương rất nhiều khi biết được mẹ nó muốn phá bỏ nó, mẹ nó không cần nó.

Người phụ nữ ra sức khuyên cô đừng từ bỏ đứa bé, thậm chí bà còn bảo, nếu cô không có khả năng nuôi đứa bé, có thể gửi đứa bé vào giáo hội của mình. Bà là người của giáo hội tin lành, và luôn mong muốn điều tốt đẹp nhất.

Cuối cùng Ngọc Loan quyết định giữ lại đứa bé này.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 15.4

87. Chương 15.4

- Ba à, đã tìm được người có cùng nhóm máu của con chưa ba? – Ngọc Loan gọi điện cho ba mình, cô hy vọng tìm kiếm một tia hy vọng nào đó nhưng ông Hoàng lâm lại lắc đầu buồn bã nói qua điện thoại.

- Đã tìm ra hai người cùng nhóm máu với con, nhưng đáng tiếc là một người sức khỏe yếu, cần phải bồi dưỡng nhiều, một người lại mắc bệnh. Nhưng con yên tâm đi, ba vẫn cho người tiếp tục tìm kiếm, sẽ nhanh chóng tìm ra được thôi. Con và Vũ Phong còn trẻ đợi thêm một hai năm nữa sinh con cũng không muộn đâu. Còn con bé kia, chỉ cần nó sinh xong, ba sẽ lập tức đưa nó đi khỏi mắt con.

Lòng Ngọc Loan thấy hụt hẫng vô cùng, nhưng cô vẫn cố vui cười trong điện thoại.

- Con chỉ gọi hỏi thế thôi, chứ ba anh Vũ Phong bây giờ như vậy, con cũng chưa muốn có thêm em bé, sẽ rất vất vả.

- nếu vất vả quá, ba sẽ mượn người đến phụ con chăm sóc.

- Không cần đâu ba, ba mẹ Vũ Phong không thích có người lạ vào đâu.

Cô nói thêm vài câu rồi nhanh chóng cúp máy. Ngọc Loan đưa tay lên bụng xoa nhẹ rồi khẽ bảo:

- Con yên tâm, mẹ sẽ bảo vệ con, sẽ không bao giờ vứt bỏ con đâu.

Cô quyết tâm sinh đứa bé này ra, dù sau này có xảy ra chuyện gì. Ngọc Loan vừa vào nhà, thì mẹ Vũ phong nhú mày nhìn cô:

- Con đi đâu cả buổi thế hả? Nếu con có hẹn thì nên thông báo ẹ biết một tiếng để khỏi trông chờ con.
- Con xin lỗi mẹ. Lúc này con hơi mệt nên mới ngồi nghỉ ở quán nước.

Mẹ Vũ Phong nhìn thấy sắc mặt mệt mỏi của Ngọc Loan thì cũng không nói gì nữa. Ngọc Loan liền lấy thuốc trong túi ra đưa bà, nhưng khi đưa cô bỗng cảm thấy buồn nôn nên cố nhả xuống, nhưng cơn buồn nôn kho chịu cứ ập xuống, nhất thời Ngọc Loan nhét vội vào tay mẹ Vũ Phong rồi chạy vào phòng vệ sinh.

Mẹ Vũ Phong thấy con dâu cứ như ném thuốc vào mình mà nổi giận, đến mức không nhìn thấy biểu hiện khó chịu trên mặt Ngọc Loan. Hà Trang cũng có mặt, thấy thế bèn thúc vào một câu công kích:

- Ngọc Loan cũng thật là, dù có thế nào cũng không nên hành động thiếu tôn trọng bác như thế. Cô ấy được anh Vũ Phong yêu thương chiều chuộng nhiều nên mới dám thế.

Một câu nói khiến mẹ Vũ Phong giận Ngọc Loan vô cùng.

Ngọc Loan cứ nôn khan như thế, cả người đầy mệt mỏi, gương mặt tái xanh, cô sợ mẹ Vũ Phong và Hà Trang biết, cho nên cô đành bảo người giúp việc là mình bệnh, giao mọi việc lại cho người giúp việc.

Vũ Phong về nhà nghe nói cô bị mệt bèn đi nga về phòng tìm cô. Ngọc Loan đã nằm ngủ trên giường, nét mặt thật thoải mái. Vũ Phong đưa tay sờ trán cô xem thế nào, Ngọc Loan bị anh đánh thức dậy.

- Em sao vậy, anh đưa em đi bác sĩ nhé.
- Không cần đâu, chỉ tại em đi nắng nên say nắng thôi – Ngọc Loan lắc đầu rồi ngồi dậy.
- Đi tắm đi, anh bảo chị bếp nấu cháo rồi.
- Ủ...Ba mẹ với Hà Trang đã ăn cơm chưa?
- Ăn hết rồi, em an tâm đi. Đừng lo ọi người nữa, nên lo cho bản thân mình thì hơn – Vũ Phong nhìn cô nhắc nhở.
- Anh qua thăm ba chút đi, em đi tắm cho thoải mái rồi xuống dưới.
- Lát nữa anh cùng em vào thăm ba, giờ anh đưa em đi tắm, anh cũng muốn thử cảm giác uyên ương nghịch nước xem thế nào – Vũ Phong cẩn nhẹ lên vành tai cô trêu.

Ngọc Loan đỏ cả mặt, cô lườm mắt nhìn Vũ Phong hai má cô hồng lên nhưng không từ chối ý nghĩ của anh.

Vũ Phong nhanh chóng tạo một bồn nước ấm để hai vợ chồng cùng ngâm mình thư giãn. Nước ấm khiến cơ thể Ngọc Loan bớt mệt mỏi. Cô thoải mái dựa người vào lòng ngực của Vũ Phong cảm nhận từng cái vuốt ve dịu nhẹ của anh.

Lát sau Ngọc Loan bèn nói:

- Vũ Phong, anh thích con trai hay con gái?

Vũ Phong tưởng Ngọc Loan đang nói về cái thai trong bụng Hà Trang, anh cho rằng Ngọc Loan buồn vì chuyện đó mà sinh bệnh như thế, anh trầm giọng nói:

- Em yên tâm đi, sau này Hà Trang sinh em bé xong, anh sẽ chuyển cô ấy ra ngoài ở ngay, anh sẽ cho cô ấy lựa chọn nuôi hay không nuôi đứa bé. Anh sẽ chu cấp tốt cho hai mẹ con, sẽ không có chuyện anh để em chịu thiệt thòi nữa đâu.

Ngọc Loan quay đầu vuốt mũi Vũ Phong cười trêu:

- Anh nói đi đâu vậy hả. Em đâu có ghen đâu mà anh lo lắng giải thích như thế. Ý em là nếu con của em và anh, anh thích con trai hay con gái.

Vũ Phong thở phào nhẹ nhõm khi thấy nụ cười của Ngọc Loan, anh ôm chặt cô nói:

- Là con trai hay con gái gì anh đều yêu chúng hết, chúng là con của chúng ta mà. Con của vợ chồng mình sẽ là những đứa bé thật đáng yêu ngoan ngoãn biết vâng lời, anh sẽ yêu thương chúng hết mực, sau này chúng lớn sẽ dạy chúng học hành, cuối tuần gia đình mình sẽ đi dã ngoại thật vui vẻ.....Anh mong chờ vào đứa con

đầu lòng của chúng ta.....nhưng phải chờ thêm một ít thời gian nữa, vợ chồng mình còn trẻ mà, không cần vội có con, em không nên lo lắng quá đâu.

Ngọc Loan nghe Vũ Phong nói cô đưa tay sờ lên bụng mình. Đứa con đầu lòng của họ....chính là đứa bé trong bụng cô, cô càng không thể phá bỏ nó.

- Nếu như bây giờ em có thai thì sao?

- Tốt nhất là nên bỏ đứa bé, em cũng biết là bây giờ vẫn chưa tìm ra người có máu giống em, Hà Trang thì chưa chắc cô ấy chịu, mà dù cô ấy chịu đi chăng nữa thì cô ấy đang mang thai như thế cũng khó lòng hiến máu cho em.

- Nhất định phải bỏ sao?

- Nhất định phải bỏ. Anh không muốn em có chuyện gì xảy ra. Em có biết bây giờ em quan trọng với anh thế nào hay không? – Vũ Phong nhìn Ngọc Loan bằng ánh mắt tha thiết nói – Chuyện có con để mai này tính đi, chúng ta chỉ nên ở bên nhau vào những kì an toàn của em thôi.

Ngọc Loan cảm động cô nép mình vào trong lòng anh, nước mắt khẽ rơi dài trên gương mặt cô, bị những giọt nước ấm hòa tan.

- Nếu như mai này em chết, anh có nhớ em không?

- Sao đang yên đang lành lại nói đến từ chết. – Vũ Phong hơi nhú mày khẽ trách cô.

- Em vốn tính là con gái mà, có cô gái nào chẳng hỏi người mình yêu câu này chứ. Mau trả lời em đi, nếu sau này em chết, anh có nhớ đến em suốt đời hay không?

Vũ Phong khẽ cười, anh tựa cằm lên đầu cô, những ngón tay đang vào tay cô khẽ nói:

- Nhớ, sẽ rất nhớ em. Em có biết khi anh nhận ra mình yêu em, anh vẫn chưa dám khẳng định chắc chắn, anh đã đi đến những nơi mà anh và Hà Trang hay đến. Anh muốn tìm lại cảm giác yêu thương ngày xưa với cô ấy. Nhưng lại chỉ xuất hiện gương mặt em, anh mới giật mình phát hiện ra, không phải anh muốn đi tìm tình yêu với Hà Trang, mà là anh muốn đi tìm cảm giác yêu thương với em. Anh muốn tìm xem, anh yêu em bắt đầu từ khi nào mà bản thân không nhận ra. Và thật may mắn, anh vẫn chưa mất em, cho nên anh đã biết cái cảm giác mất mát là như thế nào rồi. Anh không muốn mất em, dù sau này em có chết, anh vẫn sẽ đi tìm lại từng đoạn hồi ức yêu thương ngày xưa của chúng ta để nhớ em mãi mãi.

- Vũ Phong, em yêu anh, yêu anh nhiều lắm – Ngọc Loan ôm lấy Vũ Phong rơi nước mắt khóc trong niềm hạnh phúc.

- Được rồi, mau ra thôi, kéo lại bị bệnh mắt – Vũ Phong nói xong thì bế Ngọc Loan ra.

Khi hai người ra khỏi phòng đi ăn cơm, Ngọc Loan ăn một chút thì cảm thấy buồn nôn cô vội chạy đến bồn rửa chén, Vũ Phong lo lắng cũng chạy đến xem. Đúng lúc mẹ Vũ Phong và Hà Trang bước vào, mẹ Vũ Phong thấy Ngọc Loan như vậy thì nghi ngờ hỏi với giọng vui mừng:

- Ngọc Loan có phải con có thai rồi không?

Vũ Phong và Hà Trang giật mình quay lại nhìn Ngọc Loan, cô tái mặt, mím môi cô nói dối, cố giấu diếm sự thật:

- Không phải đâu mẹ, con vừa mới hết tháng xong không lâu, tại hôm nay con thấy mệt nên mới như thế thôi.

Vũ Phong nghe Ngọc Loan nói thế có chút nghi ngờ nhìn cô, Ngọc Loan cười cười rồi bảo:

- Mau ăn cơm thôi.

Chuyện tạm thời khép lại, nhưng Hà Trang lại có chút suy nghĩ, cô thấy nét mặt vui mừng rồi thất vọng của mẹ Vũ Phong, dù thế nào thì bà cũng quen biết với Ngọc Loan nhiều hơn cô, cũng rất yêu thương Ngọc Loan, nếu như cô không có thai, bà chưa chắc đã chịu nhìn cô. Cho nên nếu Ngọc Loan mang thai, nói không chừng bà sẽ bỏ rơi cô. Cô hiểu rõ Ngọc Loan, nếu như cô ấy thật sự có thai mà trong tình trạng thế này, Ngọc Loan nhất định giấu diếm mọi người mà sinh đứa bé ra.

Hôm sau, cô và mẹ Vũ Phong đang đi từ trên lầu xuống, thấy Ngọc Loan đang chuẩn bị đi lên, cô giả vờ vấp, sau đó xô ngã mẹ Vũ Phong về phía ngọc Loan.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 15.5

88. Chương 15.5

Ngọc Loan bị bất ngờ, cô theo phản ứng bản năng ôm lấy bụng mình né tránh. Mẹ Vũ Phong cứ thế chới với không điểm tựa mà ngã xuống đất, Ngọc loan giật nảy mình muốn níu giữ ba lại nhưng không kịp.

Cung lúc đó, Vũ Phong mở cửa bước vào nhà, anh nhìn thấy mẹ mình đang chới với ngã xuống từ cầu thang, mặc dù là cầu thang chỉ còn mấy bậc nữa thì tới, nhưng một người bị té bất ngờ không tìm được điểm tựa thì việc ngã xuống là chuyện khó tránh khỏi, nhưng điều Vũ Phong thấy là Ngọc Loan đã né tránh thay vì đưa tay đỡ lấy mẹ của anh.

- Mẹ – Ngọc Loan kinh hãi kêu lên, cô vội vàng chạy đến đỡ mẹ Vũ Phong đứng dậy.

Hà trang và Vũ Phong cũng chạy đến đỡ bà, Hà Trang hất Ngọc Loan qua một bên, cô tỏ vẻ giận dữ trách mắng ngọc Loan.

- Sao Loan lại không chịu đỡ bác chứ? Vì sao lại né đi như thế.

Vũ Phong đỡ mẹ mình dậy, bà bị đau nên rên khê, Ngọc loan thấy máu trên trán bà chảy ra, cô cuống quýt lấy khăn cho bà cầm máu.

- Bác gái chảy máu rồi, bác có sao không bác.

- Không sao? – Bà xoa tay nói với Hà trang.

- Mẹ , con xin lỗi mẹ, tại bất ngờ quá cho nên con....- Ngọc loan nhìn bà ấy náy nói.

Ngọc Loan nắm lấy tay bà định cũng mọi người đỡ bà đứng lên. Nào ngờ bà lại hất tay cô ra khỏi người mình, Ngọc Loan cứng đờ người trước thái độ lạnh nhạt của bà, cô rút tay lại cuối đầu hối lỗi. Cô lí nhí nói:

- Con xin lỗi mẹ.

Vũ Phong đưa mắt nhìn cô rồi quay lại đỡ mẹ mình vào phòng.

- Để em giúp bác băng bó vết thương lại đã – hà trang tỏ ý tốt bụng đề nghị.

- Cũng được – Vũ Phong nhìn Hà Trang biết ơn đáp.

Ngọc Loan bị bỏ rơi lại một mình trong sự ăn năn hối lỗi. Cô ảo não về phòng của mình, mọi chuyện cứ như đổ dồn lên vai cô, cô khê đưa tay sờ lên bụng mình, nó vẫn chưa nhô lên một phần nào, nhưng cô có cảm giác hơi ấm được tỏa ra từ đó.

Lát sau Vũ Phong bước vào, Ngọc loan lập tức quay đầu nhia2n anh hỏi:

- Mẹ thế nào rồi hả anh?

- Mẹ không sao, chỉ bị hoảng sợ và trầy sát chút xíu – Vũ phong bước đến ngồi xuống bên cạnh cô đáp.

- Chắc là mẹ giận em lắm – Ngọc Loan ảo não cụp mắt khê nói.

- Cũng đâu phải lỗi của em, đừng tự trách mình, mẹ cũng có tuổi nên chân cẳng hơi yếu mới té như thế. Đợi mẹ nguôi giận rồi anh với em qua xin lỗi mẹ – Vũ Phong cầm tay cô, an ủi cô.

Ngọc loan cũng gật đầu chấp nhận vậy.

Đêm cô nằm lo lắng, Vũ Phong vừa tắm xong đi vào, anh trèo lên giường, ôm lấy cô. Vũ Phong muốn an ủi Ngọc loan, anh nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, rồi lần tìm môi cô, tay anh đồng thời len vào trong áo cô.

Ngọc loan run nhẹ, cô muốn hưởng ứng nụ hôn của Vũ Phong, nhưng lí trí nhắc nhở cô nhớ lại lời bác sĩ:” Nếu muốn giữ đứa bé, phải cố gắng tránh vận động mạnh, cố gắng ăn đủ chất bổ sung....”, cho nên Ngọc Loan đẩy Vũ Phong ra, cô khê khàng nói:

- Hôm nay em mệt lắm.

- Ủ, ngủ đi – Vũ Phong cũng không cưỡng ép cô, anh ôm cô vào lòng rồi ngủ.

Tiếng thở đều đặn của Vũ Phong khiến Ngọc loan xoay người quay đầu nhìn lại, gương mặt của Vũ phong khi ngủ thật sự rất quyến rũ người khác. Nhưng càng nhìn Vũ phong, lòng ngọc loan càng buồn hơn, cô muốn sinh đứa bé này, nhưng nếu cô nói ra, Vũ Phong sẽ bắt cô phá bỏ nó, ba cô càng không chấp nhận chuyện này. Người mà cô có thể nhờ giúp đỡ là ai đây? Cô không có nhiều bạn bè thân, từ khi ra trường, mỗi người một nẻo, có người về quê, có người đi nơi khác làm việc, Ngọc loan không có lấy một người bạn tâm sự ngoài Tú Quyên, nhưng nếu Tú Quyên biết chuyện chắc chắn cũng sẽ nói ra cho Vũ Phong và ba cô biết mà thôi.

Ngọc Loan đột nhiên nghĩ đến một người.

Vũ phong cảm thấy dạo gần đây Ngọc Loan có phần né tránh anh. Né tránh sự thân mật của hai người, mỗi lần anh muốn cô, cô đều từ chối, dường như muốn né tránh anh rất rõ.

Trước đây Ngọc Loan không muốn thêm người để phụ giúp, nhưng giờ đây cô muốn người giúp cả ngày. Nhiều lúc Vũ phong gọi về, đều được mẹ và Hà trang cho biết Ngọc loan đã đi ra ngoài rồi. Vũ Phong ban đầu không chú ý đến việc đó, nhưng dần dà anh bắt đầu chú ý. Vũ Phong cố tình thăm dò, nhưng Ngọc loan đều trả lời lơ đãng.

Vũ Phong cố tình về sớm một hôm, Vũ phong thấy Hà trang đang bắt ghế trèo lên trên tủ lấy đồ, cái ghế chao đảo khiến cô sắp té. Vũ Phong thấy vậy vội đến đỡ cô. Hà Trang được Vũ Phong đỡ xuống, Hà trang nhìn anh đầy cảm kích.

- Cần thận một chút, em đang mang thai, nếu có việc gì thì sẽ không tốt.

- Em biết rồi, chỉ tại em muốn kiếm đồ để đựng ít thuốc bắc mua về sắc cho bác gái mà thôi – Hà Trang cười đưa cái hộp trong tay mình cho Vũ Phong xem.

- Cảm ơn em. Ngọc Loan đâu rồi?

- Cô ấy....- Hà trang ấp úng không đáp.

- Sao vậy? – Vũ Phong nghiêng đầu nhìn Hà trang dò hỏi.

- Ngọc loan cô ấy....em thấy cô ấy mấy bữa nay thường đi với Tùng Quân, có lần em bắt gặp họ đi vào một khách sạn. Hôm nay em nghe lỏm được cô ấy và Tùng Quân hẹn nhau ở khách sạn .

Vũ Phong nhớ lại thái độ hai ba tuần nay của Ngọc Loan, dường như rất lạnh nhạt với anh, nói đúng hơn, cô ấy vẫn như ngày thường sinh hoạt bình thường, nhưng chuyện vợ chồng, cô ấy luôn lảng tránh. Từ lần trước, cô bảo mệt mỏi cho đến bây giờ thì trở nên lạnh nhạt. Vũ Phong tự hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh không muốn bắt ép cô, hơn nữa hiện tại hai người không nên có con cũng cần hạn chế lại. vậy mà bây giờ cô lại qua lại với Tùng Quân.

Trong lòng Vũ Phong bỗng có chút tức giận, cảm giác giống như đang ghen dâng tràn trong lòng anh, anh nắm chặt cổ tay Hà trang mím môi hỏi:

- Là khách sạn nào?

Tùng Quân cùng ngọc loan bước ra khỏi thang máy, Ngọc Loan nhìn Tùng Quân chân thành nói:

- Cảm ơn anh rất nhiều. Em đã làm phiền anh nhiều quá.

- Em đừng nói như thế, vì quyết định của em, anh nhất định sẽ bảo vệ em. Người lần này đúng là một kẻ lừa gạt, thật là đáng giận, làm chúng ta mất nhiều thời gian như thế. Đáng lí em nên để anh đưa cô ta đến công an mới đúng.

- Bỏ đi, người đời mà. Nếu họ không nhân cơ hội lúc ta đang cần mà lừa gạt thì làm sao kiếm sống được đây.

Vừa nói xong, Ngọc Loan cảm thấy buồn nôn, cô vội đưa tay bịt miệng, người khó chịu đến nỗi lão đảo muốn ngã. Tùng Quân thấy vậy vội đỡ lấy cô, anh đành dìu cô đi ra.

Đáng tiếc, ngay lúc này Vũ Phong và Hà Trang lại tìm tới. Vũ Phong nhìn thấy cảnh Tùng Quân và Ngọc Loan ôm nhau thì đứng lặng im nhìn hai người họ không chớp mắt, sau đó quay người đi ra. Hà Trang nhìn theo khoe môi cong lên đầy thích thú.

Đọc tiếp Tìm lại yêu thương ngày xưa – chương 15.6

89. Chương 15.6

Vũ Phong về nhà, anh tức giận đóng sầm cửa lại. Ngọc Loan cũng vội vàng đuổi theo anh ngay lập tức, cô mở cửa ra rồi nhẹ nhàng khép cửa lại, Vũ Phong liếc cô một cái rồi quay đi.

- Vũ Phong – Ngọc Loan e dè bước tới bên cạnh anh gọi nhỏ.

Thấy Vũ Phong không phản ứng, cô bèn khề khàng nói tiếp.

- Em và anh Tùng Quân chỉ vào đó gặp một người bạn thôi. Lúc ra khỏi thang máy, em thấy hơi khó chịu, nên Tùng Quân mới dìu em đi thôi.

- Là người bạn nào của hai người? – Vũ Phong quay người nheo mắt hỏi cô, Ngọc Loan cắn môi né tránh ánh mắt của anh. Có người bạn nào của hai người họ mà Vũ Phong lại không biết cơ chứ.

- Là...- Ngọc Loan ấp úng không trả lời được, cô quyết định ngẩng đầu nhìn Vũ Phong nói – Em và Tùng Quân có chút chuyện, sau này em sẽ nói cho anh nghe. Anh tin em đi.

Vũ Phong không nói, anh vòng tay ôm lấy cô rồi hôn môi cô thật mạnh, gần như muốn ghiền nát môi cô. Ngọc Loan đau đớn, muốn đẩy Vũ Phong ra, nhưng Vũ Phong càng phản ứng dữ dội hơn. Đúng như người ta nói, phụ nữ càng từ chối chỉ càng làm tăng quyết tâm ham muốn và chiếm đoạt của đàn ông. Vũ Phong hưng hăng đẩy ngã cô xuống giường, anh nhanh chóng đè người lên cô, tay bắt đầu tháo từng cúc áo của cô, ánh mắt anh trở nên mờ đục ẩn chứa dục vọng điên cuồng.

Một bàn tay anh lần đến bụng cô, Ngọc Loan sợ hãi vô cùng, cô không muốn mất đứa bé mà cô khổ công giữ gìn. Nhưng sức cô lại yếu, cô không đủ khả năng chống lại Vũ Phong, Ngọc Loan nhìn Vũ Phong đang bị cơn ghen làm mờ lí trí, cô tức giận tát mạnh vào mặt anh.

Quả nhiên Vũ Phong dừng lại, ánh mắt anh hằn lên sự đau đớn tột độ khi quay mặt lại nhìn cô, trên mặt anh vẫn hằn nguyên dấu tay của Ngọc Loan. Ngọc Loan cũng không ngờ mình lại ra tay mạnh như thế. Cô bối rối nhìn Vũ Phong nói không nên lời :

- Em....

- Em nói, em và cậu ấy không có gì...em bảo anh làm sao tin em đây – Vũ Phong bỗng phá ra cười, một nụ cười chua chát vô cùng – Vì sao? Là vì em vất vả chăm sóc cho ba mẹ anh, nên thấy nản lòng, hay vì Hà Trang đến đây ở khiến em không hài lòng ...em nói đi.

- Không phải vì nguyên nhân đó đâu – Ngọc Loan buồn bã kêu lên.

- Vậy vì nguyên nhân gì? – Vũ Phong nhìn cô đắm chiêu hỏi.

Ngọc loan cắn môi, người cô run run, cô không biết làm sao che giấu đứa con này. Trong lúc ngọc loan chần chừ không đáp, lòng vũ Phong như lửa đốt cháy rụi, đau đớn tê dại, anh đứng lên cười thật lớn bước đi ra ngoài đóng sầm cửa lại. Ngọc Loan rơi nước mắt dài trên gối.

Những ngày sau đó, hai vợ chồng bỗng có một khoảng cách, ăn cơm cũng không nhìn nhau, ngủ thì mỗi người một ngả. Ngọc loan biết Vũ Phong đang giận mình, nhưng cô không muốn làm hòa trước, cô sợ Vũ phong lại dâng lên ham muốn của mình, cô muốn chờ thêm ít lâu nữa. Hà Trang thấy thái độ của hai người thật thích chí vô cùng. Cô chờ dịp nhỏ to bên tai mẹ vũ Phong.

Mẹ Vũ Phong nghe xong chuyện, mặc dù rất tức giận, nhưng bà khôn khéo không làm ầm lên. Bà gọi Ngọc Loan ra ngoài vườn rồi mới bắt đầu nói:

- Mẹ biết để Hà Trang ở chung là thiệt thòi cho con lắm. mẹ cũng biết ơn con vì đã chăm sóc ba mẹ hết lòng như thế. Mẹ cũng mong Hà trang sinh đẻ xong thì rời đi, để đứa bé lại cho con chăm sóc, nhưng nói thật thì...mẹ nuôi không bằng mẹ đẻ. Đứa bé dù được con yêu thương thế nào đi chăng nữa, nhưng dù sao nó cũng là con của người khác, không phải do con mang nặng đẻ đau. Có những chuyện mà chỉ có những người cùng chung dòng máu mới cảm nhận được mà thôi. Nó là cháu của mẹ, mẹ cũng không muốn nó rời xa.

Ngọc loan thấy run run khi bà nói như thế.

- Nếu như con với Tùng Quân đã thích nhau thì xem như con và Vũ phong đã hết duyên hết nợ. Nếu con muốn ra đi thì mẹ cũng không cản, con có yêu cầu gì, mẹ nhất định sẽ đáp ứng.

Ngọc loan nghe xong tới đây, cô hiểu bà đang ám chỉ điều gì. Cô lắc đầu nói:

- Mẹ ơi, không phải như vậy đâu. Tụi con không như mẹ nghĩ đâu. Con....

Nhưng mẹ Vũ Phong đã khoát tay đứng dậy bỏ đi vào nhà.

Ngọc loan ôm đầu cắn môi suy nghĩ rất nhiều. Cô muốn khóc nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu, đầu óc trở nên rối loạn với vô vàn, cô đưa tay sờ bụng mình, vòng bụng đã bắt đầu phát triển từng ngày. Bác sĩ bảo cô phải kiên trì, thật kiên trì vì đứa bé trong bụng cô, chỉ cần cô cố gắng giữ gìn cho nó qua được những tháng đầu tiên, đứa bé sẽ có cơ hội giữ lại. Cô nhất định phải sinh đứa bé này ra.

Ngay lúc đó, Tùng Quân gọi điện cho cô, hẹn cô ra ngoài. Ngọc Loan vội vã đi ngay. Lần trước Tùng Quân đã cùng cô vào khách sạn là để gặp một người có cùng nhóm máu với cô, Tùng Quân sắp xếp cho người đó ở trong khách sạn chờ đợi kết quả xét nghiệm. Hôm nay coi như có kết quả. Hai người họ hẹn gặp nhau, lại bị Vũ Phong nhìn thấy.

Buổi chiều, Vũ Phong trở về nhà sớm, người anh toàn mùi rượu bia nồng nặc. Anh lảo đảo bước vào nhà, Hà Trang nhìn thấy liền đỡ lấy Vũ Phong, cô lo lắng khẽ khàng hỏi:

- Vũ Phong, anh không sao chứ?

Vũ Phong nhìn Hà trang thật lâu rồi hỏi cô bằng giọng nhừa nhựa say xỉn:

- Em nói xem, phụ nữ có phải là người dễ dàng thay đổi nhất hay không? Cứ cho là anh hiểu lầm đi, cứ cho là hai người họ không có gì với nhau đi. Một lời giải thích hợp lý cũng nên đưa ra, vì sao cô ấy lại im lặng, vì sao cô ấy vẫn còn hẹn gặp cậu ấy cơ chứ. Cùng là phụ nữ, em nói xem, cô ấy đang nghĩ gì?

- Vũ Phong, em không phải là Ngọc Loan, em không biết cô ấy nghĩ gì. Nhưng nếu em là cô ấy, em sẽ không làm như thế, em sẽ không làm chuyện có lỗi với anh. Anh nghĩ xem, bao nhiêu năm chúng ta bên nhau, em có khi nào ở bên cạnh bất cứ người đàn ông nào hay không? – Hà Trang thừa cơ hội thổ lộ bên tai Vũ Phong – Ngọc Loan làm như thế đúng là quá đáng, sao cô ấy không nghĩ đến cảm nhận của anh như thế.

Vũ Phong nghe Hà trang nói thế, anh cười cay đắng, lòng buồn bã vô cùng, nhưng anh vùng ra khỏi tay Hà Trang, lảo đảo bước về phòng một mình. Hà trang bị Vũ Phong xua đuổi như thế, cô xụ mặt dậm chân nhìn theo Vũ phong đầy thất vọng.

Mẹ Vũ phong nghe giọng con trai ồn ào mở cửa đi ra, thấy Hà Trang ảm ức như thế, lại thấy Vũ Phong say đến nỗi đi vấp suýt té nữa là té ngã, bà liền bảo Hà Trang :

- Con theo đỡ nó đi, không khéo vấp té nữa thì khổ.

Hà Trang nghe vậy liền bước theo đỡ lấy Vũ Phong, nhưng khi lên đến nơi, mẹ Vũ Phong thay vì mở cửa phòng hai vợ chồng lại mở cửa phòng của Hà Trang. Hà Trang sửng sốt nhìn mẹ Vũ Phong, nhưng bà hất mặt giấu bày tỏ ý của mình, Hà Trang lập tức hiểu ý bà, cô liền dìu Vũ Phong đang say rượu đến không biết trời đất gì nữa vào phòng mình.

Mẹ Vũ Phong nhìn thấy hai người đi vào bên trong, bà nhẹ nhàng đóng cửa lại đi xuống lầu, bình thần ngồi xem ti vi chờ Ngọc Loan trở về.

Ngọc Loan thất vọng trở về, người đó cũng là người thuộc nhóm máu hiếm như cô, nhưng lại không cùng nhóm máu. Xem ra, việc kiếm người vô cùng khó khăn, chỉ hy vọng mấy tháng nữa họ có thể tìm được người cùng nhóm máu.

Ngọc Loan về nhà, cô thấy đôi giày của Vũ Phong ở trước cửa. Cô bèn bước vào chào mẹ Vũ Phong rồi hỏi bà:

- Mẹ, anh Vũ Phong về rồi hả mẹ.

- Ừ...nó về rồi.

- Con lên lầu tắm rửa rồi xuống dọn cơm ngay ạ.

Nói xong Ngọc Loan đi về phòng, nhưng cô không thấy Vũ Phong ở trong phòng, đến khi cô tắm xong, cũng không thấy Vũ Phong, bình thường anh vẫn ngồi làm việc sau đó mới xuống ăn cơm. Ngọc Loan đi xuống phòng ba mẹ chồng tìm, vẫn không thấy bóng dáng Vũ Phong. Cô tìm khắp nơi cũng không thấy bèn quay vào hỏi mẹ Vũ Phong.

- Mẹ, chẳng phải anh Phong về rồi hay sao. Sao con không tìm thấy anh ấy.

- Ồ...nó...nó hiện giờ – Mẹ Vũ Phong ấp úng đáp.

Gương mặt Ngọc Loan bỗng nhiên tái nhợt, lòng cô bị kích động không ngừng, cô đã tìm khắp nơi ngoại trừ phòng của Hà Trang. Mà bình thường Hà Trang ở bên ngoài nói chuyện với mẹ cô vào giờ này, nhưng hiện giờ cũng không thấy Hà Trang ở đâu. Kể gì cũng hiểu ra chuyện gì, Ngọc Loan không nói không rằng quay người bỏ đi lên lầu. Mẹ Vũ Phong lúng túng sợ hãi vội vàng đuổi theo sau cô.

Ngọc Loan đi thẳng lên phòng Hà Trang, lòng cô đau đớn không ngừng, dù như thế nào, Vũ Phong cũng sẽ không theo Hà Trang vào phòng cô ấy như thế, ngoại trừ việc họ.....Ngọc Loan không nói không rằng đập thật mạnh cánh cửa phòng Hà Trang, cô lay thật mạnh nắm cửa, cánh cửa vốn không khóa, vậy là cứ thế bung ra, Ngọc Loan lập tức bước vào, cảnh tượng đập vào mắt cô là cảnh tượng đau lòng vô hạn.

Đọc tiếp *Tìm lại yêu thương ngày xưa* – Vĩ thanh

90. Vĩ Thanh

Vĩ thanh

Dưới ánh nắng dịu nhẹ của buổi sớm mai, hai bóng hình một to lớn, một nhỏ xíu đứng giữa sân nhà chơi đùa.

- Bồn Bồn...chuyền banh qua đây cho ba.

Bé gái có gương mặt xinh xắn bầu bĩnh, hai mắt to tròn đen láy, hai má bầu bĩnh hồng xinh trông đáng yêu vô cùng. Cô bé bận chiếc đầm ren màu xanh lá cây, tóc cột hai chùm mang đôi giày bệt màu trắng dưới đôi chân tròn lẳn trông như một con búp bê xinh xắn. Đôi chân chập chững đuổi theo quả bóng màu đỏ bắt chước ba mình đá quả bóng đi rồi đuổi theo.

- Ba...ba...- Giọng gọi trong trẻo của đứa con gái nhỏ reo lên với ba mình khi mình đá được trái banh.

- Bồn Bồn của ba giỏi quá – Vũ Phong vỗ tay hoan hô khích lệ con gái đang đuối theo trái banh.

Anh cười tươi chạy đến bế bổng con gái lên rồi xoay vòng vòng đùa giỡn, tiếng cười vui vẻ của hai cha con vang vọng cả sân vườn.

Ngọc Loan nhìn hai cha con nô đùa dưới sân vườn, cô quay đầu nhìn vào trong nhà, ba cô và ba mẹ Vũ Phong đang trò chuyện vui vẻ với nhau, cùng uống trà hưởng thụ cuộc sống thanh nhàn.

Cuộc sống đối với cô hiện giờ thật hoàn mỹ, hạnh phúc và vui vẻ.

Cô quay lại nhìn người con gái bên cạnh mình khẽ nói:

- Cám ơn Trang. Nếu không có Trang, gia đình mình có lẽ sẽ mãi mãi không có được hạnh phúc như bây giờ.

Hà Trang nhìn Vũ Phong yêu thương đùa giỡn với con gái mình, cô lặng im một lúc rồi, cô cười cười đáp:

- Người nên nói lời xin lỗi là mình mới phải. Tất cả đều tại mình, mình đã khiến Loan đau khổ nhiều. Cuối cùng mình bị gặp báo ứng.

Hà Trang cụp đuôi mắt lại, nhớ lại quá khứ lầm lỡ của mình, một quá khứ chua xót và đau buồn. Buồn cười nhất là quá khứ đó chính là do bản thân tự làm tự chịu.

- Bác sĩ, ông vừa nói gì...- Hà Trang run rẩy nhìn vị bác sĩ vừa khám ình hỏi lại, cô gần như không dám tin vào những lời ông vừa nói.

- Rất tiếc, những lời tôi nói là sự thật. Cô đã mất khả năng mang thai rồi. Vì sự cố xảy thai lần trước....

- Không...ông gạt tôi, ông gạt tôi...- Hà Trang thét lên trong căm phẫn. Cô không tin, cô không tin. Vì sao lại như vậy, vì sao lại như vậy?

Đó là một chuỗi ký ức đau buồn nhất của cuộc đời cô, cô tự nhốt mình trong căn nhà cũ. Hà Trang điên cuồng đập phá đồ đạc, nhưng sau những giây phút đó, cô cảm thấy thật lẻ loi và đơn độc, bên cạnh cô không hề có một bóng người nào hết. Không ai thông cảm, không ai chia sẻ, không ai động viên.

Cô giả vờ có thai để đánh đổ Ngọc Loan, mà không ngờ rằng mình thật sự mang thai, để rồi đứa bé mà cô mong chờ bị mất vì sự bất cẩn của mình, cuối cùng cô không thể sinh con được nữa. Là ông trời đang trừng phạt cô.

Cô đã mất tất cả. Hà Trang cười điên dại sau đó ngã gục xuống đất, từng giọt nước mắt rơi trên gương mặt cô. Là đau đớn ...là khổ đau...là cay đắng...là chua xót.

Cô bất chấp tất cả, không từ mọi thủ đoạn chỉ với mong muốn có được người mình yêu thương nhất, có được cuộc sống nhiều người ngưỡng mộ. Nhưng cuối cùng thì....

“ Cái gì của mình thì trước sau gì cũng là của mình, không phải là của mình, thì dù có làm gì vẫn mãi mãi không có được” – Câu nói của Ngọc Loan ngày nào vang lên trong ký ức của Hà Trang.

Những ngày tháng sau đó, cô trốn biệt trong nhà, kết quả trước mắt là tự cô chuốc lấy không thể trách ai, hại người cuối cùng hại mình, gieo nhân nào gặp quả ấy.

Hà Trang âm thầm quan sát Vũ Phong và Ngọc Loan, hai người họ thật hạnh phúc. Ngọc Loan bụng ngày càng to ra, Vũ Phong ân cần dìu cô ấy đi, từng bước từng bước một, không để Ngọc Loan gặp tí trở ngại nào. Hà Trang bỗng thấy ganh tỵ rất nhiều, ganh tỵ với tất cả mọi thứ mà Ngọc Loan có, những thứ mà cô muốn có nhưng mãi mãi không thể có được. Đứa bé và Vũ Phong.

Cô thật sự hận Ngọc Loan, cô thật không mong Ngọc Loan có được hạnh phúc toàn vẹn. Nếu như...nếu như...Ngọc Loan không đến nhà cô tìm cùng Tú Quyên.

- Mình thật không hiểu Loan, bụng mang dạ chửa thế này rồi mà còn đến đây làm gì. Mặc kệ cô ta đi, cô ta hại Loan như vậy có kết cục như vậy cũng là đáng đời mà – Tú Quyên nhìn Ngọc Loan bấm chuông nhà Hà Trang mãi thì cần nhẫn.

- Chắc là không có ai ở nhà – Ngọc Loan thở dài nói.

Hà Trang ở trong nhà, không muốn mở cửa, nghe Tú Quyên và Ngọc Loan nói như thế, cô khẽ cười hừ mũi, cô cho rằng Ngọc Loan đến tìm cô cầu xin để giúp cô ấy hiến máu khi sinh. Cuối cùng điều cô chờ đợi cũng đã đến. Cô muốn Ngọc Loan và Vũ Phong phải cần khẩn cô, quỳ lạy cô, cô mới hả lòng hả dạ. Cô ngồi trong nhà im lặng không lên tiếng, cô muốn Ngọc Loan phải đi tìm mình, cầu xin mình nhiều lần.

- Đừng trách Hà Trang – Ngọc Loan ở bên ngoài cửa nhẹ giọng nói với Tú Quyên – Không có người phụ nữ nào lại muốn người đàn ông của mình rơi vào tay người phụ nữ khác. Cô ấy chỉ là muốn tìm cách níu giữ mà thôi, chỉ là cô ấy dùng sai cách. Bây giờ cô ấy lại như thế, cũng thật là đáng thương. Bây giờ cô ấy cần sự an ủi rất lớn. Vũ Phong lúc đầu là thuộc về cô ấy mà, mình chỉ là yêu đơn phương thôi, còn không muốn anh ấy ở bên người phụ nữ khác nữa là.

- Nói như Loan vậy sao được. Nếu cô ta không gian xảo thì Vũ Phong vốn thuộc về Loan mà – Tú Quyên phản đối ngay.

- Vậy Quyên mau làm cho anh Tùng Quân mau chóng thuốc về mình đi – Ngọc Loan khẽ giễu Tú Quyên.

- Mình đâu có phúc phận đó, khoảng cách giữ mình và anh ấy quá lớn mà – Tú Quyên lắc đầu nói.

- Tùng Quân sẽ không nghĩ đến chuyện này đâu, mình tin là....

- Được rồi, được rồi – Tú Quyên khẽ lườm Ngọc Loan – Chúng ta về thôi, cẩn thận tí, sắp đến ngày sinh rồi. Mau thương thân mình đi, đừng thương thân người khác nữa.

Ngọc Loan khẽ cười, một tay chống lưng, một tay vịn Tú Quyên từ từ bước xuống cầu thang.

Hà Trang ngồi trong nhà nghe rõ từng lời một, đầu cô bỗng trống rỗng, vì sao không phải là đến cầu xin cô, mà lại đến an ủi cô như thế, vì sao?

Khi cô nhìn thấy Vũ Phong lo lắng đưa Ngọc Loan đi sinh, cô nhìn thấy trong ánh mắt anh một sự tuyệt vọng cùng cực. Trong lòng đau xót vô cùng, Ngọc Loan và đứa bé là cuộc sống của anh hiện giờ. Nếu Ngọc Loan và đứa bé mất, Vũ Phong chắc chắn sẽ gục ngã. Hà Trang nhìn cánh cửa phòng sinh dần dần khép lại, Vũ Phong đứng đập tay vào tường đầy bất lực, cô hiểu, mình nên làm gì, cứ coi đây là một sự chuộc lỗi của mình.

- Đừng buồn – Ngọc Loan vỗ vai Hà Trang an ủi – Y học rất tiến bộ, mình tin là có thể chữa khỏi mà. Rất nhiều người cứ tưởng mình đã không còn khả năng làm mẹ nữa, nhưng sau đó vẫn có thể mang thai lần nữa mà.

Hà Trang cười buồn lắc đầu, cô hướng ánh mắt xa xăm nhìn hai cha con đang nằm đùa giỡn với nhau trên cỏ.

- Hy vọng là thế. Vì sao gọi con bé là Bồn Bồn?

Ngọc Loan khẽ cười đưa mắt nhìn con gái bé nhỏ của mình:

- Bồn Bồn là một loại thuốc chữa bệnh về máu, lúc mang thai mình cũng thường sử dụng, đến khi sinh xong, mình vẫn sử dụng. Dường như thuốc có tính năng tốt, cho nên mình uống vào thấy rất khỏe. Vì thế nên đặt con bé là Bồn Bồn.

Im lặng một lúc, Ngọc Loan quay lại nói với Hà Trang:

- Nhưng dù Bồn Bồn có tốt thế nào đi chăng nữa, cũng nhờ Trang đã hiến máu ình khi sinh, nếu không...

- Chỉ tốn ít máu, lại có được một đứa con nuôi đáng yêu như thế, mình quá lời rồi – Hà Trang cười đáp.

- Trang vẫn định đi à? – Ngọc Loan buông khuông nhìn Hà Trang hỏi.

- Ủ, mình hy vọng, ở nơi mới sẽ bắt đầu lại cuộc sống mới tốt hơn.

Ngọc Loan nắm tay Hà Trang nói:

- Nhớ giữ liên lạc với mình, chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau.

- Chăm sóc Bồn Bồn cho tốt, không được để nó chịu thiệt thòi, nếu không mình sẽ bay về đây đưa nó đi đó. Chúc mọi người ở lại hạnh phúc.

Ngọc Loan và Hà Trang nhìn nhau, cả hai cùng cười rồi đưa mắt nhìn hai cha con Vũ Phong và Bồn Bồn đang đùa với nhau.

Nắng mới dường như đang tỏa sáng, một ngày mới tươi đẹp lại đến

P/S: Mình sẽ không viết ngoại truyện đâu. Mình sẽ viết tiếp một câu chuyện về bé Bồn Bồn này và Hải Phong (con của Ngân Hằng và Lâm Phong nhé)

Cám ơn mọi người đã luôn theo dõi và ủng hộ mình nhé

Sau khi mình hành hạ hai nam nhân vật trong Sẽ để em yêu anh lần nữa và Đợi chờ ký ức, hành hạ hai nhân vật nữ trong Tìm Lại yêu thương ngày xưa với Nơi ấy có anh

Mình cân bằng với Khoảng cách tình yêu

Bây giờ nên cân bằng tiếp hay hành hạ nam hay nữ chính đây. Mọi người ý kiến nhé, hehe

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-lai-yeu-thuong-ngay-xua>